

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VENETIA
Georgette
Heyer

Georgette Heyer
VENETIA

HEINEMANN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Venetia

Georgette Heyer 1958

I

"Dün gece tavukların arasına bir tilki girdi ve en iyi yumurtlayan tavuğumuzun ırzına geçti," dedi Bayan Lanyon. "Bir büyük büyükanne, araç Sanırsın utanır!" Cevap alamayınca, değişmiş bir sesle devam etti: "Gerçekten de, sen olur! Bu çok kötü bir şey. Ne yapmalı?"

Dikkatini çeken arkadaşı gözlerini masanın üzerinde açık duran kitaptan kaldırdı ve bir bakışla ona yöneltti. "O da ne? Bana bir şey mi söyledin, Venetia?"

"Evet, canım," diye neşeyle karşılık verdi kız kardeşi, "ama bunun en ufak bir önemi yoktu ve her halükarda senin yerine cevap verdim.

Kendimle ne kadar ilginç sohbetler yaptığımı bilerseniz, eminim çok şaşırdınız."

"Kitap okuyordum."

"Demek kahvenizin soğumasına izin verdiniz, üstelik bir dilim tereyağlı ekmekten de vazgeçtiniz. Ye ! Masada kitap okumanıza izin vermemem gerektiğine ikna oldum."

"Ah, *kahvaltı masası*!" dedi küçümseyerek. "Beni durdurabilirsen dene!"

"Yapamam tabii ki. Nedir bu?" diye sordu, sese . "Ah, Yunan! İyileştirici bir masal, bilmiyorum şüphe."

"*Medea*," dedi bastırarak. "Bay Appersett'in bana ödünç verdiği Porson'un baskısı."

"Biliyorum! Kardeşini kesen ve parçalarını babasının yoluna atan hoş yaratıktı, değil mi? Onu tanıyan biri için son derece sevimli olduğunu söyleyebilirim."

Sabırsız bir şekilde omzunu kamburlaştırdı ve küçümseyerek cevap verdi: "Anlamıyorsun ve seni ikna etmeye çalışmak da zaman ."

Gözleri ona doğru parıldadı. "Ama sana söz veriyorum, anlıyorum! Evet ve ona sempati duyuyorum, ayrıca onun kararlılığına sahip olmayı diliyorum!

Yine de sanırım kalıntılarını bahçeye düzenli bir şekilde gömmeyi tercih ederdim, canım!"

Bu küstahlık karşısında sırttı, ama kitabına dönmeden önce, ona böyle bir şey emretmenin ebeveynlerinin kesinlikle dikkate alacağı bir şey olduğunu söylemekle yetindi.

Alışkanlıklarına alışkın olan kız kardeşi onun dikkatini çekmek için başka bir girişimde bulunmadı. O sabah kabul edeceği tek yiyecek olan bir dilim ekmek ve tereyağı, yarım Tabağındakileri yemişti, ama açıklamak zaman kaybı ve sağlığının durumu hakkında bir sorgulamaya girişmek sadece onu kızdırmaya yarayacaktı.

Zayıf bir çocuktı, oldukça cılızdı, hiç de kötü görünümlü değildi, ama yüzü keskin ve çizgiliydi

yaşının ötesindeydi. Bir yabancı bunları güçlük çekebilirdi, olgunlaşmamışlığı yüzü ve tavırlarıyla tuhaf bir şekilde yalanlanıyordu. Aslına bakılırsa

On yedinci yaşına girmişti ama fiziksel acılar yüzündeki çizgileri belirginleştirmişti ve büyüklerinden başkasıyla birlikte olmaması, aynı anda hem bilgili hem de güçlü bir zekâyla birleşince onu erken olgunlaştırmıştı. Bir kalça hastalığı- onu Eton'dan uzak tutmuştu.

Kendisinden altı yaş büyük olan Conway eğitim görmüştü ve bu (ya da kız kardeşinin bazen düşündüğü gibi, maruz kaldığı çeşitli tedaviler) bir bacağının ksalmasına olmuştu. Yürüdüğü zaman

Belirgin ve çirkin bir topallama; ve hastalığın durdurulduğu söylenmesine rağmen eklemi hala ağrıyordu.

Kötü havalarda ya da kendini fazla zorladığında. Kardeşinin zevk aldığı sporları yapmasına izin verilmezdi, ama o cesur bir binici ve iyi bir atıcıydı ve ağabeyinden ne kadar nefret ettiğini sadece o biliyordu ve Venetia da tahmin ediyordu. güçsüzlük.

Fiziksel ataletle geçen bir çocukluk dönemi, olan doğal eğilimini güçlendirmişti. On dört yaşına geldiğinde, öğrenme konusunda öğretmenini geride bırakmadıysa bile, anlama konusunda bunu başarmıştı; ve bu değerli kişi tarafından kabul edildi

Adam, kendisinin sağlayabileceğini düşündüğünden daha ileri düzeyde bir eğitime ihtiyaç olduğunu fark etti. Neyse ki, bunu elde etmenin yolları elimizin altındaydı. Kilise görevlisi dikkate değer bir bilgindi ve uzun zamandır bir tür hüzünle şunları gözlemliyordu

Aubrey Lanyon'ın ilerlemesinden çok memnundu. ocuğu Cambridge'e hazırlamayı teklif etti; Sir Francis Lanyon, yeni bir ğretmeni kabul etme zorunluluğundan kurtulduğu için rahatlamıştı.

ve o zamana kadar ata binebilen Aubrey, bundan sonra günlerinin büyük bir kısmını Papaz Evi'nde, Rahip Julius Appersett'in loş kitap odasında metinleri inceleyerek, nazik hocasının geniş bilgisini hevesle özümseyerek ve onu doldurarak geçirdi.

Başarılı olacağına olan inancı giderek artıyordu. Trinity Koleji'ne girmişti bile.

Ertesi yıl Michaelmas'ta kabul edildi; ve Mr.

Appersett'in, genç olmasına rağmen çok yakında bir bilgin seçileceğinden pek şüphesi yoktu.

Ne kız kardeşi ne de ağabeyi bu kuşku duyuyordu. Venetia onun zekâsının üstün olduğunu biliyordu.

Conway, kendisi de fevkalade güçlü kuvvetli genç bir sporcuydu ve mektup yazmak onun için dayanılmaz bir işti, ona şefkatle olduğu kadar huşu ile de bakıyordu. Bir burs kazanmak Conway'e garip bir hırs gibi görünmüştü ama Aubrey'nin bunu başaracağını içtenlikle umuyordu, çünkü başka ne (o

bir keresinde Venetia'ya şöyle demişti) zavallı küçük çocuk kitaplarına bağlı kalmaktan başka ne yapabilirdi?

Venetia ise onun onlara çok bağlı olduğunu ve endişe verici derecede erken bir yaşta her türlü hastalık belirtisini gösterdiğini düşünüyordu.

babaları gibi inatçı bir münzevi haline . Şu anda, babaları gibi Çünkü Bay Appersett Bath'da ağır bir hastalıktan dolayı tedavi ve neyse ki kuzenlerinden biri onun yerine görevlerini yerine getiriyordu. Başka bir çocuk olsa kitaplarını bir rafa iter ve onun yerine sopasını kuşanırdı. Aubrey kitapları kahvaltı masasına bile getirdi ve kahvesini soğumaya bırakırken

Geniş, narin alnını ellerine dayamış, gözlerini basılı sayfaya dikmiş, beyni okuduklarına öylesine odaklanmıştı ki, biri adını bir düzine kez söylese yine de yanıt alamazdı. Bu kadar içine kapanmanın onu kötü bir arkadaş yaptığı aklına . Aklına gelen Ama Venetia onun da babası ya da ağabeyi kadar bencil olduğunu uzun zamandan beri bildiği için, onun tuhaf davranışlarını büyük bir soğukkanlılıkla karşılayabiliyordu, ve hayal kırıklığı acısı ona sevgiyle sarılmaya devam etmek.

Ondan dokuz yaş büyüktü, üç kardeşin en büyüğüydü.

Uzun bir soydan, rahat bir servetten ve eksantrik alışkanlıklardan gelen Yorkshire'lı bir toprak sahibinin hayatta kalan çocukları. Onun kaybı

Aubrey'in kısa paltoları çıkmadan önce karısı Sir Francis'in malikânesine kapanmasına neden olmuştu,

York'tan on beş mil kadar uzakta ve orada kalarak, çocuklarının refahına karşı son derece kayıtsızdı, arkadaşlarıyla bir araya gelmekten kaçınıyordu. Venetia sadece onun doğasındaki eğilimin her zaman yalnızlığa doğru olduğunu varsayıyordu, çünkü buna inanması mümkün değildi.

Böylesine abartılı bir davranış kırık bir kalpten kaynaklanmıştı. Sör Francis katı bir adamdı, ama asla duyarlı biri olmamıştı ve evliliği

Mutluluk, açık görüşlü kızının inanmadığı sevimli bir kurguydu. Annesiyle ilgili anıları muğlaktı ama içlerinde acı kavgaların yankıları da vardı, çarpan kapılar ve acı veren histeri nöbetleri. Castle Howard'daki bir balo için giyindiğini görmek için annesinin kokulu yatak odasına alındığını hatırlayabiliyordu; hoşnutsuz güzel bir yüz, pahalı elbiseler, Fransız bir hizmetçi hatırlayabiliyordu; ama bir tane bile Annesinin ilgisini ya da şefkatini hatırlayabiliyordu. Leydi Lanyon'un, kocasının kır hayatına duyduğu sevgiyi paylaşmadığı kesindi. Her bahar Londra'da bir araya geldiler; yaz başında Brighton'a gittiler; Undershaw'a döndüklerinde hanımefendinin uyuşması uzun sürmedi; ve kış geldiğinde Yorkshire'a kapandı ve iklimin zorluklarına dayanamayarak isteksiz bir şekilde arkadaşlarını ziyaret etmek için. Kimse böyle bir kelebeğin varlığının Sir Francis'e uygun olduğunu düşünemezdi, ancak ani bir hastalık onu alıp götürdüğünde, duvardaki portresini görmeye ya da adının anıldığını duymaya dayanamayarak eve hasta bir adam olarak dönmüştü.

Çocukları onun yarattığı çölde büyüdü, sadece Conway, Eton'a gönderilmiş ve oradan Th Foot'a geçerek daha büyük bir dünyaya kaçmıştır. Ne Venetia ne de Aubrey Undershaw'dan Scarborough'dan daha uzaktaydılar ve tanışıklıkları Malikânenin çevresinde yaşayan birkaç aileyle sınırlıydı. İkisi de pişman değildi, Aubrey Çünkü o yabancıların arasına girmekten çekiniyordu, Venetia ise doğasında böyle bir şey olmadığı için. O sadece Bir keresinde çok üzülmüştü: On yedi yaşındaydı ve Sir Francis onun Londra'daki kız kardeşinin yanına gitmesine ve sosyeteye takdim edilmesine izin vermemişti. O zaman zor görünmüş ve biraz gözyaşı dökmüştü. Ancak biraz düşünmesi, bu planın gerçekten de hiç pratik olmadığına ikna olması için yeterli olmuştu. Evini terk edemezdi.

Sekiz yaşında hasta bir çocuk olan Aubrey, Hemşire'nin tek verildi.

Mükemmel yaratığın bağlılığı onu delirtirdi. Bu yüzden gözlerini kuruladı ve her şeyin en iyisini yapmaya çalıştı. Ne de olsa babam mantıksız biri değildi.

Londra Sezonu'na rıza göstermeyeceği için

York'taki, hatta Harrogate'teki toplantılara Leydi Denny ya da Bayan Yardley'nin her gelişinde katılmasına karşı çıkıyordu, Onu da kendileriyle birlikte gelmeye davet etti ve biri nezaketinden, diğeri de kararlı oğlunun zorlamasıyla sık sık bunu yaptılar. Babam hiç de kötü biri değildi.

Ev harcamalarını hiç sorgulamadı, ona yüklü bir harçlık verdi ve onu biraz da şaşırtarak, öldüğünde ona çok saygın bir servet bıraktı.

Bu olay üç yıl önce, Waterloo'daki şanlı zaferden bir ay sonra meydana gelmişti ve oldukça

beklenmedik bir şekilde ölümcül bir felç geçirdi. Çocukları için bir şok olmuştu ama bir keder değildi. "Aslında," dedi Venetia, Leydi Denny, "Onsuz çok daha iyi idare ediyoruz," dedi.

Yetimleri duygusal bağrına basmaya hazırlanarak Malikâneye gelmiş olan hanımefendi, "Canım!" diye soluk soluğa kaldı. "Çok telaşlısın!"

"Kesinlikle !" Venetia gülerek cevap verdi. "Neden, hanımefendi, kaç kez onun en doğal olmayan ebeveyn olduğunu ilan ettiniz?"

"Ama o öldü, Venetia!"

"Evet, ama şu anda bize karşı hayattayken olduğundan daha fazla düşkün olduğunu sanmıyorum, hanımefendi. Bizim sevgimizi kazanmak için hiç çaba sarf etmedi, biliyorsunuz. onun için yas tutmamızı gerçekten bekleyemez."

Bunu cevapsız bulan Leydi Denny ona sadece böyle şeyler söylememesi için yalvardı ve şimdi ne yapmak istediğini sormak için acele etti. Venetia her şeyin ona bağlı olduğunu söylemişti.

Conway. Mirasını almak için eve gelene kadar.

Eski şekilde devam etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. "Tabii artık dostlarımızı Malikâne'de ağırlayabilecek olmam dışında.

Babamın Edward Yardley ve Dr. Bentworth dışında kimsenin eşikten geçmesine izin vermediği zamanlardan daha rahat."

Üç yıl sonra Venetia hâlâ Conway'in dönüşünü bekliyordu ve Leydi Denny artık söylenmeyi neredeyse bırakmıştı.

işlerinin yükünü bırakma bencilliğine karşı

onun omuzlarında. İlk başta İngiltere'ye dönmeyi imkânsız bulması kimseyi şaşırtmamıştı, çünkü Belçika ve Fransa'da her şeyin altıya ve yediye düştüğüne şüphe yoktu ve tüm alaylarımız onca savaştan sonra üzücü bir şekilde tükenmişti.

Waterloo gibi kanlı bir savaş. Ama aylar geçtikçe Conway'le ilgili tüm haberler kız kardeşine yazdığı kısa bir karalamayla geliyordu.

Undershaw'da yapması gerekeni yapabileceğine inandığını ve göreve ayıracak daha fazla zamanı olduğunda ona tekrar yazacağını söylediğinde, genellikle

devam eden yokluğunun bir görev duygusundan ziyade (Ordu'ya gelen ziyaretçilerden edinilen bilgilere göre) bir hayatı terk etme konusundaki isteksizlikten kaynaklandığını hissetti.

İşgal) büyük ölçüde kriket maçları ve toplardan oluşuyordu. Kendisinden son haber alındığında Conway, Lord Hill'in ekibine atanma şansını yakalamıştı ve

Cambray. Venetia'ya uzun uzadıya yazamamıştı çünkü Büyük Adam bekleniyordu ve bir Değerlendirme Toplantısı yapılacak, ardından da bir akşam yemeği partisi verilecekti. personelin meşgul olduğu anlamına geliyordu. Onun bu durumu tam olarak anlayacağını biliyordu.

Sevgi dolu kardeşim Conway. *Not: Hangi tarlayı kastettiğinizi bilmiyorum, Powick'in doğru bulunduğu şeyi yapsanız iyi olur.*

Leydi Denny gözyaşları içinde, "Ve onun umurunda olan tek şey, kızın bütün günlerini Undershaw'da geçirmesi ve yaşlı bir hizmetçi olarak ölmesi!" dedi.

"Edward Yardley'le evlenme olasılığı daha yüksek," diye karşılık verdi lordu yapmacık bir tavırla.

"Edward Yardley'e karşı bir şeyim yok -*aslında*, onun gerçekten saygıdeğer bir insan olduğuna inanıyorum! kendini bir kenara atıyor! Keşke sevgili Oswald'ımız on yaş daha büyük olsaydı Sör John!"

Ama bu noktada konuşma aniden değişti; Sir John'un şeytani zekâsı onu, böylesine güzel bir kızın ülkedeki en aptal köpek yavrusuna iki kez bakmayacak kadar mantıklı olmasını umduğunu haykırmaya itti. Bir binici daha eklerken karısını cesaretlendirmeyi bırakmasının tam zamanı olduğunu Oswald'ın rol yapma yöntemleriyle kendini bir pasta haline getirmesi,

Venetia, oldukça heyecanlı bir fikir alışverişi içinde .

Venetia'nın güzel bir kız olduğunu kimse inkâr edemezdi; çoğu kişi ona güzel demekte tereddüt etmezdi. Almack's'taki sosyeteye yeni katılanlar arasında dikkat çekmiş olmalıydı; içinde yaşadığı daha kısıtlı toplumda ise eşi benzeri yoktu. Bu sadece

Hayranlık uyandıran gözlerinin büyüklüğü ve parlaklığı ya da gine altından parlayan saçlarının ihtişamı, hatta Güzel ağzının büyüleyici kavis: yüzünde hiçbir şeye borçlu olmayan çok çekici bir şey vardı.

Özelliklerinin mükemmelliği: tatlılık ifadesi, bastırılamaz bir eğlence ışıltısı, alışılmadık derecede açık bir bakış, öz bilinçten oldukça yoksun.

Hâlâ antik çağda kaybolmuş olan Aubrey'e bakarken gözlerinde mizahi bir parıltı belirdi. Dedi ki: "Aubrey! Sevgili, *iğrenç* Aubrey! Bana kulaklarını ödünç ver! Sadece bir kulağını, aşkım!"

Başını kaldırdı, gözlerinde cevap veren bir parıltı vardı.

"Özellikle sevmediğim bir şeye hayır!"

"Hayır, yemin ederim öyle değil!" diye cevap verdi gülerek.
"Yalnız, eğer birazdan yola çıkmayı düşünüyorsanız, çok nazik bir davranışta bulunarak Teslim Alma Ofisi'ne uğrayıp York'tan benim için bir paket gelip gelmediğini sorar mısınız? Oldukça "*Küçük* bir paket, sevgili Aubrey! Şerefim üzerine söylüyorum, *hiç* de hantal değil!"

"Evet, bunu yapacağım - eğer balık değilse! Eğer balıksa, Puxton'ı gönderebilirsin, canım."

"Hayır, bu muslin - istisnasız!"

Ayağa kalktı ve o beceriksiz, sürüklenen adımlarıyla pencereye doğru yürüdü. "Sanırım dışarı çıkmak için çok sıcak, ama çıkacağım, *kesinlikle* çıkacağım, hem de hemen! Hayatım, *iki* talibin de sabah ziyaretine gelmişler!"

Venetia yalvarırcasına, "Hayır!" diye bağırdı. "Bir daha olmaz!"

"Caddeden yukarı doğru gidiyor," diye güvence verdi ona.

"Oswald da bir ayı kadar asık suratlı görünüyor."

"Aubrey, lütfen böyle söyleme! Bu onun *kasvetli* bakışı. Adsız suçlar üzerinde kara kara düKünüyor, sanırım ve karanlık düKüncelerinin bir küskünlük nöbetiyle karıKtırılması ne kadar cesaret kırıcı!"

"Hangi isimsiz suçlar?"

"Canım, ben nereden bileyim, ya o? Zavallı çocuk! Hepsi Byron'ın suçu! Oswald kendi hatası olup olmadığına karar veremiyor.

ya da Hazretleri'nin *Korsan*'ına benziyor. Her iki durumda da zavallı Leydi Denny için çok rahatsız edici. Onun bir kan hastalığından muzdarip olduğuna inanıyor ve James'in Tozlarını alması için ona yalvarıyor."

"Byron!" Aubrey sabırsız omuz silkmelerinden biriyle boşaldı.

"Böyle şeyleri nasıl okuyabiliyorsun anlamıyorum!"

"Elbette bilmiyorsun aşkım ve itiraf etmeliyim ki Oswald'ın bunu yapamayacak durumda olmasını isterdim. Acaba hangi mazeret

Edward bu ziyaret için bize ne teklif edecek? *Başka bir* Kraliyet evliliği ya da Genel Seçim olamaz herhalde?"

"Ya da böyle bir pisliliği önemsediğimizi düşünmesi." Aubrey pencereden başını çevirdi. "Onunla evlenecek misin?" diye sordu.

"Hayır, bilmiyorum! İyi bir koca olacağından eminim, ama ne kadar denesem de ona saygı duymaktan başka bir şey yapamam," diye cevap verdi komik bir umutsuzluk tonuyla.

"Neden deniyorsun?"

"Biriyle evlenmek zorundayım, biliyorsun! Conway kesinlikle öyle yapacaktır, o zaman bana ne olacak? Bu Burada yaşamaya devam etmek, bir teyzeye dönüşmek bana uymazdı ve eminim ki meçhul kız kardeşime de uymazdı. ya da!"

"Oh, benimle yaşayabilirsin! ve buna hiç itiraz etmem: beni hiç rahatsız etmiyorsun!"

Gözleri dans ediyordu ama ciddi bir tavırla ona çok minnettar olduğunu söyledi.

"Edward'la evli olmaktan daha çok hoşuna giderdi."

"Zavallı Edward! Ondan bu mı nefret ediyorsun?" Adam çarpık bir gülümsemeyle cevap verdi: "O yanımdayken sakat olduğumu hiç unutmuyorum, hayatım."

Kapının arkasından bir ses duyuldu: "Kahvaltı , değil mi? Oh, beni anons etmenize gerek yok: Ben yolumu bilirim!"

Aubrey ekledi: "Ve onun kendi yolunu bilmesinden hoşlanmıyorum!"

"Ben de öyle, gerçekten! Kaçış yok!" diye kabul etti ve ziyaretçileri selamlamak için döndü.

Birbirine hiç benzemeyen iki beyefendi odaya girdi; otuz yaşlarında, sağlam görünümlü bir adam olan yaşlı olanı hoş karşılandığından şüphe etmeyen biri olarak

Daha genç, on dokuz yaşında bir delikanlıydı, hafif, kayıtsız bir çalımla gizlenmiş bir özgüven eksikliği vardı.

"Günaydın, Venetia! Aubrey!" dedi Bay Edward Yardley, el sıkışırken. "Bir çift sümüklüböcek olmak Elbette! Böyle bir günde sizi burada bulamayacağım korkuyordum ama Aubrey'nin şansını benim gölümdeki sazanlarla denemek isteyebileceğini düşünerek geldim. Ne diyorsun, Aubrey? Sen tekmeden balık tutabilir ve yorgunluk çekmez."

"Teşekkür , ama böyle bir havada zam almayı beklememeliydim."

"Yine de size iyi gelecektir ve arabanızı gölün sadece birkaç metre yakınına kadar sürebilirsiniz, biliyorsunuz."

Nazikçe söylenmişti ama Aubrey'nin yinelenen reddinde dişlerini sıkığı izlenimi vardı. Bay Yardley bunu fark etti ve şefkatle kalçasının

ona acı veriyordu. Bu sırada genç Bay Denny, ev sahibesine durumdan çok daha etkileyici bir şekilde şunları söylüyordu Onu görmeye geldiğini garanti ediyor gibiydi. Alçak ve canlı bir sesle, uzak duramadığını da ekledi. O

sonra kaşlarını çatarak kendisine bakan Aubrey'e baktı.

Gözlerinde alaycı bir ifade belirdi ve utangaç bir sessizliğe gömüldü. Aubrey'den neredeyse üç yaş büyüktü ve

Ama Aubrey, yılan dilini kullanarak olduğu kadar, soğukkanlı bakışlarıyla da onu her zaman saf dışı bırakabiliyordu.

Çocuğun rahat edemiyordu, çünkü bir zekâ savaşında onunla boy ölçüşemeyecek olmasının yanı sıra, genç bir hayvanın

Üstelik Aubrey'nin bunu çok pejmürde bir şekilde pazarladığını düşünüyordu. Ama o aksayan sol bacağı olmasaydı, nezaketin ne olduğunu hemen öğrenebilirdi.

Büyükleri sayesinde. Kendisinin benden güvende olduğunu biliyor, diye düşündü Oswald ve dudağını büktü.

Oturmaya davet edildiğinde, küçük bir kanepenin üzerinde dikkatsiz bir poz vermişti. Şimdi misafir arkadaşının kendisini kararlı bir şekilde ve açık bir kınama ile izlediğini gördü ve bir anda romantik bir figür sunduğu umudu ile önemsiz bir şey yaptığı korkusu arasında kaldı. umursamaz tavrını abartmıştı. Ayağa kalktı ve Edward Yardley bakışlarını Venetia'nın yüzüne çevirdi.

Romantik görünmek istemeyen Bay Yardley, bir hanımefendinin huzurunda aylıklık etmekten asla suçlu olmazdı. Ne de bir ceket giymiş, boğazına ipek bir mendil düğümlemiş ve uçları paltosunun dışına taşmış bir halde sabah ziyaretine gelir miydi? O

Ağırbaşlı bir binici ceketini ve mintan giymiş, saçının bir tutamını bile

Bir alnının üzerine sarkan saçlarını modaya göre daha yakın keserdi. Sağlam bir değere ve mütevazı bir hırsla sahip bir taşra beyefendisi için örnek teşkil edebilirdi;

Kesinlikle hiçbir yabancı, sevgi dolu ve dul bir annenin tek çocuğunun Oswald değil de o olduğunu tahmin edemezdi.

Babası, Edward onuncu yaş gününe gelmeden önce ölmüştü.

servetine sahipti. Bu servet yakışıklı ziyade saygın bir servetti, ihtiyatlı bir adamın

Hayatın zarafetine hükmetmek ve yine de dünyanın önünde olmayı başarmak. Bir moda dalı.

Ama Edward'ın abartılı zevkleri yoktu. Undershaw'dan on milden daha az bir mesafede bulunan malikânesi, Undershaw kadar geniş ya da önemli değildi ama genellikle rahat bir mülk olarak kabul edilir ve sahibine Kuzey'de tanınmış bir konum kazandırır.

Hırsının zirvesi olan binicilik. Doğuştan ciddi bir mizaca sahipti ve aynı zamanda güçlü bir görev bilinci. Annesinin tüm çabalarını boşa çıkararak

Karakterini aşırı hoşgörüyüyle şekillendirmiş olsa da, işlerinin idaresini erkenden ve hızla tek tip erdemlere sahip ağırbaşlı bir genç adam haline geldi. Ne canlılığa ne de zekâyâ sahip olsa da büyük bir sağduyuya sahipti; ve efendi doğası onu evinde biraz fazla otokratik yapsa da, annesi ve bakmakla yükümlü olduğu kişiler üzerindeki katı yönetimi her zaman Her durumda onlar için en iyi olanın ne olduğuna karar verme yeteneğine olan samimi inancıyla hareket etmiştir.

Venetia, Aubrey'nin yetersiz nezaketinin kefaretni ödemesi gerektiğini düşünerek, "Aubrey'i düşünmüş olman ne büyük incelik," dedi: "Aubrey'i düşünmen ne kadar nazık bir davranış! Ama kendini bu kadar zorlamamalıydın.

sorun: Yapacak binlerce işiniz olduğunu söyleyebilirim."

"Tam olarak *bin* değil," diye cevap verdi gülümseyerek. "Yüz bile değil, gerçi genel olarak oldukça meşgulüm, kabul ediyorum. Ama acil bir görevi ihmal ettiğimi düşünmemelisiniz: Ben

Umarım kendimi bununla suçlamam gerekmez! Bahse girerim siz uyurken ben acil olan işlerle ilgilenebiliyordum. Biraz idare ile insan her zaman zaman bulabilir, bilirsiniz. Sizi görmeye gelmek için başka bir nedenim var: Size Salı günü *Morning Post*'un kopyasını getirdim, buna sahip olmaktan memnun olacağınıza inanıyorum. Pasajı işaretledim: İşgal Ordusu ile ilgili olduğunu göreceksiniz. Fransızların, askerlerimizin orada kalmasına karşı olan duygularının giderek güçlendiği kesin gibi görünüyor. İnsan buna şaşırıyor, gerçi insan hatırlayınca - ancak bu sizi daha az ilgilendiriyor

Conway'i evinde karşılama ihtimali! Yıl bitmeden onu yanınıza alabileceğinize inanıyorum."

Venetia gazeteyi aldı, kahkahanın sınırında titreyen bir sesle ona teşekkür etti ve

Aubrey'nin gözleriyle buluştu. Edward, Lanyonların haber almak için haftalık gazeteye bağımlı olduklarını keşfettiğinden beri *Liverpool Mercury*'nin Londra'daki günlük gazetesini onlarla paylaşmasını, Undershaw'a sık sık yaptığı ziyaretler için bir bahane haline getirmişti. İşe sadece

İsveç'in eski kralının ölümü ve İsveç'in yeni kralının tahta seçilmesi gibi şaşırtıcı bir istihbarat
Mareşal Bernadotte'un nişanı ilan edildi; ve bahar ayları boyunca dergiler kraliyet evlilikleriyle ona asil bir şekilde hizmet etti. Önce Prenses Elizabeth'in, yaşı biraz ilerlemiş olsa da, Hessen Homburg Prensi'yle nişanlandığı haberi gerçekten şaşırtıcıydı; gelin kıyafetlerinin tasvirleri ve bir sanatçı olarak yetenekleri üzerine yapılan övgüler bitmek üzereydi ki Orta yaşlı erkek kardeşlerinden üçü onu örnek aldı. Elbette bunun nedeni İngiltere Veliahtı zavallı Prenses Charlotte'un kısa bir süre önce bebeğiyle birlikte çocuk yatağında ölmüş olmasıydı. Edward bile bunun eğlendirici olduğunu kabul ediyordu, çünkü Kraliyet Düklerinden ikisi ellinin üzerindeydi ve öyle görünüyorlardı; ve herkes biliyordu ki Üçü de umutlu piçlerden oluşan geniş bir ailenin babasıydı. Ama Clarence'ın Temmuz ayındaki düğününden yana Edward, günlüklerde Lanyonların ilgisini çekecek herhangi bir şey bulmakta zorlanmıştı.
Kraliçe'nin sağlığı Kraliyet doktorlarının umutsuzluğa kapılmasına neden ya da anlaşmazlık baş göstermişti. Whigler arasında Tierney'nin parti sürdürmesi konusunda. En sağlam iyimserler bile Lanyonlar'ın bu tür söylentilerle ilgileneceklerini sanıyordu ama Conway'in eve dönüşünü gerçek bir haber olarak karşılamalarını beklemek de mantıklıydı.
Ama Venetia, Conway'in kapıdan girdiğini gördüğü zaman onu sattığına inanacağını söylemekle yetindi; Aubrey de konuyu kaşlarını çatarak düşündükten sonra üzücü bir iyimserlikle, umutsuzluğa kapılmaya gerek olmadığını, çünkü Conway'in muhtemelen orduda kalmak için başka bir bahane bulacağını ekledi.

"Yapmalıyım!" dedi Oswald. Sonra bunun ev sahibesi için kesinlikle hoş olmayan bir davranış olduğunu fark etti ve ve kekeleydi: "Yani, demek istediğim- , ben Yani Sör Conway'in yerinde olsaydım yapardım! Burayı çok yavaş bulacak. İnsan dünyayı görünce böyle oluyor."

Aubrey, "Batı Hint Adaları'na yaptığın bir yolculuktan sonra yavaş , değil mi?" dedi.

Bu Edward'ın gülmesine neden oldu ve Aubrey'nin kötü niyetini görmezden gelmek isteyen Oswald gereksiz bir ifadeyle şöyle dedi

Vurgu: "Dünyayı daha fazla gördüm, her halükarda! Jamaika'da her şeyin ne kadar farklı olduğunu söylesem şaşırırsınız!"

"Evet, öyleydik," diye onayladı Aubrey, sandalyesinden kalkmaya başlarken.

Edward çok az takdir edilen bir şefkatle hemen yardımına koştu.

Aubrey dirseğindeki sıkıca kavranan elden kurtulamayınca boyun eğdi, ama buz gibi bir sesle dile getirdi ve yerinden kalkmak için hiçbir girişimde bulunmadı.

Edward elini çekene kadar durduğu yerde kaldı. Sonra kolunu düzelitti ve kız kardeşine hitaben şöyle dedi: "O paketi almaya gidiyorum, canım. Umarım müsait olduğunda Taplow'a yazarsın.

ve gelecekte bize Londra'daki günlük dergilerden birini göndermesini rica edin. Bence bizim de bir tane almamız gerek, öyle değil mi?"

"Buna gerek yok," dedi Edward. "Sana söz veriyorum, benimkini seninle paylaşmaktan mutluluk duyarım."

Aubrey kapı aralığında durup arkasına baktı ve yumuşak bir sesle şöyle dedi "Ama kendimize ait bir evimiz olsaydı Bize bu kadar sık gelmek zorunda mısınız?"

"Eğer senin bunu istediğini bilseydim

Her gün, babamın kopyasıyla!" dedi Oswald ciddiyetle.

"Saçmalık!" dedi Edward, daha önce hiç böyle bir şey yapmadığı için canı sıkılmıştı.

Aubrey'in açık kötü niyeti yüzünden oldu. "Sanırım Sör John

Bu plana söyleyecek bir şeyim var! Venetia bana güvenebileceğini biliyor."

Bu küçümseyici söz Oswald'ı, Venetia'nın çok daha fazla şey yapmak için kendisine güvenebileceğini söylemeye itti. gazete dağıtımından daha tehlikeli hizmetler. En azından, söylemek istediği şeyin özü buydu, ancak hayal gücünde yeterince iyi görünen konuşma, Söylendiğinde mutsuz bir dönüşüm geçirdi. Umutsuz bir şekilde karıştı, yazarına bile ezik geldi ve Edward'ın gözlerindeki hoşgörölü küçümseme altında tükendi.

Tam o sırada Lanyonlar'ın yaşlı hemşiresi odaya girerek Venetia'yı aramaya başladı. Onayladığı Bay Yardley'nin onunla birlikte olduğunu görünce

Genç hanım hemen özür diledi, işinin bekleyebileceğini söyledi ve tekrar geri çekildi. Ama Venetia,

Yıpranmış çarşafı incelemek ya da genç hizmetçilerin tembellikleriyle ilgili şikâyetlerini dinlemek zorunda kalsa bile, ev işlerine ara , kötü bir şekilde bir araya gelmiş hayranlarının arkadaşlığına tercih ederek ayağa kalktı ve mümkün olan en nazik şekilde onları kovdu.

Eğer onu bekletirse Hemşire'ye rezil olacaktı.

"Görevlerimi ihmal ediyorum ve dikkat etmezsem korkunç bir azara maruz kalacağım," dedi gülümseyerek ve elini Oswald'a uzattı. "Bu yüzden ikinizi de göndermek . Canınız ! Siz o kadar eski dostlarsınız ki, size karşı törensel bir tavım yok."

Edward'ın varlığı bile Oswald'ı kızın elini dudaklarına götürmekten ve ateşli bir öpücük kondurmaktan alıkoyamadı.

. Bunu büyük bir soğukkanlılıkla karşıladı ve elini kurtardıktan sonra Edward'a uzattı. Ama o sadece gülümsedi ve şöyle dedi:

"Bir dakika!" dedi ve ona kapıyı açtı. Kadın onun yanından geçerek salona girdi.

onu takip etti, rakibini kahvaltı odasına sıkıca kapattı-

Salonda. "O aptal çocuğu peşinden sallanmaya teşvik etmemelisin," dedi.

"Onu cesaretlendiriyor muyum?" dedi şaşkın bir ifadeyle. "I ona da Aubrey'e davrandığım gibi davrandığımı düşündü. İşte ben böyle

"Aubrey'nin akli başında olmaması ve zavallı Oswald'dan çok daha yaşlı görünmesi dışında," diye ekledi düşünceli bir ifadeyle.

"Sevgili Venetia, seni onunla *flört* etmekle suçlamıyorum!" dedi hoşgörölü bir gülümsemeyle. "Ne de kıskanıyorum, eğer düşündüğün buysa!"

"Öyle değil," dedi. "Kıskanmak için hiçbir nedenin yok ve buna hakkın da yok, biliyorsun."

"Kesinlikle *bir nedeni* yok. *Hak konusuna* gelince, Conway eve dönene kadar bu konuda daha fazla şey söylemenin uygun olmayacağı konusunda hemfikiriz, değil mi? Ne düşündüğünü tahmin edebilirsin.

"Gazetede ki o köşeyi inceledim!"

Bu onu haykırmaya kıskırtan bir bakışla söylemişti: "Edward! Dua et de Conway'in eve dönüşü üzerine fazla kafa yorma! Bir şekilde düştün

sanki *bu* beni kollarınıza düşmeye hazır hale getirecekmiş gibi konuşuyorsunuz ve umarım bunu yapmazsınız!"

"Umarım, hatta eminim ki, hiçbir zaman kendimi bu şekilde ifade ettim," diye ciddi bir şekilde cevap verdi.

"Hayır, asla!" diye onayladı, dudaklarında muzip bir gülümseme dolaşıyordu. "Edward, kendine bir sor bakalım, ben Conway'den o kadar sıkıldım ki, eğer *gerçekten* benimle evlenmek istiyorsan, *her türlü* teklifi kabul etmeye hazırım! Çünkü istediğini sanmıyorum!"

Şaşırmış, hatta şok olmuş gibi görünüyordu ama bir an sonra gülümsedi ve şöyle dedi: "Eğlenmeyi sevdiğinizi biliyorum! Her zaman eğlendiricisiniz ve eğer sportmenliğiniz arada sırada bazı tuhaf şeyler söylemenize neden oluyorsa, bunları kastettiğinize inanmayacak kadar sizi iyi tanıdığımı sanıyorum."

"Edward, *dua* et, en azından zihnini yanılsamadan kurtarmak için biraz çaba göster!" diye yalvardı Venetia içtenlikle. "Beni zerre kadar tanı mıyorsun, eğer düşündüğün buysa ve söylediğim tuhaf şeylerde ciddi olduğumu anladığında ne büyük bir şok yaşayacaksın!"

Şakacı bir şekilde cevap verdi, ancak sözlerinde hiçbir azalma olmadı.

güven: "Belki de seni senin tanıdığından daha iyi tanıyorum. kendin! Bu Aubrey'den kaptığınız bir numara. Genelde hoş giden şeylerin sınırını aş mıyorsun, ama Conway'den bahsederken sanki onu sevgi."

"Hayır, bilmiyorum," dedi açık yüreklilikle. "Venetia! Ne söylediğini bir düşün!"

"Ama bu tamamen doğru!" diye ısrar etti. "Şaşırmış gibi bakma! Ondan hoşlanmıyorum - gerçi onunla çok fazla birlikte olmak zorunda kalırsam hoşlanmayabilirim, çünkü Kendi rahatından başka kimsenin rahatını umursamaz. *korkunç* derecede sıradan!"

"Böyle söylememelisin," diye karşılık verdi bastırarak. "Kardeşin hakkında bu kadar az ılımlı konuşuyorsan Aubrey'nin eve dönüşü hakkında az önce yaptığı gibi konuşmaktan çekinmemesi gerektiğini düşündüm."

"Sevgili Edward, bir dakika önce *ondan* bir numara kaptığımı söylemiş tin!" diye onu topladı. Onun Yüzü rahatlamadı ve biraz da eğlenerek ekledi: "Gerçek ki -eğer farkına varırsanız!- bizim hiçbir numaramız yok, sadece düşündüğümüzü söylüyoruz. Ve ben itiraf etmeliyim ki ne kadar sık aynı düşüncelere sahip olduğumuz şaşırtıcı, çünkü inanıyorum ki birbirimize pek benzemiyoruz - kesinlikle Bizim zevkimize göre değil!" Bir dakika sessiz kaldı ve sonra şöyle dedi: "Belki biraz kızgınlık hissetmenize izin verilebilir. Ben de senin için bunu hissettim. Babanızın ölümünden bu yana buradaki durumunuz rahatsız edici oldu ve Conway yüklerini, hatta *görevlerini* üstlenmekten çekinmedi!"

omuzlarında. Ama Aubrey için durum tam tersi. Kardeşi hakkında yaptığı gibi konuştuğunu duyduğumda ona sert bir çıkış yapmak istedim. Conway'in hataları ne olursa olsun Belki de çok iyi huyludur ve Aubrey'e karşı her zaman nazik olmuştur."

"Evet, ama Aubrey insanları nazik oldukları için sevmiyor," dedi.

"Şimdi de saçma sapan konuşuyorsun!"

"Oh, hayır! Aubrey insanlardan hoşlandığında bu onların yaptıkları herhangi bir şey için değildir: bence bu onların zihinlerinde sahip oldukları şey içindir."

"Conway eve döndüğünde bu Aubrey için çok iyi bir Gey olacak!" diye araya girdi. "Eğer sadece klasik bilginleri sevebileceğini düşünecek kadar aptalsa, tam zamanıdır-"

"Benden hoşlandığını bilmen gerekirken, ne kadar aptalca bir şey !"

Sert bir şekilde dedi ki: "Özür dilerim! Şüphesiz sizi yanlış anladım."

"Gerçekten de öyle yaptın! Conway hakkında söylediklerimi de yanlış anladınız. Yemin ederim en ufak bir şey hissetmiyorum. ve benim durumuma gelince, ah, ne kadar saçma vardır! Tabii ki rahatsız edici değil!" Adamın gücenmiş görüldüğünü gördü ve haykırdı: "İşte şimdi canınızı sıktım! Tartışmak için çok sıcak bir gün, bu yüzden daha fazla tartışmayacağız, lütfen! Her halükarda, yukarı çıkıp Hemşire'nin ne istediğini. Hoşça kalın ve gazetenizi bize getirme nezaketini gösterdiğiniz için teşekkür ederiz!"

II

Venetia, yıpranmış çarşafların yanı sıra Aubrey'nin iki gömleğini, bilek bantları dikkatsizlikten yırtılmış bir şekilde gösteren Hemşire'den kaçarak Hizmetçiye. Bayan Gurnard'ın görünürdeki amacı, ona ya şimdi ya da hiçbir zaman bir şeyler yapmanın zamanı olmadığını hatırlatmaktı.

Venetia'nın asıl amacı, uzun uzun düşündükten sonra, kendi yeğeni olan yeni çamaşırcı kızı Hemşire'nin suçlamalarına karşı savunmaktı. Bu iki yaşlı hizmetçi yaklaşık yirmi altı yıldır karşılıklı kıskançlık içinde yaşadıkları için, Venetia çamaşırcı kızın iddia edilen kusurlarının kaçınılmaz olarak Hemşire'ye karşı bir dizi başka şikâyetin dile yol açacağını biliyordu;

Daha sonra, hizmetçinin odasına yaptığı ziyaretin uzunluğundan şüphelenen Hemşire, hangi kötü niyetli yalanları söylediğini sıkı bir sorgulamayla öğrenmek için üzerine atılırdı.

Bu yüzden, uzun deneyimlerden doğan bir ustalıkla, konuşmayı hızla böğürtlen reçeline geri getirdi, Bayan Gurnard'ın aklını hemen o gün ona bir sepet dolusu böğürtlen getirme sözüyle çeldi ve o huysuz kadın daha konuşmadan yatak odasına kaçtı.

Hemşire'nin kötülüklerini daha fazla hatırlamayacağım.

Üzerindeki Fransız kambrik elbisesini attı,

Venetia gardırobundan eski bir dimitiy çıkardı. Oldukça modası geçmişti ve orijinal mavisi solmuş ve

Belirsiz gri, ama böğürtlen için yeterince iyiydi ve Hemşire bile haykırmazdı

Lekelendiği takdirde kınıyordu. Oldukça kalın bir çift ayakkabı ve bir güneş bonesi tuvaletini tamamladı; ve büyük bir sepetle donanmış olarak, Ribble tarafından kendisine iletilen istihbaratla yoluna devam ederek hemen evden ayrıldı.

Kâhya, Bay Denny'nin bir işi olduğu için Thirsk'e gittiğini ve oraya uğraması gerektiğini düşündüğünü söyledi.

Bayan Lanyon onu annesine bir mesaj iletmekle görevlendirmek isteyebilir diye, eve dönüş yolculuğunda Undershaw'a tekrar uğradı.

Bu seferdeki tek yoldaşı, Aubrey tarafından kendisine hediye edilen, heyecanlı bir sahip olmasının yanı sıra

Yavru köpek son derece ürkekti. Yalnız yürüyüşlerinde bir bayana eşlik etmek için hiç de ideal değildi, çünkü

talihsiz zayıflığına rağmen, o çok Spora düşküncü ve birkaç yüz metre boyunca etrafında dolanarak, histerik havlamalarla üzerine atlayarak ve genel olarak zincirinden nadiren kurtulmuş bir köpek rolünü oynayarak ilerlemesini engelledikten sonra, tüm uyarılara kulaklarını tıkayarak uzaklaşır ve sadece aralıklarla yeniden ortaya çıkardı, Dili dışarı sarkmış, acil özel işlerinden bir an için sıyrılmış ve her şeyin yolunda gittiğinden emin olmaya çalışıyormuş gibi bir havası vardı.

Venetia kendi kuşağındaki çoğu taşralı kız gibi enerjik bir yürüyüşçüydü; nazik doğumlu çağdaşlarının çoğunun aksine yalnız yürümekten asla çekinmezdi. Bu, amacının mürebbibesinden kaçmak olduğu okul günlerinde geliştirdiği bir gelenektir. Bir saatini

Bayan Poddemore, çalılıklar arasındaki patikalarda dolaşmanın her hanımefendi için yeterli bir egzersiz olduğunu . bir kilometrelik yürüyüşe çıkmasına neden oldu.

En yakın köyde, süslü adımları öğrencisini çileden çıkardığı gibi, yolu kandırma alışkanlığı da öğretici bir konuşmaydı. Bir zamanlar tanıştığı ve daha sonra saygı duyduğu Bayan Selina Trimmer kadar başarılı olmasa da, iyi eğitimliydi.

Ne yazık ki ne Bayan Trimmer'ın karakter gücüne ne de öğrencilerine sevgi aşılama yeteneğine sahipti. On yedi yaşına geldiğinde Venetia

O kadar ki, okuldan çıkıp genç kızlığa adım attığını babasına, artık büyüdüğü ve evi idare edebilecek duruma geldiği için Bayan Poddemore'un hizmetinden vazgeçebileceklerini söyleyerek belirtmişti. O tarihten itibaren Hemşire'den başka refakatçisi olmamıştı ama Leydi'ye de belirttiği gibi

Denny, Undershaw'da ne sosyeteye girdiği ne de misafir kabul ettiği için, bir ona refakatçi olacaktı. Herhangi bir şey olduğunu söyleyemem

Bir kızın babasının evinde refakatsiz yaşamasının uygunsuzluğu karşısında Leydi Denny bu argümanı terk etmek zorunda kaldı ve Venetia'ya babasının evinde dolaşmaması için yalvarmaya başladı.

bir hizmetçi tarafından bile gözetim altında tutulmuyordu. Ama Venetia'nın

Sadece güldü ve ona şakacı bir tavırla, en az Bayan Poddemore kötü olduğunu söyledi.

Leydi Harriet Cavendish (seçkin Bayan Trimmerin öğrencilerinden biri) örneği, evlenmeden önce Douglas Kalesi'nde kalırken

uşağı olmadan bahçeye çıktı. Bir dükün kızı olmadığı için, ona eşlik etme zorunluluğu hissetmiyordu.

Leydi Harriet'i örnek alacağını söyledi. "Ayrıca, hanımefendi, bu En az on yıl önce olmalı! Ve hizmetçilerden benimle birlikte sürüklemek.

Dünyada başka bir şey olsa, tüm zevkimi yok ederdi. Hayır, hayır, *bunun* için kendimi Bayan Poddemore'dan kurtarmadım! Burada, herkesin kim olduğumu bildiği bir yerde bana ne olabilir ki?"

Lady Denny, iç çekerek, bağımsız genç koruyucusunun asla gitmeyeceğine dair bir söz vermekle yetinmek zorunda kalmıştı. York'a ya da Thirsk'e kadar eşlik edilmemişti. Sör Francis öldüğünde yalvarışlarını yinelemişti, ama edileceğine dair pek umudu yoktu. Venetia'nın kızlık çağını aştığını söylemesi onu üzüyordu ama bunu inkâr edemezdi:

Venetia o zamanlar yirmi iki yaşındaydı ve tehlikeli bir şekilde rafa üzereydi.

"Hiç böyle bir şey yaşamadım, Sör John - gerçi tam olarak bunu kastetmiyorum, sadece bu çok kötü bir utanç, onun kadar güzel ve canlılık dolu, ayrıca

Hayal edilebilecek en iyi mizaca sahip! Kendi adıma, teyzesini oldukça ucuz buluyorum! Sör Francis'i Venetia'nın bir süreliğine Londra'ya gitmesine ikna etmek için hiç çaba göstermedi.

Zavallı çocuğun ilk mevsim.

O öldükten sonra gitmesi için onu zorladı, *ben* hiçbir şey duymadım! da en az kardeşi kadar bencil olduğuna inanıyorum.

masraflar ve kendi kızlarımızı dışarı çıkarmak için *olmasaydı* -
çünkü bu bağlılıktan bir şey bile

Clara ve Conway arasında, ki hiç hesaba katmıyorum, beşinin
de mahkemeye sunulması gerektiğine ve sunulacağına

kararlıyım!- dediğim gibi, eğer bu olmasaydı

Onu Londra'ya kendim götürmeyi şiddetle arzuluyorum ve çok
saygıdeğer bir kız olursa buna şaşımam.

Evlilik, gençliğinin ilk ışıklarında olmasa bile! Sadece, emin
olabilirsiniz ki

Aubrey," diye ekledi umutsuz bir ses tonuyla. "Ve yakında çok
geç olacak, keşke bunu bilseydi!"

Venetia bunu biliyordu, ama hiçbir çare göremediği için

Conway inatla yurtdışında kalmaya devam ederken, o da
elinden gelenin en iyisini yapmaya devam etti. Leydi

Denny'nin, Conway'in ne ile

Venetia geleceğe kaygıyla bakıyordu. Onun konumundaki
herhangi bir kadın için bu durum gerçekten de iç karartıcıydı
ve Edward Yardley ile evlenmek ya da ağabeyinin evinde
yaşlanan ve muhtemelen istenmeyen bir kız kurusu olarak
yaşamak arasında ona hiçbir seçenek sunmuyor gibiydi. Kolay
bir yetkinliğin sahibiydi.

Onu Undershaw'da kalmaya zorlayan şey bağımlılık değil,
gelenektir. Bekar hanımlar yalnız yaşamazdı.

Evlilik yaşını geçmiş kız kardeşler bunu yapabilir; yıllar yıllar
önce Leydi Eleanor Butler ve sevgili arkadaşı,

Bayan Sarah Ponsonby, bunu yapmıştı.

Ebeveyn muhalefeti. Sanki rahibeymişler gibi dünyadan el etek
çekerek Galler'de kulübeye kaçmışlardı; hâlâ orada

yaşadıklarına ve kimsenin bildiği kadarıyla inzivalarından hiç
kıpırdamadıklarına göre, hallerinden memnun oldukları

sonucuna varılabilirdi. Ama Venetia eksantrik biri değildi ve
yakın bir arkadaşı olsaydı bile bir an için bile

Edward'la evlenmek böyle bir yönetime tercih edilirdi. Asil ve
yakışıklı bir taliple ilgili kızca hayallere kapılmadan

Venetia, Edward'dan başka biriyle evlenmenin yaşadığı zorluklara en uygun çözüm olacağını düşünüyordu.

Daha önce hiç aşık olmamıştı ve yirmi beş yaşında olmasına rağmen beklentileri yüksek değildi. Onunla tek tanışıklığı Okuduğu kitapların kapakları arasında romantizm yatıyordu; ve eğer bir zamanlar Sir Charles Grandison'ın sahnesine gelişini güvenle beklemişse, bu uzun sürmemişti sağduyu böyle bir iyimserliği yasaklamadan önce. Ara sıra York'taki Meclislere katıldığı günlerde büyük bir hayranlık uyandırmış ve birden fazla gelecek vaat eden genç beyefendi, ilk önce onun

Güzelliği, samimi tavırları ve gülümseyen gözlerinin cazibesiyle büyülenen bu kız, sadece bir balo salonu tanışıklığını sürdürmekten çok mutlu olurdu.

Ne yazık ki, kabul edilen modda bunu takip etme imkanı yoktu ve her ne kadar birkaç duyarlı

beyefendiler bir barbarlığa karşı acı bir şekilde

Evine hiçbir ziyaretçinin girmesine izin vermeyen ebeveynlerden hiçbiri, güzel Bayan Lanyon ile bir kır dansı için ayağa kalktıktan sonra

her türlü edep kuralını bir kenara bırakarak (aynı zamanda kendini büyük bir pasta haline getirmenin korkunç korkusuyla) York' Undershaw'a, ya Venetia'yla gizli bir görüşme yapma umuduyla malikânenin kapısında bekleyecek ya da zorla eve girecekti.

Sadece Sör Francis'in vaftiz oğlu Edward Yardley eşiğinden geçmesine zımnen izin verildi. Sir Francis ziyaretleri sırasında kitap odasından nadiren çıktığı için pek hoş karşılanmıyordu ama Venetia'yla yürümesine, konuşmasına ve ata binmesine izin verildiğinden, genellikle Venetia'nın eli için yapacağı bir teklifin asık suratlı ebeveyni tarafından kabul edileceğine inanılıyordu.

Hiç kimse onu sabırsız bir aşık olarak tanımlayamazdı.

Venetia onu Undershaw'a çeken bir mıknatıs gibiydi, ama kendini ilan edene kadar dört yıl geçmişti.

Neredeyse o zaman bunu kendi sağduyusuna rağmen yaptığına inanacaktı. Teklifini reddetmekte hiç tereddüt etmedi, çünkü onun iyi niteliklerine ne kadar değer verirse versin ve kendisi için yaptığı çeşitli hizmetler için ne kadar minnettar olursa olsun, onu sevemezdi. Eski dostluk şartlarının devam etmesinden memnun olurdu.

Ama Edward sonunda kararını vermişti ve görünüşe göre kendinden emin olduğu kadar kararlıydı da. Kızın reddetmesi onu hiç de üzmemişti; bunu utangaçlığa, genç kızlık alçakgönüllülüğüne, şaşkınlığa ve hatta dul babasına olan bağlılığına bağladı.

bu tür duyguları anladı ve kendi kalbini tanıyana kadar beklemekten memnun oldu; ve o günden itibaren Ona karşı sahiplenici bir tavır geliştirdi ve bu da onun sık sık tavsiyelerine karşı çıkmasına neden oldu, ve aklına gelen her şeyi onu şok edecek şekilde söylemesini istedi. Cevap vermedi. Onaylamadığı sık sık belli oluyordu, ama hoşgörüyü yumuşatılıyordu. Onun canlılığı onu büyüledi ve onu (bir kez kendi olduğunda) tamamen kendi beğenisine göre şekillendirme yeteneğinden şüphe etmedi.

Sir Francis öldüğünde, Edward teklifini tekrarladı. Yine reddedildi. Bu sefer daha ısrarcıydı.

Venetia bunu bekliyordu. Beklemediği şey ise, Venetia'nın kendisini kabul etme konusundaki isteksizliğinin, aniden, Venetia'nın tuhaf olarak adlandırdığı şeyden kaynaklandığını düşünmesiydi.

Durumunun hassasiyeti. Özel olarak saçma olduğunu düşündüğü vicdan azabından dolayı onu onurlandığını ve Conway'e kadar başka bir cevap için onu zorlamaktan kaçınacağını söyledi. doğal koruyucusu eve gelmişti. Adamın aklına böyle bir düşünceyi neyin getirmiş olabileceğini bir türlü anlayamıyordu; şaşkın zihnine yalnızca iki olası çözüm geliyordu: Birincisi, adam kızdan çok etkilenmiş olsa da, onun karısı olarak İkincisi, annesinin

bunu ona önerdi. Bayan Yardley renksiz, küçük bir kadındı.

Her zaman onun iradesine boyun eğen ve sadece onun varlığında hafif bir sıcaklıkla tutuşan kadın. Hiçbir zaman başka biri olmamıştı.

Ama Venetia, Edward'ın kendisiyle evlenmesini istemediğinden emindi.

Bu haberle birlikte, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne girmesi için gerçek bir umut doğdu.

İşgal Ordusu yakında Fransa'dan çekilecekti ve gelecek sorunu Venetia'ya aniden yaklaşmıştı. Undershaw'ın küçük parkında yürürken

Bunu kafasında evirip çevirdi, ama kendi kendine pişmanlıkla kabul ettiği gibi, iyi bir amacı yoktu. Conway döndüğünde Edward'ın davasına olumlu bir cevap bekleyeceği ve başka bir cevabı kabul etmeye kolay kolay ikna olamayacağı kesin olan tek şeydi. Elbette bu kendi hatasıydı, çünkü Conway'in kendine özgü nezaket anlayışının sunduğu fırsatı değerlendirmeye ve kabul etmeye çok hazırdı,

kadar hiçbir şeye karar verilemeyeceğini zımnen de olsa Conway eve geldi. Edward'ın onun cevabının büyük ölçüde Conway'in ne yapmak istediğine bağlı olduğunu anlaması beklenemezdi. Conway'le Clara Denny arasında, Conway katılmadan önce duygusal bir kız-erkek ilişkisi vardı ve Clara buna en azından önem veriyor gibiydi. Eğer Conway de buna aynı derecede önem veriyorsa, Clara Denny'nin karşısında her şeyi yapmaya hazır bir görümce bulacaktı.

Evinin idaresini, hayatı boyunca mütevazı bir hayranlıkla baktığı birinin ellerine bıraktı. Venetia, bu onun için çok kötü olur, benim için de çok kötü olur, diye düşündü, ama Undershaw'da zavallı küçük Clara'ya karşı ikinci planda *kalabileceğimi* sanmıyorum!

Edward'la evlenmek güvenli ve rahat olacaktı. O

iyi bir koca olacaktı ve onu sert rüzgârlardan kesinlikle koruyacaktı. Ama Venetia doğuştan

Onun bilmediği bir yaşama sevinci ve tehlikelerle yüz yüze gelip onlarla karşılaşmaktan çekinmemesini sağlayan yüksek bir cesaret. Çünkü o

Edward onun da kendisi gibi günlerini Cleveden Tepeleri'nin gölgesinde geçirmekten memnun olduğuna inanıyordu.

Memnun olmaktan çok uzaktı.

bunun onun nihai hayatı olabileceğini hiç düşünmemişti.

Kader. Dünyanın geri kalanının neye benzediğini görmek istiyordu: evlilik onu sadece tek geçim yolu olarak ilgilendiriyordu.

nazikçe doğmuş bir kız için kaçış.

Aslında, diye düşündü Venetia, parktan çıkıp Elliston Manastırı'nın komşu arazisinden ayrılan dar bir yola girerken, benim durumum açıkça çözümden geçmiş durumda ve Conway'in çocuklarına teyze mi, yoksa Edward'inkilere anne mi olacağıma karar vermekten başka yapacak bir şeyim yok.

Edward'ın çocuklarının

korkunç derecede sıkıcı, zavallı küçük şeyler! Nerede o sefil köpek? "Flurry! *Flurry!*"

Gittikçe artan bir öfkeyle birkaç dakika seslendikten sonra, köpek dostu dörtnala geldi, sevecenlikle doluydu, yanları kabarıyor ve dili sarkıyordu. Nefes nefese kalan köpek, birkaç yüz metre ilerideki bir turnikeden geçerek Manastır'ın bahçesine girene kadar kadının görüş alanında kalmaya devam etti.

ağır bir çiftlik kapısının yanına yerleştirilmiş. Bu, bir çiftliğe erişim sağlıyordu.

Ama Venetia, Lord Damerel'in icra memuruyla iyi anlaştığı için, istediği yerde dolaşma özgürlüğüne sahipti.

Flurry'nin de çok iyi bildiği gibi, kendi alanını seviyordu. Yolda verdiği kısa aradan sonra tazelenen Flurry, Manastır'ın arazisinden geçen dereye doğru hafif bir eğimle inen ormanlık alana doğru hızla ilerledi. Derenin ötesinde, Tudor döneminde orijinal yapının temelleri üzerine inşa edilen, daha sonra genişletilen ve çok sayıda kaplamayla ve pek çok rahatsızlıkla dolu olduğu söylenen başıboş bir ev olan Manastırın kendisi uzanıyordu. ile

Ev Venetia'yı ilgilendirmiyordu ama arazi yıllardır üç genç Lanyon'un en sevdiği uğrak yeri idi. Sör Francis'in kaprisleri, mülkünü ihmal etmesine neden olmamıştı,

mükemmel bir düzen içinde tuttu. Çocukları macerayı daha az düzenli ortamlarda aramayı tercih ediyordu. Vahşi doğanın bir parçası olan Manastır ormanı, gençliğin keyifli fikirlerine tam olarak uyuyordu; ve Venetia olgunluğa eriştiğinde, buranın ihmal edilmesinin üzücü olduğunu düşünse de, onun için hala cazibesini koruyordu ve

Sık sık oraya giderdi ve sahibi nadiren oraya yaklaştığı için, söz dinlemeyen Flurry'nin istediği gibi , tavşan kovalamasına ve sülün avlamasına izin verebilirdi. Uzun zaman önce Lord Damerel'e taktığı isimle Kötü Baron bunu ne biliyor ne de umursuyordu: Tarikata getirdiği tek parti kesinlikle bir av partisi değildi.

Ailesi eski ve seçkin bir aileydi, ancak unvanın şimdiki sahibi Mahallenin tek lekesi olmak için saygıdeğer. Kibar bir ortamda onun adını anmak neredeyse sosyal bir nezaketsizlikti.

Şirket. Lord Damerel'in neden Manastır'da yaşamaya hiç gelmediğini öğrenmek isteyen çocukların masum soruları bastırıldı. Onlara anlayamayacak kadar küçük oldukları ve bu konuyu düşünmelerine gerek olmadığı söylendi.

Onun hakkında konuşmak şöyle dursun, lord hazretlerinin *iyi* bir adam olmadığından korkuluyordu; artık bu kadarı yeterdi, kaçıp oynayabilirlerdi.

Bayan Poddemore'un Venetia ve Conway'e söylediği buydu ve onlar da doğal olarak olası (ve genellikle

Bayan Poddemore'un gizemli sözlerinden hızla korkunç bir romantizm figürü yaratarak, lord hazretlerinin suçlarının imkansız doğası. Yıllar sonra Venetia

Damerel'in kötülüğünün

Cinayet, vatana ihanet, korsanlık ya da otoyol soygunu kadar ürkütücüydü ve romantik olmaktan çok iğrençti. Oldukça yaşlı bir anne babanın tek çocuğu olarak, kısa bir süre önce diplomatik kariyeri, evli ve unvanlı bir hanımefendiye sıırılsıklam aşık olmasından ve onunla birlikte kaçmasından

kendi geleceğini mahvediyor, annesinin kalbini kırıyor ve babasının felç geçirmesine neden ve bu felçten hiçbir zaman tam olarak kurtulamadı. Gerçekten de, başarılı olduğu gibi, Üç yıl sonra, ikinci ve ölümcül bir felçle, şok edici olayın onu gerçekten öldürdüğünü söylemek çok fazla değildi. Evinde varisinden söz edilmesi yasaklanmıştı; ölümünden sonra da Venetia'nın gözünde

Sir Francis Lanyon ile belirgin bir yakınlığı vardı, Londra'da yarı inzivada yaşadı, Yorkshire malikanelerini ziyaret etti sadece nadir aralıklarla. Yeni Lord Damerel'e gelince, sonraki eylemleri hakkında pek çok söylenti olsa da

Kimse ona ne olduğunu gerçekten bilmiyordu, çünkü skandal yaratan davranışları kısa ömürlü Amiens Barışı'na denk gelmiş ve çaldığı kadını ülke kaçırmıştı. Daha sonra onun hakkında bilinen tek şey, kocasının ondan boşanmayı reddetmiş olduğuydu. Ne kadar zamandır

sevgilisiyle birlikte kalmıştı, savaş yeniden patlak verdiğinde nereye kaçmışlardı ve nihai hedefi neydi?

Kaderi, hakkında pek çok varsayım bulunan bir sorundu.

Bunlardan en popüler , sevgilisi tarafından terk edildiği ve Bonaparte'ın gözü dönmüş askerlerine yem olduğuydu; köylülerin yaptığı gibi

Hatalı kızlarına göstermeyi ihmal etmedikleri şey, onun hak ettiği şeydi ve erdemine önem vermeyen her kızın başına gelmesi kaçınılmaz olan türden bir şeydi.

Gerçek ne olursa olsun, kesin olan bir şey vardı: Damerel birkaç yıl sonra İngiltere'ye döndüğünde kadın yanında değildi. O tarihten beri (hakkında anlatılan hikâyelerin sadece yarısı doğruysa) kendini

daha abartılı eğlence biçimlerinin peşine düşerek, sahip oldukları eğlenceyi dağıtma yolunda önemli bir yol kat ettiler. Bir zamanlar büyük bir servet vardı ve hiçbir şeyi ihmal etmiyordu.

Kendisini eleştirenleri, resmedildiği kadar kara biri olduğuna ikna etmek için eline bir fırsat geçmişti. Bir önceki yıla kadar Manastır'a ara sıra yaptığı ziyaretler

komşularından herhangi birinin daha fazlasını yapmasına izin vermeyecek kadar kısa ve çok azı bunu bile yapmıştı. Ama Ağustos ayında Manastır'da bir hafta geçirmişti. tamamen çirkin koşullar. Yalnız gelmemişti; yanında bir grup misafir getirmişti ve *öyle bir* ki! Elbette yarışlar için gelmişlerdi: Damerel birinde koşan bir at vardı. Zavallı Imber, yıllardır Priory'nin bekçiliğini yapan yaşlı uşak, büyük bir şaşkınlık içindeydi, çünkü hiçbir zaman bu kadar hızlı, köhne bir grup insan Priory'de ağırlanmamıştı. Priory! Bayan Imber'a gelince. kendisinden birkaç serseriye ve bir bakışta ne olduğunu anladığı üç kadına yemek yapması bekleniyordu. Onlar da öyle. Kendini bu kadar küçük düşürmektense Manastır'ı tercih etmişti. Yalnızca Aileye olan bağlılığı onu yumuşamaya itmişti ve (beklenebileceği gibi) köylülerin hiçbiri kızlarının Tarikat'ta çalışmasına izin vermediğinde bundan acı bir şekilde pişmanlık duydu. Bir Korint'ten biraz daha iyiydi ve York'ta, serserilere hizmet etmesi için saygıdeğer olmaktan çok uzak üç kadın kiralamak gerekmişti. Bu arada Imber, bu gösterişli kılıçların ve onların kolaylıklarının eğlencesi, merhum lord hazretleri, dedi. Atalarının evinde böyle ahlaksızca şeyler görmek çok üzücüydü. Eğer konuklar Sincap Avı oynamak gibi bayağı eğlencelere dalmıyorlarsa, o utanmaz ışıklı etekler kırımları yıkacak kadar ciyaklıyor ve beyefendileri çok skandal bir şekilde davranmaları için kışkırtıyorlardı. evi bir oyun çevirmiş ve kileri kurutmuştu. Bir tanesi bile uşağı tarafından yatağı atılmak zorunda kalmamıştı ve Lord Utterby (Imber'in gördüğü en gevşek vida!) Manastırını yakıp kül etmemişti. Bay Ansford'un burun deliklerine yanık kokusunu taşıyan şey şansı, sadece geceliğini giymiş rağmen kaynağına kadar takip etmekten çekinmemişti.

daha önce giydiği elbiseden daha iyi bir pelerin olmuştu!
yanan yatak perdeleri, hiç de nazik olmayan sesinin en yüksek
tonuyla sürekli çığlık atıyordu.

Bu alemler yedi gün sürmüştü ama
komşu kırsal bölgelere aylarca süren dedikodular için yiyecek
sağladı.

Ancak Damerel'den bir daha haber alınamadı. O da
Bu yıl York Yarışları için kuzeye gelmemişti ve eğer daha sonra
sülün avı için gelmeyi düşünmüyorsa, ki (korularının bakımsız
durumuna bakılırsa) bu pek olası görünmüyordu, North Riding
kendisini onun

bir yıl daha kirletici varlığını sürdürecekti. Bu nedenle, Venetia
için bir sürpriz oldu, sakın bir şekilde onu doldurdu
sepete bğrtlenlerini doldururken, onun tahmin ettiğinden
Çok daha yakında olduğunu fark etti. Ormanın eteklerinde
dolaşıyordu,

ve elbisesini özellikle yapışmış bir alı ırpı izinden kurtarmak
için duraklamıştı ki, eğlenen bir ses şöyle dedi: *"Ah, bu iş günü
dünyası ne kadar da alı ırpı dolu!"*

İrkilerek başını çevirdi ve bir de ne görsün?

yakışıklı gri bir ata binmiş uzun boylu bir adam tarafından
izleniyordu. Yabancı biriydi, ama sesi ve alışkanlıkları

Durumunu ilan etti ve Kötü Baron'la karşı karşıya olduğunu
tahmin etmesi birkaç dakikadan sürmedi. Ona içten bir ilgiyle
baktı ve farkında olmadan ona mükemmel bir görüş açısı
sağladı.

Büyüleyici bir yüz ifadesi. Kaşları kalktı ve

Eylerden indi ve uzun, rahat adımlarla ona doğru geldi. Kadın
modaya uygun erkeklerle tanışmamıştı ama adam herhangi bir
taşra beyefendisi gibi giyinmiş olmasına rağmen, krknde ve
şık gri russet ceketinde ince bir farklılık vardı. Onları hiçbir
taşra tarzı yapmamıştı ve hiçbir taşra delikanlısı bu kadar
dikkatsiz bir zarafetle giyemezdi. Venetia'nın ilk başta
düşündüğünden daha uzun boyluydu.

Sanırım, oldukça gevşek bacaklıydı ve kendini hafif bir kabadayı kibiriyle taşıyordu. Onun gibi Venetia, adamın esmer olduğunu, çehresinin zayıf ve oldukça esmer olduğunu, yüzünde dağınıklık çizgileri bulunduğunu fark etti. Dudaklarında bir gülümseme vardı, ama Venetia hiç bu kadar alaycı bir şekilde sıkılmış gözler görmediğini düşündü.

"Pekala, adil izinsiz giren, adil bir şekilde hizmet , değil mi?" dedi. "Kıpırdamadan dur!"

Adam kadının eteğini çalılardan kurtarıırken kadın itaatkâr bir şekilde hareketsiz kaldı. Kendini düzeltirken şöyle dedi: "İşte ! Ama böğürtlenlerimi çalanlardan her zaman bir ceza alırım. Sana bir bakayım!"

Kendisine böyle bir üslupla hitap edilmesinin şaşkınlığını üzerinden atamadan, adam kolunu ona doladı ve boştaki eliyle onun güneş bonesini geriye itti. Korkudan çok öfkeyle onu itmeye çalıştı ve öfkeli bir itirazda bulundu. Adam hiç aldırış etmedi; sadece kolunu Sıkıntı olmayan bir şey sardı. gözlerinde parıldadı ve boşaldı: "*Ama güzelliğin ta kendisi o...!*"

Venetia daha sonra kendini acımasızca öpülürken buldu. Yanakları kızarmış, gözleri parlıyordu. Daha önce hiç olmadığı kadar güçlü bir tutuştan kurtulmak için çabaladı ama çabaları sadece Damerel'i güldürdü ve kurtuluşunu Flurry'ye borçluydu. Spaniel, ortaya çıktı Hanımını bir yabancının kollarında çırpınırken bulduğunda, büyük bir zihinsel tedirginliğe kapıldı. İçgüdüleri onu kurtarmak için uçmaya teşvik etti, ama belli belirsiz Anlaşıldığı üzere, iki ayak üzerinde yürüyen şeyi ısırması yasaktı. Uzlaşmayı denedi, havladı histerik bir şekilde. Cevap vermedi ve içgüdü günü kazandı. Damerel çizme giydiği için Flurry'nin kahramanca Saldırıda kan akmadı, ama bu onun yere bakmasına neden oldu.

Venetia'yı tutuşunu, Venetia'nın kendini kurtarmasını sağlayacak kadar gevşeterek spaniel'e vurdu.

"*Otur!*" diye emretti Damerel.

Flurry, bir Efendinin sesini tanıyarak derhal kendini alçalttı, kulaklarını eğdi ve kuyruğunu küçümseyerek salladı.

Damerel onu alt çenesinden yakalayıp başını kaldırmaya zorlayarak, "Ne demek istiyorsun?" dedi.

Flurry bu sesi de tanıdı ve çok rahatlamış bir halde, üzücü olayın bir yanlış anlamadan kaynaklandığını açıklamak için elinden geleni yaptı. Bu fırsatı değerlendirip kaçmak yerine öfkeyle güneş bonesinin iplerini yeniden olan Venetia haykırdı: "*Hiç* mi ayrımcılık yapmıyorsun, seni aptal hayvan?"

Tövbe eden Flurry'yi okşayan Damerel başını kaldırdı ve gözlerini kısarak baktı.

"Size gelince, efendim," dedi Venetia, o araştıran bakışa karşılık vererek.

"Alıntıların benim için ilerlemelerini bir nebze olsun daha kabul edilebilir kılmıyor ve

"Beni *kaldırmaya* çalışıyorsun ama sen *tam bir düzenbazsın!*"

Bir kahkaha patlattı. "Bravo! Nereden buldun bunu?"

Birdenbire alıntının geri kalanını hatırlayan Venetia cevap verdi:

"Eğer bilmiyorsanız, size kesinlikle söylemeyeceğim. *Bu* ifade yeterince uygun, ama bağlam işe yaramayacak."

"Oho! Merakım şimdi iyice uyandı! Eli tanıdım ve görüyorum ki, elimi dikkatlice incelemeliyim.

Shakespeare."

"Zamanınızı nadiren bu kadar değerli kullandığınızı düşünürdüm!"

"Kimsin sen?" diye sordu aniden. "Seni köyün genç kızlarından biri sandım, muhtemelen kiracılarımdan biri."

"Gerçekten mi? Eğer kastettiğiniz buysa
Köyün genç kızları arasında davranırsan burada pek
sevilmezsin!"

"Hayır, hayır, tehlike şu ki çok fazla kazanabilirim!" diye karşılık
verdi. "Siz kimsiniz? Yoksa önce kendimi mi tanıtmalıyım? Ben
Damerel'im, biliyorsun."

"Evet, keyifli tanışıklığınızın başlangıcında ben de öyle
düşünmüştüm. Elbette daha sonra bundan emin oldum."

"Oh, oh-! *Şöhretim, Iago, şöhretim!*" diye haykırdı, tekrar
gülerek. "Güzel Fatality, otuz sekiz yaşım boyunca karşılaştığım
en sıra dışı kadınsın.
yıl!"

"Ne kadar tahmin bile edemezsiniz!" diye güvence verdi ona.
"Eğer bu kadar çok kişi arasında bir düzine kadarının
hafızandan silinmiş."

"Daha çok yüz gibi! Adını hiç öğrenemeyecek miyim?
Öğreneceğim, biliyorsun, sen söyleyen de söylemesen de!"

"En ufak bir zorluk olmadan! Bu ülkede sizden çok daha iyi
tanıyorum, çünkü ben Undershaw'lı bir Lanyon'um!"

"Etkileyici! Undershaw? Evet! Sizin topraklarınız da
benimkilerle birlikte yürüyor, değil mi? Yurtdışında yürümek
gibi bir alışkanlığınız var mı?
Bayan Lanyon?"

"Evet, tabii ki sizin Manastır'da olduğunuzu haber verdiğim
zamanlar hariç!"

"Kinci küçük kedi!" dedi takdirle. "Undershaw'dan Bayan
Lanyon'u nasıl tanıyabilirdim ki?"

"Buruşuk bir elbise ve bir bonesi, üstelik hizmetçisinin refakati
bile olmadan?"

"Oh, o zaman kalitemi bilseydiniz beni taciz etmeyeceğinizi mi
anlamalıyım? Ne kadar centilmence!"

"Hayır, hayır, ben şövalye değilim!" dedi onunla alay ederek.
"Hizmetçinin varlığı beni korkuturdu, senin kaliten değil.
Şikâyet etmiyorum, ama böyle küçük bir güzelin kırlarda tek başına dolaşmaya cesaret etmesine şaşıyorum. Yoksa ne kadar güzel olduğunuzu bilmiyor musunuz?"

"Evet," diye yanıtladı Venetia, onun yelkenlerini suya indirerek.
"Madde, iki dudak, kayıtsız kırmızı!"

"Oh, hayır, siz tamamen dışarıdasınız ve üstelik yanlış şaire gittiniz! *Karla dolu gül goncalarına benziyorlar!*"

"Bu *Cherry-ripe*'dan mı?" diye sordu. Başını salladı, kızın aniden ortaya çıkan niyetli bakışları onu çok eğlendirmişti. Gözleri zaferle parlıyordu; küçük bir hırıltı çıkardı kahkaha attı; ve karşılık verdi: "ne olacağını biliyorum! *Hiçbir akran ya da prens satın alamaz onları, Kirazlar olgunlaşana kadar! Bu sana bir ders olsun* hangi şairleri seçtiğinize dikkat edin!"

"Ama sen büyüleyicisin!" diye haykırdı.

Onu için ellerini hızla uzattı. "Hayır!"

Bileklerini yakaladı ve arkasına geçirerek sırtının alt kısmına sıkıştırdı ve böylece göğüs göğüse tuttu. Kalbi hızla atıyordu; nefessiz kaldığını hissediyordu ama korkmuyordu.

"Evet!" dedi, hâlâ alay ederek. "Fırsatın varken kaçıp gitmeliydin altın kızım!"

"Yapmam gerektiğini biliyorum ve neden yapmadığımı düşünemiyorum," diye cevap verdi, inatçı bir samimiyetle.

"Bir tahminde bulunabilirim."

Başını iki yana salladı. "Hayır, eğer beni tekrar öpmeni istediğim için bunu söylüyorsan, hayır. Seni engelleyemem, çünkü benim gücüm seninkinden çok daha az. Sen Bunun için hesap sorulmasından korkmana bile gerek yok. Kardeşim bir okul çocuğudur ve çok topaldır. Belki bunu zaten biliyorsunuzdur?"

"Hayır ve bunu bana söylediğiniz için size minnettarım!
Gördüğüm kadarıyla vicdan azabı çekmeme gerek yok."

Adamın aklından geçenleri okumaya çalışarak ona baktı, çünkü alay etmesine rağmen sesinde acı bir yan olduğunu düşündü. Sonra onun gözlerine baktığında gözlerini gördü. Gülümsüyordu ama öfkeliydi ve Byron'ın bir dizesi aklına geldi: *Alaycılığında gülen bir şeytan vardı*. "Ah, bırak gideyim!" diye yalvardı. "Birden aklıma çok eğlenceli bir düşünce geldi! Ah, canım! *Zavallı* Oswald!"

Bu gerçek olay onu oldukça şaşırtmıştı. Söylediklerinden dolayı yüzünde bir eğlence belirdi ve onu bıraktı. "Birdenbire çok eğlendirici düşündün mü?" diye boş boş tekrarladı.

"Teşekkür ederim!" dedi Venetia, ezilmiş elbisesini hafifçe sallayarak. "Evet, gerçekten de öyle, gerçi bunun çok iyi bir şaka olduğunu düşünmeyebilirsiniz, ama bunun nedeni Oswald'ı tanımıyor olmanız."

"Peki, kim şeytan? Kardeşin mi?"

"Yüce Tanrım, hayır! O Sör John Denny'nin oğlu ve en büyük arzusu *Korsan*'la karıştırılmak. Saçlarını çılgın bukleler halinde tarıyor, boynuna ipek mendiller doluyor ve ruhundaki karanlık tutkular üzerine kara kara düşünüyor."

"Gerçekten öyle mi? Peki bu köpek yavrusunun söyleyecek neyi var?"

Sepetini eline aldı. "Yalnızca, eğer sizinle karşılaşırса kıskançlıktan kıpkırmızı , çünkü siz tam da *onun* olmak isteyeceğini düşündüğü gibisiniz - kıyafetlerinizdeki pitoreskliği incelemeseniz bile."

Bir an şaşkın şaşkın baktı ve şöyle dedi: "Bir Byron kahramanı! Aman Tanrım! Neden, seni iğrenç-"

Bir horoz sülünü ormandan fırlayınca sözünü kesti ve sinirli bir şekilde şöyle dedi: "Senin o değersiz köpeğin kuşlarımı bu kadar vahşileştirmek *zorunda* mı?"

"Evet, çünkü kardeşim Undershaw'da bunu yapmasından hoşlanmıyor, bu yüzden bugün onu yanımda getirdim. Av hayvanlarını öldürmek özellikle hoşlandığı bir şey ve zavallı adam bir silah köpeği olarak oldukça işe yaramaz olduğu için bunu yapmak için çok az fırsatı oluyor. İtiraz mı ediyorsun? Nedenini anlayamıyorum.

"Buraya hiç ateş etmeye gelmediğin halde gelmelisin!"

"Ben hiç öyle yapmadım!" diye karşılık verdi. "Ancak *bu* yıl bambaşka bir mesele! Yorkshire'da birkaç günden fazla kalmayı düşünmediğimi itiraf etmeliyim, ama bu sizinle tanışmadan önceydi. Şimdilik Manastır'da kalacağım!"

"Ne kadar muhteşem!" dedi Venetia nazikçe. "Genel olarak bu bir

Burada biraz sıkıcısın, ama kalacaksan *bu durum* tamamen sona erecek!" Flurry'yi gördü, onu yanına çağırdı ve hafif bir reverans yaptı. "Güle güle!"

"Oh, kal değil!" diye itiraz etti. "Sizi daha iyi tanımak istiyorum, Undershaw'lı Bayan Lanyon!"

", bu kadar umut verici bir başlangıçtan sonra bunu yapmamanız üzücü görünüyor, ama hayat, biliyorsunuz, hayal kırıklıklarıyla doludur ve sizi uyarmalıyım ki onlardan birini kanıtla."

Kadın turnikeye doğru ilerlerken adam da onun yanına geldi.

"Korkuyor musun?" diye sordu kışkırtıcı bir şekilde.

"Ne kadar aptalca bir soru!" dedi. "Bu soruyu her yaramaz çocuğun üzerine şaşmaz bir şekilde saldıran bir dev olduğunuzu biliyor olmalıydınız. bölge!"

"O kadar kötü mü?" dedi şaşkınlıkla. "Şok edici itibarımı geri kazanmaya çalışsam daha mı iyi olur, ne dersiniz?"

Turnikeye ulaşmışlardı ve kadın turnikeden geçti. "Oh hayır, artık konuşacak bir şeyimiz kalmadı!"

"Vixen!" dedi. "Şey-! Topal kardeşine seni nasıl utanç verici bir şekilde kullandığımı söyle ve hiçbir şeyden korkma! Üzerine atlamayacağım

onu."

III

venetia düşünceli bir şekilde evine döndü alışılmadık bir düzensizlik. Böylesine heyecan verici bir deneyimden sonra sakın bir düşünme döneminin gerekli olduğunu hissetti.

Yavaşça yürüdü, bir tırmıkçıyla ilk karşılaşmasının tüm koşullarını düşündü; ama üzerinde durduktan sonra Damerel'in davranışının uygunsuzluğunu ve daha kötü bir kaderden kurtulduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşünürken, aklına dehşet verici bir şekilde

Duyarlılıktan yoksun olduğu için. Özenle yetiştirilmiş bir kadınlar (eğer tüm kitaplar yalan söylemiyorsa) yabancı bir erkek tarafından öpülmenin şokuyla bayılırdı ya da en azından azından büyük üzüntüye kapılır, huzuru kaçar, ruhu tamamen alt üst olurdu. O ne

Kurt gibi saldırganıyla laf dalaşına girmeye devam etmeyecekti. Bir coşku duygusunun da bilincinde olmazdı. Venetia bunun çok farkındaydı. Bu kadar acımasızca idare edilmekten hoşlanmamıştı ama çılgınca bir an için

Karşılık verme dürtüsü ve kendi öfkesinin sisi arasında hayatın nasıl olabileceğine dair bir anlık bir bakış yakalamıştı.

Yabancılar tarafından hırpalanmak istediğinden değil elbette. Ama eğer

Edward onu hiç böyle öpmüş müydü! Bu düşünce onu gülümsetti, çünkü Edward'ın hayali onun katı görüntüsünden sıyrılmıştı

saçmalığa varacak kadar olanaksızdı. Edward tutkularına son derece hakimdi; ilk kez bunların çok güçlü olup olmadığını ya da Edward'ın aslında soğukkanlı olup olmadığını merak etti.

Sorunun özel bir önemi olmadığı için cevapsız kaldı; Damerel sahneye kabaca girdi, anında hakim oldu ve ister kötü adam olsun ister sadece küçük bir karakterdi, sıkıcı bir oyuna hayat kattığını inkar etmek faydasızdı.

Venetia ne söyleyeceğine karar vermekte zorlanıyordu. Aubrey. Damerel ile buluştuğunu açıklarsa, ona cevaplamakta zorlanacağı sorular sorabilirdi.

Diğer yandan, eğer o hiçbir şey söylemediyse ve Damerel Onunla tanışıklığını ilerletmeyi , kesinlikle Aubrey'nin de tanışmasını sağlayacaktı; ve onunla daha önceki karşılaşmasının niteliğinden söz edecek kadar utanmaz olamasa da, onunla daha önce tanıştığını , bu da kesinlikle Aubrey'nin

Böylesine eşi benzeri görülmemiş bir olayı ona söylememiş olmasını tuhaf buldu. Sonra en olası ihtimalin

Damerel'in Manastır'da kalmak gibi bir niyeti olmadığını anladı ve kendi tavsiyesine uymaya karar verdi.

İşler tersine döndüğünde, bundan büyük bir memnuniyet duydu. Bu

Damerel'in dönüşünden ilk bahseden Aubrey'di, ama komşularıyla çok az ilgilendiği ve daha önce hiç görmediği bir adamla hiç ilgilenmediği için bunu oldukça gelişigüzel yapmıştı,

O gün akşam yemeğine otururken şöyle dedi: "Oh, bu arada! Köyde Damerel'in geri döndüğünü duydum ama Paphians olmadan! Aslında tek başına."

"Ne yani, skandal mayalanması yok mu? Bu meraklıları memnun etmez! Acaba onu ne getirdi?"

Aubrey kayıtsızca, "Sanırım iş," diye cevap verdi. "Buradaki işleriyle ilgilenmesinin tam zamanı."

O da kabul etti ama konuyu devam ettirmedi. Olması gereken Aubrey tarafından olmasa da tekrar gündeme getirildi.

Böylesine heyecan verici bir haber doğal olarak bölgede hızla yayıldı ve

Hava kararmadan önce hem Hemşire hem de Bayan Gurnard geçici bir ittifak kurmak zorunda kalarak Venetia'ya son derece ihtiyatlı davranması gerektiğini vurguladılar. Yanında bir refakatçi olmadan bahçeden dışarı adım atmamalıydı. Eğer yanında bir refakatçi yoksa başına neler gelebileceğini Kendisine söyleneni yapmadı, dedi Hemşire karanlık bir sesle.

Venetia bu iki iyi niyetlinin telaşını yatıştırdı; ama ertesi gün Edward Yardley Undershaw'a geldiğinde ona karşı öfkesini kaybetmeye hiç yaklaşmadı.

"Manastırda bir ya da iki günden fazla kalmayacağını sanıyorum, ama o buradayken senin için en iyisi

"Yalnız yürüyüşlerine bir son ver," dedi Edward, sakın bir otorite varsayımıyla, o kadar rahatsız edici buldu ki aceleyle bir karşılık vermek zorunda kaldı. "Biliyorsun," diye ekledi alaycı bir gülümsemeyle, "bu durumdan hiç hoşlanmadım. senin geleneğin."

Oswald Denny de onu ziyaret etmişti, ama gösterdiği ilgi, Damerel onu rahatsız etmeye cüret ederse "o adama" nasıl cevap vereceğini bildiğine dair dramatik bir güvenceydi. Elini hayali bir kılıcın kabzasına anlamlı bir şekilde koyması Venetia'nın ağırbaşlılığına fazla gelmişti: Bir kahkaha patlattı, bu da onu haykırmaya kışkırttı: ", ama ben hayatı ucuz gördükleri yerde yaşadım! Size yemin ederim ki, size en küçük bir hakarete bulunacak olsa, bu adamı dışarı çağırmaktan çekinmem!"

Bu olaydan iki gün sonra Denny'lerin barouche-landau'su Leydi Denny'yi Undershaw'a bıraktığında Venetia hiç şaşırmamıştı. Ama kısa süre sonra Leydi Denny'nin Amacı genç arkadaşını kötü şöhretli bir çapkınla karşılaşmaktan sakınması için uyarmak değil, onun hakkında rahatça dedikodu yapmanın keyfini çıkarmaktı. Onunla gerçekten konuşmuştu! Evet,

Bundan daha fazlası: Sör John, onunla tesadüfen karşılaştı. Kilise işleriyle ilgili bir konuda desteğini kazanıp kazanamayacağını denemek için bir fırsat yakaladı ve onu Son derece cana yakındı, onu Ebbersley'e geri getirmiş, meseleyi tartışmaya devam etmiş ve onu orada öğle yemeği yemeye davet ederek bitirmişti.

"İkisi de içeri girdiğinde şaşkınlığımı tahmin edebilirsiniz. Yürü! İtiraf etmeliyim ki, aşkım, pek memnun değildim, çünkü Clara ve Emily benimle birlikte oturuyorlardı ve

Clara'nın başını döndürmesi pek olası olmasa da Emily tam da kızların en uygunsuz erkeklere aşık olduğu yaşta. Ancak, anlaşıldığı bundan korkulacak bir şey yok: Kızların ikisi de hiçbir zaman

daha fazla hayal kırıklığı yaratamaz, çünkü oldukça yaşlı ve hiç de yakışıklı değil!"

"Yaşlı mı?" Venetia istemsizce haykırdı. "Kızlara öyle göründü," diye açıkladı Leydi Denny. "Daha yaşlı olamaz.

Kırk, sanırım, eğer o kadarsa. Tam olarak emin değilim, çocukken neredeyse hiç

Priory, biliyorsunuz, çünkü Leydi Damerel Yorkshire'dan hiç hoşlanmazdı ve yarışlar için düzenlenen partiler dışında buraya hiç gelmezdi. Sen gelemezdin.

Hatırlıyorum, canım, ama çok gururlu, nahoş bir kadındı - ve oğlu için şunu söyleyeceğim: hiç de tepeden bakmıyor görünüyor - tabii ki, en azından

burnunu tutmak için bir fırsat! Damerel'lerin çok eski bir aile olması ve bu adamın babasının her zaman

Son derece kibar, kendine çok değer verdiği söylenen biriydi. Gördüğüm *kadarıyla* böyle bir şey yoktu - gerçekten de lord hazretlerinin çok az titiz olduğunu düşünmüştüm!

Davranışlarının beni ondan tiksindirdiğini söylemek istemiyorum, ama *beni* memnun etmeyecek kadar dikkatsiz, tuhaf ve ani bir tarzı var! Kızlara gelince, onu çok ucuz buldular; gerçi onlara daha güzel davransaydı böyle düşünmezlerdi. Onlarla bir düzine kelimeden fazla konuşmadı, hem de en sıradanından!"

"Ne kadar pejmürde!" dedi Venetia. "Yani, bana oldukça *iğrenç* biri gibi !"

"Evet, ama bunun için minnettarım!" dedi hanımefendi

ciddiyetle. "Bir düşünsene, eğer o bana

bir adam olduğunu kanıtladı! Ve Sir John'un sevgili Clara'nın yeterince güzel olmadığını söylemesi

Damerel gibi bir adamın ilgisini çekmek hiç de değil, üstelik Damerel hakkında söylenecek en doğal olmayan şey

kendi kızı! Eğer o da
Damerel, Claraya yem atmış ve onu olduğu gibi bize getirmişti!
Ama tek söyleyeceği şey
Damerel'in Clara'nın durumundaki herhangi bir kadına
uygunsuz davranacak kadar köhne olduğunu düşünmek benim
için büyük bir saçmalık. Kocasının burnunun dibinde bir kadını
baştan çıkarmaktan çekinmediğini herkes biliyorken, çok hoş
bir konuşma!"

"Kimdi o?" diye merakla araya girdi Venetia. "Ona ne oldu?"

"Bunu bilmiyorum ama Rendlesham kızlarından biriydi.
-Üç kişilerdi ve *hepsi de* çok güzeldi, bu da büyük bir şanstı,
çünkü Rendlesham bir çocuk kadar fakirdi.
kilise faresi, ve *yine de* hepsi iyi evlilikler yaptı! Birinin başarılı
olduğunu söylemek istemiyorum ve kendi adıma
Sir John söylendiği kadar korkunç bir şekilde rüzgârın içinde
olsa bile, kızlarımdan biri için bunu istemezdim.
Rendlesham'dı. Bir kere çok tuhaf bir adı vardı: *Vobster!*
Sanırım dünyaya hortumlanmış ve ayakkabılı olarak geldi,
söylendiği gibi, ama babası bir
Şok edici bir mantardı ve büyükbabasına gelince, eminim kimse
onun kim olduğunu bilmiyordu! Bire iki dükkânı olduğu
söylenirdi - en azından kardeşim George öyle derdi - ama
bunun Banbury'den başka bir şey olmadığını söyleyebilirim.
Hikaye. Ne olursa olsun, Gregory Vobster Midas kadar zengindi,
Lord Rendlesham için onu kabul edilebilir kılan da buydu.
Hatırladığım kadarıyla zarif biriymiş gibi davranmaya alışkındı,
ama sıkıştığında hiç de öyle değildi.
Hiçbir şey onu boşanmaya razı edemezdi! Çok terbiyesizce
davrandı, sadece intikam almak istiyordu, bilirsiniz, ve eğer
boynunu kırmasaydı
o sefil kadın hala onunla evli olurdu! Ama mesele şu ki,
canım, bu olay evliliğimizin sona ermesinden üç yıl sonra
oldu.

ve *nedenini* de, Damerel'le evlenmediğini biliyorum, tabii herkesin beklediği gibi. Bu da bana onun hakkında çok kötü bir fikir veriyor ve onu evime kabul etme konusunda beni aşırı derecede isteksiz yapıyor.

ev! Dahası, Leydi Sophia'yı terk ederek kendi ailesiyle uzlaşmayı umduysa, iyi etmişti, çünkü onu tamamen dışladılar ve Leydi Damerel ölene kadar İngiltere'ye geri dönmedi.

Gerçekten de, eğer ona miras kalan bağımsızlık olmasaydı Yaşlı Matthew Stone'dan - vaftiz babasıydı ve bir tavuk-nabob dedikleri şey - cüret edebilirim ki o olmalı

Leydi Sophia ile kaçamamak bir yana, mutlak cezaya çarptırıldı! Tüm bunlar genç erkeklere servet bahşetmenin ne kadar aptalca olduğunu gösteriyor."

"onu!" Venetia haykırdı. "Kendilerini atsalar daha iyi yaparlardı!"

"Kendilerini mı?" diye tekrarladı Leydi Denny.

"Evet, ona bu kadar kötülük yaptığın için.

Leydi Sophia'nın pastası! Yirmi iki yaşındayken oldu, değil mi? O zaman! Yemin edebilirim ki kadın da ondan yaşlıydı. Öyle miydi?"

"Sanırım birkaç yaş büyüktü, ama-"

"O zaman bunun büyük bir anlaşma olduğuna güvenebilirsiniz. Ondan çok onun hatası, hanımefendi! Ve her ne kadar sonunda onunla evlenmesi gerektiğini düşünsem de, o kadının sadece hak ettiğini bulduğunu düşünmeden edemiyorum. Aslında, Kötü Baron için neredeyse üzölmeye başladım. Acaba Yorkshire'da uzun süre kalmayı mı planlıyor? Onu tanımak zorunda kalacak mıyız?"

"Karşılaşacak olursak bunu yapmalıyım, ama bunun medeni bir selamdan öteye gitmeyeceğine kararlıyım.

Onu resmi bir şekilde bizimle yemeğe davet ederken, Sör John'a bunu benden istememesi için yalvardım! "Peki, dua edin, hangimiz

"Onunla tanışması için bir tanıdığınızı davet etmemi ister misiniz? I

dedi. Yardley'ler? Trayne'ler? Zavallı Bayan Motcomb? Yoksa aklınızda bizim tatlı Venetia mı var? Bunun oldukça uygunsuz olacağını gördüğünü söylemekten mutluluk duyuyorum. Bu bir Şanslı bir durum, çünkü en ufak bir samimiyete girmek istemem, Damerel'in bekar olması. Beyefendiler onu ziyaret etmek isterlerse edebilirler. partilerine bayanları davet eder."

Bu muzaffer sonuç üzerine Leydi Denny ayrıldı, Genç arkadaşını öylesine karışık duygularla olayları beklemeye bırakmıştı ki, Damerel'in onu tekrar görmenin bir yolunu bulmasını mı dilediğini, yoksa onun Manastır'dan ayrıldığını öğrenmekten memnun mu olacağını bilemiyordu. Tarikatın sınırları içine hapsolmak kesinlikle sıkıcıydı.

Aubrey'le birlikte gitmezse, kaderinin bu olacağına karar vermişti, çünkü Hemşire'nin karanlık uyarılarına ne kadar az kulak verse de, Damerel'in onu pusuya yatmış olarak bekleme olasılığının tamamen farkındaydı ve onu tek başına yürürken görürse, kendisine kur yaptığına inanacağından hiç kuşkusu yoktu. Bir gün

Bütünüyle, diye düşündü, onun gittiğini bilmekten memnun olacaktı. Adam tehlikeliydi; davranışları affedilemezdi ve onunla tekrar karşılaşmak, kendisinininki gibi kapalı bir hayat süren biri için moral bozucu olabilirdi.

Ama bir hafta geçmesine rağmen ondan hiçbir haber alamayınca çok şaşırdı. Hâlâ Manastır'daydı ama komşularıyla tanışmak için hiçbir çaba göstermiyordu. Köyün dedikoducuları büyük bir şaşkınlık içinde, onun aslında kendi işiyle ilgilendiğini

ve uzun süredir acı çeken kâhyası Croyde, ilk kez, bir türlü karşılanmayan tüm ihtiyaçlarını önüne sermesine izin verildiği için, iyimserlik duygularına kapılıyordu:

Lord Hazretleri henüz harcama yetkisi vermemiş olsa , en azından tavsiyeleri dinliyor ve iyi toprakların kötü hayvancılık altında yavaş yavaş çürüdüğünü kendi gözleriyle görüyordu. Edward, bir kuşkucu, olabilecek tek şeyin

Damerel'i tamirat ya da iyileştirme için bir groat bile harcamaya teşvik eden şey, kendi eğlenceleri için harcayacağı daha büyük bir geliri mülkten geri alabileceği umudu olabilirdi. Venetia, Damerel onu aramak için bir girişimde bulunmuş olsaydı, onun mirasına duyduğu ani ilginin, Manastır'da kalmak için bir bahaneden başka bir şey olmadığından şüphelenecekti. Undershaw'a uğramak için bir bahane bulmasının zor olmayacağını düşündü; ve Damerel'in, bir kadın olduğunu fark edemeyecek kadar masum

sanatında uzman olan bu adam, kimsenin kendisinden daha iyi bilemeyeceği taktikler . Undershaw'da Lord Hazretleri'nin önünde bir setten başka bir şey yoktu, ama bu Bunu iletmek için hiçbir fırsat verilmemesi hayal kırıklığı yaratmıştı. Kendini ikinci bir karşılaşmayı hayal ederken buldu, Kendisine duyduğu tiksinti ile onu bu kadar ucuza kapattığı için Damerel'e duyduğu kızgınlık arasında gidip gelen Aubrey neredeyse küplere binecekti ki, Aubrey ona böyle bir şey hissedip hissetmediğini sordu.

Ve sonunda ikinci buluşmayı sağlayan ne o, ne de Damerel'di; Aubrey'di.

Damerel, teftiş turlarından birinden sonra Croyde'la birlikte eve dönüyordu ki, hafif bir yardım çılgılığı onu konuşmasını yarıda kesip etrafına bakmaya itti. Çılgılık tekrarlandı ve Croyde, üzengilerinin üzerinde durarak, yolun kenarındaki çitin üzerinden görebilecek şekilde haykırdı:

"Tanrım, bu Bay Aubrey! Ben de öyle düşünmüştüm! her zaman söylediğim gibi onunla birlikte geldi! Lord Hazretleri izin verirse onunla ilgilenmek zorundayım."

"Evet, tabii ki. Bir kapı var mı, yoksa çitlerin arasından mı geçeceğiz?"

Yolun biraz ilerisinde bir kapı vardı.

Birkaç dakika içinde iki adam da atlarından inmiş ve Croyde

Aubrey'nin yanında diz çökmüştü. Aubrey, üzerindeki çitle birlikte iki köyü birbirinden ayıran hendeğin hemen dışında yatıyordu.

anız tarlasına doğru . Biraz ötede atı duruyordu; ve o endişeyle hareket ettiğinde

Damerel'in ilerleyişinden uzaklaşırken, topal olduğu görüldü.

Aubrey bembeyazdı ve çok acı çekiyordu. Belli belirsiz şöyle dedi: "Zayıf bacağımın üzerine düştüm. Ayağa kalkamıyorum. Sanırım kendimi sersemlettim. Rufus nerede? Ön kısmından atladı. Umarım dizlerini kırmamıştır!"

"O beceriksiz hayvana aldırmayın, efendim!" Croyde azarlar bir tonda konuştu. "Neyi kırdınız, bilmek istediğim bu?"

"Hiçbir şey. Tanrı aşkına, beni hırpalamayın, yoksa yine gideceğim! Diğer bileğimi de burktum, işte bu !" Dirseğinin üzerinde debeleniyor, bunu yaparken kül rengine dönüyor ve dudağını ısıırıyordu. Croyde ona destek oldu ve bir süre sonra o an söylemeyi başardı: "Bir dakika içinde yapacağım. Atım-?"

Damerel, "Atınızın baldırı fena halde burkulmuş," dedi. "Ona binemezsiniz ama bacağını kırmadı. Ama bacağını kırmadı. Soru şu ki, kendinizinkini kırmadığınızdan emin misiniz?"

Aubrey oldukça bulanık bir şekilde ona baktı. "Kırık değil. Sadece kalçam. Zayıf bir kalçam var. Doğrudan daha iyi olacağını söyleyebilirim. Undershaw'a bir mesaj gönderilebilirse arabayı getir."

"Genç Bay Lanyon, lordum," diye açıkladı Croyde.

"Düşünüyordum da, sezlongu şuradan alsam daha iyi olur. Manastıra, çünkü Undershaw'a altı mil ve biraz yol var."

Damerel düşünceli düşünceli Aubrey'e bakarak, "Ve üzerinden geçilmesi gereken şeytani bir engebeli yol," dedi. "Onu Prioryye götüreceğiz. Onlara bir yatak hazırlamalarını söyle, Nidd'i de atlara bakması için yanında getir. İşte, bunu yatağın altına koy.

Çocuğun kafası!" Konuşurken ceketini çıkardı, rulo yaptı ve Croyde'a uzattı, Aubrey'nin yüzüne bir bakış attıktan sonra ekledi: "Biraz da konyak getir ve telaşlan, olur mu?"

Croyde'un Aubrey'nin yanındaki yerini aldı ve çocuğun boyun örtüsünü gevşetmeye başladı. Aubrey gözlerini açtı. "Ne- Oh! Teşekkür ederim. Siz Lord Damerel misiniz, efendim?"

"Evet, ben Damerel, ama benimle konuşmayı boş ver!"

"Neden olmasın?"

"Sanırım hafif bir sarsıntı geçirdiniz ve sessiz olsanız daha iyi olur."

"Bilmiyorum. Hatta ne zamandır burada olduğumu bile. Bir kere geldim ve sonra sanırım tekrar gittim. Ben çalışıyorum. Görüyorsunuz, yapamıyorum."

Damerel acı bir not yakaladı ama tek söylediği şeydi: "Hayır, zayıf bir kalça ve burkulmuş bir ayak bileğiyle Denemek için lanet olası genç bir , değil mi?"

Aubrey güçsüzce sırttı ve gözlerini tekrar kapadı. Croyde arabayı getirene kadar gözlerini açmadı, ama Damerel, kaşlarının çatılmasından ve Ağzındaki sertlikten ne uyuduğu ne de bilincinin yerinde olduğu anlaşıyordu. Kaldırıldığında biraz yardımla yürüyebileceğine dair bir şeyler mırıldandı, ama kolunu Damerel'in boynuna dolaması emredilince itaat etti ve bundan sonra enerjisini gerçekten oldukça zorlu bir görev olan metanetini korumaya adanmıştı.

Bu kadar ufak tefek ve zayıf bir çocuğu tarlada taşımak hiç zorluk çıkarmadı ama onu arabaya taşımak imkansızdı. ve Manastıra varmadan önce bir milden biraz daha fazla yol kat edilmesi gerekmesine rağmen yol o kadar bozuktaki yolculuk ağır bir sınav haline gelmişti. Hiç şikâyet etmedi, ama arabadan indirildiğinde Aubrey tekrar bayıldı.

Damerel neşeyle, "Çok iyi!" diyerek onu evin içine taşıdı.

"Hayır, hayır, şu kokulu tuzları kaldırın, Mrs.

Imber! Onu tekrar yola getirmeye çalışmadan önce botlarını çıkaracağız, zavallı çocuk! Bir ustura getir, Marston!"

Çizmelerinin çıkarılması Aubrey'nin aklını başına getirdi ama bu, üzerindeki giysiler çıkarılana kadar olmamıştı.

kıyafetlerini giyip ev sahibinin geceliklerinden birini giydikten sonra sersemlemiş aklını başına toplayabildi. Soğuk kompresin şişmiş sağ ayak bileğine sağladığı rahatlama, sol kalça ekleminden yayılan gıcırdayan ağrıyı hafifletmiş gibi görünüyordu ve

Boğazına kaçan sal uçucu, boğulma krizinden sonra çevresini gözden geçirmesini sağladı. Damerel ve uşağını tanıyamadan kaşlarını çattı, ama gözleri Bayan Imber'in endişeli yüzüne kayınca hafızası geri geldi ve kalın bir sesle haykırdı: "Oh, şimdi hatırladım! Savruldu. Cehennem ve şeytan kahretsin! Lanet bir *roadster* gibi sürüyordum!"

Damerel, "Oh, en iyilerimiz bile sallanır!" dedi. "Bunun için kendini telaşa kaptırma!"

Aubrey yastığın üzerindeki başını çevirerek ona baktı. Yanaklarına bir renk geldi; sertçe şöyle dedi: "Size çok minnettarım, efendim. Özür dilerim! Bir yuvarlanmadan daha kötü bir şey için kendimi bu kadar rahatsız ediyorum! Beni zavallı bir yaratık olarak görüyor olmalısınız."

"Tam tersine, bence mükemmel bir dibe vuruş yaptınız. Daha fazla

Akıldan daha aşağı! Seni aptal herif! Bir tüye bindiğini biliyorsun! Böyle bir şeyi tutabileceğini nereden çıkardın?

"Senin şu kestanen kadar baş döndürücü bir genç mi?"

"Benden kaçamadı!" dedi Aubrey, ateşlenerek. "Acele etmesine izin verdim - dikkatsizce sürüyordum - ama ahırlarda geri döndüremeyeceğim bir at yok!"

"Damerel onu sorguya çekti, ama yüzünde öyle anlayışlı bir gülümseme vardı ki, Aubrey alınmaktan vazgeçti. "Ve sanırım birkaç tane daha kötü

Gudgeon'lar, tıpkı benim mübaşir gibi, atın sizin için fazla güçlü olduğunu söylediler, ki bu da sizi kırlara savurmak için gereken tek şeydi! Ben de öyle yapmalıyım.

Bu yüzden saçını taramayacağım. Kendini hamile bıraktığında doktorluk yapan testere kemiklerini nereden bulacağım?"

"Hiçbir yere! Yani, onu istemiyorum: sadece beni çekecek ve on kat daha kötü hale getirecek! Bir şey değil - bir süre hareketsiz yatarsam geçecek!"

Bayan Imber, "Bay Aubrey, Bayan Lanyon'un doktoru size getireceğini biliyorsunuz, bu konuda tartışmaya gerek yok!" diye araya girdi. "Ve sizi daha da kötüleştirmesine gelince, herkes onun en iyisi olduğunu bilirken bu nasıl bir konuşma tarzıdır

Londralı doktor ve muhtemelen daha iyi! Dr. Bentworth, lordum. Croyde, Nidd'i de yanına alıp gitmeseydi, onu York'a gönderirdim.

Dümdüz!"

"Eğer atları şimdiye kadar getirmişse, ben doktora bir not yazar yazmaz yola çıkabilir. Bu arada-"

"Umarım yapmazsınız!" Aubrey üzüntüyle konuştu. "O gelmeden çok önce eve dönecek kadar iyi olacağıma inanıyorum. tüm bu yol. Eğer beni rahat bırakırsanız, benim için bu kadar yaygara koparmanıza gerek kalmayacak! Bundan nefret ediyorum. her şey!"

Bu nezaketsiz konuşma Bayan Imber'i çok Gağırtdı, ama Damerel soğukkanlılıkla cevap verdi: "Evet, iğrenç! Artık kimse senin için yaygara koparmayacak. Sen deneyeceksin onun yerine uyuyabilirsen."

Kendisini bütün uzuvları kırılmış gibi hisseden Aubrey'e bu öneri o kadar anlamsız gelmişti ki bir karşılık vermekten güçlkle kaçındı. Yalnızlığa ve kendi düşüncelerine terk edilmişti, Ama ne yapsın, vücudunun ağrılarından ve rahatsızlıklarından uzun süre uzaklaşamadı ve kısa süre sonra

Düşmenin kalçasını onu sakat bırakacak ya da en azından aylarca bir kanepeye bağlı tutacak kadar kötü yaraladığı korkusuna kapıldı. Ancak, endişeden kendini hasta etmeye vakit bulamadan Damerel elinde bir bardakla odaya geri döndü. Aubrey'e keskin bir bakış attıktan sonra şöyle dedi: "Oldukça rahatsız edici, ha? İç şunu!"

"Bunun bir önemi yok: Buna dayanabilirim," diye mırıldandı Aubrey. "Eğer bu afyon sakızı ise istemiyorum, teşekkürler!"

"Hatırlat da ne istediğini sorayım, eğer öğrenmek !" dedi Damerel. "Şu anda istemiyorum! Haydi, sana söylediğimi yap, yoksa başına daha kötü bir kader gelebilir!"

"," diye iç geçirdi Aubrey, isteksizce bardağı alırken.

"Bundan o kadar emin olma! Ne sabrım var, ne de merhametim. İçinde bulunduğun durumu bilmiyor olabilir misin?

Ogre'nin inine mi?"

Bu Aubrey'i gülümsetti ama iksirine hoşnutsuzca bakarak şöyle dedi: "Çok mecbur kalmadıkça böyle şeyler içmem. Ben zayıf biri değilim, biliyorsun - bir tüye biniyor olsam bile!"

"Sen inatçı bir veletsin. Şimdi bu yaygarayı kim koparıyor, bilmek isterim? Doktorunuz sizi yola getirene kadar sizi rahatlatacak bir besteciden başka bir şey için değil! Hemen iç şunu ve daha fazla saçmalamama izin verme!"

Kesin emirler almaya hiç alışık olmayan Aubrey biraz sertleşti; ama tehlikeli bir şekilde kısılmış gözleriyle bir süre Damerel'e baktıktan sonra teslim oldu ve şöyle dedi çarpık gülümsemesiyle: "Oh, çok iyi!"

Damerel boş bardağı ondan alarak, "Bu daha iyi," dedi. Aubrey'nin ince, sert yüzündeki bir şey onu eklemeye zorladı: "Sende çürükler ve mavi şeytanlardan başka bir sorun olmadığına dair güçlü bir fikrim . Daha kötü bir acı içinde olurdun.

Kendine ciddi bir kötölük yaptın, yüzden çık şu pisliklerin içinden, genç kağıt kafalı!"

Aubrey'nin gözleri hızla ona doğru döndü. "Evet. Evet, ben yapmalı! Bunu hiç düşünmemiştim. Teşekkür , size çok minnettarım! Nezaketsizlik etmek istememişim -en azından ben istemişim ama- ama özür dilerim efendim!"

"Oh, pooh! git uyu!"

"Evet, büyük olasılıkla içeceğim, o iğrenç şeyi içtikten sonra."

Aubrey utangaç bir sırıtışla kabul etti.

birden gençleşti. "Yalnızca kız kardeşim biraz endişelenecektir, sanırım. Sence-"

"Hiç korkmayın! Seyislerden birini onun için bir mektupla Undershaw'a gönderdim bile."

"Oh! Teşekkür ! Onu telaşlandıracak bir şey söylemediniz, değil mi?"

"Hayır, neden yapayım ki? Size söylediklerimi ona da aynen söyledim ve sadece çocuğun yanında getirmesi için gecelik ve diş fırçası gibi ihtiyaçlarınızı rica ettim."

"Bu doğru!" Aubrey rahatlamıştı. "*Bunun* üzerine büzüşüp kalamazlar!"

IV

Venedik'e ulaşan mektup, en zarif resmi terimlerle ve kutsal olmayan bir ruhla yazılmıştı.

Eğlence. Damerel, onun üzerindeki etkisinin ne merak ederek sözlere dikkatle baktı. Ona bir yabancı olarak hitap ediyordu, ama Damerel'in onun bir yabancı olduğunu düşünmesi pek olası değildi.

kim olduğunu çok iyi hatırlamıyordu. Yine de ona ihanet edebilecek tek bir kelime bile yazmamaya dikkat ediyordu. durumun tadını çıkarırken, kaderin onun eline ne kadar kötü niyetle oynadığını kesinlikle anlayacaktı. Bu da onu Manastır'a öfke dolu bir ruh hali içinde getirebilirdi, ama bunun onu hassas bir durumdan uzak tutacağını düşünmüyordu.

Tek sorumlusu gibi görünen genç erkek kardeşinin, onu nazikçe tüylerini ikna edebileceğinden kuşku duymuyordu. Mektubunu "*Saygılarımla*" diye bitirdi ve bir gofretle mühürlerken, mektubu okuduğunda onun yüzünü görebilmeyi diledi.

Aslında onun için hayal ettiği düşüncelerden biri bile aklından geçmemiştir. Mektup geldiğinde

Undershaw'a vardığında, Aubrey'nin kız kardeşiyle öğle yemeğini paylaşmak için eve gelmediğini öğrendiğinden beri felaket tellallığı yapan Hemşire'ye anlatmak istediğinden çok daha endişeliydi. Bu

Bu durum onu telaşlandırmamıştı; nereye gittiğini söylememiştir ve bildiği her şey için Thirsk'e, hatta onun patronu olduğu bir kitapçının bulunduğu York'a bile gitmiş olabilirdi. Ama saat dörde doğru, bütün erkek uşakları evi aramaya gönderip göndermemeyi düşünmek gibi sinir bozucu bir aşamaya gelmişti.

Yoksa böyle yapmakla Aubrey'i çileden çıkaracak ölçüsüz bir aptallık mı etmiş olacaktı? Ribble mektubu ona getirdiğinde, Hemşire onun ardından ellerini ovuşturarak, başından beri bildiğini, aziz kuzusunun ölü olarak ele geçirildiğini ve vücudundaki bütün kemikler kırılmış olarak Manastır'da yattığını söylediğinde, kafasında Damerel'i düşünmeye yer yoktu. Mektubu açarken parmakları titriyordu; korkudan midesi bulanıyordu.

En kötüsünü öğrenmek için bunca zahmete katlandığı ironik resmiyetin farkına bile varmamıştı. Gözlerini tek bir çarşafı hızla gezdirerek şükranla haykırdı: "Hayır, hayır, kötü yaralanmamış! Rufus onunla birlikte aşağı indi, ama orada kemik kırılmaz. Burkulmuş bir ayak bileği.

Sol kalçada herhangi bir yaralanma olursa diye. Ne *kadar* da nazik! Dinle, Hemşire! Lord Damerel, Dr. Bentworth'u Aubrey'e götürmesi için York'a gönderilmiş bile! Ancak, Aubrey'nin, her ne kadar

O bacağının üzerine düştü, sağ ayak bileğinin burkulmasından öyle olmadığını ve zayıf eklemi sarsmaktan başka bir şey yapmadığını düşünüyor. Haklı olması için *dua ediyorum!* O düşündü ki

Aubrey'i Manastır'a götürmek, onu kendi *evine* kadar uzun bir yolculuğun eziyetine maruz daha iyiydi -gerçekten de öyleydi! Ve eğer ben Aubrey'nin ihtiyaçlarını karşılayacak kadar nazik olursam, taşıyıcı onları Manastır'a geri götürecektir. Sanki Aubrey'e kendim gitmeyecekmişim gibi!"

"Bunu yapmayacaksın!" diye açıkladı Hemşire. "Tanrı yaşlı bir kadını kötülerin eline teslim etmeyi uygun görebilir, ama Kutsal Kitap'ta doğruların takdirlerinin çok olduğu ve dahası, onların destekleneceği yazıyor, ki öyle olacağıma inanıyorum, ama asla öyle olmayı düşünmedim günahkârların yolunda durmaya zorlandım! Ama o dinsiz malikaneye ayak basmanıza izin vermeye gelince, Bayan Venetia, asla!"

İncil'in ani dönüşünden anladığımız kadarıyla velisinin çok etkilendiğini söyledi,

Venetia sonraki yirmi dakika boyunca onun heyecanını yatıştırmakla uğraştı ve Damerel'i İyi Samiriyeli'ye benzetmek için daha çok nedenleri olduğuna işaret etti.

ve onu kendi kaderini kabul etmesi için ikna etmek

Aubrey'e gitme kararlılığı kaçınılmaz olduğu kadar zararsız bir şeydi. Bütün bunlarda sadece kısmen başarılıydı, çünkü Hemşire, Bayan Venetia bir kez kararını verdiğinde onu engelleyecek gücü olmadığını bilmesine rağmen ve Damerel'in İyi Samiriyeli'ye olan zayıf benzerliğini kabul etmek zorunda da, ondan Dinsiz olarak bahsetmekte ısrar etti ve

hayırsever davranışını belirsiz ama kötü bir nedene bağlamak.

Gerçeğe bildiğinden ya da Venetia'yı inandırabileceğinden daha çok yaklaşmıştı. Venetia'nın ne kurnazlığı ne de yapmacıklığı vardı; dünyayı sadece okuduğu kitaplardan tanıyordu; deneyimleri ona hiçbir zaman gerçeklerden kuşku duymayı öğretmemişti.

Ona iyilik yapan herkesin samimiyetine inanırdı. Bu yüzden

Damerel, caddedeki dönemeçte bir arabanın yaklaştığını görünce, misafirini karşılamak için dışarı çıktı; bu ne öfkeli bir tanrıçaydı ne de asaletini koruyan genç bir hanımefendiydi. Araçtan aşağı fırladı ve iki elini de ona uzattı, ama güzel, zeki bir yaratıktı, içten gözlerinde hiçbir bilinç yoktu, sadece sıcak bir minnettarlık parıltısı vardı. Adam ellerini tutarken şöyle haykırdı: "Size o kadar minnettarım ki! *Keşke* anlatabilseydim ama *teşekkür etmekten* başka söyleyecek bir şey yok gibi görünüyor." Ve ekledi, utangaç bir gülümsemeyle: "Sen de bana çok rahat bir mektup yazmıştın!

Bu çok nazıkçe bir hareketti: Endişeden hasta olduğumu tahmin ettiniz mi? Oh, lütfen bana bunun doğru olduğunu ve kendisini kötü bir şekilde yaralamadığını söyleyin?"

Ona cevap vermeden ya da ellerini bırakmadan önce birkaç dakika geçti. Solmuş eski bir elbisenin içinde, saçları bir güneş bonesinin altında dağınık ve yüzü öfkeyle kızarmış bir halde, onun alışılmadık derecede güzel bir kız olduğunu düşünmüştü. Şimdi sade ama büyüleyici bir şekilde jonquil muslin giymiş, ağartılmamış hasırdan bir şapka takmıştı.

Ne kızarmış ne de öfkeli, ama gölgelenmemiş bir dostlukla ona gülümseyen güzel bir yüzle çerçevesi ve nefesini kesti. Hâlâ onun ellerini tuttuğunun farkında bile değildi, hem de çok güçlü bir şekilde, Hemşire hatırlayana kadar ona bakakaldı

Belirgin ve korkutucu bir şekilde boğazını temizleyerek onu kendine getirdi. Hemen kendini toparladı ve şöyle dedi:

"Neden, evet. Bayan Lanyon, inandığım kadarıyla bu tamamen doğrudu, ama kırık kemikler konusunda biraz deneyimim olmasına rağmen kardeşinizi topal bırakan sorun hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve bu yüzden doktorunu göndermenin zorunlu olduğunu düşündüm. Umarım gelmesi uzun sürmez. Bu arada, çocuğu görmek için sabırsızlandığınıza ikna oldum. Sizi hemen ona götüreceğim."

"Teşekkür ! Gördüğünüz gibi Hemşiremizi getirdim ve eğer izin verirsiniz kalıp ona bakmak istiyor."

"Oh, bu büyük bir başarı!" dedi ve sert bir bakışla karşılaştığında minnettar bir eğlenceyle gülümsedi. ahlakçının düşmanca gözleri. "Onun için ne yapacağınızı çok iyi biliyorsunuz ve sizin varlığınız ona kendini evindeymiş gibi hissettirecek."

"Çok ağrıyor?" Damerel onu eve götürürken Venetia endişeyle sordu.

"Hayır, şimdi değil. Ona biraz laudanum verdim ve oldukça rahat görünüyor ama korkarım onu oldukça uykulu bulacaksınız."

"Ona afyon mu verdin?" Venetia haykırdı. "Ah, eğer *bunu* çok acı çekiyor olmalı!"

Asla uyuşturucu almayacak - en hafif afyonu bile, sadece kalçası ağrıdığında uyumasını sağlamak için!"

"Yemin ederim bunu isteyerek yutmadı!" diye cevap verdi, onu bayraklı koridordan geçirip merdivenlere götürürken.

"İsteksizliğine saygı duyuyorum, ama (yanlış sakat kalabileceği korkusuyla acı çekerken Spartalı genci oynamasına izin vermek Kendini çürük kemiklerinden kurtarmak aptallık olurdu. Ya da ben öyle düşünmüştüm!"

"Çok haklıydın!" diye kabul etti. "Ama bunu onun boğazından zorla geçirmediyse, ki umarım geçirmemişsinizdir, bunu yapamam.

Onu bunu almaya nasıl ikna ettiğinizi hayal edin, çünkü bu kadar inatçı birini hiç tanımadım!"

Güldü. "Hayır, hayır, bu yola başvurmak zorunda değildim. Şiddet!" Konuşurken Aubrey'nin odasının kapısını açtı ve onun içeri girmesi için kenara çekildi.

Aubrey, dört direkli büyük bir yatağın ortasında yatıyor ve Kendisine birkaç beden büyük gelen bir gecelik giymişti, bir çocuğun en ufak bir kırıntısı gibi görünüyordu, ama kendini toparlamıştı

ten rengi biraz değişti. Kız kardeşinin parmaklarını bileğinin üzerine koymasıyla uyanan adam gözlerini açtı, uykulu bir şekilde ona gülümsedi ve

mırıldandı: "Aptal! Sadece kendimi , canım:
Hiçbir şey ifade etmiyor! Sanırım onu sıkıştırdım. Rufus'u yani."
"Cawker!" dedi sevgiyle.

"Biliyorum. Damerel dedi ki, mantıktan çok dip." Bakışları
Şişkin portmantosunu yere bırakmış, ne olursa olsun onun
yanında kalmaya kararlı birinin havasıyla bonesini çıkaran
Hemşire'ye .

sonuçları olabilirdi. Kalın bir sesle: "Oh, *hayır*, Tanrım-! *Bunu*
nasıl , Venetia? Götürün onu! Ben
sanki bir bebekmişim gibi üzerime titremesine ve öfkelenmesine
izin verirsem lanet olsun!"

"Nankör velet!" dedi Damerel. "Sen iyi olurdun-
Eğer hemşireniz sözünüzü dinler ve sizi benim merhametime !
Seni kesinlikle döverdim."

Venetia'yı oldukça şaşırtan bu müdahale, Aubrey'i gücendirmek
şöyle dursun, küçük bir kahkaha atmasına neden oldu.

Damerel'e bakabilmek için başını yastığın üzerinde çevirerek
şöyle dedi: "Peki, nasıl istersiniz, efendim?"

"Hem çok! Sandığınızdan çok daha şanslısınız."

Aubrey yüzünü buruşturdu, ama Damerel odadan çıktıktan
sonra şöyle dedi: "Ondan hoşlanıyorum, değil mi? Uygun olan
her şeyi söyleyeceksin, değil mi? Söylediğimi sanmıyorum,
ama söylemeliyim."

Kadın yatıştırıcı bir şekilde cevap verdi ve adam tekrar gözlerini
kapadı. Çok geçmeden uyudu, böylece Venetia için oturup Dr.
Bentworth'un gelmesini beklemekten başka yapacak bir şey
kalmadı.

Hemşire, Venetia'ya kötülerin tuzaklarına düşmemesi için
uyarılar fısıldamak için açtığı zamanlar dışında, dudakları
onaylamaz bir şekilde sıkıca kıvrılmış portmantoyu açtı. Az
sonra Venetia'yı bitişikteki

Bayan Imber giyinme odasına geçti ve Venetia zamanını elinden
geldiğince iyi geçirmek zorunda kaldı. Yapacak bir şey yoktu.
Düşünceleri dışında onu meşgul eden bir şey yoktu ve
pencereden sonbaharda yıkanan bakımsız bir bahçeden başka
bir şey görünmüyordu.

Gün ışığı. Burayı zihinsel olarak otlardan temizledikten, çiçek tarhlarını en sevdiği bitkilerle doldurduktan ve çimleri tırpanlamak için birkaç adam görevlendirdikten sonra, ne kadar daha kalacağını merak etti.

boş boş oturmak zorunda kalmıştı. York on iki mil uzakta olduğu için bunun uzun bir süre olabileceğinden korkuyordu.

Meşgul bir pratisyen hekimin hemen Aubrey'nin yatağının yanına gelme özgürlüğüne sahip olması pek olası .

Hemşire odaya geri döndüğünde Venetia onun yüz ifadesinin hafifçe gevşemiş olduğunu görmekten memnun oldu.

tavizsiz bir ciddiyetin ifadesiydi. Damerel'in ahlakı hakkındaki düşüncesi ve sonunun diğerk günahkârlara bir ders olacağına dair inancı değişmemişti, ama onun

Bayan Imber'e sadece giyinme odasında kendisi için bir yatak hazırlamasını değil, zamanda kendisine uygun göreceği her türlü emre itaat etmesini de emretti. Dahası, uşadı

Tahmin edilebileceği gibi, şımarık bir jackanape değil, ona büyük bir nezaketle davranan, onun üstün yargısına saygı gösteren ve bir iyilik olarak, onunla görevlerini paylaşmasına izin verilmesi için yalvaran çok saygın bir adamdı.

hastayı bekliyordu. Görünüşe göre Hemşire

Bu onuru ona nezaketle bahşetmişti, ama bunu onun inceliğinden etkilendiği için mi, yoksa

Çünkü Aubrey'nin onu kreş statüsüne indirgemeye yönelik her türlü girişime şiddetle karşı çıkacağını biliyordu. Venetia'ya, Aubrey'nin kreşte kalmasının ne kadar gereksiz olduğunu ikna edici ifadelerle anlatıyordu.

Priory bir an sonra Aubrey uyandı, oldukça sinirliydi ve sıcaktan, susuzluktan ve rahatsızlıktan şikâyet ediyordu.

Hemşire, Damerel' kirletici geceliğini kendi geceliğıyle değiştirmek için mükemmel bir fırsat olduğunu düşünerek

Marston'ı yardıma çağırdı ve Damerel, Venetia'yı kendi eşliğinde akşam yemeğine davet etmek için odaya girdiğinde oldukça meşguldü. Daha önce

Hemşire, görevinin skandal niteliğini kavradı.

Davet kabul edilmişti ve Damerel Venetia'yı selamlayarak odadan çıkıyordu.

"Teşekkür !" Venetia kapıyı kapatırken şöyle dedi. "Tam da doğru zamanda geldin, biliyorsun, zavallı Hemşire, Aubrey'i bu kadar yorucu olduğu için azarlamakla o kadar meşguldü ki, ne yapıyor olabileceğimi düşünemedi!"

"Evet, o çiti kontrol geçmemem gerektiğini düşündüm," diye kabul etti. "Onun itirazlarına kulak verir miydiniz?"

"Hayır, ama ruh onu güçlü bir şekilde etkiliyor ve ihtimalle ruh onu bir şeyler söylemeye itecektir.

"Sana karşı kaba davrandım, bu da beni mahcup ederdi."

"Oh, bunun seni rahatsız etmesine izin verme!" dedi gülerek.

"Sadece ona nasıl hitap etmem gerektiğini söyle!"

"*Biz* ona hep Hemşire derdik."

"Hiç şüphesiz! Ama sizi taklit etmem doğru olmaz. Onun adı ne?"

"Priddy. Hizmetçiler ona *Bayan* Priddy derler, ama nedenini bilemiyorum, çünkü hiç evlenmedi."

"Bayan Priddy olacak. Bana daha yüksek rütbede olduğumu söylemeyeceksin.

onun müstahdemler!" Önlenemez bir kıkırdama adamın ona bakmasına neden oldu; gözlerinin dolduğunu gördü

Gözlerinde neşe vardı ve sordu: "Şimdi ne olacak? Ben onların üstünde miyim?"

"*Sanmıyorum*," diye ihtiyatla cevap verdi. "En azından, çamaşırcı kız için bile kurbağalar tarafından yenileceğini söylediğini hiç duymadım!"

Bir kahkaha attı. "Yüce Tanrım, beni böyle bir kader mi bekliyor?"

Kendisinin absürd zevkini paylaştığını keşfederek cesaretlenen kadın ona gülerek karşılık verdi: "Evet, ve

Ayrıca artışı tırtıla teslim edilecek."

"Oh, buna itirazım yok! Tırtıl benim artışına hoş !"

"Hayır, nasıl bu kadar doğaya aykırı olabilirsiniz? Artış çocuklarınızı kastediyor *olmalı*!"

"Kuşkusuz! Tırtılın benim iyi niyetimle ilgili herhangi bir yan kayması olabilir," diye karşılık verdi.

"Zavallı küçük şeyler!" dedi ve bir süre sonra düşünceli bir ifadeyle ekledi: "Bir tırtılın onlara ne zarar verebileceğini anlamak hiç de kolay değil."

"Çok tuhaf bir kız olduğunu biliyor musun?" diye sordu aniden.

"Neden? gereken bir şey mi söyledim?" dedi endişeyle.

"Tam tersine: Korkarım bunu yapan bendim."

"mi?" Kaşlarını kırıştırdı. "Yan kayma mı? Çocuklarınızdan bahsetmek tamamen benim hatamdı, Evli olmadığınızı bildiğim halde. Sen - Hayır."

Dudakları kıpırdadı ama ciddiyetle konuştu: "Bildiğim kadarıyla hayır."

Bu, ondan duyarlı bir pırıltı aldı. "Evet, ben de size bunu soracaktım," diye itiraf etti. "Özür dilerim! "Evet.

Aubrey'den başka kimseyle o kadar nadir konuşuyorum ki, içeri girdiğimde ne söylediğime dikkat etmeyi unutuyorum. şirket."

"Benim diline gem vurma!" dedi onu yemek odasına götürürken.

"Açık sözlülüğünüzü seviyorum ve kızarıp bozaran genç kızlardan nefret ediyorum!"

Imber'in kendisi için tuttuğu sandalyeye oturdu. "Salata günlerimde bile bunu yaptığımı sanmıyorum."

"Uzun zaman önce!" dedi, onu sorguya çekerek. "Evet, öyle, çünkü ben beş yirmi yaşındayım, biliyorsun."

"Bunun için sözünüze güvenmek zorundayım, ama beni aydınlatın! Cinsiyetimden hoşlanmıyor musunuz, yoksa bir yemin mi ettiniz? bekarlık?"

"Tam çorba içerken beni güldürmesen keşke! Neredeyse boğuluyordum! Tabii ki hayır!"

"Yorkshire'lılar ne kadar da ağırkanlı olmalı! Bu çorba tamamen soğandan yapılmış gibi görünüyor. Boğulmanıza şaşırmadım. Ve görebildiğim kadarıyla," dedi, elindeki sınav bardağını masaya dizilmiş çeşitli yemeklere doğrultarak, "daha kötüsü de gelecek. *Bu* karmaşa da ne böyle? Imber?"

"Dana eti, lordum, Bechermell soslu-Bayan Imber değil Misafir için hazırlanıyor," diye özür dileyerek cevap verdi Imber. "Ama koyun eti turtası ve ikinci yemek olarak bir çift keklik, Fransız fasulyesi ve mantar ve bir tabak meyve var, Bayan Imber, lord hazretleri olmadığı için affedeceğinizi umuyor, hanımefendi.

Tatlılara gelince, servise hazır ne bir kreması ne de bir jölesi vardı ve bildiğiniz gibi hanımefendi, böyle şeyler zaman alır."

Venetia hemen, "Zavallı Bayan Imber'in bu kadar tabağın *yarısını* bile hazırlayabilmesine hayret ediyorum," diye cevap verdi. "Evde böyle bir kargaşa varken, bu kadar yemeği Bir dakikanızı ayırın! Lütfen ona özellikle dana etine düşkün olduğumu ve jölelerden nefret ettiğimi söyleyin!"

Damerel gözlerinde bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Imber boş çorba tabaklarını taşıırken şöyle dedi: "Seninle ilgili her şey yakışıklı! Yüzün, adın ve

Görgü kuralları! Bana hayatından bahset! Neden seni daha önce hiç görmedim? Londra'ya hiç gelmiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama Aubrey gelecek yıl Cambridge'e gittiğinde belki söylerim. Sana söylemeye gelince

Buna verilecek tek bir cevap var, *o* da "*boş*" *lordum*!

"Düşüncelere daldığınızı mı anlamalıyım? Umarım bana yeşil ve sarı renkte melankoli, bunun için yemin ederim ki yok!"

"Aman Tanrım, hayır! Sadece geçmişim yok! Benim var Tüm hayatım Undershaw'da geçti ve anlatmaya değer hiçbir şey yapmadım. Keşke bana yaptığınız bazı şeyleri anlatsanız!"

Servis yaptığı tabaktan hızla başını kaldırdı, gözleri sertleşmişti. Kadın bu araştıran bakışları küçük bir Kaşlarını sorgulayarak kaldırdı ve dudaklarının, onu *Korsan'a* benzetmesine neden olan alaycı ifadeyle kıvrıldığını gördü. "Sanmıyorum," dedi kuru bir sesle.

"Yaptığın şeyleri söyledim!" diye öfkeyle bağırdı. "Bütün hayatını aptalca kavgalara karışarak geçirmiş olamazsın!"

Gülmeye başlayınca çirkin bakışları kayboldu. ", sizi temin ederim! Bilmek istediğiniz şey nedir?"

"yerler hakkında bilgi edinmek isterim. Çok seyahat ettiniz, değil mi?"

"Oh, evet!"

"Size imreniyorum. Bu hep yapmak istediğim bir şeydi. Asla yapamayacağımı söyleyebilirim, çünkü bekar kadınlar korkunç derecede kısıtlı, ama yine de sadece hakkında okuduğum tüm garip yerlere turlar planlayarak kendimi şımartıyorum."

"Hayır, hayır, !" diye yalvardı. "Bu tür hayaller, inan bana, eksantrikliğin yeşerdiği tohumlardır! Sonun, o köhne Stanhope kadını gibi, kötü kokulu Bedevi ordularının üzerinde kraliçe olmak olur!"

"Sana söz veriyorum, ! Kulağa çok nahoş geliyor - ve bildiğim hayat kadar sıkıcı! Leydi Hester'den bahsediyorsunuz sanırım: Onunla hiç tanıştınız mı?"

"Evet, Palmyra'da, ah, unuttum!-'13? '14? Anlamı yok."

"Levant'ın yanı sıra Yunanistan'ı da ziyaret ettiniz mi?" diye araya girdi.

"Yaptım. Neden? Klasik bir bilgin olduğunuz için olabilir mi?"

"Hayır, ben değilim, ama Aubrey öyle. Lütfen ona Atina'da görmüş olmanız gereken şeyleri anlatın! O sadece Bay Appersett ile en çok önem verdiği şey hakkında konuşmak ve Bay Appersett -kendisi papaz yardımcısıdır, biliyorsunuz- iyi bir akademisyen olmasına rağmen, sizin gibi kendi gözleriyle *görmemiştir!*"

"Aubrey'e bilmek isteyebileceği her şeyi söyleyeceğim - eğer siz, gizemli Bayan Lanyon, bana bilmek istediklerimi söylerseniz!"

"Peki, anlatacağım," diye cevap verdi yakışıklı bir şekilde. "Gerçi size söyleyecek ne var ya da beni neden gizemli olarak çağırдыңız beni bir bilmeceye sürüklüyor!"

"Sana gizemli diyorum çünkü-" durakladı, eğleniyordu "Ah, çünkü sen beş yaşında ve yirmi yaşındasın, bekarsın ve anladığım kadarıyla aranmıyorsun!"

"Tam tersine!" diye karşılık verdi Venetia, işin ruhuna girerek. "*İki* hayranım var! Biri aşırı romantik, diğeri ise-"

"Eee?" diye sordu adam, kadın tereddüt edince.

"Layık!" dedi ve adam başını ellerinin arasına bıraktığında bir neşe çığlığı attı. "Ve sen de !"

"Hayır, öyle miyim? Gerçek şu ki ortada gizem yok: babam bir münzeviydi."

"Bu bana gibi geliyor. " "Hayır, bu konunun tam merkezi."

"Ama, Tanrım, kendisi gibi sizi de mi susturdu?"

"Tam olarak değil, ama bunu yapmak istediğinden sık sık şüphelenmişimdir. Annem öldü, görüyorsunuz. Onu umutsuzca sevmiş olmalı, sanırım.

en acınası uyuşukluğa düştü ve tıpkı I. Henry gibi oldu: bir daha asla gülümsemedi! Nasıl olduğunu anlatamam, Çünkü onun adından hiç söz ettirmek istemiyordu; o sırada sadece on yaşındaydım ve ikisini de hiç tanıımıyordum. Aslında, güzel olduğundan ve güzel elbiseler giydiğinden emin olmam dışında neye benzediğini pek hatırlayamıyorum. Her halükarda, babam onun ölümüyle tamamen kasvete kapıldı ve on yedi yaşına kadar sanırım kimseyle tek bir kelime bile konuşmadım. kendi evimizin ötesinde." "Yüce

Tanrım! Deli miydi?"

"Oh hayır! Sadece eksantrik!" diye cevap verdi. "Onu hiç tanımadım

Kendi rahatından başka kimsenin rahatını düşünmezdi, ama sanırım eksantrikler düşünmez. Bununla birlikte, büyüdüğümde Leydi Denny ve Bayan Yardley'in beni ara sıra York'taki Meclislere götürmelerine izin verdi; ve bir keresinde gerçekten

Harrogate'de Hendred teyzemle bir hafta geçirmem! Onu Londra'da ziyaret etmeme de izin vereceğini umuyordum, böylece beni normal bir şekilde dışarı çıkarabilirdi. Bunu yapmayı teklif etti, ama o kabul etmedi ve sanırım bunu yapmayı pek de istemiyordu, çünkü ısrar etmedi."

"Zavallı Venetia!"

Eğer onun kendi adını kullandığını fark ettiyse bile bunu belli etmedi.

Bunu yaptıktan sonra sadece gülümsedi ve şöyle dedi: "O zaman çok üzüldüğümü itiraf etmeliyim, ama sonuçta, biliyorsunuz, babam isteseydi bile gidebileceğimi sanmıyorum, çünkü Aubrey hâlâ bir kanepeye bağlıydı ve onu bırakamazdım."

"Demek Harrogate'den daha uzağa hiç gitmediniz! Seyahat etmeyi hayal etmenize şaşmamalı! Böyle bir şeye nasıl katlandınız?

tahammül edilemez zorbalık?"

"Ah, babam sadece bir konuda kararlıydı! Geri kalanı için istediğimi yapabilirdim. Mutsuz değildim, öyle olduğumu mu sanıyordun? de değil! Ara *sıra sıkılabıldım*,

Ama genel olarak, idare etmem gereken bir ev ve ilgilenmem gereken bir Aubrey varken beni yeterince meşgul etti."

"Baban ne zaman öldü? Herhalde birkaç yıl önce? Neden burada kalıyorsun? Alışkanlık çok mu güçlü?"

"Hayır, ama şartlar öyle! Ağabeyim Lord Hill'in ekibinin bir üyesi, görüyorsunuz ve satmayı seçene kadar *Birisi* Undershaw'a göz kulak olmalı. Aubrey de var. Gitmeye razı olacağını sanmıyorum, çünkü Bay Appersett'le daha fazla kitap okuyamayacağı anlamına gelirdi; ve onu yalnız bırakmak olmazdı."

"Seni özleyeceğine inanabilirim ama-"

Güldü. "Aubrey? Oh, hayır! Aubrey kitapları insanlardan daha çok seviyor. Mesele şu ki, korkarım Hemşire Onu pamuklara sarmaya çalışarak çıldırtmak, bu onun dayanamayacağı bir şey." Alnı kırıştı. "Tek dileğim, o buradayken onu ölesiye kızdırmaması! Onu getirmek zorundaydım, çünkü getirmeseydim onca yolu tepecekti. Ayrıca, adam hastalandığında ne yapacağını biliyor ve onu tamamen senin ellerine bırakamazdım. Belki Dr. Bentworth eve gelebileceğini söyler."

Ancak doktor geldiğinde, Aubrey'in kalçasını ciddi şekilde incittiğine dair korkuları gidolsa da Hemşire'nin önerisine olumsuz yanıt verdi. kendi evinde daha iyi olacağını söyledi. Dr. Bentworth, onu ne kadar sessiz tutarsa, yırtılan bağların o kadar çabuk iyileşeceğini söyledi. Bu karar Hemşire tarafından isteksizce kabul edildi ve Aubrey'in dayanma gücü denendi. Doktor muayenesinde oldukça yüksek, derin bir rahatlama ile.

Venetia tecrübeden doğan bir incelikle doktora revire kadar eşlik etti. Damerel'den onun yerine kendisiyle gelmesini rica etmiş, Damerel de başını sallayarak o sert üslubuyla şöyle demişti "Evet, . Merak etmeyin!" Bu birkaç dakika sonra aklına geldi.

Uzun yıllara dayanan bir dost gibi ona döndü. Sonra, biraz da şaşkınlıkla, o uzun akşam yemeğini ve Imber'den sonra nasıl uzun uzun oturup konuştuklarını düşündü örtüleri kaldırmıştı, Damerel arkasına yaslanmıştı Oymalı sandalye, uzun parmakları arasında tuttuğu bir bardak Porto şarabı, dirseklerini masaya dayamış ve bir elinde yarısı yenmiş bir elma; Imber uzun, kararmış avizelerdeki mumları getirip masanın üzerine koyana ve bir ışık havuzu oluşturan kadar alacakaranlık aldırış etmeden odaya sızıyordu. gölgeler onun ötesinde kararırken içinde oturdukları ışık. O sırada ne konuştuklarını hatırlamaya çalışıyordu. Rahat bir saat geçirdikten sonra Venetia'ya her şeyi konuşmuşlar gibi geldi, belki de hiçbir şey konuşmamışlardı: Hangisi olduğunu bilmiyordu, tek bildiği bir arkadaş bulmuş olduğuydu.

Doktor ona Aubrey'i Manastır'dan çıkarmasını tavsiye edemeyeceğini söylediğinde hem kararını sakın bir şekilde kabul etmesi onu şaşırtmış ve rahatlatmıştı. Adamın sesindeki özür notası önce onu şaşırttı, ama biraz düşündükten sonra adamın ne yapması gerektiğini anladı

Damerel, doktora arabasına kadar eşlik ettikten sonra odaya geri döndüğünde, endişeyle ona baktı ve biraz zorlanarak şöyle dedi "Korkarım, hiç düşünmemiştim.

Aubrey'i iyileşene kadar yanında tutabilir misin?"

" de bile!" diye cevap verdi, güven verici bir alçakgönüllülükle.

"Aklına böyle saçma bir fikir nereden geldi?"

"Şey, Dr. Bentworth beni zor bir duruma soktuğu için ne kadar üzgün söylüyordu," diye açıkladı. "Elbette zavallı Aubrey'i size yüklemenin oldukça şaşırtıcı olduğunu söylemek istedi ve tamamen haklıydı! Bu neden daha önce aklıma gelmedi bilmiyorum, ama sanırım

."

"Öyle bir şey demek istemedi," diye araya girdi Damerel. acımasızca. "Onun kaygısı benim adıma değil, sizin adınızdır. Seni bu işe sokmanın uygunsuzluğunu anladı. çapkınlık eğilimleri olan bir adamla tanıştım. Ahlak ve tıp onun göğsünde savaştı ve Tıp günü kazandı - ama ahlaki değerlerin ona uykusuz bir gece yaşatabileceğini söyleyebilirim!"

"Hepsi *bu* mu?" diye haykırdı, alnı açıktı.

"Hepsi bu," diye cevap verdi ciddiyetle. "Tabii Aubrey'i yoldan çıkarmamdan korkmuyorsa. Kötü iletişimler, sen Biliyorum!"

"Yapabileceğinizi sanmıyorum," dedi, konuyu soğukkanlılıkla değerlendirerek. dudaklarının titrediğini gördü ve kendi ciddiyeti kayboldu. "Oh, bunu yapabileceğinizi kastetmiyorum.

Deneyin! çok iyi biliyorsun! Mesele şu ki, burada bir *seks partisi* düzenleseniz bile, Romalılarla , Bacchae'lerden *bahsetmiyorum* bile, bir çocuğun bilmemesini isteyeceği türden kadınlar olan Romalılarla kıyaslandığında, bunu oldukça uysal bulma var!"

Meselenin bu yönü neredeyse kendini kontrol edemeyeceği kadar fazlaydı.

söyleyecek kadar: "Sana söz veriyorum, Aubrey benim çatım altındayken hiçbir seks partisi düzenlemeyeceğim!"

"Oh, hayır, biliyorum! Yine de söylemeliyim ki," diye ekledi, gözlerinde eğlenceli bir parıltıyla, "sadece Hemşire'nin yüzünü görmek için bile buna değerdi!"

Bunun üzerine kahkaha atarak başını geriye doğru savurdu. soluk soluğa, içten bir keyifle: "Neden, *neden* şimdiye kadar seni hiç tanımadım?"

"Yazık olacak gibi görünüyor," diye kabul etti. "Ben de öyle düşünüyordum, çünkü hep birlikte gülebileceğim bir arkadaşım olsun istemiştım."

"Birlikte gülmek için!" diye yavaşça tekrarladı.

"Belki de sen güldüğünde gülen arkadaşların vardır," dedi çekingen bir tavırla. "Benim yok ve bu önemli, ben bence - kurguda sempatiden daha önemlidir, ki bu sempatiyi kesinlikle hoşlanmadığınız birinde kolayca bulabilirsiniz."

"Ama saçma duygusunu paylaşmak hoşlanmamayı engeller-
evet, bu doğru. Ve nadir! Tanrım, ne kadar nadir!
Güldüğünüzde size bakıyorlar mı, değerli komşularımız?"

"Evet! Ya da şaka yaparken ne demek istediğimi sor!" Boş şöminenin üzerindeki saate baktı. "Gitmeliyim."

"Evet, gitmelisiniz. Ahırlara bir mesaj gönderdim. Hâlâ arabacınızın yolu bulmasına yetecek kadar ışık var ama bir saat sonra hava kararacak, hatta daha da az." Kadının ellerini tuttu ve avuçlarını kendi avuçlarının arasında birleştirdi. "Yarın yine geleceksin, Aubrey'i ziyarette! Sizi caydırmalarına izin vermeyin, değerli komşularımız! Kapılarımın ötesinde size hiçbir söz vermiyorum: bana güvenmeyin! Onların içinde-" Durakladı.

Gülümsemesi tam olarak alaycı olmayan ama alaycı bir şeye dönüştü. "Ah, onların içinde," dedi kırılğan bir alaycılıkla, "bir beyefendi *olarak yetiştirildiğimi* hatırlayacağım!"

V

Venetia gözlerini, pencerelerindeki basma perdeler tarafından karartılmış güneş ışığına açtı. Birkaç dakika uzandı.

Uyku ve uyanıklık arasında, önce belli belirsiz, sonra keskinleşen bir yoğunlukla, çocukluğunda uyandığı zamanki gibi bir refah ve beklenti duygusunun farkındaydı.

vaat edilen ikram gününün doğduğunu biliyordu.

Bahçede bir yerde bir ardıç kuşu , notalarının neşeli tatlılığı onun ruh haliyle o kadar uyumluydu ki

Mutluluğunun bir parçası gibi görünüyordu. Birkaç dakika boyunca onların mutluluğunun kaynağını sorgulamadan dinlemekle yetindi; ama kısa süre sonra kendine geldi, ve bir arkadaş bulduğunu hatırladı.

Bir anda damarlarındaki kan hızlanır gibi oldu; vücudu hafif ve aceleci hissetti; ve tüm varlığını bir iksir gibi dolduran garip bir heyecan, hareketsiz kalmasını imkansız hale getirdi. Kulaklarına kuş seslerinden başka ses gelmiyordu; sessizlik evi sarmıştı. Saatin çok erken olduğunu düşündü ve başını yastığa koyarak uykuyu yeniden yakalamaya çalıştı. Uyku ondan kaçtı; basmadaki desenin lekelediği güneş ışığı göz kapaklarını okşadı: onları kaldırdı ve Mantıktan daha ısrarlı bir dürtü. Yeni bir gün, yeni bir vaatle taze, onu heyecanlandırdı; ardıç kuşunun bir cazibe ve bir emir haline geldi; o Kuştüyü yatağının boğucu yumuşaklığı ve hızlı, sıçrayıcı bir adımla pencereye gitti, panjurları geri süpürdü ve kanadı iterek açtı.

Çimenlikte volta atan bir sülün, bir an hareketsiz kalarak dondu kaldı, başı uçkurunun ucundaydı.

Parıldayan boynu ve sonra, sanki birkaç hafta daha güvende olduğunu biliyormuş gibi, görkemli ilerleyişine devam etti. Bir süre sonra

Sonbahar sisi çukurlardan kalkıyordu; yoğun çiğ Çimenlerin üzerinde parıldıyordu; ve yukarıda, gökyüzü kalıcı buharla pusluydu. Havada, güneşin sıcaklığında bile insanın içini ürperten bir serinlik vardı, ama bu Yine sıcak bir gün olacaktı, yağmurdan eser yoktu ve ağaçlardan dökülen yaprakları dalgalandıracak kadar rüzgar da yoktu.

Parkın ötesinde, Undershaw'ı doğudan çevreleyen yolun karşısında, kendi yayılan tarlalarının ötesinde, Manastır uzanıyordu: kuş uçuşu çok uzak değildi, ama arabayla beş mil Yolda. Venetia Aubrey'i düşündü, gece boyunca uyuyup uyumadığını, yolda geçirecek çok saati olup olmadığını onu ziyaret etmek için yola çıkamadan uzaklaşmıştı. O zaman, onu Manastır'a ulaşmak için sabırsızlandıran şeyin Aubrey için duyduğu endişe değil, arkadaşıyla birlikte olma arzusu olduğunu anladı. Bu onun görüntüsüydü, Aubrey'inkini zihninin görüş alanından çıkararak

Bu ona büyük bir sıcaklık veriyordu. Acaba o da bunun farkında mıydı; uyanık mıydı, belki de onun penceresinden dışarı bakıyordu, tıpkı onun penceresinden baktığı gibi; onu düşünüyordu; yakında tekrar onunla birlikte olacağını umuyordu. Ne konuştuklarını hatırlamaya çalıştı, ama ; sadece kendini evindeymiş gibi hissettiğini hatırladı.

Onu hayatı boyunca tanımasına rağmen. Görünüşe göre Aralarındaki sempatinin çekiciliğini onun kadar güçlü hissetmemiş olması imkansızdı; ama kadın

Bir süre düşündükten sonra içinde bulundukları koşulların ne kadar farklı olduğunu hatırladı ve kendisi için yeni bir deneyim olan şeyin pekâlâ hiçbir şey ifade etmeyebileceğini fark etti

Onun için eski bir temanın varyasyonundan daha fazlasıydı.

Birçok aşkı olmuştu; belki de birçok arkadaşı da vardı, zihinleri kendisininkinden daha yakındı. Bunlar onu aşkları kadar rahatsız etmiyordu. Aşklarıyla, kendisiyle ilk karşılaşması kadar az ilgileniyordu. Bu onu kızdırmıştı ama ne şok etmiş ne de iğrendirmişti. Erkekler -tüm tarihlere tanıklık edin!

ani şehvetlere ve şiddetlere, kalpten veya kafadan garip bir şekilde boşanmış gibi görünen ilişkilere ve çoğu zaman daha Gerçek karakterlerinden garip bir şekilde uzaklaşmışlardı. Onlar için iffet en önemli erdem değildi: Sir John Denny gibi doğru dürüst bir beyefendinin ve nazik bir kocanın hanımına her zaman sadık olmadığını öğrendiğinde yaşadığı şaşkınlığı hatırladı. Leydi Denny'nin umurunda mıydı? Belki biraz, ama bunun evliliğini mahvetmesine izin vermemişti. "Erkekler, aşkım, bizden farklıdır," demişti.

"En bile!" demişti bir keresinde. Bunu size çünkü kız çocuklarını, "en iyileri bile" inancıyla yetiştirmenin çok yanlış olduğunu düşünüyorum.

Erkeklerin saygı duydukları kadınlara gösterdikleri yüz, onların yüzüdür. Onları iğrenç, bayağı bir dövüş izlerken ya da belli bir sınıftan kadınlarla birlikte görseydik, kendi kocalarımızı ve erkek kardeşlerimizi tanıyamayacağımızı söyleyebilirim. Onları iğrenç bulacağımızdan çok eminim!

Ki bazı açılardan öyledirler.

Ellerinde olmayan şeyler için onları suçlamak. Muslin topluluğu olarak adlandırdıkları kişilerle yaşadıkları herhangi bir ilişkinin *gerçek yüzlerini* değiştirmediklerine şükretmek gerekir.

en azından sevgi. Aslında, bu tür maceralarda sevginin hiçbir rol oynamadığını düşünüyorum. Çok garip! Çünkü *biz*, biliyorsun. Hayatımız üzerinde yeni bir şapka seçmekten daha fazla etkisi olmayan bu alışkanlıklara nadiren kapılıyoruz. Ama erkekler için durum böyledir! İşte bu yüzden, kocanız size şefkat göstermeye devam ettiği sürece şikayet etmek için hiçbir nedeniniz olmadığı ve bu tür bir davranışa girmenin çılgınlık olacağı söylenir.

umutsuzluğa kapılmamın tek nedeni onun için sadece bir tuhaflıktı. Sevgili annem bana, "Seni ilgilendirmeyen konulara asla burnunu sokma, tam tersi yöne bak!" demişti ve ben de bunu çok iyi bir tavsiye olarak kabul etmişim. O da benim gibi karakterli ve soylu beyefendilerden söz ediyordu elbette, çünkü bizim tarikatın kadınlarının demi-beaux'larla ve hafifmeşreplerle hiçbir ilgisi olmadığını söylemekten mutluluk duyuyorum:
yolumuza çıkmasınlar."

Ama Damerel yollarına çıkmıştı ve bir demi-beau olmasa da kesinlikle gevşek biriydi. Leydi

Denny'nin onu kabul etmek zorunda kalması

Ama bu kadar istenmeyen bir tanışıklığın peşinden gitmeyecekti.

Genç himayecisinin onunla sadece iyi geçinmekle kalmadığını, aynı zamanda onun evini ziyaret etmek gibi büyük bir münasebetsizlik de yaptığını keşfetti. Acaba ona

O isimsiz, sapkın kocalar gibi onun da karakterinin iki yönü olduğunu anlamış mıydı? Venetia öyle düşünmüyordu.

Umulabilecek en iyi şey, Aubrey Manastır'da yatarken, Damerel bir Caliban olsa bile kız kardeşinin ona gideceğini anlamasıydı.

Odasının altındaki salonda katlanan panjurların takırtısı onu bu kuşkulu düşüncelerden uyandırdı.

Düşünceler. Eğer hizmetçiler kıpırdanıyorsa, bu pek de

Ne de olsa erkendi: muhtemelen saat altı civarıydı. Her zamanki saatinden bir saat önce kalkmak için bir bahane aradı. Bir önceki gün yapılmadan bırakılan pek de acil olmayan birkaç görevi hatırladı ve bunları derhal yerine getirmeye karar verdi.

Hareketli bir ev kadını değildi ama kahvaltı salonuna geldiğinde mandırayı ve ahırları ziyaret etmiş; icra memuruyla kışlık ekim konusunu tartışmış; kümes hayvanı yetiştiren kadına, biraz özetlenmiş bir şekilde

Bayan Gurnard'dan bir hatırlatma; karşılığında Tavukların genel ve özel sapkınlıkları üzerine Jeremiad; ve yaşlı ve inatçı bir bahçıvanı yıldız çiçeklerini bağlamaya yönlendirdi. Bunu yapması pek mümkün görünmüyordu, çünkü onları sonradan görme ve davetsiz misafirler olarak görüyordu. Gençlik günlerini hiç duymamıştı ve Venetia ne zaman onlardan bahsetse üzücü bir şekilde sağırlaşıyordu.

Bayan Gurnard, Venetia'yı rahatlatmak için, zavallı Efendi Aubrey'i görmeye gideceğine kesin gözüyle baktı, ama Venetia'nın onu taşımayı reddetmesi üzerine ağırbaşlı bir surat asmaya başladı.

bir ziyafete yetecek kadar pişmiş yemekle dolu büyükçe bir sepet vardı. Toparlayıcı bir ses tonuyla, Aubrey'in geçim sıkıntısı çekip çekmediğini sorduğunda

ıssız bir adaya düşmekten daha iyi durumda olduğunu düşünen pek çok kişi olduğunu söyledi.

Bayan Imber'in aşçılığının zorluklarına terk edilmişti. Bayan Imber, dedi Bayan Gurnard, beceriksiz ve beceriksiz olmasının yanı sıra, asla güvenemeyeceği biriydi. "Yarka yavrularını unutmadım, hanımefendi, eğer unuttuysanız,

Ve dahası, yüz yaşına kadar yaşasam bile asla yapamayacağım!"

Venetia şaşkınlıkla, "Yavru kuşlar mı?" dedi.

"Horoz!" diye bağırdı Bayan Gurnard, gözleri parlayarak. "Her biri horoz, bayan!"

Ama Venetia yavru horozlarla Bayan Imber'in aşçılığı arasında hiçbir bağlantı göremediği için kararlılığını sürdürdü,

ve Nurse'ün o anın telaşıyla almayı unuttuğu çeşitli eşyaları toplamaya gitti. Bunlar arasında Aubrey için hazırladığı gömlek ve dikiş sepetinde bulunan dövmesi, iğneleri, ipliği, makası, gümüş yüksüğü ve bir parça balmumu. Venetia bütün bir peçeteye düzgünce saracak ve hiçbirini emin olacaktı; ama Venetia tek kesinliğin yanlış ipliği ve makası getirdiğinin söylenmesi olduğunu biliyordu

Hemşire istememişti, buna rağmen tercih etti sepetin kendisini Manastır'a götürmek için.

Aubreys'in isteklerini yerine getirmek daha da zor bir işti, çünkü sadece bir miktar kâğıt ve birkaç kalem gibi basit şeyler değil, aynı zamanda birkaç kitap da istiyordu.

Ona *Phaedo*'yu kütüphanedeki masanın üzerinde bulacağını söylemişti ve öyle de ; ama *Guy Mannering* ancak yorucu bir aramadan sonra bulundu; sandalyenin üzerinde açık duran bir kitap görmenin suç olduğunu düşünen gayretli bir hizmetçi, kitabı baş aşağı bir rafa sıkıştırmıştı

metin kitaplarına ve sözlüklere ayrılmıştı. Virgil sorun çıkarmadı: Aubrey kesinlikle *Aeneid*'i istemişti; ama Horace kibarca birkaç ciltlik bir seçenek sundu ve Venetia, Aubrey'nin *Odes mi, Satires* , hatta *Epistles* mi istediğini hatırlayamadı. Sonunda üçünü de koleksiyonuna ekledi ve Ribble yığını, orta yaşlı seyis Fingle'ın onları neşeli bir tavırla teslim aldığı, bekleyen tilbury'ye götürdü

Herkesin bileceği bir sonraki şeyin, Üstat Aubrey'nin beyin hummasına yakalandığı olduğunu tahmin ediyordu.

Kendini bir bilgenin kız kardeşine yakışır bir şekilde yetiştirdiğini düşünen Venetia, daha sonra Manastır'a doğru yola çıktı.

övgüler hızla dağıldı. "Ne de olsa onları getirmene gerek !" dedi Aubrey. "Damerel'in bir

başkent kütüphanesi -birinci sınıf bir mesele, yeterince büyük Katalog! Dün gece benim için buldu ve özellikle istediğim kitapları . Ne kadar muhteşem bir koleksiyon olduğunu gördüğümde, benden kurtulmakta zorlanacağı konusunda onu uyardım, ama istediğim kitapları her zaman ödünç alabileceğimi söyledi. Oh, sen misin, Fingle? Günaydın. Rufus'a bir göz attın mı? Lord Damerel'in seyisi onu görevlendirdi, ama ön bacağına görmek isteyeceğinizi söyleyebilirim.

kendin. Hayır, o kitapları yere bırakma: Onları istemediğimi fark ettim!"

"İğrenç, iğrenç çocuk!" Venetia onun üzerine eğilip alnına bir öpücük kondurdu. "*Guy Mannerling*'i bulmam yarım saatimi aldı ve senin Horace'ını getirdim, çünkü hangi cildi istediğinizi hatırlayamadım!"

"Aptal!" dedi ona gülümseyerek. "Yine de *Guy Mannerling*'i saklayacağım, gece okuyacak bir şey istersem diye."

Fingle'ın hala tuttuğu yığından çekip aldı, başıyla onu başından savdı, gözlerinde bir pırıltı vardı.

Aubrey'e nasıl uyuduğunu sorma cesaretini .

"Gayet iyi!" diye cevap verdi.

"Sende hiç gerçek yok, aşkım. Hemşire'nin yanında getirmeye o kadar özen gösterdiği gelincik şurubunu reddettiğini öğreniyorum."

"Damerel'in bana verdiği afyondan sonra! Öyle olduğunu düşünmeyi tercih ederim! O da afyonsuz daha iyi olacağım konusunda hemfikirdi, bu yüzden Hemşire yatağa sinirli bir şekilde gitti, ben de buna çok . Damerel bir satranç tahtası getirdi ve bir iki oyun oynadık. Mükemmel bir oyuncu: Ben sadece bir kez kazandım. Sonra gece yarısını geçene kadar konuştuk! Klasikleri okuduğunu biliyor muydun? Oxford'a gitmiş, bildiği her şeyi unuttuğunu söylüyor, ama bu ! Oldukça iyi bir akademisyen olduğunu düşünmeliyim. Yunanistan'ı da ziyaret etmiş.

Bana bir şeyler tarif edebiliyor, tarif etmeye değer şeyler! Geçen yıl Appersett'lerde kalan adam gibi değil, ve Yunanistan hakkında söyleyecek başka bir şeyi yoktu. içindeki reçine yüzünden şarabı içememiş ve yatak böcekleri tarafından canlı canlı yenmişti!"

"Akşamınızdan memnun kaldınız mı?"

"Evet, ama sakat bacağım için! Yine de, eğer fırlatmamış olsaydım Damerel'le hiç tanışmamış olabilirdim, bu yüzden pişman değilim."

"En çok önem verdiğiniz şeylere giren biriyle konuşabilmek çok hoş olmalı," diye kabul etti,

"Öyle," dedi açık yüreklilikle. "Dahası, bana bir saat içinde bir düzine kez nasıl hissettiğimi sormaktan daha iyisini biliyor. başka bir yastık istemezdim! Öyle yapmanızı kastetmiyorum, ama Hemşire bir azizi pelte haline getirmeye yeter! Keşke onu getirmeseydiniz: Marston ihtiyacım olan her şeyi yapabilir, hem de beni zor durumda bırakmadan!" diye ekledi, o acıklı, çarpık gülümsemesiyle.

"Canım, onu senden uzak tutamazdım! Söyle bana.

Bir kez olsun bu sabah kendini nasıl bulduğunu sor, sonra da söz veriyorum - Lanyon'un sözü! Bir daha sormayacağım!"

"Oh, yeterince iyiyim!" diye kısaca cevap verdi. Kadın hiçbir şey söylemedi ve bir süre sonra adam rahatlayarak ona sırtıttı.

"Bilmen gerekiyorsa, kendimi şeytan gibi hissediyorum - sanki vücudumdaki her eklem yerinden çıkmış gibi! Ama Bentworth öyle bir şey olmadığını söylüyor, bu yüzden ağrılarımın bir önemi yok ve yakında geçeceğini söyleyebilirim. Hadi piquet oynayalım.

bir süre kalmak ister misin? Sanırım şu masanın üzerinde bir yerlerde birkaç kart bulacaksın."

İlk girdiğinde oldukça memnun olmasına rağmen Odaya girdiğinde onun solgun ve bitkin görüldüğünü düşünmüştü. Yine de bu kadar zayıf bir çocuğun Fiziği, düşüşüyle kötü bir şekilde sarsılmamalıydı; O asabi, yaklaşılmaz ruh hallerinden birinde değildi.

Çok ciddi bir rahatsızlık geçirmemiş olması onu umutlandırmıştı. Az sonra Hemşire, şişmiş ayak bileğine yeni bir kompres yapmak için içeri girdiğinde, Venetia bir bakışta onun da Aubrey'nin durumuna iyimser bir gözle baktığını gördü ve daha da neşelendi. Hemşire, Aubrey'i idare etmekte acınacak bir nezaket eksikliği gösterebilirdi, ama onun yapısını herkesten daha iyi biliyordu ve yılların deneyimiyle, endişeli bir kız kardeşin kaygılanmasından çok azarlaması için bir neden görüyorsa, bu kaygıyı ortadan kaldırabilirdi.

Marston'ın elinde hasta için bir bardak sütle odaya girmesi üzerine Venetia, Hemşire'yi bitişikteki giyinme odasına çekti ve kapıyı kapatırken şöyle dedi "Biliyorsun O ne ki! İçip içmemesini önemsedığimizi düşünseydi, sırf ona bir bebekmiş gibi davranmamamız gerektiğini öğretmek için ona dokunmayı reddederdi!"

"Oh, evet," dedi Hemşire acı acı. "Marston ya da lord hazretleri ona ne derse yapacak, sanki onlar yapmış gibi. doğduğu günden beri ona baktı! Tüm kullanım için Evime dönmüş olabilirim, öyle bir niyetim yok. Bu evi terk edene kadar da terk , Lord Hazretleri nefesini bağışlayabilirdi!"

"Neden, seni mi çalıştı?" Venetia şaşırarak sordu.

"Hayır, ve umarım yapabileceğini düşünmekten daha iyisini biliyordur! Efendi Aubrey'e, eğer

Marston'ın ona hizmet etmesini tercih ederdim. gitmeyi tercih ederdim. Bayan, geçen sefer çok huysuz ve sorunluydu.

O gece, birileri söndüğü için mazur görülebilir! Ama bunu kastettiğine göre, lord hazretlerinin daha iyi bilmesi gerekirdi, ve ben evde olmadan buraya gelmenizin olmayacağını hatırlatmasına hiç gerek yok! Bunu yeterince iyi biliyorum ve hiç gelmemeniz daha iyi olur, Bayan

Venetia! Benim inancıma göre Efendi Aubrey

Yatağını Hıristiyanlık dışı bir sürü kitapla doldurup yatarken, hiçbirimiz onun yanına ya da yakınına gelmedik.

Lord hazretleriyle iğrenç putperest tanrıları hakkında konuşuyor!"

Venetia yatıştırıcı bir sesle, "Eğer gerçekten hasta olsaydı çok geçmeden seni isterdi," dedi. "Bence de tam çocuk olmadığı, ama tam bir erkek olmadığı yaşta ve saygınlığını aşırı derecede kıskanıyor. Hatırlıyor musunuz?

Conway'in aynı yaşlarda size karşı ne kadar kaba olduğunu biliyor musunuz?

Ama İspanya'dan eve döndüğünde onu ne kadar kucakladığınızı ve azarladığınızı umursamadı!"

Conway onun kalbinde en önemli yere sahip olduğu için Hemşire onun mükemmeliyetten uzak bir davranış sergilediğini hiçbir şekilde kabul etmeyecekti.

Lord Hazretleri'nin de Efendi Aubrey hakkında Venetia'nın söylediklerinin hemen hemen aynısını söylediğini açıkladı. Hiç kimsenin

Aubrey'nin engeline nefreti ve kendisini bir kadın olarak göstermek için duyduğu tutkulu arzuyu ondan daha iyi anlıyordu.

Daha şanslı çağdaşları kadar yürekli ve bağımsızdı: Venetia'ya, lord hazretlerinin düşman ve yaşlı kadınlarla başa çıkma becerisi hakkında oldukça doğru bir fikir veren eşi görülmemiş duyuru.

Başarılı olduğuna şüphe yoktu.

Hemşire'yi oldukça yumuşatmıştı. Aubrey'nin kendi sosyetesini tercih etmesine kızabilirdi ama bunu tamamen

Aubrey'nin iyiliğine bu kadar göstermenin yanı sıra, onu sinirli bir kasvet haline sokmak için hesaplanan koşullar altında neşeli bir ruh halinde tutmayı başaran herkesi kınıyorum.

"Günaha göz yumacak biri değilim, Bayan Venetia," dedi.

"Ama ben de kimsenin hakkını inkar edecek biri değilim ve şunu söyleyeceğim: Peder Aubrey'nin kendisi bile olsa ondan daha nazik davranamazdı." İçten içe bir mücadele verdikten sonra ekledi: "Size karşı görevimin ne olduğunu bana söylemesine gerek yok, Bayan Venetia.

Onda görmeyi düşünmediğim bir lütuf işareti.

'Yolunu terk ederse Tanrı'nın ona merhamet ' söylüyor - ama size sık sık söylediğim gibi, kurtuluş kötülerden uzaktır, bayan."

Bu karamsarlığa rağmen Venetia, Hemşire'nin kutsal olmayan bir çatı altında kalmaya oldukça düşünerek cesaretlendi.

Aubrey, ne zaman

pasajla eğlenirken, kalbinin değiştiğini söyledi

Damerel'in Thirsk'e sadece bir rulo tiftik almak için gitmiş olmasından kaynaklanıyor olabilirdi.

"bakarsanız, öyle şey olmadı: kendi işine gitti, ama Hemşire homurdanmaya başlayınca,

Bileğim için, biliyorsun!

ve Thirsk'e gitmesinin başka bir nedeni olmadığını düşündü. O zamana kadar onun iyiliğinden bahsetmiyordu, sizi temin ederim! Dedi ki cemaatte kükredi."

"O !" Venetia hayretle .

"Evet, öyle yaptı. Nereden geldiğini biliyor musunuz? En olası yerlere bakmamıza rağmen bulamadık."

"Demek Damerel'e tekrarladın!"

"Elbette öyle yaptım! Hemşirenin onun hakkında söylediklerini biliyordum."

Venetia gülümseyerek, "hoşuna gitmiştir," dedi. "Thirsk'e gitmek için ne zaman yola çıktı?"

"Oh, oldukça erken! Şimdi aklıma geldi de, bana senin için bir mesaj bıraktı: Thirsk'e gitmek zorunda olduğunu ve onu affetmeni umduğunu söylüyordu. Unuttum! Hiçbir önemi yoktu, sadece vatandaşlık görevimi yapıyordum! Ona buna hiç gerek olmadığını söyledim. Öğleye kadar dönmüş olacağını düşündüğünü söyledi, evet!

O zamana kadar gitmiş olur. Venetia, şu masaya bak ve Tytler'ın orada olup olmadığına bak! Hemşire masanın yerini değiştirmiş olmalı.

Bileğimi sardım, çünkü onu okuyordum ve sen içeri girdiğinde yere bıraktım. Karışmadan yanıma gelemiyor! Çeviri *İlkeleri Üzerine Deneme*-evet, işte bu: teşekkür ederim!"

Venetia, "Sizden ayrılmama çok itiraz etmezseniz, bahçede bir tur atmayı düşünüyorum," dedi,
Ona kitabı uzattı ve kitabın içindeki yerini bulmasını eğlenerek izledi.

"Evet, yap!" dedi Aubrey dalgın dalgın. "Yakında bir öğle yemeği yemem için başımın etini yiyecekler ve ben de bunu bitirmek istiyorum."

Güldü ve tam yanından ayrılacaktı ki kapıya hafifçe vuruldu ve ardından Imber içeri girdi,
Bay Yardley'i anons ediyorum.

"Ne?" dedi Aubrey, memnuniyetten başka bir şey ifade etmeyen bir ses tonuyla.

Edward temkinli adımlarla ve en onaylamaz yüz ifadesiyle içeri girdi. "Pekala, Aubrey!" dedi ağır bir sesle. "Ben Seni beklediğimden daha dinç gördüğüme sevindim."
Venetia'nın elini sıkarken daha alçak bir sesle ekledi: "Bu gerçekten talihsiz bir durum! Ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Ribble yarım saat önce bana anlatana kadar ne olduğunu bilmiyordum! Hayatımda hiç bu kadar şok olmamıştım!"

Aubrey, "yaptım diye şok mu oldun?" dedi. "Tanrım, Edward, bu kadar yavaş olma!"

Edward'ın yüzü gevşemedi, aksine daha da katılaşmış gibiydi. Ruh halini abartmamıştı; derinden sarsılmıştı. Undershaw'a mutlu bir cehalet içinde at sürmüştü ki, Aubrey'nin kötü bir kaza geçirdiği haberiyle karşılaştı.

Ribble ona bu konuda güvence vermemişti ki, Aubrey'nin Damerel'in çatısı altında yattığı ve ona sadece Hemşire'nin değil, kız kardeşinin de baktığı haberiyle şaşkına döndü.

Aubrey'nin

Böyle bir anlaşmanın uygunsuzluğu onu gerçekten dehşete düşürdü ve Venetia'nın

Aubrey'nin ölümü dışında herhangi bir felaketin meydana gelebileceği düşüncesinden kendini alamıyordu, belki de) onu, yaşam tarzı yıllardır North Riding'de skandal yaratan bir çapkınla bir araya getiren şanstın daha az zararlı olurdu. Edward'a onun durumunun kötülükleri hesaplanamazdı ve bunların başında da

Damerel gibi bir adamın, onun bu kadar düşüncesizce davranmasına neden olan deneyimsizliğini, doğuştan bir Cytherean'ın cesareti sanması ve ona dayanılmaz bir hakarete bulunması olasılığı vardı.

Aklı başında bir adam olan Edward, Damerel'in ne bu kadar gözü kara ne de bu kadar kötülüğe batmış olduğunu düşündü. Erdemli ve kaliteli bir kızı baştan çıkarmaya çalışıyordu; ama Venetia'nın her zaman üzüldüğü açık ve güven verici tavırlarının, onun bu girişimlerini hoş karşılayacağına inanmasını sağlayacağından çok korkuyordu; yaşadığı özel koşullar ise

kesinlikle onun sakat bir okul çocuğundan başka koruyucusu olmadığını düşünmesine neden oldu.

Edward görevini açıkça gördü; o da gördü ki

Bu görevi yerine getirmesi, zevk ve duyarlılık sahibi bir adam için iğrenç sonuçlara yol açabilirdi; ama o çekinmedi: çenesini tuttu ve Oswald Denny'nin bu göreve getireceği gibi bir şövalye-erdemlilik ruhuyla değil, gelini olarak seçtiği hanımefendinin itibarını korumak için aklı başında bir adamın kararlılığından esinlenerek Manastır'a doğru atını sürdü. En iyisi, o

En kötü ihtimalle, Damerel'in Venetia'nın gerçek durumunu tam anlamasını sağlamalıydı. Bu görev başka türlü olamazdı.

doğru ve düzenli yaşamıyla gurur duyan biri için tatsız olmaktan çok daha fazlasıydı; ve eğer Damerel

Söylendiği gibi kamuoyunu , onu tam da mizacının onu ittiği türden bir skandalın içine sürükledi.

kaçının. Cesareti hiçbir şekilde eksik değildi, ama Damerel'in suçları ne olursa olsun, kendisini bir gün erkenden lord hazretleriyle karşı karşıya bulmak gibi en küçük bir arzusu yoktu.

Sabah elinde bir tabanca ve yirmi metrelik soğuk bir toprakla. Eğer iş o noktaya gelirse, bunun nedeni Aubrey'nin pervasızlığı ve Venetia'nın iflah olmaz

Tedbirsizlik onu, onurlu bir adam olarak geri çekilemeyeceği bir pozisyona zorlamıştı.

Damerel gibi adamlara karakteri hakkında yanlış bir fikir vererek, katı edep sınırlarının ötesine başına gelebilecek her türlü kötülüğü göze aldığını düşünüyordu.

Bu yüzden romantik bir coşkuyla ata binmedi.

Undershaw'dan Manastır'a, ancak öfke duygusu ve sert bir kontrol altında tutularak yatıştırılmaktan ziyade sertleştirilmiş bir öfke ile.

Gelişiyle Thirsk'ten gelen Damerel'in gelişi neredeyse aynı zamana denk gelmişti. O atından inerken, Damerel elinde bir paketle ahırdan evin köşesine doğru koşar adımlarla geldi, Eldivenlerini çıkarırken bir kolunun altında binici kırbacı vardı. Edward'ı görünce şaşkınlıkla durdu ve birkaç dakika sessizce birbirlerine baktılar, bir çift gözde sert bir şüphe, diğerinde ise bir araya gelen bir eğlence vardı. Sonra Damerel soran bir kaşını kaldırdı ve Edward sertçe konuştu: "Lord Damerel, ben inanıyor musun?" Bu sözler onun prova ettiği tek sözlerdi. söyleyecekti. O andan itibaren toplantı, Damerel'in kendisini hazırladığı çizgiden oldukça farklı bir çizgide ilerledi. Damerel öne doğru yürüdü ve şöyle dedi: "Evet, ben Damerel, ama korkarım benden daha avantajlısınız. Yine de genç Lanyon'un bir arkadaşı olduğunuzu tahmin edebiliyorum. Nasılsınız?"

Konuşurken gülümsedi ve elini uzattı. Edward onunla tokalaşmak zorunda kaldı, bu dostça bir jestti.

onu benimsemeye karar verdiği resmiyeti terk etmeye zorladı.

"Nasılsınız?" diye sordu, içtenlikle olmasa da nezaketle. "Lord Hazretleri doğru tahmin etmiş: Ben Aubrey Lanyon'un bir arkadaşımı - *ailesinin* ömür boyu arkadaşı diyebilirim! Adımın sizin tarafınızdan bilindiğini sanmıyorum, ama Yardley-Edward Yardley of Netherfold."

Yanılmıştı. Damerel'in kaşları bir an çatıldıktan sonra şöyle dedi: "Araziniz benim güneybatı sınırımın birkaç mil ötesinde mi? Evet, ben de öyle düşünmüştüm." O hızlı gülümsemesiyle ekledi: "Mahalle hakkındaki bilgimde ilerleme kaydettiğim için kendimle gurur duyuyorum! Sen hiç Aubrey'i ziyaret etmek mi?"

"Undershaw'dan daha yeni geldim lordum, uşak bana bu talihsiz kaza hakkında bilgi verdi, Bayan Lanyon'un da burada olduğunu söyledi."

"mi?" dedi Damerel kayıtsızca. "Bütün sabah dışarıdaydım, ama büyük olasılıkla. Eğer buradaysa ağabeyinin yanındadır: Yukarı çıkmak ister misin?"

"Teşekkür !" Edward hafifçe başını eğdi. "Eğer Aubrey bir ziyaretçiyi kabul edebilecek kadar iyi durumdaysa bunu yapmak isterim."

"Bunun ona bir zarar vermeyeceğini söyleyebilirim," diye yanıtladı Damerel, açık kapıdan evin içine doğru ilerlerken. "Çok fazla yaralanmadı, biliyorsunuz: kemikleri kırılmadı! Dün gece ona gelmesi için doktorunu çağırdım, ama sanırım Eğer bana kalça eklemimde bir hastalık olduğunu söylemeseydi, bunu yapmalıydım. Çok rahat değil, ama Bentworth, sadece bir süre sessiz , kötü sonuçların beklenmesine gerek kalmayacağından memnun görünüyor. Kütüphanemin varlığını öğrendikten sonra *bu* konuda en ufak bir zorluk yaşanmayacağını gördüm."

Onun sesinde bir kahkaha vardı, Edward'ınkinde hiç yoktu: "Kafası her zaman bir kitapta."

Damerel taş şöminenin yanında asılı duran yıpranmış zil çekicinin olduğu yere doğru ilerledi; çekiciyi çekiştirirken bir el ateş etti,

Edward'a değerlendirci bir bakış attı. Gözlerindeki eğlence parıltısı belirgindi, ama sadece şöyle dedi: "Anladığım kadarıyla *siz* onu çok iyi tanıyorsunuz.

Oldukça dikkat çekici zekasının kapsamı ve gücü karşısında hayrete düştüm. Öte yandan *ben*, dün gece onunla birkaç saat oturduktan sonra, unutkan ve ne yazık ki tembel

Beynim, tartışmalı metinlerden algılayıcı zihne kadar uzanan tartışmalarda beni ayakta tutmak için tüm gücüyle çalıştı, Çocuğu tehdit eden şeyin sakat bir bacak değil, kafayı yemiş bir beyin olduğuna ikna olarak listelerden çekildi!"

"Onu çok mu zeki buluyorsun?" diye sordu Edward şaşkınlıkla.

"Kendi adıma, çoğu zaman onun sağduyudan bile yoksun olduğunu düşünmüşümdür. Ama ben hiç de kitapsever değilim."

"Ah, de sağduyulu olduğunu sanmıyorum!" diye karşılık verdi Damerel.

"İtiraf etmeliyim ki, ne yazık ki, bu kadar

Edward hafif bir gülümsemeyle, "Usta olamayacağı bir ata binmekten korkuyorum," dedi. "Bunun nasıl olacağı konusunda onu uarmıştım.

o kestaneye gözlerini dikti. Gerçekten de ona bu işe kalkışmaması için çok yalvardım."

"mi?" dedi Damerel takdirle. "Ve seni dikkate almadı mı? Beni şaşırtıyorsun!"

"Çok fazla şımartıldı. Elbette bu, huysuzluğu nedeniyle bir dereceye kadar kaçınılmazdı; ama içinde bulunduğu koşullar nedeniyle uygun olanın ötesinde kendi yolunu çizmesine izin verildi.

Yetiştirilme tarzı," dedi Edward, Lanyon'ları özenle açıklayarak.

"Babası, rahmetli Sir Francis Lanyon, birçok açıdan çok saygıdeğer bir adam rağmen, eksantrik biriydi."

"Bayan Lanyon bana öyle söyledi. Sanırım onun ama şartlar yüzünden tartışmayacağız!"

"İnsan ölümler hakkında kötü konuşmaktan çekinir," diye devam etti Edward, "ama çocuklarına karşı neredeyse tamamen ilgisiz ve düşüncesizdi. Birisi

kızına bir refakatçi vermesini beklerdim, ama durum böyle değildi. Bayan Lanyon'un davranışlarındaki *özgürlüğü* merak etmiş ve koşulları bilmediğiniz için

"Yurtdışına tek başına çıkmasına izin verilmesinin tuhaf olduğunu düşündüm."

Damerel soğukkanlılıkla, "Onunla küçük bir kızken tanışmış olsaydım, şüphesiz tanışırdım," diye cevap verdi. Imber salona girerken başını çevirdi. "Imber, işte Bay Yardley. ziyarete gelmiş! Onu yukarı götür ve Bayan Priddy'nin o tiftik demetini aldığından emin ol, olur mu?" Başıyla işaret etti

Edward uşağı takip etti ve kendisi de salondan çıkan salonlardan birine doğru yürüdü.

Edward, Imber'in ardından geniş ve sığ merdivenleri çıkarken, duyguları Damerel'i Venetia'ya karşı kayıtsız bulmanın verdiği rahatlama ile

rahat bir şekilde kovulmasına sinirlendi.

Genel olarak Aubrey'nin sık sık yaptığı kabalıkları görmezden geliyordu, ama ona yavaş davranmamasını söyleyen bu küçümseyici söz onu o kadar sinirlendirmişti ki, sert bir karşılık vermek zorunda kalmıştı. Aceleyle konuşmaya asla izin vermezdi ve bu nedenle bir süre sonra ölçülü bir tonda konuştu: "İzin verin

Aubrey, sana şunu belirtmek isterim ki, eğer bu kadar sert davranmaya çalışmasaydın bu talihsiz kaza asla meydana gelmezdi."

Venetia, "Her şeye rağmen o kadar da talihsiz bir olay değildi," diye araya girdi. "Nasıl olduğunu görmek için gelmeniz ne büyük incelik!"

"Talihsiz bir durum olarak görmeliyim.

Bu kaza *sizi* garip bir duruma sokar" dedi.

"Dua et de bunun için kendini kızdırma!" dedi.

Sakinleştirici bir tavırla. "Doğrusu Aubrey'nin evde olmasını tercih ederdim, ama onu her gün ziyaret edebiliyorum, biliyorsun ve eminim o da evde olmayı hiç istemiyor. Sana söylemeliyim ki, Edward, hiçbir şey Damerel'in Aubrey'e gösterdiği nezaketten ya da Hemşire'nin burada her şeyi istediği gibi düzenlemesine izin daha büyük olamaz. Onun tarzını biliyorsun!"

"Lord hazretlerine çok minnettarsınız," diye karşılık verdi. Ciddiyetle. "Bunu inkâr etmiyorum, ama borçluluğunuzun, sonuçları korkarım çok geniş kapsamlı olabilecek bir kötülükten başka bir şey olduğunu düşünmemi beklemezsiniz."

"*Ne gibi* sonuçlar? Umarım bana ne demek istediğini söylemek istiyorsundur, çünkü yemin ederim bilmiyorum! Sadece Anladığım kadarıyla yeni ve hoş bir tanışıklık kurduk ve Kötü Baron'un söylentilerde çizildiğinden çok daha az kara olduğunu gördük!"

"Dünya hakkındaki cehaletini anlayışla karşılıyorum Venetia, ama Lord Damerel gibi bir adamla tanışmanın kadar kötü bir şey olduğunu bilmiyor olamazsın.

İtibar! Onu kendime dost edinmek istemezdim ve *sizin* durumunuzda -ki bu özel bir incelikdir- her duygu böyle bir şeye karşı isyan eder.

Tanıdık!"

"*Quousque tandem abutere, Catilina, patientia nostra?*" diye mırıldandı Aubrey vahşice.

Edward ona baktı. "Eğer seni anlamamı istiyorsan, Aubrey, korkarım İngilizce konuşmak zorunda kalacaksın. Bilginmiş gibi davranmıyorum."

"O zaman sana tercüme edebileceğin bir etiket vereceğim! *Non amo te, Sabidi!*"

"Hayır, Aubrey, *lütfe*n yapma!" diye yalvardı Venetia. "Bu sadece bir saçmalık ve bunun için öfkeden deliye dönmek saçma sapan bir şey! Edward sadece telaşlarından birinde.

ve size söyleyeyim, Damerel de öyle! Çünkü Zavallı Hemşire'yi seni terk etmekle tehdit kadar sinirlendirdiğinde, aşkım, ne yapmalıydı? itibarımı korumak için mi burada kalayım? Herkes benim okuldan yeni çıkmış bir ahmak olduğumu düşünebilir!"

Edward'ın yüzü biraz gevşedi; hafif bir gülümsemeyle şöyle dedi: "Ağırbaşlı ve orta yaşlı bir kadın yerine mi? Onun Lord Hazretleri çok haklıydı ve onun hakkında daha iyi bir fikre sahip olmamı sağladığını söylemekten çekinmiyorum. Ama umarım

Aubrey'i ziyaret etmeyi kes. Onunla ilgilenmeni gerektirecek kötü durumda değil ve eğer sadece onu eğlendirmek için geldiysen, söylemeliyim ki, ne kadar kızarsan kız Aubrey, bence kendini eğlendirmeye bırakılmayı hak ediyorsun! Daha yaşlı ve bilge öğütleri dinlemiş olsaydınız, bu garipliklerin hiçbirisi ortaya çıkmazdı. Hayır.

Bunu düşüncesizce yapan engelliliğe benden daha fazla sempati duyan biri yoktur - aslında, korkarım söylemeliyim ki Böylesine inatçı bir ata binmeye kalkışmak senin kestanen gibi bir hayvan. Başta da söyledim ama-"

"Rufus'un benimle birlikte kaçtığını mı hayal ediyorsun?" diye araya girdi Aubrey, gözleri soğuk bir nefretle parlıyordu. "Sen Yanılmışım! Gerçek şu ki, onu sıkıştırdım! Kötü bir binicilik . Engellilik! Bunun gayet iyi farkındayım, boğazımdan aşağı itilmesine gerek yok!"

Edward, "Bu kesinlikle bir itiraf!" dedi.

hoşgörülü bir kahkaha attı. "Ya hep ya hiç, ha? Seni azarlamak istemem. Umarım bu takla sana benden öğrenemeyeceğin dersi öğretmiştir."

"Çok daha muhtemel!" Aubrey hızlıca söyledi. "Hiç cesaret edemedim

Senden öğrendiklerim, Edward: senin dikkatin kadar ben de senin ellerine sahip *olabilirdim-quod avertat Deus!*"

Tam o sırada Damerel odaya girdi, neşeyle: "İçeri girebilir miyim? Ah, hizmetçiniz, Bayan Lanyon!" Kısa bir an için onun gözlerine baktı ve en kolay üslupla devam etti: "Marston'a bir adam getirmesini söyledim. Aubrey'le birlikte yemeniz için öğle yemeği ve benim görevim de onunla birlikte çay içmeyi sevip sevmediğinizi öğrenmek ve ayrıca *yemeğimi* paylaşması için ziyaretçinizi götürmek." Edward'a gülümsedi. "Gel ve bana eşlik et, Yardley!"

"Lord Hazretleri çok nazıksınız ama ben bu saatte yemek yemem," dedi Edward sertçe.

"O zaman gel de bir kadeh şeri iç," diye yanıtladı Damerel, bozulmamış bir sevecenlikle. "Nezaketsizliğimizi bırakacağız Kız kardeşinin ve hemşiresinin yardımına muhtaç - gerçekten de muhtacız! Çünkü Bayan Priddy, büyük bir tiftik stoku olduğu halde, merhemler, kompresler ve losyonlarla donanmış olarak onun üzerine inmek üzere ve siz ve ben, sevgili bayım, burada hoş karşılanmayacağız!"

Edward kızgın görünüyordu ama yerinden edilmeyi reddedemeyeceği için gitmekten başka yapacak bir şey yoktu. Venetia'dan da kalması için herhangi bir teşvik görmedi, Venetia açık yüreklilikle şöyle dedi: "Evet, lütfen Edward! İyi niyetli olduğunu biliyorum, ama Aubrey'nin öfkelenmesine izin veremem! O henüz hiçbir şey değil ve Dr. Bentworth onu sessiz tutmam için beni özellikle görevlendirdi."

Aubrey'i öfkelenlendirmek istemediğini söylemeye başladı; ama içindeki ahlakçı gerginlik, bunun ne kadar yanlış olduğunu belirtmekten kaçınmasını imkansız hale getirdi.

Aubrey'nin öfkeden deliye dönmesinin tek nedeni, onun çıkarlarını içtenlikle düşünen birinin onu azarlamayı görev saymasıydı. Ancak daha konuşmasının yarısına gelmeden Venetia, Aubrey'nin acı içinde kendini kaldırdığını gördü aceleyle sözünü kesti: "Evet, evet, ama boş ver! Sadece git buradan!"

Onu kapıya doğru itti, Damerel de açık tutuyordu. Ona Undershaw'a kadar eşlik etmeyi teklif etmeye niyetlenmişti ama bunu yapamadan Damerel kapıyı kapatırken teselli edici bir ses tonuyla şöyle dedi: "Çocuk bayağı hamile, biliyorsun."

"Sadece bunun ona bir ders olmasını umabiliriz!"

"Öyle olacağını söyleyebilirim."

Edward kısa bir kahkaha attı. "Keşke ağrılarını, kontrol edemediği atlara binme kararlılığında ısrar ederek kendi aptallığına borçlu olduğunu anlamasını sağlayabilseydik! Kendi adıma, o zayıf bacağıyla atlamasını büyük bir tedbirsizlik olarak görüyorum."

"Ama ne kadar puding yürekli bir yaratık olurdu. öyle yapmadım!" dedi Damerel. "Sen hiç sağduyuyu erdem sayan bir buçukluk tanıdın mı?"

"Bir düşüşün ne gibi sonuçlar doğurabileceğini bildiği zaman davranacağını tahmin etmeliydim. Ama onun her zaman aynı! Eleştiriye asla tahammül edemez, en ufak bir imada bile küplere biner! Onu suçlamanızı kıskanmıyorum!"

"Oh, onu eleştirmeyeceğim!" diye cevap verdi Damerel. "Ne de olsa bunu yapmaya en ufak bir hakkım yok!"

Edward buna cevap vermedi, sadece şöyle dedi merdivenlerden indi: "Bayan Lanyon'un Undershaw'a ne zaman döneceğini bilmiyorum. Ben de memnun olurum. ona eşlik etmek ve teklif etmek istemiştım."

Sesinde kesinlikle huysuz bir ton vardı. Damerel'in dudakları kıpırdadı, ama ciddiyetle cevap verdi: "Korkarım ben de bilmiyorum. Sizin için keşfetmemi ister misiniz?"

"Oh, bunun bir önemi yok, teşekkür ! Sanırım Aubrey'i somurtkanlığından kurtarana kadar yanından ayrılmayacak- Gerçi o yapsa onun için daha iyi olurdu!"

Damerel, "Sevgili bayım, eğer seyisinin yetersiz olduğunu düşünüyorsanız, size yalvarıyorum, burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz!" dedi. "Ben gitmeyi teklif ediyorum ama ben elimde olmayabilirdim, biliyorsun, ve itiraf etmeliyim ki, bunu hiç düşünmemeliydim gerekli. Ancak, eğer hissediyorsanız-"

"Hayır, hayır! Sadece... Ama eğer seyisi varsa benim kalmama elbette gerek yok. Lord Hazretleri çok iyisiniz, ama ilgilenmem gereken bir sürü iş var. zaten çok fazla zamanımı boşa harcadım."

Daha sonra resmi olarak ayrıldı, tüm ikram tekliflerini reddetti, ancak Aubrey'e gösterilen nezaket için duyduğu minnettarlığı ve

Lord Hazretlerini bu istenmeyen yükten kurtarmanın yakında mümkün olacağını umuyordu.

Damerel tüm bunları kibarca dinledi, ama bir yandan da Gözlerinde rahatsız edici bir pırıltı vardı. Daha önce Edward'ı kızdırmış olan umursamaz bir tavırla: "Aubrey beni merak etmesin!" dedi ve Edward'ın ayağı daha üzengideyken el sallayarak veda ettikten sonra eve döndü ve tekrar Aubrey'nin odasına çıktı.

VI

İçeri girdiğinde Aubrey'i hâlâ kızgınlıkla kaynarken, gözleri aşırı parlak ve ince yanakları kızarmış bir halde buldu ve eğlenen bir sesle şöyle dedi: "Ziyaretçilerinize Türk muamelesi yapıyorsunuz, değil mi?"

"Nerede o?" diye sordu Aubrey. "*Abiit, excessit ...*"

"Ne, şimdiden mi? *Vae victis!* Onu mu?"

"Tam tersine! Onu eve kendi evi gibi davranmaya davet ettim."

"Aman Tanrım, hayır!"

"Hayır, o da aynen böyle düşünüyordu -ama öyle ifade etmedi. Sanırım benden pek hoşlanmıyor ama Hiçbir şey onun nezaketini aşamazdı." Gülen gözlerini Venetia'ya çevirdi. "*Değerli* tam doğru sıfattı!"

Kadın da ona güldü. "Oh, tahmin ettin mi?"

"Elbette öyle yaptım! Zavallı adam, onun için yürekten üzuldüm!"

Aubrey, "Bunun için üzgün ?" diye patladı. "Ona izin vermek için ne kadar az ihtiyacın olduğunu görene kadar bekle. Evinize kendi evi gibi davranıyor! Babam öldüğünden beri bizimkine de böyle yapıyor! Karışıyor ve ahlak dersi veriyor! Sana söylüyorum Venetia, eğer onunla evlenirsen seninle bir daha işim olmaz!"

"Onunla evlenmek gibi bir niyetim yok, o yüzden kendini kıpırdatıp durma!"

Huzursuzca kıpırdandı, biraz yüzünü buruşturdu. "Ben de onunla yaşamak isterdim

Conway! Hayır, vallahi, Conway'i o kendini beğenmiş, kendini beğenmişin tekine *tercih ederim*.

Hayatında sümüklü böcekten başka bir şey yok! *O* bana vermekten bahsediyor

dersler-! Ülkedeki en kötü oturuşa ve en kötü ellere sahip olan bu adam, atının adım atarken geçebileceği bir boşluğu bulmak için yolundan yarım mil sapar! Onu damat sanırsın! Buraya gelip azarlamaya ve ahlak dersi vermeye kalkışmasına gelince, ona söyleyebilirsin Venetia, bunu

Conway, ama başka kimseden değil!"

"Yüce Tanrım, şimdi de benden tatmin olmamı isteyecek!" diye haykırdı Damerel. "Bay Lanyon, size en mütevazı özürlerimi sunmama izin verin!"

Aubrey başını yastığa koydu ve biraz sabırsızlık, biraz da kuşkuyla ona baktı. "Sen Beni kızartmak mı?"

"Buna cüret edemem! Sizi azarlama cüretini için özür dilerim. Nasıl bu kadar küçük bir davranışta bulunabildim-!"

"Gammon!" diye tersledi Aubrey, ama isteksiz bir gülümsemeyle. "Tek söylediğin benim lanet bir genç aptal olduğum ve akıldan çok kıım olduğuydu ve *bu* umurumda değil!"

"Hayır, gerçekten! Hiç de istisnai değil!" diye onayladı Venetia. "Lord Hazretleri'nin nazık ve medeni olan her şeyi söylemiş olması gerektiğini *biliyordum*."

Aubrey gülmemeye çalışarak, "Benim üzerimden ahlak dersi vermedi!" diye karşılık verdi. "Ama o Jack-puding'in buraya gelmesine izin verdiğinde ona yardım etmeye gelince-"

"Neden, seni nankör velet, seni ondan kim kurtardı? Hemşireniz ve bir rulo tiftik hakkında uydurma bir masalla gelmemiş olsaydım, o hala burada olacaktı! Dikkat et de bunu gerçek bir hikayeye dnştrmeyeyim! Eğer enfiye almayı bırakmazsan, bırakacağım."

Aubrey keskin bir i çekişle, "Evet," dedi. "zr dilerim! I "Tanrım, neden böyle bir budalaya sinirlendiğimi bilmiyorum! Genelde böyle yapmam."

fkesi yatışmaya başlamıştı. Bu arada Marston bir tepsi soğuk tavuk, meyve ve çay getirildiğinde soğukkanlılığını geri kazanmıştı; ve her ne kadar Tavuk çok zorlanmadan biraz çay içmeye ve bir dilim tereyağlı ekmek yemeye ikna edildi. ğle yemeği getirildiğinde Damerel gitti, ama

Hemşire tam Aubrey'nin ayak bileğindeki kompresi değiştirmeye ve birkaç çürüğüne kendi ilacından sürmeye hazırlanırken geri geldi ve Venetia'yı onunla bahçede bir tur atmaya davet etti.

Çok istekliydi ama kaçmayı pek beklemiyordu.

Hemşire'nin itirazıyla karşılaşmadan. Ancak Hemşire'nin tek söylediği, şapkasız dışarı çıkmaması gerektiğiydi; bu da en az şapkayı fark etmemesi kadar şaşırtıcıydı.

Aubrey bitkin görünüyordu. Bu bir Normalde bu durum onun haykırışlarına, azarlamalarına, sorgulayıcı sorularına ve kapsamlı bir azarlamaydı, ama ona dikkatle bakmasına rağmen hiçbir yorum yapmamıştı.

Bu çekimserliği için Aubrey ev sahibine teşekkür etmeliydi. Damerel, Hemşire'yi odasına çıkarken durdurmuş ve ona Edward'ın ziyaretinin feci sonuçlarını anlatmıştı.

Edward, Venetia'nın eli için saygıdeğer bir aday olarak, şimdiye kadar Hemşire'nin gözüne girmişti.

Aubrey'nin başına bir şey gelmesine neden olan kişi onun yerini korumayı umabilirdi. Aubrey'e bir ders okuduğunu öğrendiğinde gözleri öfkeyle parladı, çünkü Aubrey'e ders okumak onun için bir ayrıcalıktı.

sadece kendine. Eğer orada olsaydı, Edward'ın onun aklından geçenleri sindirmesi gerekirdi. Ama Damerel (günahkâr olmasına rağmen) onun yokluğunda, Edward'ı kazanacak bir çabukluk ve nezaketle hareket etmişti.

anında onayladı. O kadar hak göstermişti ki, kadın onun tavsiyelerini dinledi ve hatta

Aubrey'e bu olaydan bahsetmek tedbirsizlik .

Damerel, eğer yalnız kalırsa Aubrey'in

Uykuya dalacaktı, bu amaçla kız kardeşini bir süreliğine yanından uzaklaştırmayı önerdi. Belki bahçede dolaşmak isterdi: Bayan Priddy ne düşünüyordu?

Memnun olmakla birlikte kuşkulanan Hemşire, Venetia'nın daha fazla Manastır'da kalmasına gerek olmadığını söyledi. Damerel gülümsedi ve şöyle dedi: "de değil, ama kardeşinin iyileştiğini görmeden onu eve dönmeye asla ikna edemeyiz."

Bu doğrudu ve Lord Hazretleri'nin tavrı masum kadınlara tecavüz eden birinden çok, nazik ama biraz sıkılmış bir ev sahibine benzediği için Hemşire daha fazla onun planına itiraz.

Venetia, "Nasıl olur?" diye sordu.

Damerel merdivenlerden inerken, "Hemşire'yi bu kadar tatlı hale getirmeyi başardın mı?" diye sordu.

Şaşkınlıkla ona baktı. "Yapamayacağımı mı düşündün?"

"Genç kadınları kandırabildiğinizi biliyorum, en azından genelde inanılır.

Hemşire ile flört etmeye çalışmak için asla cevap vermezdi."

"Demek bana sadece flört etmek için kredi veriyorsunuz!

Yeteneklerimi küçümsüyorsunuz, Bayan Lanyon! Aubrey'e ilgi göstererek savunmasında bir gedik açtıktan sonra

Onunla ilgili her konuda yargılarına saygı duyarak, en azından onun dış duvarlarının içine girdim.

şeytani bir strateji. Aslında, değerli talibini kurban ettim, ve düşmüş cesedinin üzerinden surlara saldırdı. Aubrey'i ondan kurtardığım için benden o kadar memnundu ki, bu çok tehlikeli sefere rıza göstermesi için kandırılmasına izin vermekle kalmadı, hatta

Aubrey'nin kambur görüntüsü hakkında yorum yaparak ortalığı daha fazla toz duman etmemeye karar verdi."

"Hemşire Edward'dan kurtulduğun için senden memnun mu oldu?"

Venetia inanamayarak haykırdı. "Ama onun en büyük favorisi o!"

"mi? Eğer yeterli adresi varsa (ki bundan şüpheliyim), o pozisyona geri dönmeyi başarabilir, ama eğer Ona inanmak için, onun için nadir bir çan çalana kadar! Ve kesinlikle Aubrey'nin barınağını terk edene kadar değil. çatım: Bunu görecekim! Gerçekten saygıdeğer bir genç adam ve hiçbir ortak nokta olmadığı fark ettiğim biri. Ona istediği gibi gelip gitmesi için izin verdim ve takdire şayan Hemşirenizin öfkесinin alevlerini akıllıca körükleyerek, benim *açık çekimi* kullanmamasını sağlamaya çalışacağım. Çok üzgünüm, Bayan Lanyon, ama "Değerli talibinizin tadına bakmak bile bir aşırılıktır!"

Venetia öfkeyle, "Sanki onun gelmesini istediğimi sanıyormuşsun gibi konuşmana gerek yok!" dedi. "Hiç bu kadar Sizi tam da o anda odaya getiren başka her şey için minnettarım!"

"Şans, gerçekten! Aubrey'i ateşler içinde bırakmadan önce onu uzaklaştırmaktan başka bir amaçla gelmedim!"

Venetia sert bir sesle, "Buraya gelmesine hiç izin vermemeliydiniz," dedi.

"Yapmamam gerektiğini biliyorum. Ne yazık ki ölçüsünü almadan önce bunu yapabileceğini söyledim. Imber geldiğinde Onu üst kata , ancak ben aldım!"

Güldü ama oldukça endişeli bir sesle şöyle dedi: "Korkarım Aubrey o düşüşten benim düşündüğümünden daha fazla zarar gördü.

düşündüm. Edward'dan hoşlanmıyor, ama daha önce ona kızdığını hiç ."

Damerel, "Belki de kötü bir sarsıntı ve uykusuz bir geceden sonra onunla daha önce hiç karşılaşmamıştır," diye önerdi, Bahçeye geçmesi için kapıyı açık tutuyordu. "Çok iyi bir söylemle yargılamak için

Beni kayırdı, nezaketi olan birinin söylemeden bırakacağı şeyi tam olarak söyledi."

"Evet, öyle yaptı. Sanki Aubrey'nin babasıymış gibi!"

"Ya da ağabeyi. Görünüşe göre kendini
Çünkü Aubrey'e yaptığım iyilik için bana teşekkür etti."

"Sana teşekkür etti-? Şimdi," dedi Venetia, gözleri parlayarak,
"bu çok ağır oldu! Aslında bu büyük bir terbiyesizlik, çünkü
onunla evlenmem gerektiğini söyleyen tek kişi babamdı ve o da
babamın isteklerine göre hareket etmem gerektiğini düşünmüş
olabilir! Kardeşim Conway döndüğünde onu kabul edeceğimi
düşünmesine izin verdiğim için bu benim hatam. Ona böyle bir
şey olmadığını söyledim, ama bana inanmadı ve *şimdi* bakın
neler oluyor!"

"Bu genç adamı gördüğüm kadarıyla, inanmayı seçmediği bir
şeye onu inandırmanın Herkül'ün işi olduğunu düşünüyorum,"
dedi.

"Evet, ama gerçek şu ki onu ikna etmek için çok fazla çaba sarf
etmedim," dedi açık yüreklilikle.

"Bana böyle bir kabul etmeyi beş dakika bile düşünmediğinizi
mi söylüyorsunuz?" sordu. "Yüce Tanrım, adam tam bir can
sıkıcı!"

"Elbette öyle, ama iyi bir koca olamayacağı da söylenemez,
çünkü çok nazik, onurlu ve-
ve saygıdeğer, ki bunların bir kocada olması gereken mükemmel
özellikler olduğuna inanıyorum."

"Hiç şüphesiz! Ama kocanızda değil!"

"Hayır, bence birbirimizle ölesiye dalga geçmeliyiz. Mesele şu
ki, babamın vaftiz oğlu olduğu için

Babam bizi ziyaret etmesine izin verdi ve böylece onu çok iyi
tanıdık ve benimle evlenmek istediğinde merak ettim.

(İstediğim bu olmasa da) belki de Conway'in kolunda asılı yaşlı
bir kıza dönüşmektense bunu yapmak benim için daha iyi
olmayabilir. Ama Aubrey ondan *bu* kadar hoşlanmıyorsa,
olmaz. Oh canım, sen

bahçenizin vahşı doğaya dönüşmesine izin verdiniz! Şu gül ağaçlarına bir ! Yıllardır budanmamış olmalılar!"

"Büyük ihtimalle hayır. Onlarla ilgilenmesi için bir adam göndereyim mi? Eğer sizi memnun edecekse yaparım."

Güldü. "Bu mevsimde olmaz! Ama daha sonra yapmanızı dilerim: çok hoş bir bahçe olabilir! Beni nereye götürüyorsun?"

"Dereye inelim. Gölgede oturacak bir yer var ve alabalıkların yükselişini izleyebiliriz."

"Oh, evet, bunu yapalım! Bu yıl dereye balık tuttunuz mu? Aubrey bir keresinde üç pounder yakalamıştı."

"Oh, öyle mi?"

"Evet, ama sizi temin ederim ki kaçak avlanmıyordu! Croyde verdi

Her yıl böyle yapar. Ne de olsa kendiniz balık tutmuyorsunuz!"

"*Şimdi* oltamı her dışarı çıkardığımda neden bu kadar kötü spor yaptığımı anlıyorum! Ne biçim bir çiftsiniz siz! Önce böğürtlenlerim, şimdi de alabalığım!" dedi.

Gülen şeytan gözlerindeydi, ama ona bakmıyordu ve utançtan eser kalmadan cevap verdi:

"Ne kadar uzun zaman !" "Ve ne kadar kızgındın!"

"Öyle olduğumu düşünmeyi tercih ederim! Yapılacak o kadar iğrenç şey varken!"

"*Ben* öyle bulmadım!"

Bunun üzerine başını çevirdi ve ona baktı.

sanki bir sorunun cevabını onun yüzünden okumaya çalışıyormuş gibi düşünerek. "Hayır, sanırım değil. Emin olmak için ne kadar garip!"

"o?"

Kaşları biraz çatılmış bir halde yürümeye devam etti.

"Hayatınızda daha önce hiç görmediğiniz birini öpmeyi dilemek. Bu oldukça

bana göre deli saçması, ayrıca üzücü bir özel." Merhametle ekledi: "Yine de, ilk beyefendilerin bile sahip olduğu özelliklerden biri olduğunu söyleyebilirim.

kimsenin anlamayı umamayacağı bir saygınlık, bu yüzden üzerinde çok fazla durmuyorum."

Ani kahkaha çığlıklarından birini attı. "Oh, *ilk* saygınlıktan değil!"

Bu sırada gül bahçesinden çıkmışlardı.

Çitteki bir kemerden geçerek dereye doğru inen dalgalı çimenliklere çıktı. Venetia durakladı ve haykırdı: "Ah, bu çok hoş bir manzara! Nehrin diğer yakasından Manastır'a bakınca, insanın

şu uzak manzaraya sahipsiniz. Buraya daha önce hiç gelmemiştim."

"Ben de nadiren buraya . Ama daha yakın bir manzarayı tercih ederim."

"Öyle mi? Sadece yeşil ağaçlar mı?"

"Hayır, yeşil bir kız. Bu yüzden burada kaldım. Unuttun mu?"

"Acemi olduğumu sanmıyorum. Sadece kitaplarda okuduklarımı bildiğim doğru, ama çok fazla kitap okudum ve sanırım benimle *flört ediyorsunuz*."

"Ne yazık ki hayır! Sadece seninle flört etmeye çalışıyorum!"

"Umarım yapmazsınız. Yorkshire'a kırsallaşmak için geldiğinizi tahmin ediyorum. Kendinizi *temizlenmiş* bulduğunuzda buna böyle demiyorlar mı?"

"O kadar da yeşil *değil*!" dedi gülerek. " bu, adil ölüm!"

"Hakkınızda anlatılan hikâyelerin yarısı bile doğruysa *çok* pahalı olmalısınız," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Siz Gerçekten de tüm ana yollarda kendi atlarınızı bulunduruyor musunuz?"

"Bunu yapmak için bir Dives olmam gerekirdi! Korkarım sadece Brighton ve Newmarket yollarında. Başka ne hikayeleri var

beni anlatır mı? Yoksa tekrarlanamazlar mı?"

Kendisini bir karaağacın altındaki taş banka götürmesine izin verdi ve ellerini kucağında gevşekçe kavuşturarak bankın üzerine oturdu. "Oh, hayır! Bana söylenenlerin hiçbiri değil elbette." Yüzünü ona doğru çevirdi, gözleri dolu doluydu yaramazlık. "Ne zaman denesek, -Conway ve ben- neden senin bu kadar kötü olduğunu keşfedebilirdik.

Kötü Baron. Sana verdiğimiz isim buydu! Ama kimse

Bu yüzden hayal gücüne başvurmak zorunda kaldık. Size yüklediğimiz suçlara inanamazsınız!

Her zaman benden daha az romantik olan Conway bunun imkânsız olduğuna karar verene kadar korsanlıktan başka bir şey yapamazdık. O zaman seni bir eşkıyaya çevirirdim, ama bu bile onun için yeterli olmazdı. Dedi ki Muhtemelen bir düelloda birini öldürmüş ve ülkeden kaçmak zorunda ."

Onu eğlenerek dinliyordu ama o anda ifadesi değişti. Hâlâ gülümsüyordu ama hoşnut değildi ve hafifçe konuşmasına rağmen sesinde sert bir ton vardı. "Ama Conway ne kadar acımasız! Ben birini öldürdüm, Düelloda olmasa da. Babam."

Derin bir şok geçirdi ve sordu: "Bunu sana kim söyledi?" Adam sadece omuz silkerken, kadın şöyle dedi: "Söylediğin rezilce bir şeydi! Hem de aptalca!"

"Ondan çok uzak. Benim kaçış haberim onun felç geçirdi ve bir daha iyileşemedi. Bunu bilmiyor muydun?"

"Bunu herkes biliyor! Ve ayrıca yaklaşık üç yıl sonra ikinci bir felçten öldü. Bunun sorumlusu siz miydiniz?"

Bu mu? Felç geçirme olasılığını bilmemeniz ve dolayısıyla farkında olmadan buna neden olmanız büyük talihsizlikti, ancak er ya da geç felce yenik düşmeyeceğini düşünüyorsanız, konu hakkında çok az şey biliyor olabilirsiniz!

Babam da felç geçirdi: *onunki* ölümcüldü. Bu değildi

herhangi bir şoktan kaynaklandı ve önlendi." Düşüncesizce bir elini onun ellerinden birinin üzerine koydu ve ciddiyetle, "Sizi *temin ederim!*" dedi.

Adam ona baktı, tuhaf bir biçimde gülümsedi, ama kendisiyle mi yoksa onunla mı alay ettiğini anlayamadı. "Bu beni geceleri uyutmuyor, canım. Aramızdaki sevgi pek kaybolmadı. en iyi zamanlar."

"Ben de benimkini sevmezdim. Aslında ondan hoşlanmıyordum. Bunu söyleyebilmenin ve bunu kastetmediğimin ya da onu sevmenin görevim olduğunun söylenmesinden korkmamanın ne kadar rahat olduğunu düşünemezsiniz! Ne kadar saçma. herhangi birimiz için bir düğmeye dikkat edin!"

"Sizinki onu sevmek için pek az neden vermiş gibi görünüyor," dedi. "Ancak dürüstlük beni, benimkinin tek oğlunda kötü bir pazarlık olduğunu söylemeye zorluyor."

"Eğer tek bir oğlum ya da bir düzine oğlum !
-Başı sıkıştığında onu kovmaktansa yapacak daha iyi bir şey bulurdum!" dedi Venetia. "Öyle değil mi?"

"Oh, Tanrım, evet! Ben kimim ki taş atayım? Ben bile Onu bu belaya bulağırmaktan kurtarmak için bir hamle ; gerçi o da benim kadar kara sevdaya tutulmuş olsaydı bağırsız olurdu," dedi düğünceli bir Gekilde.

Kısa bir duraksamadan sonra, ki bu sırada ona Yıllar sonra geriye dönüp baktığında, büyük bir zevk duymadan sormaya cesaret etti: "Öldü mü?"

Gözleri tekrar kızın yüzüne döndü, biraz da ürkmüştü. "Kim? Sophia mı? kadarıyla değil. Bunu aklına ne soktu?"

"Sadece kimse bilmiyor gibi görünüyor ve sen onunla evlenmedin.

-Yaptın mı?"

"Oh, hayır!" Sıkıntılı bakışı gördü ve yüzünü buruşturdu.

"Nedenini bilmek istiyorsun, değil mi? Eğer böyle eski bir tarih

Vobster'ın ölümü sırasında benim korumam altında yaşamıyordu. Oh, öyle dehşete düşmüş gibi bakma!"

"Dehşete kapılmadım, öyle değil!" diye kekeledi.

"Ah, merhametli mi hissediyorsun? Boşa gitti, hayatım! Karşılıklı tutkumuz sürdüğü sürece şiddetliydi ama çok geçmeden kendini tüketti. Neyse ki başarılı bir Venedikli'nin tam zamanında sahnemize çıkmasıyla karşılıklı bir can sıkıntısı durumuna düşmekten kurtulduk."

"Başarılı bir Venedikli!"

"Oh, ilk bakışta! Çok da yakışıklıydı ve her şey yazılıydı. Havası ve hitabı beni aşırıyordu!"

"Peki ya servet?" diye araya girdi.

"O da var. Bu onun en doğal kaprislerini tatmin etmesini sağlıyordu! Sadece gri atlara biner ve sürerdi, asla siyah paltolar giymezdi ve her zaman, yaz ya da kış, beyaz bir iliğinde kamelya var."

"Tanrım, ne sınav ama! O -Lady Sophia- ondan nasıl hoşlanmış olabilir?"

"Oh, hiç olmasın! O büyüleyici bir adamdı! Ayrıca, zavallı kız, o kadar sıkılmıştı ki! Kim yapabilirdi ki Tecrübeli bir Lale'yi o günlerde benim gibi toy birine tercih ettiği için onu suçlayabilir miyim? Benim heveslerime ve kıskançlıklarıma bu kadar uzun süre nasıl katlanabildiğini aklım almıyor. Ahmaklığımın sınırı yoktu: Aubrey'i aşta kuyruğunu kıstırmış olarak hayal edebiliyorsanız, sanırım ben de aynı tarzda olmalı. Bilgiyle doluydu ve klasik imalarla onu çılgık attıracak kadar sıkılmaktan başka sağduyusu yoktu! Ona biraz Latince bile öğretmeye çalıştım, ama benden öğrendiği tek ders kaçma sanatıydı. Bunu uygulamaya koydu birbirimizi öldürme aşamasına gelmeden önce - Bu sağduyusu için ona teşekkür edecek kadar yaşadım. O ödülünü de aldı, çünkü Vobster o kadar nazikti ki

Gelenekler çeşitliliğini iyileştirmeden önce boynuna sarıldı ve Venedikli onunla evlenmeye ikna oldu. Sanırım Onu terk etmekle tehdit ediyordu ve siyah ve beyaz zevkiyle bu kadar güzel uyum sağlayacak başka birini bulma umutsuzluğa kapılmış olabilirdi. Süt gibi bir teni vardı.

ve siyah saçlar -kuzgun kanadı siyahı!- ve en azından siyah *görünecek* kadar koyu gözler. Küçük tombul bir güzellik! Daha sonra beyaz elbiseler dışında yurtdışında hiç görülmediği söylendi.

ve siyah pelerinler, yemin ederim ki etkisi muazzam olmuştur!"

Alaycı ses tonu belirgindi ama bu onu yanıltmadı. Sesine güvenemediği için hiçbir şey söylemedi ve içinde kabaran öfkeyi yüzüne yansıtmaktan korktuğu için gözlerini yere indirdi. Daha ziyade

bir hanımefendinin ince parmaklarının

Kıvrılıp pençelere dönüştü ve düzeltti. Ama belki de bunu yeterince çabuk yapmamıştı; belki de sessizliği onu ele vermişti; çünkü bir süre sonra Damerel şöyle dedi

"Arkamda bir trajedi olduğumu mu sandınız? Korkarım o kadar romantik bir şey değil: bu bir komediydi - şafak vakti kaçınılmaz kahramanca karşılaşmaya kadar, her iki dövüşçünün de kırbaçlanmadan çıkmasına kadar hiçbir bileşen eksik değildi - rakibime yürekten minnettarım! Diğer başarılarına mükemmel nişancılığını da ekledi ve

iki katı mesafeden bana bir kurşun . Aslında, havaya ateş etti!"

Şimdi ona bilmek isteyeceği kadarını anlatmıştı. Gençliğinin anısıyla alay edebilirdi ama hafif bir kadının ve tecrübeli bir kasaba erkeğinin gururunda açtığı yarayı, acı çeken kendisi olmuşçasına şiddetle hissediyordu. Kardeşleri vardı ve onların da

Bir çocuğun gurur duyması en savunmasız haliydi. Onu olması gerektiği gibi net bir şekilde görebildiğini düşündü: kesinlikle iyi bir genç adam, şimdi olduğu gibi uzun, düz ve büyük omuzlu, ama çizgisiz bir yüz ve heves dolu gözlerle, değil

can sıkıntısı. Aceleci, ateşli olmalıydı ve belki de son derece ciddiye. Deneyimleri onu alaycı biri yapmıştı ama ateşli gençliğinde alaycı biri değildi. O zamanlar kendi aptallığına bile gülümseyemediğini biliyordu.

Kendisini alay konusu olarak gördüğünden beri yaptığı her şeyi (ve onun hangi derinliklere batmış olabileceğini ne biliyor ne de umursuyordu) bir ahlaksızın ihanetiyle kaçınılmaz hale gelen bir modelin parçası olarak algıladı.

Dürüst anne ve babası, onun tekrar

müsrif evlat rolünü mü oynayacaklar? Daha iyi bilmeleri gerekirdi! Geri dönebilirdi, ahlaksızlığıyla evlenebilirdi, kendini mahvetse de

boynuzlanmış bir aşık olarak. Ailesi onu İsmail olarak ilan etmişti ve o da İsmail olarak kalmayı seçmişti.

ahlaksızlığının zengin kanıtlarıyla ilgileniyordu. Ve bunların hepsi kendisinden daha yaşlı, küçük, tombul, siyah gözlü bir sürtük içindi.

evlilik yüzüğü ve soylu derecesi bir fahişenin ruhunu saklıyordu!

"Çok kötü, değil mi?" Damerel dedi ki. "Ölmek yerine

Aşk uğruna kahramanca savaşırken, itiraf etmeliyim ki, uzun sürmese de, teselli bulamadım!"

Bunun üzerine gözlerini kaldırdı ve içtenlikle şöyle dedi: "Ben Bunu duyduğuma son derece sevindim ve *umarım* bir sonraki metresiniz güzel olduğu kadar eğlencelidir de!"

Yüzündeki alaycı ifade kayboldu; gözlerini aydınlatan gülümseme saf bir eğlenceydi. "Küçük, sevimli bir uğurböceği!" diyerek onu temin etti.

"Güzel! Ne kadar şanslı bir kaçış yaşadığınıza eminim! I

Belki aklınıza gelmemiştir ama Leydi Sophia'nın bu zamana kadar fena halde şişmanladığından hiç şüphem yok. Bilirsiniz, küçük tombul kadınlar! Sanırım İtalyanlar da yemeklerinde çok fazla yağ kullanıyorlar, bu da *ölümcül* olabilir! Tek dileğim bu kadar iğrenç olmaması!"

Adamın omuzları titremeye başlayınca ekledi: "Gülebilirsiniz, ama sizi temin ederim ki bu çok daha olası. Dahası, eğer baban seni bu konuda uyarsaydı, böyle davranmak yerine çok aptalca ve abartılı bir şekilde, tıpkı bir Shakespeare'ci baba, çok daha amaca uygun olurdu! Yaşlı Capulet'in gülünç bir tutkuya neye yaradı? Ya da Lear, ya da Hermia'nın saçma Baba! Ama belki de Lord Damerel Shakespeare bağımlısı değildi?"

Başı ellerinin üzerine düşmüştü; nefesi kesildi: "Görünüşe göre o olamaz!"

Kendini toparlayarak özür diledi: "Bunu söylememeliydim. Bu benim kötü alışkanlıklarımın en kötüsü, Aubrey'ninki de öyle! Düşünmek için duraksamadan, aklımıza geleni söyleriz. Özür dilerim!"

Başını kaldırdı, hâlâ gülmekten boğuluyordu ve şöyle dedi: "Oh, hayır, hayır! *Sweet Mind, o zaman kendin konuş...!*"

Kaşlarını kırıştırdı ve sonra ona sorgulayan bir bakış yöneltti.

"Ne oldu, mı, ey çok okumuş Bayan Lanyon?" dedi. kışkırtıcı bir şekilde. "Ben Jonson tarafından yazılmış, başka bir Venedik'ten. Dün gece sen beni terk ettikten sonra buldum."

"Hayır, gerçekten öyle mi?" diye haykırdı, şaşırmış ve memnun olmuştu. "Bunu daha önce hiç duymamıştım! Aslında, böyle bir şey olduğunu bilmiyordum.

Venetia'ya yazılmış hiç şiir yok. Nasıl biriydi?"

"John Aubrey'e inanmak gerekirse, sizin gibi: *güzel ve çekici bir yaratık!*"

Bu övgüden pek etkilenmemiş olacak ki, ciddi bir şekilde cevap verdi: "I

Umarım çiçekli sıradanlığa düşmezsiniz! York Meclisleri'ndeki sevgili adayları gibi konuşuyorsunuz!"

"Seni küçük sefil!" diye bağırdı.

"Bu çok daha iyi - arkadaşlar arasında!" diye onayladı, ona gülerek.

"Yani sana İspanyol parası teklif ettiğimi öyle mi? Neden yapasın ki, ne kadar güzel olduğunu biliyorsun. öyle! Bana öyle demiştin!"

"Ben mi?" diye nefes nefese kaldı. "Ben asla böyle bir şey söylemedim!"

"Ama sen topladın! O sırada böğürtlen topluyordun - benim böğürtlenlerimi!"

"Oh! Şey, bu sadece seni kızdırmak içindi!" dedi, biraz kızararak.

"Aman Tanrım, kızım, bir de aynam var demiştin!"

"Öyle ve bu bana yeterince iyi olduğumu söylüyor. Bir dereceye kadar anneme benzediğime inanıyorum - en azından Hemşire bir keresinde, ben kibir krizine girdiğimde, asla onunla eşit olamayacağımı söylemişti."

"Yanıliyordu."

"Ah, onu tanıyor muydunuz?" diye sordu hemen. "Ben daha on yaşımdayken öldü, biliyorsun ve onu zar zor hatırlıyorum. Onu çok az gördük: O ve babam hep uzaktaydılar ve resmi hiç çekilmedi. Ya da, eğer öyleyse, babam öldüğünde onu yok etti. Dayanamadı

Adının söylendiğini duymak bile yasaktı ondan söz edilmesine! Ve Undershaw'da kimse ondan bahsetmedi, Hemşire hariç, o tek . Birinin bağlılığını göstermenin tuhaf bir yolu *olduğunu* düşünüyorum, ama o da tuhaftı. Ben ona hiç benziyor mu?"

"Sanırım bazıları öyle düşünebilir. Hatırladığım kadarıyla yüz hatları sizinkinden daha mükemmeldi ama saçlarınız daha zengin bir altın rengi, gözleriniz daha derin bir mavi ve gülümsemeniz çok daha tatlı."

"Ah canım, şimdi de saçma sapan damarına geri döndün! Sen Gözlerinin ne kadar mavi ya da saçlarının ne kadar altın sarısı olduğunu hatırlamam mümkün değil, bu yüzden beni kandırmayı bırakın!"

"Evet, hanımefendi," dedi uysalca. "*Sizinle* konuşmayı tercih ederdim.

Gözlerini, hatta güzel dudaklarını bile.

belirsiz kırmızı olarak tanımlanır."

"Unutsanız daha iyi edeceğiniz bir olayı hatırlamakta neden ısrar ettiğinizi anlayamıyorum!" diye sözünü kesti biraz sert bir sesle.

"Yapamaz mısın?" Elini uzattı ve çenesini uzun parmaklarının arasına alarak yukarı kaldırdı. "Belki de sana hatırlatmak için canım, her ne kadar şu anda

Bir ev sahibinin tüm nezaketi sadece bir ciladır ve bunu size neden söylemem gerektiğini Tanrı bilir!"

Elini çekti ama kıkırdayarak şöyle dedi: "Senin edep anlayışının, ilk kez bir kadınla birlikte *olmayı kabul* edeceğini sanmıyorum.

Daireler! Ve dahası, sevgili dostum, herkesi boyandığından çok daha siyah olduğuna inandırmaya çalışmaktan vazgeçmenin tam zamanı. Bu, genç ve aptal olduğun zamanlarda edindiğin bir alışkanlık.

Bu şartlar altında anlaşılabilir. Yine de Conway'e çok , Eton'da yaptığı şok edici şakalarla bana övünürdü. Banbury hikayeleri, çoğu."

"Teşekkür ederim ama ben bunu hiç yapmadım: Banbury hikâyelerine gerek yoktu. Beni hangi inanılmaz erdemlerle donatmaya çalışıyorsunuz? Enfes bir duyarlılık mı? Prensip inceliği mi?"

"Hayır, öyle bir şey değil!" diye cevap verdi, ayağa kalkarak.

"İddia ettiğin bütün ahlaksızlıklara izin veriyorum -gerçekten, seni bir oyunbaz, şok edici bir tırmıkçı ve ne yazık ki kararsız bir adam olarak tanıyorum!

Sende en azından bir erdem ve bir nitelik görüyorum." "Ne, hepsi *bu* mu? Ne büyük hayal kırıklığı! Neymiş onlar?"

"Bilgili bir zihin ve büyük bir nezaket," dedi elini onun koluna koyarak ve onunla birlikte eve doğru yürümeye başladı.

VII

Edward Yardley Netherfold'a bir ruh hali içinde döndü. memnuniyetsizlik ama Damerel'in rakibi olduğunu kanıtlayabilirdi. Ondan hoşlanmamıştı ve ne tavırlarında ne de görünüşünde hiçbir şey göremiyordu. Venetia'nın gideceği düşünülebilirdi. Her türlü nezaket ifadesinde titiz davranan Edward, Damerel'in kolay dikkatsizliğinin Rütbeli bir adama yakışmıyordu; ani konuşma tarzı ise sadece tiksindiriciydi. Görünüşüne gelince, sonuçta büyük bir şey değildi: Vücudu iyiydi, ama Yüz hatları hiç de düzenli olmayan sert bir çehreye ve esmer bir tene sahipti. özellikle de giyim kuşamında. Edward, kadınların genellikle moda gözlerinin kamaştığına inanırdı; Damerel sarı pantolonlar, ayna gibi parlak Hessianlar, dar belli bir ceket, korkunç bir boyunbağı giymişti, abartılı gömlek uçları, parmaklarında yüzükler ve Edward'ın onun tehlikeli bir adam olduğu gelebilirdi. Ama Damerel sade bir ceket giyiyordu. Binici ceketi ve geyik derisi pantolon, oldukça mütevazı bir boyunbağı ve ağır bir mühür yüzüğü ve bir quizzing-glass'tan başka süs eşyası yoktu: moda pembesi değildi; rapor onu birinci sınıf bir sürücü yapsa da, çok aşağı görünümlü bir adam bile değildi: oldukça üst düzey bir testere gerçek. Bir bekleyen Edward onu oldukça ucuz bulmuştu: yünden çok gıcırtı, düşündü Yorkshire'a geri dönen bazı egzotik hikâyeleri hatırlayarak. Bunların yarısına bile inanmadığı için kendini övüyordu: Örneğin, kocasını terk ettiği söylenen o soylu Romalı kadın ve Damerel'le birlikte Akdeniz'de gezintiye çıkmak için çocuklarını yatına bindirdi. *Korint*'i vaftiz eden; ya da koruması altındaki özgür Avrupa'da meteorik ilerleyişi, evinin zeminine serpilmesine neden olduğu taze gül yaprakları ile unutulmaz kılınan göz kamaştırıcı yüksek uçan

çeşitli daireler ve pembe şampanya denizi ona ikramda bulunmuştu. Ciddiyetle bu abartılı ucubenin maliyetini hesaplamaya çalışan Edward, bu hikayeye kesinlikle inanmamıştı; ve şimdi Damerel'le karşılaştığına göre Yüz yüze geldiğinde ise bu fikre tamamen inanmamıştı. Aklı başında bir kadının böylesine gösterişli bir ihtişamın cazibesine kapılacağından pek korkmuyordu ama atını Manastır'dan uzaklaştırdığında göğsünde farkına varmadığı bir rahatlama hissetti. Damerel Venetia'yı yiğitliğinin nesnesi yapmaya çalışabilirdi (gerçi onun güzelliğinden pek etkilenmiş benzemiyordu), ama Edward kendi değerini biliyordu, Böyle kaba, köşeli yüzlü bir adam tarafından onun gözünde gölgede bırakılma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu hissedemiyordu. Kadınlar doğal olarak muhakeme yeteneğinden yoksundu, ama Edward, Venetia'nın anlayışının diğer kadınlardan daha üstün olduğunu düşünüyordu.

Çok az erkekle tanışmış olmasına rağmen, iyi tanıdığı üç erkek - babası, Conway ve kendisi- ona Damerel'i ölçebilecek kadar mantıklı bir görgü ve edep standardı sağlamış olmalıydı.

Edward, olayın en kötü yanının, Manastır'a yaptığı günlük ziyaretlerin duyulması halinde itibarının zedelenecek olması olduğuna karar verdi; ve bu olasılık onunla o kadar çok dalga geçti ki, tüm hikayeyi annesine anlattı.

Bayan Yardley o kadar renksiz bir kadındı ki, kimse onun tek çocuğuna ne kadar derin ve kıskanç bir hayranlık duyduğundan şüphelenmezdi. Teni parşömen rengindeydi; ince, kansız dudakları ve soluk mavi gözleri .

Şapkası kum ve gri arasında belirsiz bir renkteydi. Konuşkan biri değildi ve Edward'ı yorum yapmadan ve neredeyse hiçbir şey ifade etmeden dinledi. Sadece Edward Venetia'nın ziyarete geldiğini, biraz da gelişigüzel bir şekilde söyledi.

Aubrey Priory'de her gün gözlerinde bir duygu pırıltısı belirirdi ve sonra bu pırıltı, kertenkele gibi

Göründüğü kadar çabuk kayboldu. Bunu fark etmedi, ama ona tüm koşulları açıklamaya devam etti, onun fikrini sormadı, daha ziyade alışkanlığı olduğu gibi ona talimat verdi. Durakladığında kadın şöyle dedi: Düşünceleri hakkında hiçbir ipucu vermeyen düz bir sesle, "Evet," dedi. Genelde bu yetersiz yanıt son derece memnun olurdu, ama bu kez yetersiz bulmuştu, çünkü ona Venetia'nın Hemşire'nin refakatinde Manastır'ı ziyaret etmesinin ne kadar istisnai bir durum olduğunu anlatırken kendi inançlarına karşı çıktı ve güvence istedi.

"Bunu yapmaması beklenemezdi," dedi. "Aubrey'e ne kadar bağlı olduğunu biliyorsun!"

"Evet, gerçekten. Ona çok minnettar. Bunu her zaman söyledim," diye cevap verdi.

"Oh, buna gelince-! Bunu düşünmek beni memnun ederdi ama o her şeyi hafife alan biri. Mesele şu ki, Venetia'nın onu ziyaret etmesinde bir sakınca yok."

"Oh, hayır!"

"Bu şartlar altında, biliyorsun, ve Hemşire ile -Ne de olsa genç bir kız değil. Bunda insanları konuşturacak bir şey olduğunu sanmıyorum. Sen?"

"Oh, hayır! Yapmayacaklarına ikna oldum."

"Tabii ki, onun böyle bir yere atılmasından hoşlanamam. böyle bir adamla tanıştım, ama bunu yaptığımı sanıyorum Meselenin ne olduğunu ona açıkça anlattım, onu bağlamaya çalışmak gibi bir düşüncesi olabilir diye. Bu konuda büyük bir endişem olduğundan değil: Oldukça iyi bir yargıç olduğuma inanıyorum ve bana kızdan hiç etkilenmiş gibi görünmedi."

"Sanırım kız onun tarzına uygun değil."

Yüzü aydınlandı. "Hayır, büyük olasılıkla öyle değil! Namuslu kadınlardan sıkıldığına şüphe yok. Ve o, biliyorsun,

mantıklı olmak istemiyor. O neşeli altında gerçek bir karakter inceliği var ve zihninin tonu, Lord Hazretlerini herhangi bir konuda cesaretlendirmesine izin vermeyecek kadar güzel. hayallere kapılmak."

"Oh, hayır! Bunu yapmayacağına ikna oldum."

Rahatlamış görünüyordu; ama birkaç dakika kör kordonla oynadıktan sonra sinirli bir ses tonuyla şöyle dedi: "Bu bir Ancak garip bir durum! Aşırı derecede Lord Damerel ile yakınlık kurmak zorunda kalmak istemiyordu. evini sık sık ziyaret etmek mümkün olabilir. Bu durumda belki de görevim olduğunu hissedeceğim.

Her gün otuz mil -git , biliyorsun!- söz konusu bile olamaz."

"Oh, evet, canım, çok haklısın! Oraya gitmen gerektiğini hiç sanmıyorum. Aubrey'nin bir iki gün içinde eve dönecek kadar iyi olacağını sanıyorum ve Lord Damerel'in de Manastır'da uzun süre kalacağını sanmıyorum. Hiç öyle yapmaz, değil mi?"

Meseleye bu sakın bakış açısı onun tedirginliğini yatıştırdı ve keşif onu daha da rahatlattı, Ertesi akşam annesine Ebbersley'deki bir akşam yemeği partisine kadar eşlik ettiğinde, ev sahibesi bunu özel bir mesele olarak görmemişti.

Bu konuda yanıliyordu, ama Leydi Denny gençlerden hoşlanmazdı ve Sir John ona bu haberi verdiğinden beri hissettiği dehşeti gizlemeye özen gösteriyordu. Sör John haberi Damerel'den almıştı.

Thirsk'te karşılaşmış ve bunu ona akla gelebilecek en sıradan şekilde iletmişti. Ne zaman ki

Dehşet içinde haykırdığında, kaşlarını kaldırarak ona bakmıştı; ve ne yapılması gerektiğini sorduğunda, önce ondan ne demek istediğini açıklamasını istemişti; ve sonra, oldukça açık bir aldığıında,

sanki anlamsız konuşuyormuş gibi bir dakika boyunca ona bakmaya devam etti ve sonunda geri çekildi
Kuru bir sesle ona bu kadar aptal olmamasını tavsiye tekrar kitabına döndü.

Ama aptal olan o değildi, çünkü hemen ona işaret etti. İstediyini söyleyebilirdi (cömertçe verilen bu izinden yararlanmaya hiç niyeti yoktu).

Ama deneyimsiz bir kızı kötü şöhretli bir çapkının kollarına atmanın nelere yol açabileceğini çok iyi biliyordu. Sör John'un ona bunu söylemesine gerek yoktu.

Damerel, Venetia'nın durumundaki bir hanımefendiye uygunsuz bir teklifte bulunmazdı: büyük olasılıkla bulunmazdı - gerçi böyle bir üne sahip bir adamın neler yapabileceğini tahmin etmek mümkün değildi ama

Muhtemelen zavallı masumu kendisine aşık edecek ve sonra da onu kırık bir kalple bırakıp gidecekti?

Bu sert soru karşısında Sör John hayır dedi.

Bunu düşündü. Venetia'nın zavallı bir masum olduğunu düşünmüyordu: yirmi beş yaşındaydı, üstün zekâlı bir kadındı ve Sakin bir mizacı vardı ve ona göre kendi başının çaresine bakabilecek durumdaydı. Ona güvendiğini de sözlerine ekledi.

Hanımefendi hem boş yere büyük bir iş hem de gereksiz şeylere karışmaktan kaçınırdı.

onun endişesi.

Bu aptalca kayıtsızlığın azarlanmadan geçip gitmesine izin verilemezdi; ama Leydi Denny hak ettiği gibi ilgilendikten sonra, bunun belki de bir şeyler içerebileceğini düşünmeye başladı.

ve sonuçta çok da korkunç bir şey değildi,

Venetia'nın bir çapkınla tanışması ne anlama geliyordu? Her halükârda Edward Yardley'nin iddialarını cesaretlendirmek istemiyordu, bu yüzden ciddi bir ses tonuyla, Aubrey'nin talihsiz kazasını duyduğundan şüphesi olmadığını söylediğinde, tüm olayı hafife aldı, hatta mutlu bir şans yakaladığı için minnettar olduğunu söyleyecek kadar ileri gitti.

Damerel'in olay yerine gittiğini ve hemen Dr. Bentworth'u çağırarak kadar sağduyulu olduğunu söyledi.

Bu çok ileri gidiyordu ve Edward'ın yüzünde sert bir ifade belirdi. Leydi Denny ona dönüp

Bay ve Bayan Trayne'i selamlayın, ama evin veliahtını, Uzayan üst dudağına bakarak onu küçümsedi ve uğursuz bir ses tonuyla şöyle dedi

kendin hakkında: Bayan Lanyon *bana* güvenebileceğini biliyor!"

Nezaket gereği genç Bay Denny'yi terslemek istemediğinden Edward bu konuşmayı duymamış gibi davranmak zorunda kaldı. Siniri bozulmuştu ve şüpheleri geri gelmişti;

Ama akşam boyunca Venetia'ya içtenlikle acıdığını söyleyen Bayan Denny'den belli bir teselli buldu. Bayan Denny'nin gözlerinde sarışın ve güzel bir kadının duygusal hayalleri vardı. Yakışıklı bir asker olan Damerel korkunç derecede çirkindi, oldukça yaşlıydı ve hiç de konuşkan değildi. "Zavallı Venetia!" dedi nazik Clara.

"Nezaketten bıkacak ve gözyaşlarına boğulacak, eminim! Babam Emily ve benimle neredeyse hiç konuşmadı.

Bir keresinde onu eve getirmiştim ve annemle en sıradan şeyleri konuşmuştu. Bu Venetia için asla yeterli olmaz, değil mi? Çünkü

O kadar canlı ki, üstelik sizinle ve Aubrey'le sohbet etmeye alışık. Hepiniz çok zekisiniz!"

Edward memnun olmuştu ama kadının sadeliğine hoşgörölü bir gülümsemeyle karşılık verdi: "Umarım konuşmam *mantıklıdır*, ama bilginmişim gibi davranmıyorum, biliyorsun. Korkarım bu konuda Aubrey beni gölgede bırakıyor!"

"Elbette çok kitapsever, değil mi?" diye onayladı Clara.

"*Ben* de onu böyle tanımlardım, ama Lord Damerel, anladığım kadarıyla, onun zekâsının dikkate değer olduğunu düşünüyor."

"mi? Evet, sanırım öyle, çünkü eminim ki söylediklerinin yarısından fazlasını anlıyorum. Ama siz de çok bilgilisiniz ve kendinizi çok daha iyi ifade ediyorsunuz.

Böylece, tartışmalara katılacak kadar zeki olmasam bile, argümanlarınızı takip edebiliyorum."

Bu konuda onu rahatlatmak için gerçeğe çok büyük bir saygı duyuyordu, ama ona çok nazik bir şekilde mavi çoraplardan pek hoşlanmadığını söyledi ve onu bir paradoksla eğlendirdi: cinsinin *en bilgesinin zeki* olmayı arzulamadığını söyledi. Kadın buna içtenlikle güldü ve haykırdı: "İşte! İşte bu Venetia'nın Lord Damerel'i sıkıcı bulacağını söylerken tam da bunu kastetmiştim! Sanırım o asla esprili bir şey söylemek!"

Böylece Leydi Denny, Venetia'nın bir çapkına aşık olmayacak kadar sağduyulu kendini ikna etmeye çalışırken, Edward da Venetia'nın Damerel'in sohbetsizliğinden sıkıldığı düşüncesiyle neşelenerek eve döndü. Ve ikisi de uzunca bir süre Venetia'yı görmedikleri için huzurlu rehabet hiçbir şekilde bozulmadan kaldı. Bayan Lanyon'un güzelliğine yeni bir renk katan mutluluk ışıltısının farkındaydı.

Aubrey on gün boyunca Priory'de kaldı ve hava bile kız kardeşi için cıvıl cıvıl günler olmasını sağladı. On gün boyunca sadece bir gün yağışlı ve soğuk geçmişti, o zaman da yumuşayan manzaranın altın rengi evin içine sızmıştı, çünkü Damerel kütüphanede bir ateş yakmıştı ve bu ateşin ışığı, ciltlerin işlemeli sırtları üzerinde titreyerek

Odayı lambri döşemeden kornişe kadar kaplıyor, yapraklar gibi parıldamalarını sağlıyordu. Aubrey'i aĞağı taĞıyıp bir kanepeye yatırdı ve üç el iskambil oynadılar, gravür kitaplarını incelediler, kalabalık raflarda hazineler keĞfettirler ve maddi Geylelerin özünden, üzerinde beyaz bir leke olmayan siyah bir atın Gu Gekilde olması gerektiĞi önermesine kadar akla gelebilecek her konuda hararetle tartışılar mutlaka fesatlık ve talihsizliklerle dolu olacaktı. Sonra Damerel Grekçe eskiz defterini çıkardı ve Aubrey alevler içindeydi; ve Hemşire, pencerenin yanına yerleşmişti bitmek tükenmek bilmeyen dövmeleriyle, gözlüklerinin üzerinden

Ateşin yanındaki gruba baktı ve tatmin oldu. Lanyonlar bir resim kitabının başında bir araya gelmişlerdi, Venetia kanepenin yanında yere uzanmış, Aubrey de ona resimleri açıklıyordu, İkisi de arada bir başlarını kaldırıp ona bakıyor ve kanepenin arkasına yaslanmış dururken onu soru yağmuruna tutuyorlardı. Hemşire onları çocuk, Damerel'i de kendisi gibi yetişkin biri olarak görüyordu, iyi huylu bir şekilde Sorularıyla onu kızdırmalarına izin veriyordu. Belki de bu kadar kolay soru sorma alışkanlığı edinmelerine izin vermek yanlıştı.

Bir günahkârla ilişkiye girmek, Kutsal Yazılar'ın kötülerin çalkantılı bir deniz gibi olduğu konusunda uyarmasına rağmen, Suları çamur ve pislik saçan bu sular, zamanda gıybet edenlere ve dürüst olmayan tanıklara karşı oldukça keskin uyarılar da vermiştir. Peygamber Yeremya, *her komşunun iftiralarla yürüyeceğini* ve birinin sadece Bunun ne kadar doğru olduğunu anlamak için bölgeye bir göz atın.

Hemşire, lord hazretlerinin yanlış bir haberin kurbanı olmuştu. Biri ona soracak olsa, söyleyebileceği tek şey, insanları bulduğu gibi kabul ettiğiydi ve onu tam da yaşıtı bir beyefendinin olması gerektiği gibi bulmuştu; Bayan Venetia ve Bay Aubrey'e bir baştan çıkarıcıdan çok bir amca gibi davranıyor ve onu elde etmenin ne kadar zor bir iş olduğunu çoğu beyefendiden çok daha iyi anlıyordu.

Böyle inatçı bir çiftle ilgilenmek. Eğer bir zamanlar evli bir kadınla kaçtığı doğruysa, bu çok uzun yıllar önce olmuştu ve Hemşire bu konuda ne düşüneceğini biliyordu.

böyle bayanlar: fahişeler, onlar buydu, ve cennet pençelerini genç adama yardım etsinler! Ve eğer sadece bir yıl önce Manastır'da kötü şeyler olduğu doğruysa, Kutsal Yazılar kötülerin

ve belki de Lord Hazretleri'nin yapmıştı. Hemşire'nin bildiği tek şey artık kötü bir şey olmadığı. Damerel'in Hemşire'yi başparmağının etrafında döndürmesi üç gün sürmüştü: Aubrey'in deyişiyle, bir

Damerel'in tüm mobilyaları hollanda örtüleriyle kaplamanın ve güveleri bu şekilde uzak tutmayı ummanın hiçbir yararı olmadığı konusunda onunla aynı fikirde olduğunu duyunca boğuk kahkahalar atarak neredeyse tuzağı başına yıkıyordu; gerçekten de

Kullanılmayan salonlardaki sandalyeler, masalar ve dolaplar iyice cilalanmalıydı; bütün ev düzene sokulabilirse çok memnun olacaktı. Bu, Undershaw'da hiçbir zaman bir şey yapmasına izin verilmeyen Hemşire için yeterliydi.

Bayan Gurnard'ın arazisine tecavüz etti. Ama Bayan Imber, kendisine söyleneni yapan, tavsiye ve talimatlara minnettar , beceriksiz ve alçakgönüllü bir yaratıktı. Tarikata büyük bir isteksizlikle gitmiş olan Hemşire, son derece eğleniyordu ve Bayan Gurnard'la tanışana kadar da oradan ayrılmak niyetinde değildi.

Imber'lerin, bahçıvanın karısının ve köyden şişman bir kızın yardımıyla (Imber'in kızgınlıkla ifade ettiği gibi) evi kapı dışarı etmişti. Undershaw'daki fidanlıkta hüküm sürdüğü günlerden bu yana ilk kez tartışmasız bir hâkimiyeti vardı ve

Damerel'den korkulacak bir şey olmadığına karar verdiğinde teyakkuzunu gevşetti ve büyük alanda koşturmaya başladı, Evin içinde başıboş dolaşıyor, kölelerine eziyet ediyor, ev işlerine o kadar dalmıştı ki, ne Venetia'nın gözlerindeki parıltıyı fark etti ne de onun

Eve gittiğinde Damerel'le birlikteydi, belki bahçede oturuyor, belki nehir kıyısında geziniyor ya da Damerel'in ona en uzun yoldan Undershaw'a kadar eşlik etmesine izin veriyordu. olası rota.

Damerel'in seyisi de uşağı da biliyordu, ama Nidd Hemşire'ye Venetia'nın kısırağının ya da arabada sürdüğü koçun Manastır ahırlarında kaç saat geçirdiğini söylemedi.

Marston ona, Venetia'nın eve gidip gitmediğini sorduğunda, bunu efendisinin yanında yaptığını söylemedi.

Nidd bunun tuhaf bir düzen olduğunu düşünüyordu, ama Marston'a bunu söylediğinde, boş bir bakıştan başka bir yanıt alamadı. Ama Marston da bunun tuhaf olduğunu düşünüyordu, çünkü

Lord hazretlerinin masum genç hanımlara yem atması gibi, ceplerine oturmak şöyle dursun. Elleri gevşekti ama bu kadar değil. Ya da belki de kaliteli bakirelerle uğraşamayacak kadar uçuyordu: Marston bilmiyordu, ama Lord Hazretlerine hizmet ettiği onca yıl boyunca onu hiç bu kadar gevşek görmediğini biliyordu.

Bayan Lanyon gibi bir hanımefendi. Daha önce hiçbir sevgilisine ona davrandığı gibi davrandığını görmemişti; ya da Onun bu kadar sessiz ve ayık kalabildiğini hiç görmemiştim. Bay Aubrey'i eve taşıdığı günden bu yana yarı baygın gibiydi ve bu da canının sıkılmadığının ya da kara ruh hallerinden birinde olmadığının kesin bir işaretiydi. Huzursuz bile değildi, yine de Manastır'da bir iki günden fazla kalmayı düşünmemişti. Lord Flavell'in atış kulübesine gidiyorlardı, ama artık oraya gitmiyorlardı: Marston'a ağlamak için mektup yazdığını söylemişti. Bay Aubrey Manastır'dan ayrıldıktan sonra Londra'ya mı döneceklerdi? Lord Hazretleri bir plan yapmamıştı ama bir süre Yorkshire'da kalmalı.

Yeni bir flört kendini eğlendiriyor olabilirdi, ama başka bir erkekte olsa böyle görünürdü. kur yapmaya benziyordu. Eğer , Marston, Bayan Lanyon'un, lord hazretlerinin nasıl bir hayatı olduğunu bilip bilmediğini merak etti. ve ağabeyinin böyle bir eşleşmeye ne diyeceğini merak ediyordu.

Venetia'nın ne kadar çok şey bildiğini ve Damerel'in tekrarlanabilecek bazı maceralarından ne kadar keyif aldığını tahmin etseydi çok şaşırdı.

Bu çok tuhaf çiftin ne kadar kolay dostluk kurduklarını bilseydi çok şaşırdı.

Çok yakın arkadaşlardı: Bir yabancı Aralarındaki konuşmalar o kadar samimi ve açıktı ki, cilveleşmekten o kadar uzaktı ki.

Nasıl oynanacağını kendisinden daha iyi bilen çok az kişinin bulunduğu bir oyunda taktik gereği, *fidus Achates*'in rolünü kabul ederek

Damerel kısa bir süre sonra kendini Venetia'ya ağabeyinin mülklerinin yönetiminden kaynaklanan düğümlü sorunlar hakkında tavsiyelerde bulunurken ya da onunla Küçük kardeşinin güçlü zihninin zayıf bünyesini yıpratmasına izin verme konusundaki kararlılığının ortaya çıkardığı zorluklar. Ona şimdiye kadar daha iyi tavsiyelerde bulundu, ama Aubrey'i yiyip bitiren tutkusundan vazgeçirmek için yapabileceği çok az şey olduğunu açıkça söyledi. "Çok fazla yalnız kaldı. Eğer öyle olsaydı

onu Eton'a göndermek mümkün olsaydı, şüphesiz Orada dostluklar kurdu, ama şu haliyle sadece iki dostu var gibi görünüyor: siz ve eski öğütücüsü, şu bahsettiği papaz: Adını unuttum. İhtiyacı olan şey, kendi yaş ve zevklerine uygun insanlarla omuz omuza olmak ve Acınmaktan ya da hor görülmekten duyduğu korkunun üstesinden gelir."

Ona konuşur gibi bir bakış attı. "Biliyor musunuz, onun topallığından *bu* şekilde nefret ettiğini algılayan ilk kişi sizsiniz. Dr. Bentworth bile tam olarak anlamıyor ve ben sadece tahmin edebiliyorum, çünkü bundan bahsetmiyor. Ama sizinle konuştu, değil mi? Bana

Ona söylediğin şey - eğer sana muhteşem bir beden ya da muhteşem bir zihin arasında seçim yapma şansı sunulsaydı Zihni seç, çünkü zihin bedenden daha uzun ömürlü olur. Çok etkilendiğini biliyorum, çünkü bana bundan başka bir şey anlatmazdı ve ben de bunu yapabildiğim için çok minnettardım. Seni kucaklıyorum!"

"Elbette!" dedi hemen. "Yap!"

Güldü ama başını salladı. "Hayır, dalga geçmiyorum. Gördüğünüz gibi, bu söylenmesi gereken en doğru şeydi ve sizinle bu konu hakkında konuşmuş olması sizden ne kadar hoşlandığını bana gösterdi. Genelde yabancılara karşı çok katıdır, bilirsiniz,

Leydi Denny gibi insanlar onun sağlığını sorduğunda ya da Edward sandalyesinden kalkmasına yardım ettiğinde öfkeden *kaskatı* kesiliyor."

"Sanırım yapabilir! O gudgeon'un yaptığı şey bu mu?"

"Evet ve ona ne dersem diyeyim, ısrar ediyor! Bu tamamen nezaket, biliyorum, ama-"

"O nezaketsiz haylaz, nezakete ne kadar da önem veriyor!"

"Edward'a da böyle söyledim ama o bunu saçma buldu.

Ve senin *nezaketini* : Demek istediğim

sadece onu ilgilendiren konulara giriyor, ama onu kızdırıyor, ona kaba saba isimler takıyor ve en büyük kötülüğü yapmakla tehdit ediyordu.

O iğrenç kediotunu yutmazsa ona çok kötü şeyler yaparım!"

"Senin nezaket anlayışın bu mu?" diye sordu biraz da eğlenerek.

"Evet, seninki de öyle, yoksa bunu yapmazdın. Sanırım bu Aubrey'e diğer çocuklarla aynı olduğunu hissettiriyor ya da azından topal bacağı için acele etmediğinizi. Sizinle birlikte olmak ona çok iyi geldi.

ona yapabileceğimden daha fazlasını yapıyorum, çünkü ben sadece bir kadını. Hem de bir kız kardeş, bu da işi daha da zorlaştırıyor."

"Sen iyi bir kardeşsin. Umarım ödülünü alırsın ama bundan şüpheliyim. Seni incitmesine izin verme! Sana düşkün ama egoist biri, canım."

"Oh, bunu biliyorum!" dedi neşeyle. "Ama sizi temin ederim ki babam *ya da* Conway kadar kötü biri değil! Aubrey aklına gelseydi, büyük olasılıkla beni memnun etmek için kendini ortaya koyardı,

Ama babam yapmazdı. Conway'e gelince, onun da *yapabileceğini* sanmıyorum.

Kendinden başka kimseyi düşünme!"

Son derece ciddi bir şekilde söylenen bu tür sözler onu kıkırdatarak eğlendiriyor ve ona sevgili zevkim demesini . Kadın bu unvanı memnuniyetle kabul etti.

ama bunu içeride söylememeye dikkat etmesini söyledi.

Hemşire'nin dil darbesi. "Çünkü bu çok utanç verici olurdu

Tüm rahatımızı bozmanın yanı sıra, kandırmacalarınızın boşa gittiğini görmek."

"Çirkinleşmeyeceğine bahse girerim. Benim lütuf içinde olduğuma inanıyor."

"Hayır, sadece *yaklaşıyordu* ve bu da sadece Imber'e karşı onu desteklediğiniz içindi! Belki farkında değilsiniz ama dün kütüphanedeki halının dövülmek üzere kaldırılmasına izin vermediğinizde bir darbe aldınız. Yine dinsizler hakkında bir şeyler söylemeye başladı ve Aubrey ona bir günahkârın pek çok iyiliği yok ettiğini söylediğine yemin ediyor."

"Ancak o zamandan beri, onun dövmelerine hayranlığımı dile getirdim ve artık onun gözünde itibarım yüksek!" diye karşılık verdi.

"Keşke size verecek kadar yüksek olsaydı!

Kilometrelerce olmalı.

Hatırlayabildiğimden beri ve çok nadiren bir kısmını verir. Korkunç olan şu ki, bunu ilk evlenecek olanımız için istiyor. Ne kadar alçakça bir düşünce!"

"Belki de," dedi düşünceli bir şekilde, "kredimi çok yükseltmesem iyi olur! Ne önerirsin? Bir seks partisi düzenleyeyim mi?"

Aubrey'i kötü kullanmak mı, yoksa onun duyabileceği şekilde sana sevgili zevkim demek mi?"

"Bu senin itibarını çok düşürür. Ona Yorkshire'a kiracılarınızın mağduriyetini gidermek için geldiğinizi söylediğinizde -ki öyle yaptığınızdan eminim, çünkü başka kim böyle saçma bir Aklına bir şey mi geldi? Bu bir aldatmacadan başka bir şey değildi! Belki ona Tattersall'daki o olay yüzünden geldiğini söylemesen daha iyi olur, çünkü yarışmayı çok dinsiz!"

"Tattersall'daki şey *ne*?" diye sordu. "Eğer kastettiğin buysa, henüz çekiç tarafından yere serilmedim!"

"Hayır, hayır! En azından, ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama *0* değil miydi! Conway bir keresinde bundan bahsetmişti-oh, *Kara Pazartesi!*"

"Yerleşme günü! Hayır, bunu ona söylemeyeceğim. Her zaman az ya da çok Dun bölgesindeyim, ama bu ziyaretim kargayı vurma girişimi değil! Teyzelerimden kaçıyorum."

"Neden, sana ne yapıyorlar? Beni kızartıyor musun?"

"Hiç de değil. Beni yeniden kurmaya kararlılar. Üç kişiler ve hepsi de panzehir. İki bekâr ve birlikte yaşıyorlar; biri asık suratlı, diğeri de sıkıcı bir yengeç; en büyükleri ise dul ve en Gördüğünüz en korkutucu kadın. O bir yerde yaşıyor Grosvenor Meydanı'ndaki mozole, nadiren dışarı çıkar, ancak Kraliçe'nin Drawing-Rooms'una çok benzeyen resepsiyonlar düzenler.

Eli sıkı, sınav gibi giyiniyor, ne zekası ne de sevecenliği var, ama yine de benim bilmediğim bir şekilde -karakterinin zorlaması değilse, ki buna sahip olduğunu kabul ediyorum!

ikinci bir Leydi Cork olduğuna ikna etti.

salonlara davet edilmek bir onurdur."

"Kulağa çok nahoş geliyor!"

"Çok huysuz biri. Gerçek bir ejderha!"

"Ama neden sizi yeniden kurmak istiyor?"

"Oh, iki nedenden dolayı! Birincisi, günahlarım ne kadar kara olursa olsun ailenin reisi olmam, ki bu onun çok önem verdiği bir durum; ikincisi ise

Aynı zamanda varisim olan Alfred'e, teftiş için Grosvenor Meydanı'nda hazır bulunması yönünde bir kraliyet emri yayınladığında, onun

Züppe takımından, hatta pembelerin en pembesi, ilk bakışta bir kabarıklık! Yaşlı hanımefendinin Bond Sokağındaki her sevgiliden tiksindiğini tahmin bile edemeyen aptal güvercin, kendini beş paralık bir şeymiş gibi gösterdi ve

Grosvenor Meydanı'na doğru koşar adım ilerliyordu: *Çuha* çiçeğinin en narin tonundan Inexpressibles, Stulz'dan ceket, Hoby'den Hessianlar, Baxter'dan şapka - *Bang-up*,

boyunbağı - yüksekliğiyle dikkat çeken Doğulu
- kendi başına. Tüm bunlara bir de Barselona mendili, lahana
kadar büyük bir ilik ve güçlü bir kokuyu ekleyin
Çerkes saç yağı, bir dans ustasının davranışı,
ve mükemmelliğe ulaşması yıllarını alan bir pelteklik...
Alfred'in sıradan bir tarzda olmadığını anlayacaksınız!"

"Keşke onu görebilseydim!" dedi gülerek. "mü, yoksa bu bir
hayal mi?"

"Kesinlikle hayır! Ben onu görmedim ama bana anlatmadığı
şeyleri teyzem anlattı. Zavallı adam! O sadece
Ama bütün umutları suya ! Aradaki uçurumun kapanmış olması
gerekiyordu -ah, halalarımın annesiyle kavga ettiğinden
bahsetmedim, değil mi? Sanırım annesini kırmıştı.

Amcamın cenaze töreni vesilesiyle onları ziyaret ettim, ama
orada bulunmadığım için ne suç işlediğini bilmiyorum, yine de
sonuçlarına gereken saygıyı göstermemiş olma ihtimaline karşı
bahse girmezdim. Her halükarda, Alfred

Augusta Teyzemin çağrısına uyarak, küçük bir hitabın -elbette
zarif görünüşüyle de birleşince- sadece değil, benim de kararımı
vereceğinden emin bir şekilde

Jane ve Eliza teyzeler de onu varisleri yapmak istiyorlar - ki bu
onu kendi varislerinden çok daha fazla ilgilendiriyor.

benim varisim olmak, *pour cause*! Ama ne yazık ki, bir züppe
ile bir yırtık arasında seçim yapmak zorunda kaldıklarında yırtığı
tercih ettiler - ya da uygun olsaydım tercih ederlerdi!"

"Edepli davranmak mı?"

"Daha da kötüsü! Pug burunlu ve içler acısı bir vücuda sahip
yağ dişli bir kadınla evlenmek!"

Güldü. "Sanırım evlenmeni istiyorlar, çünkü bu yapabileceğin en
saygın şey olurdu.

ve tabii ki çocuklar kuzeniniz tamamen devre dışı kalacaktı -
ama ben hiçbir şey göremiyorum
ya da tereyağı dişli olması için bir neden yok!"

"Ben de, ama o her ikisi de, sana söz veriyorum. Dahası, en az on yıldır maymun liderliği yapıyor. Kaçtığıma şaşırdınız mı?"

"Hayır, ama teyzelerinizin size böyle bir evlenme teklif edecek kadar kaz kafalı olmalarına şaşıyorum! Onlar En büyüleyici kadınlar dışında herhangi birine iki kez bakacağınızı düşünmek için oldukça beyinsiz olmalısınız, çünkü yıllarca sadece güzelliklere aşık olmak için kullanıldı ve yıl! İnsanların alışkanlıklarını göz açıp kapayıncaya kadar değiştirmelerini beklemek çok mantıksız."

"Çok doğru!" diye kabul etti, yüz ifadesini hayranlık verici bir şekilde koruyarak. "Ve Bayan Amelia Ubley'nin gözlerinde bir balığın gözünde görülebilecek kadar parlaklık var."

"O zaman onun için *hiçbir* teklif etmemelisin!" dedi. ciddiyetle. "Onun için çok üzülüyorum, zavallı şey, ama yaşlı bir hizmetçi olarak senin karın olmaktan çok daha mutlu olurdu! Gelin ziyaretlerinin hepsi ödenmeden önce başka biriyle kaçmış olsaydın buna şaşırmazdım ve sadece onun için ne kadar utanç verici olduğunu düşünürdüm. Teyzeleriniz nasıl oldu da sizin için bu kadar uygunsuz bir kadın mı? Zekadan çok daha fazla saçla sahip olmalı!"

Dudakları kıpırdadı ama ciddiyetle cevap verdi: "Sanırım benim romantik patavatsızlıklar yaşıma geçtiğimi düşünüyorlar. Eliza Teyzem, her halükârda, artık *yerleşik düzene geçme* zamanımın geldiğini söylüyor. Benim için düzenli bir hayat kurmanın avantajlarını çok dokunaklı bir şekilde resmetti."

"olduğunu görebiliyorum. Sizi Yorkshire'a kadar götürdü! Bayan Ubley'nin erdemleri nelerdir?"

"Güzel erdem!"

"Bu hiç de doğru olmaz. Eğer onun dar görüşlü olduğunu söylüyorsanız, ki bana öyle gibi geliyor."

"Bana hem öyle geldi hem de öyle göründü. Ancak, teyzelerim bana onun bir kadın olmasının yanı sıra

İlk saygınlığı, üstün bir akla ve zevke sahip olması ve her zaman olması gerektiği gibi davranacağına güvenilebilmesi. Onun serveti, beklemeye hakkım olduğu kadar iyi; ve unutmamalıyım ki, eğer otuz yaşın üzerinde ve bir panzehir olmasaydı, ne kendisi ne de ailesi teklifimi bir dakika bile düşünmezdi."

Venetia öfkeyle, "Ne saçmalık!" diye bağırdı. Adamın ona attığı yarım gülümsemede alaycı bir ifade vardı. "Hayır, bu yeterince doğrudu. Sanırım bu konuda üst sıralarda olmalıyım. bu avantaja sahip olan uygun olmayan bekarlar listesi: Çöpçatan bir annenin kurbanı için dikkatli olmama gerek yok. Kızını uyaran o. Eğer benimle olma şansını yakalarsa, uygun bir mesafede durması gerektiğini söyledi."

"O halde partilere gidiyorsunuz?" diye sordu. "Sosyete ve sizin *ton* dediğiniz şey hakkında çok cahilim ve siz toplumdan dışlanmış biri olduğunuzu söylediğinizde, belki de kibar çevrelere hiç girmedim."

"Oh, o kadar da kötü değil!" diye onu temin etti. "Kızların evlilik çağına evlerde evcilleşmeye kesinlikle davet edilmiyorum ve aklıma daha fazla bir şey gelmiyor kutsal topraklardan geçmesine izin verilmesinden Almack'ın eşiği -tabii ki hayat tarzımı değiştirip Bayan Ubley ile ve Augusta Teyzem tarafından o kutsal mekana kabul edilmediğim sürece- ama sadece en yüksek titizler benimkini kesmek için uzunluğa giderler Tanıdık! Bayan Ubley'nin yakınından kaçmamı gerektirecek bir şey olsaydı, o da tam da dışında kalmaktan en çok mutlu olduğum çevrelere sürükleniyorum!"

"Leydi Denny'nin bana söylediklerine bakılırsa Almack's'taki toplantıların inanılmaz derecede sıkıcı olduğunu düşünüyorum," diye gözlemledi. "Ben bir kızken burası en iyi

Ama Őimdi dűŐűnűyorum da onları yavan bulabilirim."

Ama buna izin vermedi. Kızlıđından geđmiŐte kalmıŐ bir Őey gibi bahsettiđi iđin onu azarladı ve Őöyle dedi: "KardeŐin eve dűndűđűnde teyzeni ziyarete gideceksin ve ęok eđleneceksin.

Sen de

Eđlenceye dűŐkűn, sevgili zevkim.

Modaya uygun sıkıŐtırmalar, pek ęok kalbi kırmak ve her gűnű iđine tıkıŐtırmak istediđiniz tűm zevkler iđin ęok kısa bulmak."

"Ah, o gűn geldiđinde bűyűk olasılıkla yaŐlanmıŐ olacađım!" diye karŐılık verdi.

VIII

Edward Yardley, kendi deđerini bildiđinden emin olarak Damerel'i ucuz bulabilirdi, ama gűrűnmeye ęalıŐtıđı kadar kendine gűvenmeyen genę Bay Denny, onda hem *bir* model hem de bir tehdit gűrűyordu. Edward gibi o da Aubrey'nin nasıl olduđunu sormak iđin Priory'ye gitti; Edward'ın aksine,

Damerel'i gűrűr gűrmez

derin ve kıskanę bir nefrete sahipti.

Imber onu kűtűphaneye gűtűrdű, burada Damerel ve

Aubrey satranę oynuyor, Venetia da kanepenin yanındaki

tabureye oturmuş oyunu izliyordu. Bu rahat sahne

Damerel ayağa kalkıp onun ne kadar uzun boylu olduğunu, ne

kadar dikkatsiz bir zarafetle hareket ettiđini ve gűzlerinde ne

kadar tembel bir alay gizlendiđini gűrűnce, kız kardeŐlerinin onu fena halde yanılttıklarını anladı.

Oswald onun tehlikeli bir ęapulcu olduğunu bir bakışta anladı.

Ziyareti ęok uzun sűrmedi, ama ne kadar kolay Őartlarda

ęalıŐtıklarını gűrmesine yetecek kadar uzun sűrdű.

Lanyonlar ev sahipleriyle ęok samimiydiler. Onun evinde sadece evlerindeymiŐ gibi değer, aynı zamanda

Onu tűm hayatları boyunca tanımlarına rađmen. Aubrey bile

Ona Jasper derdi; Venetia bu kadar de, onunla konuşurken hiçbir resmiyet kullanmazdı. Damerel'e gelince, Hemşire onun Ama kıskançlık yüzünden algıları keskinleşen Oswald aldanmamıştı. Gözlerini Venetia'ya diktiğinde, gözlerinde avunculardan çok uzak bir ifade vardı ve ona hitap ettiğinde bir okşama vardı

sesinde. Oswald ona ters ters baktı ve kendisini Venetia'yı odadan çıkarmanın ustaca bir yolunu boşuna düşünmeye çalıştı. Aklına bir şey gelmeyince, bir şeyler yapmak zorunda kaldı. doğrudan taktikler uyguladı, vedalaşırken ellerini sıkarken gırtlığını sıkarak ve yanakları kızararak şöyle dedi "Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?"

"Evet, tabii ki !" Venetia nazikçe cevap verdi. "Neymiş o?"

Aubrey, Oswald'a onun boynunu sıkma arzusu uyandırarak, "Kaz gibi olma, canım!" diye önerdi.

"Leydi Denny'den ona bir mesajınız var ve bunu özel olarak , değil mi?" diye sordu Damerel yardımsever bir tavırla, ama şeytani bir parıltıyla.

Daha asil bir çağda böyle bir cevap verilebilirdi kapıyı açık tutarken lord hazretlerini itip kakarak küstahlık etti, öyle ki

bir toplantı talep etti. Yoksa o çağda bile bir kişi

Bir bayan varken kapı önlerinde insanları itip kakmaktan?

Bu noktaya karar vermeden önce Venetia'yı salona kadar takip etmiş ve Damerel kapıyı üzerlerine kapatmıştı. O da gergin bir şekilde söyledi: "Eğer kendimi biliyorsam, bir gün aramızda bir hesaplaşma olacak!"

Venetia onun dramatik çıkışlarına alışkındı ama bu seferkini şaşırtıcı buldu. "Aramızda mı?" diye sordu. "Seni kızdıracak ne yaptım ben Oswald?"

"Sen! Asla!" diye açıkladı. "Önemli , konuşmamalıydım, ama öyle zamanlar olur ki, bir erkeğin duyguları

bastırılamaz!" Onu aç gözlerle süzdü. "Sadece sana benim deme hakkını bana ver!" diye davet etti.

"Ne yani, bu yüzden mi benimle yalnız konuşmak istedin?" diye haykırdı. "Tüm bu saçma başlangıçlar-! Hayır dediğimde tam olarak Hayır'ı kastettiğime inanmanızı dilerim!"

Nasıl bu kadar saçmalayabiliyorsun? Ben senden altı yaştan daha büyüğüm! Ayrıca, benimle evlenmeyi hiç de istemiyorsun!"

"Seninle evlenmek *istemiyor* musun?" diye kekeledi, şoke olmuştu.

Gözleri dans etti. "Tabii ki istemiyorsun! Düşünsene, bir kadın olarak yerleşmek zorunda kalmak ne kadar sıkıcı olurdu. saygın bir şekilde evli bir adamdan önce pek çok macera yaşadınız!"

Meseleye daha önce hiç bu açıdan bakmamıştı ve gizliden gizliye etkilenmekten kendini alamadı. Ne var ki, buzağı aşkının peşinde o kadar ciddiydi ki gözleminin iyi niyetli olduğunu kabul etti. "Seni kazanmaktan daha büyük bir mutluluk istemiyorum!" diye ona güvence verdi.

Dudakları dayanılmaz bir şekilde titriyordu ama kendini tutmayı başardı.

gülmekten. İnsan ancak çok zalimse ilk aşkının sancılarını çeken bir çocuğa gülebilirdi. Dedi ki: "Evet, öyle.

Çok nazıksın Oswald, duygularına karşılık veremesem de gururum okşandı. Lütfen bu konuda daha fazla konuşma!

Söylesene, Leydi Denny iyi mi? Ve senin kız kardeşler?"

Bunu duymazdan geldi ama kasvetli bir ses tonuyla şöyle dedi: "Bağlılığımın değişmez olduğuna inanmanız için size yalvarmak dışında başka bir şey söylemeyeceğim. Buraya bu amaçla gelmedim.

bana güvenebilirsiniz. Yardley gibi sonuç odaklı bir ukala değilim! Görgü kurallarına karşı gelmekten korkmuyorum. Aslında bu tür şeyler zerre kadar umurumda değil, ama sonra, dünyayı daha çok gördüm-"

"Oswald, sen neden ?" Venetia araya girdi. "Eğer seni bu tutkuya sokan Edward ise-"

"Şu süpürgeci!" diye bağırdı korkunç bir küçümsemeyle. "Bırak Kendini kökleriyle ve sığırlarıyla meşgul etsin: tek şey bu!"

" için çok uygun olduğunu kabul etmelisiniz!" dedi.

Venetia makul bir şekilde. "Sanırım onun arazisi, yarım günlük mesafede bulabileceklerinizden daha iyi durumda. Powick bile, biliyorsun, çiftçilik konusu olduğunda onun tavsiyelerini küçümsemez."

"Yardley hakkında konuşmaya gelmedim!" dedi Oswald. "I Sadece , o kadar! Venetia, eğer o adam sana bir hakarete bulunursa *bana haber ver!*"

"*Edward* bana teklif etti- Aman Tanrım, Damerel'i mi kastediyorsun?"

Sen saçma yaratık, evine git, ve dene eğer olabilirsen Köklerle, sığırlarla ya da ben olmadığım sürece istediğiniz her şeyle ilgilenebilirsiniz! Lord Damerel bizim çok iyi bir dostumuzdur ve bu aptalca üslupla konuştuğunuzu duymak beni çok rahatsız ediyor. onun hakkında."

"Onun gibi bir adamın aklından geçenleri okuyamayacak kadar masum ve safsın," dedi ona, alnı karararak. "Yardley'i kandırabilir ama ben gördüğüm anda ne olduğunu anladım! Kasabanın adamı! Onun senin eline dokunduğunu düşünmek bile saygısızlık! Sana nasıl baktığını gördüğümde - Tanrım, ona bir surat dikmek üzereydim!"

Bunun üzerine güldü. "Keşke denediğini görebilseydim! Hayır, hayır, bana daha fazla itiraz ettirme! Söyledikleriniz, biliyorsunuz, yeter de artar bile!

Gerçekten, bu çok uygunsuz! Lord Damerel bir beyefendidir ve eğer öyle olmasaydı, kendi başımın çaresine bakamayacak kadar masum değilim. Ayrıca, hepsi fustian!

Babanız bir Cheltenham trajedisini *canlandırdığınızı* söylerdi ve siz de tam olarak bunu yapıyorsunuz! Eğer

rol yapmayı seçmek tamamen sizi ilgilendirir, ancak siz bunu benim zararına yapmamalı. Leydi Denny'ye sevgilerimi iletin ve ona Aubrey'nin

O kadar iyi gidiyor ki, umarım Dr. Bentworth bir dahaki ziyaretinde onu eve götürebileceğimi söyler."

Bu cesur sözlerin ardından başıyla onayladı ve adam yeterli bir cevap veremeden kütüphaneye geri döndü.

Karışık duygular içinde Ebbersley'e dönüyordu, Venetia'nın ayrılık konuşması özgüvenini öylesine zedelemişti ki, en azından bir mil boyunca vazgeçmek, onun cinsinin toplumundan uzak durmak ya da belki de çok alaycı bir şekilde onu geliştirmek için kapsamlı planlar yapmakla meşguldü,

Üyelerinin, bildikleri tüm kullanarak onun mermer cephesinin ve alaycı bakışlarının ardında hangi karanlık sırrın saklı olduğunu keşfetmeye çalışmalarına neden oldu. Bu plan, her ne kadar çekici olmasa da, bazı zorlukları da beraberinde getiriyordu.

Ebbersley'de geçerli olan davranış standardı ve

Leydi Denny'nin ruhu acı çeken herkese Mavi Hap verme eğilimi belirgindi. North Riding de gizemli ve uğursuz bir yabancı için uygun bir arka plan oluşturmuyordu. Bir kere, bu ülke

Ebbersley'in bulunduğu yer seyrek nüfuslu bir yerdi; ve bir başka açıdan, oradaki ve hatta York'un kendisindeki soylular tarafından çok iyi tanınıyordu.

Yabancı, hem de gizemli ve uğursuz bir yabancı. Annesi ve ablasıyla birlikte toplantılara katılmak zorunda kalacaktı, çünkü gitmeyi reddederse ortalığı öyle bir velveleye vereceklerdi ki, konu babasının kulağına gidecekti ve babasının ona söyleneni yapmasını emredeceğinden daha kesin bir şey olamazdı. Ayakta durmaya gelince

Bu törenlerde romantik şekilde uzak durdu ve Tören Şefi'nin kendisini takdim etmesi için yaptığı tüm teklifleri reddetti. arzu edilen ortaklar, bunu yapmak için de hiçbir umut yoktu.

Balo salonu hayatı boyunca tanıdığı kızlarla dolu olacaktı ve eğer onlardan kendisiyle birlikte ayağa kalkmalarını istemezse annesi onu sadece nezaketsizlikle suçlamakla kalmayacaktı Ama arkadaşlarına karşı davranışlarını, safralı olduğu ya da dışının ağrıldığı gibi gerekçelerle mazur gösterebiliyordu. Daha iyi düzenlenmiş bir dünyada, herhangi bir çocuğun babası Artık okula gitmeyen genç beyefendi, oğluna Londra'da kendi işini kurmasını sağlayacak kadar iyi bir harçlık vermek zorunda kalacaktı.

Ama dünya kötü düzenlenmişti ve Sir John o kadar cahil bir ebeveyni ki

Varisini Jamaika'daki amcasını gönderdikten sonra, onun eve yerleşmesini ve evin yönetimiyle ilgili tüm işleri öğrenmesini beklemeye hakkı olduğunu düşündü (ve belirtti).

hatırı sayılır bir mülk sahibi olacaktı.

Neyse ki Oswald, kasvetli beklentileri üzerinde uzun süre durmadan önce, içinde bulunduğumuz sıkıcı yüzyıldan önceki asil çağlardan birinde şövalyelerin ve ozanların, küçümseyen metresleri tarafından kahramanca işler yapmaya teşvik edildiklerini hatırladı. Kadınlar ne kadar küçümseyici, hatta aşağılayıcı olurlarsa, şövalyelerin bağlılıkları o kadar büyük olur ve , sevilen güzelleri gerçek nitelikleri konusunda ikna ettiğinde nihai zaferleri de o kadar büyük olurdu.

Venetia'nın sevgisini kazanma hayali

Bu hayranlık, kadın düşmanı olma niyetinden vazgeçmesini sağlayacak kadar hoştu ve onu Ebbersley'e güneşli bir ruh hali içinde geri getirdi.

Gelecekte ne kadar ihtişamlı olursa olsun, şimdiki zamanın Lord Damerel'in gölgesiyle örtülü olduğunu hatırlaması, Sir John'un annesi ve kız kardeşleriyle yemeğe oturmadan önce Belcher mendilini daha şık bir boyun örtüsüyle istemesiyle aynı zamana denk gelene kadar sürdü. Bu iki durum doğal olarak onu tekrar kasvete sürükledi ve eğer

Leydi Denny'nin akşam yemeği için truffles ile hindi sipariş etmesine neden olan mutlu şans, düşük ruh halinin önüne konan hiçbir şeyi beğenmesini imkansız hale getirecekti. Ancak hindiyi görünce bayılan iştahı yeniden canlandı ve çok güzel bir yemek yaptı. Bir eğilim

Kara kara düşünen melankolinin nüksetmesi, onu bilardo oynamaya davet eden Sir John tarafından engellendi. Böyle boş bir spora hiç hevesi yoktu, ama babasını yenmenin heyecanı içinde, o güne kadar elde ettiği en uzun kopuşla oyundan çıkarken, sıkıntılarını unuttu ve özellikle de görkemli oyununu anlatırken canlı ve konuşkan oldu.

Akşamın ilerleyen saatlerinde annesine ve kız kardeşlerine zafer kazandırdı.

O kadar sevinçliydi ki, yatağa kendisini gereksiz yere üzdüğünü düşünmeye başlamıştı.

Lord Damerel'in bölgedeki tehditkâr varlığından rahatsız olmuştu. Aubrey Undershaw'a döner dönmez

Lord Hazretleri şüphesiz manastırdan ayrılacak ve en az on iki ay boyunca Yorkshire'da görünmeyecekti.

İki gün sonra Aubrey'nin yeniden evde olduğu haberi

Venetia'dan Leydi Denny'ye bir notla geldi;

Ve sanki takdiri ilahi genç Bay Denny'ye aniden cömertçe bir karar vermiş gibi, bu haberin hemen ardından Edward

Birkaç gündür kendini kötü hisseden Yardley suçıçeği nedeniyle yataktaydı. Oswald, yolunun rakiplerinden temiz olduğunu görünce, atını Undershaw'a doğru sürdü.

ve oraya vardığında Venetia'yı Damerel'le birlikte çalılıkta yürürken buldu.

Bu ağır bir darbeydi ve daha da kötüsü, Damerel'in

Manastır'dan hemen ayrılmaya niyeti olmadığının

anlaşılmasıydı. Orada kalışını uzatmasının görünürdeki nedeni, mübaşirinin umduğu gibi, yılların ihmalinin topraklarında yol

açtığı bazı tahribatları onarmak olabilirdi, ama asıl amacı

amacı küstahça belliydi: Venetia onun avıydı ve onu acımasızca avlıyordu, Oswald'ın niyeti

kendi geçici şehvetini tatmin etmekten başka bir şey düşünmediğine ikna etti. Raporlar ona yüzlerce ve Oswald bunun doğruluğundan şüphe etmek için hiçbir neden görmüyordu, ne vicdan azabı ne de kamuoyuna saygı onu arzusunun peşinden gitmekten alıkoyacaktı. Kariyeri evli ve kaliteli bir kadını kaçırmakla başlayan ve sadece bir yıl önce Manastırı geneleve çeviren fahişelerle ticaret yapan bir adam her türlü rezilliği yapabilirdi ve Damerel yıllar önce kamuoyunu ne kadar az önemsediyini göstermişti. Oswald, eğer geçmişteki davranışları onu ele vermemişse, ona bir kez bakmanın, Edward Yardley gibi ahmaklar dışında herkese onun pervasız bir çapulcu olduğunu, Venetia'yı tuzağına düşürebilirse, tıpkı ilk metresini götürdüğü gibi onu da yabancı diyarlara götürmekte tereddüt etmeyeceğini ve daha sonra, Venetia'nın tatlılığı artık yorgun damağını memnun etmediğinde onu terk edeceğini anlatmaya yeteceğini düşündü. O çoktan yarıdan fazlası onu büyüledi; konuşanlar gibi onun sakin sağduyusunun rahatlığı, eğer Ama gözlerini onunkilere kaldırdığında bakışı gördüler. Ne gülen gözlerdi onlar, ama hiç şimdi olduğu gibi şefkatle gülümsedi. Rahatsız edici bir şekilde Oswald o anda Venetia'nın birdenbire bir insana dönüştüğünü hissetti ve muhtemelen Aubrey'e ait olan, bir tanrıça tarafından hayata döndürülen bir heykelle ilgili bir hikâyeyi hatırladı. Venetia hiçbir zaman bir heykele benzememişti, ama canlılığının altında soğukkanlılığı yatıyordu. ve rasyonel, sevecen ama asla sevgiyle kör olmayan, Sevdiği Aubrey'e bile eğlenerek bakıyor ve başka hiç kimseye dostluktan fazlasını sunmuyordu. Bu Edward Yardley'in hoşuna , çünkü bunun alçakgönüllülüğün ve iyi bir terbiyenin işareti olduğuna inanıyordu. Oswald'ı da memnun etmişti, ama başka bir açıdan. Onu bölgenin en güzel hanımefendisinden, elini sadece en cesur, en asil ve en yakışıklısının kazanabileceği bir masal prensesine dönüştürdü.

talipleri. Oswald daha romantik anlarında Kendisini sık sık bu rolde hayal ederdi; ya zekâsı ve cazibesiyle kızın aşkını alevlendirir ya da onu kurtarırdı (bu sırada Edward Yardley, yanan evlerden, kaçan atlardan ya da acımasız yağmacılardan korunmak için hayatını riske atmaya cesaret edemedi bekledi. Bu rüyalarda kız bir anda ona tutkuyla aşık oldu, Edward ise utanç içinde kaçıp gitti.

Daha önce genç Bay Denny'ye bir okul çocuğuymuş gibi davranan herkes bundan sonra ona huşu içinde bakıyor, ondan saygıyla söz ediyor ve partilerinde onu ağırlamaktan onur duyduklarını düşünüyorlardı. Onlar hoş rüyalar, ama sadece rüyalar. Bunların gerçekleşmesini hiç beklemiyordu. Venetia'nın bu rüyaları yanan bir evde mahsur kalması ve böyle bir durumda onu kurtarmak için elinin altında olması daha da olası değildi; o başarılı bir at kadınıydı; ve barışçıl ve yasalara saygılı Acımasız bir yağmacının komşuluğu, rüyasında bile fazla abartılı görünmüştü.

Yine de olan buydu, çünkü Damerel, rüyadaki yaratığa tam olarak uymasa da, kesinlikle bir tecavüzcüydü. Ama Venetia, Damerel'in taktığı maskeye aldanarak, onun iğrenç girişimlerinden korunmak yerine, onları teşvik ediyordu. Heykel gibi o da hayata döndürülmüştü, ama bir tanrıça tarafından değil, hatta kahraman genç hayranı tarafından bile değil, müstakbel baştan çıkarıcısı tarafından.

Göz göze gelmelerini izlerken ve hafif, eğlenceli konuşmalarını dinlerken, aralarındaki yakınlığın zor fark edilen bir algısı, Oswald'ın Damerel'e duyduğu nefreti o kadar kötü hissetmesine neden oldu ki

Kendisini konuşmanın içine çekmek için yapılan girişimlerin hiçbirine cevap vermedi, sadece kendi kulaklarına bile kaba gelen bir şekilde cevap verdi ve kısa süre sonra ev sahibesinden aniden ayrıldı. Bu nefret, daha önceki nefretinden çok daha yoğundu.

Edward Yardley'e karşı hissettiği hoşnutsuzluk ya da kıskançlık Damerel'in başka herhangi bir rakibine bakışı, kendisinin de olmayı arzuladığı romantik figürün Damerel'de farkına varmamasından kaynaklanıyordu. O, dünyayı dolaşan, karanlık sırları koynunda kilitli, isimsiz suçları geçmişini kirleten şeytani bir kanun kaçağıydı; ve

Venedik olmasaydı Oswald neredeyse kesinlikle onun giyim tarzını, alışılmadık tavırlarını taklit eder ve onun havasına bürünmek için elinden geleni yapardı.

Kayıtsız bir güven. Bütün bunlar, kibar bir çağın kısıtlamalarından bunalan bir gencin hayranlık duyduğu şeylerdi: ama bir rakibinde bunlarla karşılaştığında acı çekiyordu

Onlara içerlemişti, çünkü *Korsan'ın* karşısında *Korsanın* rolünü oynayarak dezavantajlı olduğunu biliyordu.

Sör John oğlunun göğsünde hangi duyguların kabardığını bilme ayrıcalığına sahip olsaydı, yaptığı şeyden pişmanlık duyabilirdi. onu Oxford ya da Cambridge'e göndermeme kararı almıştı ama Oswald'ın huysuzluğuna o kadar alışmıştı ki

Çocuğun Venetia'ya duyduğu buzağı aşkından kaynaklanan bir huysuzluk nöbeti olduğunu düşündüğü bu duruma herhangi bir anlam yüklememi. Sadece bu aşamanın şiddetli olduğu kadar kısa süreli olacağına güveniyor ve Oswald'a kendini aptal yerine koymamasını tavsiye etmekten başka bir şey yapmıyordu. Leydi Denny'nin boş vakti olsaydı daha fazla sempati gösterirdi.

Ama Edward Yardley, suççuğu hastalığına yetinmeyip, Denny ailesinin en küçüğü olan Anne'e de bulaştırmıştı.

daha sonra yatağına götürdü. O kadar nazikti ki

Çocuklara çok düşkün olduğu için onu atıyla şımarttı ve işte o zaman kötülük yapılmış olmalıydı. Anne bunu diğer kız kardeşi Louisa'ya ve bakıcı kıza aktarmakta hiç vakit kaybetmemişti; ve Leydi Denny

her saat bir kızarıklığın patlak vermesini bekleyerek yaşadı.

Elizabeth'in de biricik oğlunun ruhsal hastalıklarını görmeye tahammülü yoktu.

Mahallede özel bir arkadaşı yoktu ve Kız kardeşlerinin arkadaşlığını küçümseyen Oswald'ın, Damerel'in bu feci etkisi üzerine kara kara düşünmekten başka yapacak pek bir şeyi yoktu.

Manastırda kalmaya devam etti; ve çok geçmeden Damerel'in Olay yerine vardığında Venetia'yı kazanma yolunda ilerliyordu. Onun geçmişteki her iyiliğini hatırlıyordu, ve bunları büyüterek, ara sıra yaptığı en aza indirerek ve her ikisini de şimdiki tutumuyla karşılaştırarak kısa sürede Damerel'in onu kasıtlı olarak dışladığına ikna oldu ve uyanık olduğu saatlerin çoğunu onu nasıl geri kazanabileceğini düşünmekle geçirdi.

Bu soruna tatmin edici bir yanıt bulamamıştı ki, tüm kızgınlığını doruğa çıkaran bir olayın hiç beklemediği bir tanığı oldu.

En sudan bahanelerle Undershaw'a at sonra, ahırda attan indiğinde gözüne çarpan ilk manzara, Damerel'in büyük gri atının

Aubrey'nin seyisi tarafından ahıra götürüldü. Fingle asık suratlı bir gülümsemeyle, lord hazretlerinin beş dakika kadar önce atıyla geldiğini ve yanında Bay Aubrey için bir kitap getirdiğini söyledi. Oswald

Buna cevap vermedi, ama o kadar gürlemiş görünüyordu ki, Fingle'ın imalı gülümsemesi geniş bir sırıtışa dönüştü onun eve doğru adım atışını izledi.

Ribble, Oswald'a kapıyı açarken Bayan Venetia'nın bahçede olduğunu düşündü; ama Oswald uğursuz bir şekilde Lord Damerel'i sorunca başını salladı. O gün lord hazretlerini görmemişti.

"Öyle mi?" dedi Oswald. "Ama atı ahırda!"

Ribble şaşırmış gibi görünmüyordu ama biraz endişeli görünüyordu ve bir anlık duraksamadan sonra Lord Hazretleri sık sık eve doğru yürürdü.

Bahçeye, Sir Francis'in kütüphanesine açılan ön odaya yaptırdığı kapıdan giriyordu. Oswald öfkeyle homurdanırken Ribble ekledi: "Lord Hazretleri sık sık Bay Aubrey'e kitap getirir, efendim ve onunla uzun uzun konuşur - çalışmaları hakkında, ben anlıyorum."

Sesinde sıkıntılı bir ton vardı ama Oswald bunu duymadı ya da Ribble'ın onu rahatlatmaya çalıştığını fark etmedi Kendisi. Onu saf ve yaşlı bir aptal olarak düşündü ve Bayan Lanyon bahçedeysen

Bay Aubrey'i değil, onu ziyarete geldiği için onu orada arayacaktı. Öfkeden köpürerek uzaklaştı. Hatta Yıllardır Undershaw'a girmesine izin verilen Edward Yardley, bunu ön kapı dışında hiçbir zaman yapmamıştı, ancak bu korsan yabancı görünüşe göre istediği zaman içeri girmekte özgürdü ve en ufak bir tören.

Ne bahçede ne de çalılıklarda Venetia'ya dair hiçbir iz yoktu, ama Oswald tam Damerel'in örneğini izleyerek eve girmek üzereydi ki

Antrenin kapısını açtığında aklına meyve bahçesi geldi. Kadın orada da değildi ama Oswald onun sesini duydu.

Bir zamanlar büyükbaş hayvanların barındığı ve son yıllarda hayvan barınağı olarak kullanılan eski bir ahırdan geliyordu.

Bahçıvanın aletleri için bir depo ve ara sıra marangozluk yaparak kendini eğlendiren Aubrey için bir atölye.

Oswald onun sesine cevap veren sesi duyunca öylesine kuşkulu bir öfke ateşine ki, ne olduğunu bile düşünmeden

Davranışının uygunsuzluğu yüzünden gizlice ahıra gitti ve büyük çift kapının yanında durdu, gözlerden uzaktı ama olup bitenleri duyabilecek durumdaydı

Ahırın içinde. Dikkatle baktığında Venetia'yı göremedi ama Damerel'in arkadan görünüşünü gördü.

Sanki Venetia ondan biraz daha yukarıdaymış gibi, başını arkaya eğmiş bir halde yerin ortasında duruyordu.

Bu, ahıra aşına olmayan Oswald'ı şaşırttı ama aslında, Venetia, ahırın yarısını kaplayan açık çatı katına kısa bir merdivenle çıkarak bir yavruyu kurtarmıştı. Ebeveynleri bir gün ve bir gece boyunca görevlerinden uzak kalan aç yavru kedilerin, bir zamansız bir son. Damerel ona yerini tespit etmiş ve hemen yardımına çağırdı. "Çünkü o merdiven hiç de sağlam değil ve ben de onu taşıyarak aşağı inmek istemezdim. yavru kediler," diye açıkladı.

"Sepetin içinde bunlar mı var?" diye sordu. "Oraya nasıl çıktılar?"

"Oh, burada doğdular! Mutfak kedisi: yavrularını doğurmak için hep buraya gelir. Ama korkarım bu sefer başına bir şey gelmiş olmalı ve zavallı küçük şeyler açlıktan ölüyor. Buna dayanamıyorum, gerçi kucaklayamazlarsa boğulmaları gerekecek sanırım."

"Eh, bu kader açlıktan ölmeye tercih edilir," dedi. "Yetimleri teslim edin!"

Çatı katının kenarında diz çöktü ve sepeti adamın uzanmış eline doğru uzattı. Adam sepeti kavrayıp yere bıraktı ve hınzırca başını kaldırıp tekrar baktı Gülümseyerek. "Merdiveni senin için tutayım mı, sevgili zevkim?" "Kesinlikle hayır!" dedi Venetia kararlılıkla.

"Ama dengesiz olduğunu söylemiştin!"

"Öyle, ama yukarı çıkabildiysem aşağı da inebilirim."

"Yap!" dedi içtenlikle. "Eğer böyle yaparsam boynum tutulur. sizinle bu seviyede konuşmak zorunda kalacağım. Yoksa yukarı geleyim mi?"

Gözlerinin içi gülerek ona ama sert bir sesle "Hayır, yukarı çıkmayacaksın! İğrenç yaratık! Sen

Sen orada durup beni izlerken o merdivenden inemeyeceğimi çok iyi biliyorum!"

"Yapamaz mısın? Oh, bu kolayca halledilir!" diye karşılık verdi ve merdiveni kaldırıp yere koydu.

Oswald'ın duyduğu protesto da bu arsızca hareketten kaynaklanıyordu. "Şeytan!" dedi kadın. "Onu yerine koy ve git buradan!"

"Ben değil!" diye cevap verdi ona sırtıtarak.

"Ama bu yaptığınız hiç de centilmence değil!" diye yakındı.

"Hayır, hayır, tam tersine! Merdiven açıkça güvensiz."

Ağzını çalıştı ama . "Sevgili dostum, biliyor musun? Centilmenlikten uzak, şaşırtıcı derecede yalancı mısınız?" diye sordu.

"Hayır, öyle miyim? Bu açıdan bakıldığında yüzünüzün ne kadar büyüleyici olduğunu biliyor musunuz?"

diz çökmüş, ellerini çatı katının kenarına dayamış ve doğrudan ona bakıyordu. "Baş aşağı mı? Söylenecek o kadar yakışıklı şey varken! Damerel, şimdi Korkunç bir okul çocuğu gibi davranmayı bırakıp merdiveni tekrar kuracak kadar nazik olur musun?"

"Hayır, sevgili azap, yapmayacağım!"

"Sefil! Beni burada esir mi tutmak istiyorsun? Seni uyarıyorum, arkanı döndüğün anda atlayacağım. Aşağı!"

"Oh, bunu beklemeyin! Hemen atla!" dedi. "Seni yakalayacağım!"

"Teşekkür ederim, yakalanmamayı tercih ederdim!"

"Ne, düşmene izin vereceğimden mi korkuyorsun? Küçük korkak! Ve sen de Undershaw'lı bir Lanyon!"

Venetia yüzünü buruşturarak, "Pooh!" dedi. Sonra da pozisyonunu değiştirdi, fırfırlı eteğini sıkıca sardı

ayak bileklerinden tuttu, bacaklarını çatı katının kenarından aşağı salladı ve Damerel'in kollarına doğru kaydı.

Onu yakaladı ve güçlü bir şekilde kavradı, ama bir sonraki niyeti ne olursa olsun, o anda varlığını ortaya koyan Oswald tarafından hüsrana uğratıldı ve öfkeli bir küfürle ileri atıldı.

Amacı Damerel'e Venetia'yı çözmesini emretmek ve gerekirse onu elinden almaktı, ama Damerel olarak, en küçük bir şaşkınlık belirtisi göstermeden,

onu çoktan ayağa kaldırmış ve serbest bırakmıştı, bunu yapmasına gerek yoktu. O anda aklına hiçbir şey gelmiyordu. Başka bir şey söylemek yerine Damerel'e dik dik baktı.

Venetia onun aniden ortaya çıkmasıyla irkilmişti, ama Damerel'den daha fazla üzüldüğünü belli etmedi, sadece şöyle dedi: "Oh, sen misin, Oswald? Ne yazık ki sadece bir dakika erken gelebilirdin! Başı dertte olan genç kızıma şövalye rolünü oynayabilirdin. Yapar mıydın? İnanabiliyor musunuz? Beni yukarıda bir merhamet işiyle uğraşırken bulan Lord Damerel haince merdiveni kaldırdı!" Damerel'e güldü. "Aslında bana kardeşim Conway'i hatırlatıyorsun!"

"Ve daha kötüsünü kimse için söyleyemezsin, ben topluyorum!" Tembel ama delici bakışları Oswald'ın kızarmış yüzündeydi. bir an için yüzünü buruşturdu. Gözlerinde büyük bir eğlence vardı, ama bazıları da kaba değildi Aynı zamanda anlayışlıydı da. "Gidip Aubrey'i teselli etmeye çalışacağım," dedi.

Oswald hâlâ kapı aralığında duruyordu, tereddüt etti ama bir anlık kararsızlıktan sonra isteksizce kenara çekilerek onun geçmesine izin verdi.

Venetia sepetini almak için eğildi. "Bunları almalıyım talihsiz yavru kediler eve kadar. En azından gözleri açık, belki kucaklayabilirler."

"Bekle!" diye bağırdı Oswald.

Kadın sorgularcasına ona baktı. "Neden?"

"Seninle konuşmalıyım ve konuşacağım! O adam-!"

"Eğer Damerel'i kastediyorsanız, ki öyle olduğunu sanıyorum, keşke öyle söyleseniz ve ona *o adam* demesiniz!

Bu hiç de

çok daha yaşlı bir adam hakkında bu şekilde konuşmak sana yakışıyor, hele de bunu yapmak için hiçbir nedenin yokken."

"Sebebi yok!" diye haykırdı öfkeyle. "Onu burada bulduğumda, seninle uygunsuz bir şekilde ilgilenmeye zorluyor!"

"Fiddle!"

Yüzü kızardı. "Bunu nasıl söylersin? Gördüğümde ve duyduğumda

."

"Onun beni bir şeye zorladığını ne gördün ne de duydun. Ve duymayacaksınız da," diye ekledi sakince.

"Anlamıyorsunuz! Sen-" "Evet,

biliyorum."

Adam şaşkın şaşkın ona baktı. "Onun gibi adamlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun! Zarar vermek istemediğini düşünmen için seni kandırmasına izin verdin, ama eğer ününün ne olduğunu bilseydin-"

"Evet, biliyorum, senden daha iyi bildiğimi söyleyebilirim."

"Bu adam bir çapkın! Hiçbir kadın onun yanında güvende değildir!"

İstemsiz bir kahkaha attı. "Ne kadar korkunç! Oswald, lütfen, saçma sapan konuşmayı kes! Bunun ne kadar saçma olduğunu düşünemezsin!"

"Bu *doğru*!" dedi ciddiyetle.

"Evet, onun bir olduğu doğru, ama sizi temin ederim ki güvenliğim konusunda endişelenmenize gerek yok. İyi niyetli olduğunuzu umuyorum, ama daha fazla konuşmazsanız size çok minnettar olacağım!"

Adam kıza hiddetle baktı ve boşaldı: "Sen büyülenmişsin!"

Gözlerinde tuhaf bir gülümseme belirdi. "Öyle miyim? Neyse, boş ver! Sonuçta bu tamamen benim meselem. Şimdi bu yavru kedileri mutfağa götürmeli ve onlar için ne yapılabileceğine bakmalıyım."

Kararlı bir şekilde yolu kapattı. "Beni duyacaksın!" diye ilan etti. "Beni atlatmayı umuyorsun, ama bu işe yaramayacak!"

Bir an için ona baktı ve sonra oturdu.

Aubrey'nin sırasına oturdu ve ellerini kucağında kavuşturarak teslimiyetle şöyle dedi "Pekâlâ, başka hiçbir şey işinize yaramayacaksa ne isterseniz söyleyin!"

Pek cesaret verici değildi, ama Oswald'ın söylemek için yanıp tutuştuğu ve aslında birkaç kez provasını yaptığı o kadar çok şey ki, hiç yılmadı. Daldı,

Biraz kekeleyerek, tecrübeli bir adamın son derece masum ve saf bir kıza verdiği dünyevi bir öğüt gibi başlayan, ama çok geçmeden

Damerel'e karşı bir söylev ve Venetia'ya karşı ölümsüz bir aşk ilanı. Oldukça uzun sürdü.

Venetia bunu kontrol etmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Gülmedi de, çünkü genç hayranının kendisini tehlikeli bir şekilde

ve ona tahmin ettiğinden çok daha şiddetli bir şekilde aşık olduğuna inanıyordu. Kadın

Bir ya da iki konuşmasından anladığım kadarıyla ona adil bir şekilde karşılık verdiğine ikna olmuştu.

Damerel onu büyüleyene kadar aşk; ve ona en ufak bir şey vermediğini bilmesine rağmen

cesaretlendirerek, romantizm özlemi duyan ve kendini dramatize etmeye eğilimli çalkantılı bir çocuğun

Sadece bir abla-kardeş nezaketini abartarak çok daha sıcak bir şeye dönüştürme yeteneğine sahipti. Bu yüzden onun kendi kendine konuşmasına izin verdi.

kesintisiz, bu kadar çok vahşi ve Karmakarışık duygular bağırını kemiriyor olsaydı, muhtemelen onları dökmesine izin verildiği için kendini çok daha iyi hisseder, hatta kendinden biraz utanırdı. Bununla birlikte, onu kendisiyle evlenmeye çağırma aşamasına geldiğinde ve bir fantezi coşkusu içinde bir düğün gezisinin ana hatlarını çizdiğinde

Dünyanın en ücra köşelerine kadar uzanan ve en düşük hesapla üç yıl sürecektir olan bu yolculuğu tamamlamak için araya girmenin ve onu aşka düştüğü gibi aniden aşktan da vazgeçirecek bir ilaç vermenin zamanı geldiğine karar verdi.

Adam duraklar durmaz, Oswald'ın belagatinin onun üzerinde nasıl bir etki yarattığını görmek için hevesle yüzünü tararken, kadın ayağa kalktı ve sepetini alırken şöyle dedi ", Oswald, eğer

Saçma sapan konuşmayı bitirdiniz, söyleyeceklerimi dinleyebilirsiniz ve ondan sonra evinize gidebilirsiniz! Sen Oldukça şaşırtıcı bir şekilde davrandın, ama bunun için seni azarlamak istemiyorum, çünkü daha önce sana söz verdiğim kadar iyi olduğumu düşünerek kendini kandırdığını görebiliyorum.

Damerel Priory'e geldi. Nasıl bu kadar kibirli olabiliyorsun? Aubrey'den çok daha yaşlı olduğunu düşünemiyorum! Keşke kendini hayal kurmaktan kurtarmaya çalışsan ve biraz daha mantıklı olmayı öğrensen! Bana öyle geliyor ki, o kadar çok şey hayal ediyorsunuz ki, bunlar sizin için oldukça gerçek oluyor ve bu da sizi, bilirsiniz, en saçma şeyleri söylemeye itiyor! Örneğin bir düşünün,

Senin kadar aptal olsaydım ve evlenmeyi kabul etseydim ne olurdu! Sör John ve Leydi Denny'nin böyle saçma bir teklife söyleyecek bir şeyleri olmayacağını mı sanıyorsun? maç mı?"

"Söyleyebilecekleri hiçbir şey beni amacımdan döndüremez!" dedi.

"Öyle değil mi?" diye karşılık verdi. "Yaşın tutmadığına göre sınıra uçup örsün üzerinde evlenmeliyiz! Güzel bir figür ! Sırada ne var?"

ne yapmalıyız? Sizin bu harika yolculuğunuza mı çıkalım?
- Bu bana aşırı derecede rahatsız edici geliyor ve aslında rahatsız edici olmaktan da öte, çünkü biz yakında kendimizi uçacak tek bir tüyümüz olmadan bulacağız. Yoksa Sör John'un seni güzel bir bağımsızlığın başına geçirecek kadar yardımsever olacağına inanarak kendini kandırdın mı?" Kadın durakladı ve adamın ifadesindeki ani değışiklik karışısında gülümsemekten kendini alamadı. Onu engellenmiş bir okul çocuğuna benzeten sinirli ve öfkeli kaşları şimdi ona doğru eğilmişti ve bu da onun aşkının yarısından fazlasını çoktan kaybettiğini gösteriyordu. Kadın ilerleyerek şöyle dedi: "Bunun ne kadar aptalca olduğunu görüyorsun, değil mi? İzin verme bize

Bu konuda daha fazla bir şey söyleme! Benim yaşıma geldiğinde, Ğu anda okul odasında örnek diken bir kıza ağık olmanı bekliyorum, oyun oynamanı değil, ve eğer beni hatırlarsanız, ki büyük ihtimalle hatırlamayacaksınız, böyle bir pastayı nasıl yaptığınızı merak edeceksiniz.

kendin! Şimdi evine git ve lütfen artık benim peşimden sallanmak yok!"

Bu sırada Oswald ona hayran olduğu kadar ondan nefret de ediyordu, ama en sakın ruh hallerinde duygularının gerçek durumunun ne olduğunu düşünmeye eğilimli değildi. Duygularına yenik düştüğünde bu beceriyi göstermekten acizdi. Venetia'nın soğukkanlı alayının onu sürüklediğı incinmişlik, öfke ve keder karmaşası içinde tek bir şeyi açıkça görebiliyordu, o da Venetia'nın ona bir okul çocuğu gibi baktığıydı. Öfkeden titreyen bir sesle şöyle dedi: "Sevmek için çok genç olduğumu düşünüyorsun, değil mi? *Yanılıyorsun!*"

Bu acı sözlerle birlikte, kız onun niyetini anlamaya vakit bulamadan, adam onu yakaladı ve pek ustaca olmasa da kollarını ona dolamayı başardı.

Venetia, bu ani saldırıyla neredeyse sepetten dışarı fırlayacak olan mutsuz yavru kediler için kendisinden daha çok endişelenerek sertçe bağırdı: "Dikkat et! Seni aptal çocuk, bırak beni hemen gideyim!"

Ama daha önce hiçbir kızı almamış olan Oswald, yeni ve heyecan verici bir duygunun pençesindeydi ve ona daha sıkı sarıldı ve önce kulağını öptü, sonra kaşını, sonra da elmacık kemiğini Dudaklarına ulaşmak için inatçı girişimlerde bulundu. Bu saldırılar arasında soluk soluğa, coşkulu bir sesle şöyle dedi: "Çocuk muyum ben? Sana göstereceğim!"

"Oswald, *dur!* Bu *ne cüret*, Tanrı'ya şükür!"

Oswald kadının bu beklenmedik haykırışına neyin sebep olduğunu ya da neden birdenbire çırpınmayı bıraktığını merak ettiyse de, birkaç saniyeden fazla şüphe içinde kalmadı. Bir el kabaca onun elinin içine sokuldu.

Boyun bağı, bir mengene gibi kapanarak onu neredeyse boğacaktı ve diğer arkadaşı da binici pantolonunun koltuğunu kavradı; Venetia'dan bedenen , sarsıldı, karşı konulmaz bir şekilde kapıya doğru itildi ve kapıdan içeri yayıldı.

IX

Damerel, Oswald'dan bu şekilde kaba ve hazır bir şekilde kurtulduktan sonra dönüp Venetia'ya şaşkın bir bakış fırlattı.

"Ne halt ediyordun da çocuğu bu duruma düşürdün?"

"Çılgınlık mı?" diye sordu.

"Merak edebilirsiniz!" diye cevap verdi, çok öfkeli ve oldukça dağınık bir halde. "Onu bu hastalığından kurtarmaya çalışıyorum.

Benim için aptalca bir fantezi!"

"Demek buydu, öyle mi?" dedi eğlenerek. Kendini toparlamakta olan Oswald'a doğru baktı. "Pekala, şimdi gözlerden uzak dursan iyi olur, güzel felaket, çünkü eğer meseleden bir şey biliyorsam, senin öfkeli ahabap beni çimlere göndermek için canhıraş bir girişimde bulunmak üzere."

"Hayır, değil!" dedi Venetia, gözlerinde savaşçı bir ışıkla. "Bunu bana bırakabilirsin, Damerel! Aslında, *emrediyorum* bunu yapman için!"

Tam da Oswald'ın

Yarı yabancılaştırmanın etkilerini üzerinden atmış, yumruklarını sıkarak Damerel'e doğru ilerlemeye başlamıştı. Yolunun üzerinde Venetia'yı bulunca kendini kontrol etmek zorunda kaldı ve onu kenara itmeden önce, ki kör öfkesi yüzünden her yapmak niyetindeyken, soğuk bir duş gibi üzerine düşen sözler söylemişti. "Şimdi bir evlilik başlatmayı mı öneriyorsun? benim eğlencem için kaba bir kavga mı? Seni uyarıyorum, Oswald, eğer sana daha fazla katlanmak zorunda kalırsam Babanıza neler olduğunu ve ne kadar terbiye ve nezaketten yoksun davrandığınızı anlatacağım! Onu böyle bir utançla karşı karşıya bırakmak ya da

Annenizi , bu yüzden kabalığınızı telafi etmek istiyorsanız, bunu yapmamı gerekli kılmayın!"

Yüzü kızarmıştı, kekeleydi: "Özür dilerim, öyle demek istememiştim-"

"Pekâlâ, başka bir şey söylemenize gerek yok," diye araya girdi. "Bundan kimseye bahsetmeyeceğim ve emin olabilirsiniz ki Lord Damerel. Artık eve gitseniz iyi olur."

Hakkını teslim etmek gerekirse, neredeyse boğulacak gibi olsa da, dilinin ucuna gelen çeşitli iğneleyici cevapları yutmayı ve hatta sert bir şekilde eğilmeyi başardı. "Dua et, dua et Naçizane özürlerimi kabul edin ve sizi bir daha rahatsız etmeyin, hanımefendi!" dedi. Sonra için için yanan bakışlarını Damerel'e çevirdi ve hafif bir

Devlet adamlığından uzaklaştı. "*Sana* gelince," dedi hiddetle, "ben-" Bir soluk aldı ve felç edici bir resmiyetle sözlerini bitirdi: "Lord hazretleri bunu benden duyacak!"

Sonra bir selam daha verdi ve uzaklaştı.

"*Yazık, zavallı Yorick!*" dedi Damerel. "Biliyorsun, omuzlarım biraz burkuldu."

"Evet, benimkiler de öyle," diye onayladı Venetia, kaşları endişeyle çatılmıştı.

kaşlarının arasında. "Bunun için kendimi suçlayamam.

sallanmaya başlar başlamaz onu ağır bir şekilde yere sermedim. Eğer onun buzağı sevgisinden başka bir şeyden muzdarip olduğuna dair en ufak bir fikrim olsaydı çok kısa sürede kendini yıpratacağını bilseydim, elbette öyle yapardım."

"O değildi. Eğer çok yanılmıyorsam, o T'ydi.

Bugünkü patlamanın sorumlusu sen değilsin. O aptal genç, beni ilk gördüğü andan beri beni öldürmek istiyor."

Gözlerini ona doğru çevirdi. "Evet, . Ah canım, aptalca bir şey yapmayacağına inanıyorum!"

Gülümsedi. "Bunun için dua etmeyi geçtim, ama son vermeyi planladığı kendi hayatı değil! Bu kadar endişeli görünme! Gördüğüm kadarıyla, bu adam için iyi bir meblağa bahse girerim.

Ebbersley'e varmadan önce şu anki acılarının en kötüsünün sona ereceğinden ve büyük bir kazanç elde edeceğinden eminim.

Yirmi metre ötede yerde yatan cansız cesedimi görerek tatmin oldu. Ya da kendi cesedini. Tanrım, evet, tabii ki kendi! Bu bir garanti olurdu

Senin için ömür boyu pişmanlık, benim zalim güzelim ve benim için

Herkesin infazı. Ülkeden kaçmak zorunda kalmalıyım ve bana hizmet etmelisin! Saniyelerim bile benden kaçır, çünkü eğer mendil düşmeden önce ateş etmedi, ya da

Aynı derecede alçakça bir şey yaparsam, o sarsılmaz sakinliği ve asil duruşuyla onların acıma ve hayranlığını kazanırken, benim bir şekilde çok aşağılık bir figür olacağıma emin olabilirsiniz."

Gülmekten kendini alamadı ama endişeyle şöyle dedi: "Ondan haber almanız gerektiğini söylerken bunu kastettiğini biliyorum, ama *kesinlikle* böyle aptalca bir şey yapmaz. Çünkü düşündüğü zaman- Hayır, yapmayacağı şey tam da bu! Size bir meydan okuma gönderirse, kabul etmek *zorunda* ?"

"Ne yani, henüz süt dişlerini bir yavrunun meydan okumasını mı kabul edeyim? Hayır, seni saçma kız! Ben kesinlikle *yapmamalı*sın!"

"Bunun için şükürler olsun!" dedi rahatlamış bir şekilde. "Değil Ama sert bir dersi hak ediyor! Neredeyse bu talihsiz yavru kedileri düşürmeme neden oluyordu.

Bu iğrenç yol! Daha fazla sevmediğim *bir şey yok!*"

"Bir derse ihtiyacı olduğuna katılıyorum. Bunun onun ilk denemesi olduğunu düşünmeyi tercih ederim. Elbette hayvanlardan kurtulması gerekirdi," dedi Damerel, sepeti alarak.

"Çünkü sen onların güvenliğiyle meşgulken, o reddedilmekten başka ne bekleyebilirdi ki? Onlardan kurtulduktan sonra

Seni kollarına alsın, *böyle*, seni ölümüne kucaklamaya kararlı bir ayı gibi değil. Ne de ben

Bir kızın yüzüne öpücükler kondurmak. Eğer onu bir oyunla yukarı bakmaya ikna edemezseniz, elinizi çenesinin altına koyarak bunu yapmasını sağlamalısınız - *işte* benim açık zevkim!"

Hiçbir direniş göstermemişti ve şimdi adamın elinin dürtüsü olmadan yüzünü kaldırdı. Biraz kızarmıştı, ama çok istekli bir şekilde adamın gözlerinin içine baktı, kendi gözleri de utangaç bir şekilde gülümsüyordu.

O da gülümsüyordu, ama gözlerini ona diktiğinde şunu gördü gülümseme kaybolur ve yerini niyetli, araştırmacı bir bakış alır.

Adam hâlâ onu tutuyordu ama sertleşmiş gibiydi. Kadın

Bir an sonra Aubrey'nin sesini duydu, adını haykırıyordu, sonra kız artık onun kollarında değildi ve Aubrey'nin çağrısına cevap vermek için arkasını dönmüştü. Kadın kuşkuyla ona baktı, çünkü Aubrey'in sesi değilmiş gibi geldi ona.

onu öpmekten kaçınmasına neden olmuştu ama kendi fikrinde bir değişiklik olmuştu.

Aubrey ağaçların arasından topallayarak onlara doğru geldi.

"Burada ne işin var senin?" diye sordu. "Ribble

beni sorduğunu söyledi."

"Çok doğru, ama o sizin kütüphanede olduğunuzu düşündüğü ve ben de olmadığınızı bildiğim için görevden vazgeçtim. Sana sadece Reid'in *Entelektüel Güçleri'ni* vermek istedim ve onu senin masa."

"Oh, güzel! Teşekkür ederim! Silah odasıdaydım, Ribble eğer düşünme zahmetine katlansaydı, tahmin edebilirdi. Bu arada, o pasajı buldum: Virgil'e *aitti*, ama *Georgics*'te, dördüncü *Eclogue*'da değil. Eve gel, ve sana göstereceğim!"

"Sözünüze . Şimdi kalamam. Üstelik içimde huzursuz bir his var, eğer oyalanırsam bir yavru kediye boğmak istiyorum ve bu görevi size bırakmayı tercih ediyorum!"

"Seni buraya getiren bu mu?" diye sordu Aubrey kız kardeşine. "Evet, şimdi hatırladım: Kahvaltıda bu konuda bir şeyler söylemiştin, değil mi?" Yetimlere üstünkörü bir bakış attı ve ekledi: "Onları Fingle'a verin, sizin için boğar."

"Utanç verici! *Hiç* mi duyarlılığınız yok?" Damerel hafifçe konuştu. Venetia'ya elini uzattı. "Gitmeliyim. O haklı, biliyorsun: onları asla yetiştiremeyeceksin!" Venetia'nın elini bir an tuttu ve sonra, sanki zorlamaya boyun eğmiş gibi, dudaklarına götürdü ve öptü. Gözleri sadece buluştu Geçici bir süre için, ama yüreğindeki sorunun yanıtını onda gördü ve mutluluğunu bozan küçük kuşku yok oldu.

Ancak Fingle, Damerel'in atını eyerlerken gizlice onu izlediğini fark etti.

alışılmadık derecede suratsızdı. Kendisine hizmet eden herkese genellikle hoş söz söyler ve gülümserdi, ancak dizgini eline aldığı anda bu vesileyle teşekkür etmekten başka söyleyecek bir şeyi yok gibiydi. kendini eyere attı. Kendisine bir hediye vermeyi de unutmadı.

Her zamanki Fingle'ın üzerindeydi ama gülümseme yoktu: Yüzündeki çatık kaşlara bakılırsa, başka bir şey düşünüyor gibiydi ve bu da pek hoş bir şey değildi, Fingle düşündü.

Damerel atını yavaşça Manastır'a geri sürdü, yolun önemli bir kısmında dizginleri gevşeterek kır atın yürümesine izin verdi. Kaşları çatılmamıştı, aksine daha da derinleşmişti; ve Crusader, aniden gelen sesle irkilene kadar Bir sülünün ayaklanması, ölü gibi durması, başını yukarı kaldırması ve homurdanması, soyutlamasından sarsıldı. Haçlı'yı uyardı ama öne eğilip boynunu da okşadı, çünkü hatanın kendisinde olduğunu biliyordu. "Yaşlı budala!" dedi. "Tıpkı efendin gibi -ki o bir aptaldan da beterdir. *O beni bir aziz, ben de onu bir günahkâr yapabilseydim...* Kim yazdı bunu? Sen bilmiyorsun, ben de unuttum, zaten bunun bir önemi de yok. İlk bölüm için artık çok geç, eski dostum, çok geç! Ve ikinci kısım için

İkincisi, benim niyetim de tam olarak buydu ve elimden gelse yapmayacağımı keşfetmek için nadir bir an! Yukarı *gel!*"

Crusader tırısı kalktı ve o ana kadar tırısı devam etti, Damerel, Manastır'ın ana kapılarını görüş alanına sokan yoldaki bir dönemeci dönerken, atını süren yalnız bir atlı gördü ve "Lanet olsun çocuğa!"

Genç Bay Denny, omzunun üzerinden bakarak kendini toparladı ve avı ondan kaçmaya çalışırsa yol hakkını tartışmak niyetiyle yolun ortasında bir pozisyon aldı. Çenesi hırçındı ama aynı zamanda acı çekiyor gibi görünüyordu.

önemli ölçüde utanmıştı, ki gerçekten de öyleydi.

Aceleliği onu yanlış bir pozisyona sürüklemişti ve bu durumdan kurtulmanın hiçbir yolunu göremiyordu. Öfkesinin doruğunda Undershaw'dan ayrılırken, bir süre için çok fazla hayal kurmuştu.

Damerel'in Venetia'ya tarif ettiği gibi; ama bu bile Onunki gibi bir öfke uzun süre hararetini koruyamazdı. Damerel'in manastıra ağır aksak dönüşü sayesinde, gri at görünmeden bir süre önce kızgınlığı yatışmıştı ve tam yarım saat boyunca ne yapacağına karar vermeye çalışmış ve bir kez bile hayal alemine dalmasına izin vermemişti. O andan itibaren yaşadığı aşığılanma aklına geldiğinde Yaşadığı acı, kendi hatalı davranışının doğrudan sonucuydu. Olay, büyük hayaller kuramayacak kadar ciddiye. O Birden Damerel'in kendisi için hayal ettiği rolü oynadığını fark etti. kadını kahramanın elinden kurtardı. Bu o kadar korkunçtu ki Birkaç dakika boyunca sorunlarına Yorkshire'dan hemen kaçmaktan ve tercihen dünyanın diğer ucunda, bilinmezlik içinde geçireceği bir gelecekten başka bir çözüm göremediğini fark etti. Bir sonraki ve daha mantıklı dürtüsü Damerel'i düelloya davet etme planından vazgeçti; ve aslında eve doğru yola çıkmıştı ki, bir başka korkunç Aklına bir düşünce geldi: Damerel'e ölümcül sözler söylemişti ve eğer bu sözleri yerine getirmesse, Damerel korktuğu için bunu yapamadığına inanacaktı. Bu yüzden tekrar geri döndü, çünkü Damerel onun hakkında başka ne söylerse söylesin, asla bir horozdan daha cesur olmadığını söyleyebiliyordu. Meydan okumayı yapmalıydı, ama ne kadar denerse denesin Oswald hevesini tekrar yakalayamadı. Yasa'ya daha aşına olan kişilerin Damerel'in yoluna çıktığında, onun için her şeyini feda edebilirdi. yüz mil uzakta olduğu tahmin ediliyordu. Damerel griyi yukarı çekti ve genç düşmanını alaycı bir tavırla inceledi. "Resmi tamamlamak için gereken tek şey bir maske ve bir çift at tabancası," dedi.

Oswald dişlerini sıkarak, "Sizi bekliyordum lordum!" dedi.

"Görüyorum ki almışsın."

"Sanırım lord hazretleri nedenini biliyordur! Benden haber almanız gerektiğini söylemiştim!"

", ama daha iyi düşünmek için yeterince zamanın oldu. Biraz bilgelik dene ve evine git!"

"Senden korktuğumu mu sanıyorsun?" Oswald şiddetle sordu.
"Korkmuyorum, lordum!"

"Olmanız için hiçbir neden göremiyorum," dedi Damerel.

"Senden gelen bir meydan okumayı kabul etmem için en ufak bir olasılık olmadığını ."

Oswald kızardı. "Ben böyle bir şey bilmiyorum! Eğer kılıcınıza layık olmadığımı söylüyorsanız, benim de sizin kadar iyi doğduğumu söylememe izin verin efendim!"

"Atıp tutma! Kaç yaşındasın sen?"

Oswald ona ters ters baktı. Onu kayıtsızca süzen gözlerde alaycı bir parıltı vardı ve bu parıltı Oswald'ın içini, yumruğunu gözlerinin arasında parçalamak için ilkel bir özlemle doldurdu. "Yaşımın hiçbir önemi yok!" diye tersledi.

"Tam tersine, bu ilk sonuçtur."

"*Burada* olabilir! Ben bunu dikkate almıyorum, sizin de almanıza gerek yok! Dünyayı biraz dolaştım ve yerlerde-" Birden durdu ve çok seyahat etmiş bir adamla konuştuğunu hatırladı.

"Benim yaşımdaki erkeklerin, oğulları olabilecek çocukların meydan okumalarını kabul ettiği yerleri ziyaret ettiyseniz, oldukça tuhaf bir topluluğa girmiş olmalısınız."

Damerel'in söylediğine göre.

Oswald, "Her neyse, iyi bir nişancı sayılırım!" dedi.

"Beni korkutuyorsun. Bu meydan okumayı neye dayanarak yapıyorsunuz?"

Öfkeli genç gözler bir an daha onunkileri tuttu ve sonra başka tarafa baktı.

"Cevap vermen için seni zorlamayacağım," dedi Damerel.

"Bekle!"

Crusader ilerlerken Oswald ağzından kaçırdı. "Sen Beni böyle başından savamazsın! Biliyorum, yapmamalıydım... Asla böyle bir niyetim yoktu... Nasıl oldu bilmiyorum... Ama bunu *yapmanıza* gerek yoktu..."

Oswald sözünü keserken Damerel cesaretle, "et!" dedi. "Bayan Lanyon'u bu durumdan kurtarmama gerek yok.

ki bu durumdan hoşlanmadığı açıktı? Bunu mu demek istiyorsunuz?"

"Lanet olsun, hayır!" Oswald düşüncelerinin umutsuz karmaşasını ifade edecek kelimeler aradı; hiçbirini gelmedi, sadece gençliğin o eski çılgılığı: "Anlamıyorsun!"

"Şimdiye kadar sinirlerime karşı gösterdiğim şaşırtıcı buna bağlayabilirsiniz."

beklenmedik bir cevap. " var ki sabır hiçbir zaman az sayıdaki erdemlerim arasında yer almadı, bu yüzden ne kadar çabuk ayrılırsak o kadar iyi. Senin için çok üzgünüm ama bu sancılardan kurtulmana yardımcı olmak için yapabileceğim hiçbir şey yok ve rodomontade yapmadan ağzını açamaman benim sempatimi oldukça azaltıyor, biliyorsun."

"Senin lanet sempatini istemiyorum!" Oswald dayanılmaz bir şekilde ona doğru atıldı. "Yapabileceğiniz *tek bir* şey var lordum! Venetia'nın omzunu kaydırmaya çalışmaktan vazgeçebilirsiniz!" Damerel'in gözlerindeki parıltıyı gördü ve pervasızca devam etti: "Sanki kendi evinizmiş gibi onun evine giriyorsunuz,

Onu şehir erkeği tavırlarınla kandırmak, onunla cilveleşmek, çünkü bunun ne olduğunu bilmeyecek kadar masum

Hepsi bir oyun ve sen onu kandırıyorsun! Sanki ben gevşek vidaymışım gibi benimle konuşuyorsun! Aklımı kaçırmış *olabilirim* ama ona karşı dürüstüm! Ve bunun ne olduğunu bilmediğimi düşünmene gerek yok.

Sana böyle şeyler söylemek nezaketsizlik, çünkü biliyorum ve aceleye gerek yok, ve eğer pası yakalamayı seçerseniz

Hatta umarım öyle yaparsın! Ve babama sana karşı kaba davrandığımı söylemen *de* umurumda değil!"

Damerel biraz çirkin görünüyordu, ama bu ani terslik öfkesini dindirdi ve onu güldürdü. "Ah, aşırı önlemlere başvurmuyacağım!" dedi. "Eğer elinizin altında bir at göleti olsaydı! Ama öyle bir şey yok ve en azından siz bana, içinde abartı olmayan bir konuşma yaptınız. Ama eğer bir şeylerden hoşlanmıyorsanız tabağınız şöminenin üzerindeyken akşam yemeğinizi yemek Önümüzdeki birkaç gün bana bir daha böyle konuşmalar yapma!"

Oswald öfkeyle soluk soluğa kaldı. "Sadece attan inin ve bunu deneyelim!" diye yalvardı.

"Benim kandırılmış gencim, bu *erkekçe bir bilgelikten çok çocukça bir yiğitliktir*: Cesaretli olduğundan eminim ve seninle iki dakikadan daha kısa bir sürede körükle tamir edilebileceğinden de aynı derecede eminim. Gördüğünüz gibi acemi değilim. Hayır, çeneni kapalı tut! Şimdi konuşma sırası bende! Bu oldukça kısa ve inanıyorum ki oldukça açık olacak! Sana çünkü ilk aşkın acılarını ya da senin yaşındayken kendimi ne kadar aptal yerine *koyduğumu* unutmadım; ve ayrıca beni öldürme arzunu çok iyi anlıyorum. Ama ne zaman Bayan Lanyon'u baştan çıkarmaya çalışmaktan vazgeçebileceğimi söyleme cüretini gösteriyorsanız, sizden alacağımın sınırını çoktan aştınız demektir! Sadece kardeşinin benim niyetimi sorgulama hakkı var. Bunu yapmayı seçerse ona cevap veririm, ama sana vereceğim tek cevap botumun burnu!"

"Kardeşi burada değil!" Oswald hızla karşılık verdi. "Eğer olsaydı durum farklı olurdu!"

"Ne oluyor- Ah, onun ağabeyinden bahsediyorsun, değil mi? Ben bahsetmiyordum."

"*Aubrey* mi?" diye haykırdı Oswald inanamayarak. "küçük maymun mu? Denese bile ne kadar iyi olabilir ki! Eski klasikler dışında ne biliyor ki? Eğer o

nasıl bir oyun oynadığınız hakkında en ufak bir fikri bile olmazdı!"

Damerel dizginini topladı ve kuru bir sesle şöyle dedi:
"Bu kafayla onu küçümseme! Senin de en ufak bir fikrin yok."

"Evliliği kastetmediğini biliyorum!" Oswald karşılık verdi.

Damerel bir an ona baktı, gözlerinde tuhaf bir şekilde rahatsız edici bir gülümseme vardı. "Öyle mi?" dedi.

"Evet, Tanrı şahidim olsun ki öyle!" Crusader ilerlerken, Oswald kendi atını döndürdü ve ani bir dehşetle Damerel'e baktı.
Kekeleydi: "*Evlilik* mi? Sen ve Venetia mı? O , *yapamaz!*"

Sesinde gizlenemeyen bir tiksinti vardı, ama Damerel'den aldığı tek karşılık bir kahkaha oldu, Haçlı'yı Manastır'ın kapısından içeri çevirdi ve uzun otlarla kaplı caddeden aşağıya doğru süzüldü.

Damerel niyetinin en onursuzca olduğunu açıkça ilan etseydi, Oswald bundan daha büyük bir şok yaşayamazdı. Şüphe ve inançsızlığın kurbanı olmuştu.

Ebbersley'e gitmekten daha iyi bir yol yoktu. Uzun, sıkıcı bir yolculuktu ve zihnini meşgul edecek en aşağılayıcı düşüncelerle çok geçmeden o kadar kasvete gömüldü ki, en azından son sözlerinin Damerel'i kızdırdığını bilmek bile onu rahatlatmazdı. moralini yükseltecek çok şey vardı.

Marston, Damerel'in atılmış ceketini ve pantolonunu toplayarak düşünceli düşünceli ona baktı, ama ne o zaman ne de çok sonra Imber'i yüzünde uzun süredir acı çeken bir ifadeyle bir şişe konyak.

"Tam isabet!" dedi Imber. "Sözleşmeler yapmasının uzun sürmeyeceğini düşünmüştüm. Diabolino'yu bitirdi, dahası, eğer daha önce yaptıklarından zevk almıyorsa

Rahmetli lord hazretleri için her zaman yeterince iyiydim, beni suçlamasının bir anlamı yok. Bir gece önce ona nasıl olduğunu anlattım."

Marston, "Bunu ona götüreceğim," dedi.

Imber burnunu çekti ama itiraz etmedi. Yaşlı bir adamdı ve ayakları onu incitiyordu. Marston'ın hizmetlerini her zaman kabul ederdi,

Ama kendi alanının dışında kalan işleri üstlendiği için ona kötü gözle bakıyordu. oldukça önemsiz görevlerdi: Ateş için kütük getirmekten, hatta

Nidd yokken efendisinin atının eyerini çözüp onu biliniyordu.

Merhum lordun uşağını böyle yakalayamazdın.

Kendini küçük düşürüyor, diye düşündü Imberonu en doğru beyefendinin

Beyler! Efendi gibi adam, diye düşündü. Rahmetli lord sert mizaçlıydı; sonucunun ne olması gerektiğini biliyordu ve her zaman uygun bir mesafeyi korudu. Hiç kimse ona saygısızlık etmeye cesaret edememişti, o da hizmetçileriyle şimdiki lordun konuştuğu gibi konuşmamıştı.

Lord kullandı. Tarikata hiçbir uyarıda bulunmadan, sadece uşağı ve seyisi eşliğinde gelmesi ve odaların yarısından fazlası kapalı olduğu halde uzun süre orada kalması ve tek bir

Ev halkına saygınlık kazandırmak için uşak,

Rahmetli lord hazretlerinin bu kadar uygunsuz davrandığını düşünmek bile hayal gücünü zorluyordu. Bütün bunlar yabancı bir yerde, kendilerinden pek de iyi olmayan insanların arasında yaşamaktan kaynaklanıyordu.

vahşilerden daha fazla. Şimdiki Lord Hazretleri, Marston'la sürdürdüğü ilişkilerin, onun konumundaki bir beyefendiye yakışmadığını ima etmeye kalkıştığında böyle demişti. "Marston ve ben eski dostuz," demişti.

"Birlikte, törene dayanamayacak kadar çok dar köşeye girdik." Marston'ın kendini arkadaşlarından üstün görmesi ve bu tür şeylerden hoşlanmayacak kadar tepeden bakması şaşılacak bir şey değildi.

Lord Hazretleri hakkında rahat bir dedikodu. Hoş biriydi.

Yeterince sessiz, ama balmumu kadar yakın ve cevap vermeyi seçmediği şeyleri duymuyormuş gibi görünme numarasıyla. Madem lord hazretlerine bu kadar düşküdü, neden onun adına konuşmuyordu? Tahta bir suret gibi görünmek yerine? diye düşündü Imber kızgınlıkla, onun tabağı alıp ön salona giden taş bayraklı geçitten aşağı taşımmasını izlerken.

Damerel, Manastır'da şehir saatlerine uymazdı; Imber'lerin akşam yemeğini saat altıda servis etmelerine izin verirdi ve Aubrey'nin gelişinden beri, sıkıcı alışkanlığını terk etmişti. Yemek odasında oyalanırken, Aubrey yatağa mahkûmken onu Aubrey'nin odasına taşımış ve daha sonra da kütüphane. Ancak bu gece masadan kalkmaya hiç niyeti yoktu, sanki bütün gece orada kalmaya niyetliymiş gibi büyük, oymalı sandalyesinde uzanarak oturuyordu.

Marston, gölgeli kapıdan masanın üzerindeki mumların ışığına girmeden önce ona ölçülü bir bakış attı. Sabit bir şekilde önüne bakıyor, kahverengi bir çalışmanın içinde kaybolmuş, gözbebekleri hafifçe bulanıklaşmıştı. Marston'ın girişini fark ettiğine dair hiçbir işaret vermedi, ama o tek bakış Imber'in abarttığı konusunda Marston'ı ikna etmeye yetmişti. Belki oldukça derine dalmıştı, ama o kadar da Sadece biraz endişeliydi, kesinlikle bir kazazede değildi. Sadece çok nadir durumlarda Gerçekten de boynundan vurulmuştu, çünkü deyim yerindeyse hepsini görebilen biriydi.

Marston sürahiyi yere bıraktı ve büyük, açık şöminenin yanına giderek, sönmekte olan közlerin üzerine bir kütük daha koydu. Güzel hava hâlâ devam ediyordu, ama güneş battığında insanın içini ürperten bir soğuk, perdeleri görmekten memnun Pencerele çekilmişti ve ocakta ateş yanıyordu. Marston odun küllerini süpürerek bir yığın haline getirdi ve dizlerinin üzerinden kalktı. Mumlardan biri yanmaya başlamıştı ve o da söndürdü. Damerel gözlerini kaldırdı. "Oh, , mi?"

dedi. "Imber'e ne oldu? Kiler merdivenlerinden mi düştü?"

Marston'ın vurdumduymaz yüzü hafif bir gülümsemeyle gevşedi.
"Hayır, lordum."

Damerel, "Sana benim ölmüş olduğumu mu söyledi?" diye sordu, sürahinin tıpasını çıkardı ve bardağına biraz konyak doldurdu.
"Cuma suratını takınmış: insana mavi şeytanların nöbetini yaşatmaya yetiyor!"

Marston, "O yaşlı, lordum," dedi, bir tane daha kırparak.
uzun fitil. "Eğer burada kalmayı düşünüyorsanız daha fazla hizmetçi tutmanız gerekecek."

Her zamanki ifadesiz tavrıyla konuşuyordu, ama Damerel başını kaldırıp elindeki bardağı baktı
ellerinin arasında.

"Ama İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra buraya dönmeyeceğimizi söyleyebilirim.

Sonbahar Toplantısı," diye devam etti Marston, dikkati hâlâ mumlardaydı. "Bu da bana, lordum, Hanbury'ye hangi tarihte Loca'ya gelmeyi düşündüğünüzü ve toplantıya katılıp katılmayacağınızı yazmamın iyi olacağını hatırlatıyor.
yanınızda bir arkadaş getirin."

"Bunu hiç düşünmedim."

"Hayır, lordum. Hava bu kadar ılıkken insan yakında Kasım ayına gireceğimizi pek fark etmiyor."

Marston da aynı fikirdeydi. "Ve Sonbahar Toplantısı, sanıyorum-
"

"Newmarket'a gitmiyorum." Damerel bardağındaki konyaktan biraz içti ve bir süre sonra kısa bir kahkaha atarak şöyle dedi
"Beni kandırmıyorsun, biliyorsun. Sanırım gitmelisin, değil mi?"

"Koşan bir atınız varken gideceğinizi tahmin etmiştim efendim."

"İki var ve de çok az umutluyum." Damerel bardağını boşaltarak tekrar içti. Ağzı kıvrıldı ama gülümsemek yerine alaycı bir ifadeyle. "Başka bir planın var mı?"

Bana mı?" diye sordu. "Newmarket-Leicestershire- sonra ne olacak?" Marston bunun üzerine ona baktı, ama bir şey söylemedi.

"Brook Street'e mi gidelim, yoksa

Henüz görmediğimiz bir yere yolculuk mu? Her iki plan da bizi kolayca sıkabilir."

"Lord hazretlerini tanıyorsam, hayır!" diye cevap verdi Marston. mizah parıltısı. "Seninle bir yere gittiğimi hiç sanmıyorum, ama bir tür topallamaya girdin ve,

Kendi adıma konuşacak olursam, sıkılmaya hiç vakit bulamadım. Gemi kazasına uğramayı beklemediğim zamanlarda ya Tanrı'dan bir sürü katili ikna edebileceğimizi umuyordum dost olduğumuzu ya da ne kadar süreceğini merak ettiğimizi kendimi bir çuvalın içinde dikilmiş ve Boğaz'a atılmış olarak bulmadan önce!"

"Sanırım çivilenmeye en çok yaklaştığım an buydu," dedi Damerel, hatırladıkça sırtarak. "Zamanında seni bir sürü belaya bulaştırdım ama insan yaşıyor, Marston."

"Evet, lordum, ama beni birkaç tanesine daha bulaştırmayacak kadar yaşlı değilsiniz, sanırım."

"Ya da ben?" Damerel dedi ki. "Şu anda bir tanesinin içinde olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Haklı olabilirsin: Biliyorsam ne olayım!" O

Elini sürahiye uzattı ve bardağının üzerine eğerek konyağı masanın üzerine döktü. "Oh, Tanrım!

, yoksa Imber beni emin olacak! Değilim: sadece dikkatsizim!"

Sandalyesinde tekrar geriye yaslandı,

Birkaç dakika boyunca düşünceli bir sessizliğe gömülürken, Marston, büfenin üzerinde duran birkaç tabak parçasını dikkatle hizalayarak oyalanmak için bir bahane buldu. O da

Damerel'i gözkapaklarının altından izlemeye çalışıyordu, yüzündeki ifadeden hoşlanmıyordu ve biraz da şaşkındı. Bu olayı zor karşılıyordu ve bu onun yapacağı bir şey değildi, çünkü o bir

kolay aşık, sayısız macerasına hafifçe katılıyor, her birinin sonunu başlangıcında öngörüyor ve oldukça

Seçiminde ayırım yapmazdı. Büyüleyici bir koruyucuydu; en titiz metresini bile en üst düzeyde ; ama onun ayrılırkenki umursamazlığını ya da alaycı kabullenişini gören hiç kimse kadınları ucuz gördüğünden kuşkulananabilirdi. Bu acı melankoli ifadesi Marston'a garip ve rahatsız edici gelmişti.

Damerel kadehini tekrar kaldırdı ve düşünceli düşünceli yudumladı.

"Babil Kralı mı, yoksa bir Etiyopyalı mı?" dedi. "Hangisi, Marston? Hangisi?"

"Babil Kralı'nı tanımadığım için bunu size söyleyemem efendim."

"Öyle değil mi? Yolun ayırımında durdu, ama hangi yoldan gitti ya da başına ne geldi, en ufak bir fikrim yok. Bizi düzeltmesi için Bayan Priddy'ye ihtiyacımız var. Benim durumuma umutla bakacağını ya da

çekirgenin yediği yılların bana geri dönmesi için en küçük bir şans bile yoktu. Çukurlar ve çukurlar hakkında özlü sözlerle beni depresyona sokması daha muhtemel olurdu.

kasırgalar, ya da bir adam ne ekerse onu biçeceğini hatırlatmak için. Benim ektiklerimi biçmek ister misin, Marston?

lanetlenirim!" Brendisinin geri kalanını fırlattı ve bardağı yere bırakarak itti. "Canı cehenneme! Maymun gibi sarhoş oluyorum. Verebilirim

Bayan Priddy'den alacağınızdan daha iyi bir replik!

Şu anki saatin yalnızca insana ait olduğunu öğrenin ve bana Yorkshire'dan ne zaman ayrılacağımı sormayın! Sana söyleyemem. Benim

Niyetim Sör Conway Lanyon eve dönene kadar kalmak, ama kim bilir? Aşka düştüğüm kadar kolay bir şekilde aşktan da düşebilirim: bu sizi şaşırtmaz, değil mi?"

Marston, "Bilmiyorum, efendim," dedi.

"Bunu yapabilmem için dua etsen iyi olur!" Damerel dedi ki.

"Ben bile

Evimi düzene sokabilirdim. Dun bölgesine ne kadar girdim?

Sana borcum var mı, Marston?"

"Amaranthus Nottingham'da kazandığından beri kayda değer bir şey yok lordum."

Damerel bir kahkaha patlattı ve ayağa kalktı. "Benimle kalmakla aptallık , biliyorsun. Sana bunu yaptıran ne? Alışkanlık mı?"

" olarak değil," diye yanıtladı Marston, nadir gülümsemelerinden biriyle. "Size hizmet etmenin dezavantajları var, lordum, ama aynı zamanda avantajlar."

"Ne olduklarını biliyorsam ne olayım!" dedi Damerel açık yüreklilikle.

"Düzensiz aralıklarla maaş almayı ve kendinizi sizin yaratmadığınız sıkıntıların içinde bulmayı saymazsanız avantajları?"

"Hayır," dedi Marston, kapıya doğru ilerledi ve kapıyı açık tuttu. "Ama er ya da geç bana ödeme yaparsın ve eğer beni bir belaya sürüklersen, bir ya da iki kez kendini büyük ölçüde riske atarak beni o beladan kurtarmayı ihmal etmezsin. Kütüphanede güzel bir ateş var lordum ve Nidd yarım saat önce York'tan Londra gazetelerini getirdi."

X

Oğlunun Lord Damerel'le hançerler arasında olduğu ve Venetia Lanyon'un aşık olduğu haberini aldı.

Leydi Denny'ye üçüncü elden ve en büyük kızının ağzından ulaşmıştı. Clara çok mantıklı bir kızdı, abartmaya babasından daha fazla düşkün değildi, ama Oswald'ın Emily'ye anlattığı ve Emily'nin de ona tekrarladığı şeylerle ilgili ılımlı açıklamaları bile, onun ifşaatlarını son derece rahatsız edici olmaktan öteye götüremedi.

Oswald'ın niyeti, bir süre daha

Kadınlara olan inancını eden ve onu bir anda ateşli bir aşıktan iflah olmaz bir kadın düşmanına dönüştüren olaylarla ilgili aşılmaz bir sessizlik; ve anne babası, hatta en büyük iki kız kardeşi

algılamalarını sağlayacak duyarlılık

öğleden önce evinden atıyla uzaklaşan genç Akşam yemeğinde küskün bir alaycı olarak geri döndüğünde, onların endişeli sorularına cevap vermeyi reddedecek, bunun yerine onları geçiştirecek bir tavır takınacaktı.

Onları, ruhunu yaralayan bir deneyimden geçtiğine ikna etti. Ne yazık ki, dördünün de duyarlılıkları öylesine körelmişti ki, onun bitkin görünüşünde ve tek heceli konuşmalarında olağandışı bir şey fark etmediler; yemek boyunca sıradan şeylerden ve neşeli bir üsluptan söz ettiler.

nasıl olup da böylesine duyarsız bir aileye doğduğunu merak etmekten kendini alamadı. İkinci yemeği oluşturan yemeklerden herhangi birine katılmayı reddetmesi

Annesinden yorum geldi, ama annesine göre

Şekerleme iştahı kabardığı için, kızın onun çekimserliğini fark etmesine sadece üzülebilirdi.

Ancak ertesi gün tesadüfen bir açıklama geldi.

Emily'nin yaptığı şey onun kararlılığı için çok fazlaydı. On beş yaşının tüm patavatsızlığıyla Venetia'yı ziyarete gitmemiş olmasına hayret etti, bu da onu acı bir kahkaha atmaya ve bir daha asla Undershaw'ın eşliğinden geçmeyeceğini söylemeye itti. Ona soru sormaması için bir uyarı eklediğinde, kadın hemen ona yalvardı

Ona ne olduğunu anlat.

Ona hiçbir şey söylemeye niyeti yoktu ama ailesi içinde ruhsal açıdan kendisine en yakın olan oydu ve

Clara'nın sempatik kulaklarına dertlerinin en azından bir kısmını açalı çok olmamıŒtı; bir önceki günün olayları hakkında ona pek doğru bir fikir vermese de, romantik kalbine güçlü bir Gekilde hitap eden bir dizi dolambaçlı söz.

Söylediklerinin hepsini içti, boşlukları en az onunki kadar dramatik bir hayal gücünün yardımıyla doldurdu ve her şeyi gizlilik mührü altında Clara'ya anlatarak .

"Ama her ne kadar tüm bunların fustian olduğunu söylesem de, anne

Size söylememeyi doğru bulmadığımı söylemek zorundayım."

dedi Clara.

"Hayır, gerçekten!" diye haykırdı Leydi Denny, hayretler içinde. "Lord Damerel'i düelloya mı davet ediyor? Yüce Tanrım! Aklını kaçırmış olmalı! Buna benzer bir şey hiç duymadım ve babanın ne diyeceğini bile beni titretiyor! Oh, bu doğru olamaz! Bire on Emily'nin Canterbury masallarından biri!"

"Bence tamamen öyle değil anne," dedi Clara
Vicdanlı bir şekilde. "Korkarım ki Oswald'ın Lord Damerel'le *kavga* ettiğine hiç şüphe yok.
Ona düello için meydan okumak başka bir mesele. Onun ve Emily'nin nasıl abarttığını biliyorsun! Bunun imkansız olduğunu düşünmeliydim, ama Lord Damerel'in
Zavallı Venetia'ya ilgisini sürdürüyor *olabilir*. Bu
yüzden sana söylemenin görevim olduğunu düşündüm,
çünkü
Oswald kesinlikle abartılı büzüşmelerinden birini yaşıyor ve
böyle olduğunda onun davranışlarına güvenilemez.
mantıklı. Ve eğer Lord Damerel'i tartışmaya zorlayacak kadar
tedbirsiz davranırsa-"

Leydi Denny ürpererek, "Böyle bir şeyden bahsetme!" diye
yalvardı. "Ah canım, ah canım, o iğrenç adam neden buraya
geldi? Hepimizi kargaşaya sürüklüyor! Venetia'nın peşinde...
Her gün Undershaw'a gittiğini mi söylediniz?"

"Evet, anne, Oswald Emily'ye öyle söyledi, ama ben bunun
üzerinde fazla durmadım, çünkü Venetia'nın çok aşık ve Lord
Damerel'i büyük bir uygunsuzlukla davranmaya teşvik ettiğini
de söyledi ve bu saçmalık *olmalı*, değil mi?
Bu mu?"

Ama Leydi Denny'nin içi rahatlamak şöyle , beti benzi atmıştı:
"Ne olacağını bilebilirdim! Peki Edward Yardley bu durumda ne
yapmalı?
ama suçüçeği hastalığına yakalanır! En ufak bir faydası olacağını
sanmıyorum, ama belki de
Damerel'in Venetia'nın cebinde yaşamasına izin vermek yerine,
annesinin her seferinde Bay Huntspill'i çağırmasına

Nabızı çok hızlı atıyor ve sanki çiçek hastalığı geçirmiş gibi telaşlanıyor!"

"Ah, anne!" diye itiraz etti Clara, bu ciddiyet karşısında üzölmüştü. "Biliyorsun, Bay Huntspill bize Edward'ın babasının tüketim alışkanlığı söyledi.

Bayan Yardley endişelensin diye! Ve Edward'ın kız kardeşlerimden çok daha fazla hamile olduğunu söyledi!"

"Bay Huntspill'in söylediğı," diye karşılık verdi Lady Denny sertçe, "Edward Yardley gibi mükemmel bir bünyeye sahip olan ve keyifsizliğin ne demek olduğunu pek bilmeyen insanların hastaların en kötüsü olduğuydu, çünkü birazcık kendilerini ölümün kapısında sanırlar! Bana Edward'dan bahsetme! Hemen babanla konuşmalıyım, çünkü ne kadar kızgın olursa olsun, Oswald onun oğlu ve bu konuda bir şeyler *yapmak* onun görevi. korkunç bir iş!"

Ancak Sir John, hikâye kendisine ilk açıklandığında, buna fazla önem vermedi ve Oswald'ın sözlerine sabrının kalmadığını söylemenin ötesinde

Çocukça bir oyun oynayarak öfkelenme belirtisi göstermedi, Ancak Clara'nın kendisini sorgulamasından sonra bu hikâyede sandığından daha fazla gerçeklik payı olabileceğini anlamaya başlamıştı. O zaman bile daha çok Dehşete kapılmaktan çok canı sıkılmıştı, ama konuyu iyice düşündükten sonra, Oswald'ın Venetia için kendini bir bezelye kazı haline getirmekten daha fazla akı yoksa, tek bir şey olduğunu söyledi

Yapılması gereken şey, akı başına gelene kadar onu ülkenin başka bir yerine göndermekti.

"Kardeşiniz George'a gitse iyi olur," dedi Leydi Denny'ye. "Bu ona bu aptallıktan başka bir şey fırsatı verecektir!"

"George'a gitmek mi? Ama-"

"Onun birilerini tekmeleme riskini göze almayacağım. Burada cehennemi bir kargaşa var. Hikayeye ne kadar inanacağımı bilmiyorum ama Clara'nın düşündüğü kadar kıskançsa

Ne yapabileceğini söyleyip duruyordu, ben de sana söylüyorum canım, o genç yavrunun Damerel'i ya da bir başkasını rahatsız etmesine izin vermeyeceğim!"

"Hayır, hayır! O adamla kavga etmeye zorlarsa ne kadar korkunç olacağını bir düşünün!"

"Bunu yapmayacaktır, o yüzden bu rahat olabilirsiniz. Eğer dün bunu yapmaya çalıştıysa, umarım Damerel küstahlığı yüzünden kafasına vurdu! İşte Onu kardeşinin göndermekten başka çare yok."

Kadın şüpheyile konuştu: "Evet, ama belki de bu mevsimde onu Crossley'de tutmak işlerine gelmeyebilir. Emin olmak için,

George çok iyi huyludur, Elinor da öyle.

Av başladığında her zaman olduğu gibi bir ev dolusu misafirleri olacak."

"Bunun için endişelenmenize gerek yok. O zaman bu konuda hiçbir şey söylemedim, çünkü Oswald'ı o moda setine göndermekten pek hoşlanmıyorum, ama geçen gün George'dan bir mektup aldım.

Eğer gitmesine izin verirsem onu ziyaret etmekten memnuniyet duyacaklarını söylediler. Bilmiyorum ama onu burada tutmaktansa oraya göndermeyi tercih ederim. Tek umudum hat!"

Leydi Denny kendinden emin bir tavırla, "George bunu yapmasını sağlayacaktır," dedi. "Emin olun Sör John, Oswald için çok iyi olur ve ona kuzenleriyle birlikte olmaktan daha iyi gelecek bir şey olamaz. Ama onu gitmeye nasıl ikna edeceğiz?"

"*İkna* etmek mi?" diye tekrarladı Sir John. "Onu *ikna* et Cottesmore ülkesinin kalbinde kalma davetini kabul eder mi? Kendini bulacağını bildiği bir evde Korintliler arasında mı? Hayır, hayır, aşkım, *buna* gerek yok!"

Hiçbir şekilde ikna olmamıştı ama Sir John oldukça haklıydı. Davet Oswald'a iletildiğinde onun üzerindeki etkisi neredeyse gülünçtü, o kadar ani ve o kadar

Bu, onu asık suratlı bir şehitten, Venetia'nın sadakatsizliği, Damerel'in kötülüğü ya da kendisinininki gibi küçük meselelere yer bırakmayan haz, coşkulu beklenti ve hafif bir korkunun heyecanlandığı heyecanlı bir çocuğa dönüştürdü.

kırık bir kalp. Kendisine sunulan ikramın ihtişamı karşısında şaşkına dönmüştü ve ilk başta kekelemekten başka bir şey yapamadı: "Crossley'e gitmek ister misin? Sanırım *yapmalıyım!*" Sonra

Yemeğin geri kalanı boyunca bir tür trans halinde oturdu ve daha sonra o kadar neşeli bir ruh hali içinde çıktı ki

Hatta babasının, Crossley'e gitmesine izin verilirse edepli davranması gerektiği yönündeki uyarısı bile

göğsünde bir öfke uyandırdı. "Oh, evet, *elbette* yapacağım!" içtenlikle Sir John'a söz verdi. Daha sonra mutlu bir

Akşam onunla, Crossley'de kovanlara ne vereceği, avcılarını oraya en iyi nasıl götüreceği ve akşamları diz pantolonu giymesinin beklenip beklenmeyeceği gibi endişeli konuları tartıştılar. Sir John bu konularda onu rahatlattı ama bu fırsatı değerlendirerek renkli ve gevşek av hayvanlarının avlanmasına karşı bir ambargo koydu.

Düzgünce düzenlenmiş boyun bezlerinin yerine düğümlü mendiller. Ama Korint çevrelerine girmenin baş döndürücü umudu Oswald'ın zihninden her türlü arzuyu kovduğu gibi Kıyafetlerindeki pitoreskliği inceleyen Sir John, buna gerek duymadı ve kısa süre sonra kendini, beyaz sayalı bir çift binici çizmesinin satın alınmasını yasaklamak zorunda buldu.

Oswald hayal kırıklığına uğramıştı ama o kadar uysaldı ki, Sir John ona çok mantıklı bazı tekliflerde bulunmaya cesaret etti sertleşmiş olanların takdirini kazanmak isteyen bir aceminin takınması gereken mütevazı tavır konusunda tavsiyelerde bulundu.

sporcular arasında *en* üst sıralarda yer alıyordu. Oğlunun biniciliğinde yüzünü kızartacak bir şey olmadığına ikna olmasaydı, bir gün bile ata binmeyeceğini söyleyerek oldukça sönük konuşmasını bitirdi.

bir an Crossley'e gitmesine izin verme düşüncesini aklından geçirmiş olsa da, Oswald bunu büyük bir nezaketle karşıladı. Sir John aylardır biricik oğluna karşı bu kadar merhametli olmamıştı, daha sonra Leydi'ye de söylediği gibi Denny, başucundaki mumu söndürürken, çocuk Crossley'de de böyle güzel davranırsa, amcasıyla yengesinin ondan çok memnun kalacaklarından hiç kuşkusu olmadığını ekledi.

Zihni en ağır kaygılardan kurtulmuş olan Lady Denny, ikinci bir kaygıyı düşünmeye yönelebildi. Sir John, Damerel'i evinden uzaklaştırması yönündeki geçici öneriyi kesin bir dille reddetmişti.

Undershaw'a gitmek, Oswald'ın iddialarında ne kadar doğruluk payı olduğunu kendi gözleriyle görmek ve gerekirse çok tehlikeli bir duruma son verecek adımları atmak, sakat çocuklarının iddialarına rağmen, onun görevi olduğuna karar verdi. Hangi adımları atmasının mümkün olabileceğini bilmiyordu ya da çok ciddi olarak düşünmüyordu, çünkü düşündükçe

bu endişe verici hikâyenin Oswald'ın hayal gücünün bir ürünü olduğunu anlayacağı konusunda daha da umutlandı.

Ama ertesi gün Undershaw'a vardığında, bir bakışta yersiz bir iyimserliğe kapıldığını anladı. Venetia ıslıl ıslıldı.

Daha önce hiç olmadığı kadar mutluydu, gözleri parlıyordu ve yanaklarında yeni bir çiçek açmıştı.

Anaç dostunu her zamanki sevecenliğiyle ve ziyaretinden duyduğu memnuniyeti ifade eden her türlü ifadeyle karşıladı, ama Lady Denny buna aldanmadı: Kendi dünyasında yaşıyordu ve Ebbersley'deki hastaların halini hatırını sormasına, bir doktorun anlattıklarını sempatiyle dinlemesine rağmen ilerleyişlerini anlatırken, Mrs.

Yardley' günlük alarmları ve bu ve benzeri birkaç konuyla gerçekten ilgileniyor gibi görünse de, nezaketi sadece yüzeyseldi.

Leydi Denny, bir yandan rahat bir sohbet akışı sürdürürken, bir yandan da ziyaretinin asıl amacını çok açık etmeden anlatmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu

bunun ne olduğunu, kendini nadiren böyle bir kayıpta bulmuştu.

En doğal yaklaşımın şu olacağına karar vermişti

Aubrey'in kazasından , bu kazanın Venetia'yı çok zor bir duruma soktuğunu söyleyecek kadar ileri gitmesine rağmen

bu umut verici kumar başarısız oldu. Venetia

ona muzipçe gülümsedi ve cevap verdi: "Sevgili , Edward gibi konuşunuz! Özür dilerim, ama ben

gülmekten kendimi alamıyorum! Hiç de garip değildi."

Leydi Denny elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı. "Şey, canım, bunu sevindim, ama sanırım durumun özel bir incelik taşıdığını tam olarak anlamıyorsun."

"Hayır," diye onayladı Venetia endişeyle. "Elbette bunun garip anlayabiliyorum.

Başlangıçta Aubrey için o kadar endişeliydim ki bunu düşünemedim ve daha sonra bunu düşünmek saçma olurdu.

Manastır kendi evim gibi görünüyordu ve Damerel-oh, bir

Hayatım boyunca tanıdığım arkadaşım! Ben de sanmıyorum

Ne Aubrey ne de ben on günü daha mutlu geçirdik. Sanırım

Hemşire bile Manastır'dan ayrıldığı için içten içe üzülüyordu!"

Bu beklenmedik cevap karşısında şaşkına dönen Leydi Denny söyleyecek hiçbir şey bulamadı. Daha aklını başına

toplayamadan Venetia, Hemşire'nin Manastır'daki

davranışlarını canlı bir şekilde anlatarak onu eğlendiriyordu.

Onu rahatlatmak için bir fırsat sunulması umudu

Venetia ona Damerel'in Aubrey'e karşı ne kadar nazik

olduğunu ve

Aubrey onun dostluğundan çok yararlanmıştı. O aptal değildi ve Venetia'ya şunu önermenin

Damerel'in Aubrey'i bir araç olarak kullanması onu

uzaklaştırmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Morali bozuldu;

Venetia'nın ulaşamayacağı bir yerde olduğunu hissederek

ciddi bir şekilde telaşlanmaya başladı.

daha önce onu karakterize eden sakın sağduyu üzerine yerleştirildi.

Birden kapı açıldı ve Aubrey odaya bakarak şöyle dedi: "Venetia, Jasper'la York'a gidiyorum.

Hiç-" Leydi Denny'yi görünce sözünü kesti ve elini sıkmak için topallayarak karşısına geçti. "Özür dilerim hanımefendi. Nasılsınız?"

Eşikte Damerel'i gördü ve o sorarken

Aubrey eğer düşmenin etkilerinden kurtulmuşsa, hem onu hem de Venetia'yı gözetim altında tutmayı başarmıştı. Eğer ikisinden biri en ufak bir utanma belirtisi gösterseydi, kadın daha az dehşete düşerdi. İkisi de yapmadı; ve eğer

Oswald'ın, Damerel'in Undershaw'ı her gün ziyaret ettiğini söylerken abartmadığına onu ikna etmek için gereken her şey, Venetia'nın ona gösterdiği törensiz davranışla sağlanmış olurdu.

Bir ev sahibesinin yapması gerektiği gibi ayağa kalkıp el sıkışmak yerine, sadece

ve ona gülümsedi. Leydi Danny bu gülümsemeyi gördü ve, Damerel'e hızla bakarak, ona cevap veren gülümsemeyi gördü. Öpüşmeler de olurdu! diye düğündü, birden Ğimdiye kadar farkına varmadığı bir tehlikenin farkına vardı.

"Sizi Leydi Denny ile gerek yok, değil mi?" Venetia öyle diyordu.

"Hayır, o onura zaten eriştim," diye cevap verdi Damerel, hanımefendinin elini sıkmak için arsızca bir küstahlıkla ilerleyerek. "Nasılsınız?"

Terbiyeli bir kadın olduğu için kibarca karşılık verdi, ama avuçları o sert yüzlü, soğukkanlılıkla gülümseyen suratı tokatlamak için kaşınıyordu. Adamın gözlerinde alaycı bir ifade sezdiğini sanıyordu, sanki adam onun onaylamadığının farkındaymış gibi

Venetia'yla arasına girip giremeyeceğini denemek için ona meydan okuyordu ve kocası hakkındaki kibar sorusuna gerçek bir çabayla cevap verdi.

"York'tan sana bir şey getirmemi ister misin?" Aubrey kız kardeşine sordu. "Ben de sana bunu sormaya gelmişim."

"Öyle mi, aşkım?" diye karşılık verdi, onu sorguya çekerek. "Ben *çok*

Size çok minnettarım! Ve böyle bir fikrin aklınıza geldiğini sizi çok etkiledi!"

Hiç utanmadan ona sırtıttı. "Öyle olmadı!"

Damerel, "Ne kadar nezaketsiz bir !" diye söylendi. "En azından bu erdeme *sahip* olabilirdin!"

Aubrey, Leydi Denny'nin yanından ayrılırken omzunun üzerinden, "Bende olmadığını bildiği halde neden bileyim ki?" dedi. "Hoşça kalın, hanımefendi: Gitmemin kabalık olacağını düşünmüyorsunuz, değil mi? Hayır, Venetia'yı görmeye geldiğinizi biliyorum. Seni bir dakikadan fazla bekletmeyeceğim Jasper, ama bu terliklerle York'a gidemem, değil mi?"

Damerel, "Benim yanımda değil, herhalde," dedi. Kapı Aubrey'nin arkasından kapanırken Venetia'ya baktı ve Leydi Denny yine geçen gülümsemeyi gördü. Neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir gülümsemeydi bu: yüz ifadesinde bir yumuşamadan, gözlerde bir şefkatten fazlası değildi. Bunun istemeden olduğunu fark etti ve olayın hayal edebileceğinden daha ciddi olduğunu anladı, çünkü Damerel, niyeti ne olursa olsun

Umutsuz bir flört ile kendini eğlendiriyordu.

Venetia kadar ciddiydi. Şimdi onunla konuşuyordu, Sadece Aubrey hakkında, ama ne kadar yakınlaştıklarını ele verecek şekilde. "Burnu kitapta saatlerce durmasına izin vermeyeceğim," diyordu. "Sürücü ona zarar vermez."

"Hayır, tam tersine. Hangi iyi melek seni buna teşvik etti? Onu kütüphaneden uzaklaştıramadım! Dün gece yatağa geldiğini duyduğumda saat gece yarısına yaklaşıyordu ve bu sabah onu uyarmaya cesaret ettiğimde bana kazadan bu yana çok zaman kaybettiğini ve artık kendini *ciddi* bir şekilde çalışmaya vermesi gerektiğini söyledi! Yaptığı şeyin bu olduğunu !"

"Oh, hayır!" Damerel alaycı bir tavırla, "Hayır," dedi. "Evimdeyken -Berkeley ve Hume'un sağladığı gibi- Dugald Stewart'a yaptığı gezintilerle *hafif* okumalara dalmıştı. Sadece

Rahatla!" Duvardaki saate baktı. "Eğer akşam yemeğine kadar onu sana geri getireceksem, gidip bir baksam iyi olacak.

Ne yaptığını. Onu bulamayacağıma bahse girer misin?

Bir ayağında çizme, diğerinde terlik ve burnu sözlükte, çünkü aniden hatırladı ki, ben kaba bir şekilde ona girdiğimde belirsiz bir kelimeyi kaynağına kadar takip etmek üzereydi?"

Leydi Denny ile vedalaşmak için ondan uzaklaştı ve Venetia ile kısaca tokalaşarak şöyle dedi: "Siz

York'tan bir şey getirilmesini ister misiniz?"

"Hayır, Aubrey'in en nefret ettiği şey olan acele sepetindeki balık bile değil!"

Güldü ve . Venetia samimi bir tavırla konuştu: "Siz içeri girerken onun da gelmesine sevindim.

benimle birlikteydiniz, hanımefendi."

"Öyle mi canım? Neden?" diye sordu Leydi Denny. "Oh-!

Çünkü ondan hoşlanmamı merak ettiğini görebiliyordum.

"Onunla daha önce karşılaştığınızda bunu yapmadınız, değil mi?"

Leydi Denny tereddüt etti ve sonra şöyle dedi: "Ben mükemmel. Ondan neden hoşlandığınızı anlıyorum, Venetia. Aslında, ben Eğer size bunu yaptırmayı *başaramasaydı* şaşırırdım, çünkü onun gibi adamlar kendilerini nasıl kadınlara çekici geliyor."

"Evet," diye onayladı Venetia. "Çok fazla pratik yapmış olmalılar, ama bunun tamamen pratikten kaynaklanabileceğini sanmıyorum, ya siz? Daha önce ne bir çapkınla karşılaştım, ne de

bu konuda çok şey var, ama sanırım bir adam

Eğer doğuştan ilgi çekici biri olmasaydı, pek de *başarılı* biri olamazdı."

"Çok doğru!" dedi Leydi Denny, belli belirsiz bir sesle. "Onları özellikle tehlikeli yapan da bu. *Sen*, ben ikna oldum,

Ama yine de biraz dikkatli olmanı , aşkım. Lord Damerel'in arkadaşlığını hoş bulduğuna ve ona karşı minnettarlık duyduğuna kuşku yok.

Bunu size söylemeliyim, çünkü dünyayı sizin bilmediğiniz kadar iyi tanıyorum - itiraf etmeliyim ki onu bu kadar çok burada. Sizin yaşınızda bekâr bir hanımın beyefendileri ağırlaması doğru değil, biliyorsunuz."

Venetia küçük bir kahkaha attı. "Keşke Edward'a da söylesen!" diye yalvardı. "Onun bundan haberi bile yok! Hatta ben nezaket gereği onu davet edene kadar oyalanmayı burada *yemek* bile *yiyor*."

"Şey, canım, bu başka bir mesele!" dedi Leydi.

Denny, güçlerini toplamaya çalışıyordu. "Arkadaşlığınız o kadar eskiye dayanıyor ki... Ayrıca baban onu severdi!"

"Hayır, hayır, hanımefendi, babama nasıl böyle bir haksızlık yaparsınız?" diye itiraz etti Venetia. "Kimseyi sevmediğini *bilmeniz* gerekirken! Yine de ne demek istediğinizi anlıyorum. Edward benim için çok iyi olur!" "Şimdi,

Venetia-!"

Venetia güldü. "Özür dilerim! Karşı koyamadım! Ama en ufak bir tedirginliğe gerek yok, çünkü Damerel de meseleyi aynen sizin gibi görüyor. Aubrey'i akşam yemeğine getireceğini söylediğinde ona yemeğe kalıp kalmayacağını sormadığımı fark etmişsinizdir. Aubrey'i akşam yemeğine kadar getireceğini söylediğinde? Bunun faydasız olduğunu biliyorum: bunu asla yapmayacaktır. Sabahları bizi ziyaret etmekten başka bir şey yapmadığını söylüyor.

Ama burada *yemek yerse*, onun uygunsuz girişimlerini teşvik ettiğimi söyleyecekler. Bu seni rahatlatıyor mu, canım? Hanımefendi?"

Bu durum nazik arkadaşı üzerinde tam tersi bir etki yarattı ve Ebbersley'e geri dönen hanımefendi çok sıkıntılıydı.

Birazdan Sör John'a ziyaretini anlatacaktı. Sör John'la oturduğu odaya bakıp Sör John'a, oğlunun yüzündeki hem suçlu hem de endişeli ifadeyi sorduğunda aklı daha az meşgul olsaydı John'un soyunma odasına gelmesi daha fazla endişeye yol açabilirdi. Neyse ki Oswald'a bakmamıştı; Oswald da sinir bozucu bir sürenin ardından

Aubrey'nin marangozhanesindeki şok edici davranışını babasına açıkladığını hayal ediyordu,

Babası Venetia'nın kendisine ihanet öğrenince o kadar rahatlamıştı ki

Crossley'e gitmek üzere Ebbersley'den ayrılmadan önce ona çok nazik bir özür mektubu yazmaya karar verdi.

Sör John, hanımının anlatacaklarını dinlerken ciddi görünüyordu ama bu işe karışmayı reddetmekte kararlıydı.

Bunu zavallı bir ruh hali olarak değerlendiren Leydi Denny suçlayıcı bir tonda konuştu: "Lütfen, söz konusu olan kızınız olsaydı Lord Damerel'le konuşmaktan *çekinir* miydiniz?"

"Hayır, kesinlikle değil, ama Venetia benim kızım değil," diye cevap verdi. "On sekiz yaşında da değil canım. Yirmi beş yaşında ve kendi metresi. Eğer gerçekten

Damerel'e aşık oldum. Bunun için üzgünüm, çünkü korkarım bu onun kalbinin kırılmasına neden olacak. Ama eğer çok ciddi bir suç işlemesinden

tedbirsizliğiniz yüzünden

kaygının mantığınızın önüne geçmesi. Kendi adıma Venetia'nın mükemmel ilkelere ve iyi bir anlayışa sahip kız olduğuna inanıyorum; ve Damerel'in

Prensipleri ne olursa olsun, kesinlikle sağduyudan yoksun değildir, aklında flörtten başka bir şey yoktur." Leydi Denny'nin başını salladığını gördü ve biraz da hiddetle ekledi: "Aşkım, Damerel gibi bir adamdan nasıl flört etmesinin beklenebileceğini senden biraz iyi bilmeme izin ver.

Venetia'nın durumundaki bir kıza karşı nasıl davranır! O bir çapkın: Bunu inkar etmiyorum, ama durum şu ki

çok önyargılı. Ahmaklıkları ne olursa olsun, soylu bir adamdır ve sıradan bir dünya bilgisine sahip değildir.

Çok güzel bir kadınla hoş bir flörtten daha iyi bir şey olamaz. Bu yanlış, çok zararlı bir şey, çünkü Manastır'dan ayrıldıktan sonra bir hafta içinde onu unutacak ve büyük olasılıkla çok acı çekecek, ama ona karşı bir *eğilimi* olduğunu düşünmekte haklıysanız, bu benim herhangi bir müdahalemle ya da - eklemeliyim ki - sizin herhangi bir girişiminizle iyileştirilemez. Damerel'in onunla sadece dalga geçtiği konusunda onu uyarın."

"Oh, Sir John, bunu bana söylemenize gerek yok!" diye haykırdı. "Görmeyecek kadar aptal değilim.

bir anda onunla konuşmanın faydasız olduğunu anladım! Ama yanıyorsunuz! Bu sabah yola çıktığımda bunu kabul ediyorum- Ama onu gördüğümde, gözleri ona her baktığında, en korkunç endişe beni ele geçirdi! Emin olabileceğiniz tek bir şey var: adam önemsiz biri değil, kızın ona olduğu kadar o da kıza aşık! Sir John, eğer onu korumak için bir şey yapılmazsa onunla *evlenecek!*"

"Yüce Tanrım!" diye bağırdı. "Bana şunu mu demek istiyorsun- Hayır, buna inanmıyorum! Venetia'yla ya da başka bir kadınla evlenmeye niyeti yok! Her gün sekiz otuz yaşında ve yaşam tarzı sabit: *bunu* tüm dünyaya açıkça gösterdi! Eğer bir varis uğruna evlenmek isteseydi, belki de bunca yıl boyunca bu kadar yıkıcı bir yol izlemezdi. Eğer mülkler miras kalmasaydı, hiç kuşku yok ki, tıpkı daha önce yaptığı gibi, onları elden çıkarırdı.

Çok büyük bir serveti boşa harcadı ve buna bakarak yerine kimin geçeceğini ne kadar az önemseydiğine karar verebiliriz. İlerlemesine eşlik eden açık skandallara gelince, neredeyse Kendisini en uygunsuz kişi haline getirmek istediğini varsayalım. *parti!*"

"Söylediklerinizin hepsi şüphesiz çok doğru ve olayla hiçbir ilgisi yok!" diye karşılık verdi hanımefendi. "Onun *niyeti* her ne olursa olsun, sen de kendi

çıkarmış! Bir adamın flüt çalarken nasıl göründüğünü ve nasıl konuştuğunu bilirim, ve bugün gördüğümün bu olmadığına inanabilirsiniz! Ona çok aşık ve eğer ona bir teklifte bulunmazsa *ya da* bu kadar şok edici bir öneriyi dinleyecek kadar aşık değil! Ona evlenme teklif edecek *o da* kabul edecek!" Sir John'un yüz ifadesindeki değişiklikten, kızın evlenme teklifini kabul ettiğini görmenin kuşkulu memnuniyetini yaşadı. Damerel'in telaşının düzensiz bir zihnin ürünü olmadığına onu ikna etmeyi başarmıştı ve sordu: "*Şimdi* Damerel'le konuşacak mısın?"

Ama o kararlılığını sürdürdü. "Kesinlikle olmaz! , ona ne söylememi istersiniz? Onunla en ufak bir tanışıklığım yok; Venetia'nın ne benimle bir akrabalığı var ne de bana hesap verebilir. Böyle bir müdahale büyük bir terbiyesizlik olur, hanımefendi! Eğer siz Böyle bir evliliğin ne kadar felaket olacağını anlaması için onu ikna edemezseniz, bu konuda yapılacak bir şey yok."

Onun sesindeki nihai notayı fark ederek, onu kendi düşünce tarzına getirme çabasından vazgeçti, Sadece bir şeyler yapılması *gerektiğini* söylüyordu, çünkü Venetia beş yaşında olduğu için Kendi işlerini idare etmesi için ona güvenilebilirdi. Kimse bu konuda bir kızdan daha az güvenilir olamazdı. Tanıdığı bekâr erkeklerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi ve bu yüzden karşısına çıkan ilk tecrübeli adama aşık olacağından emin olabilirdi. "Ve insanların ne diyeceğini biliyorsunuz, Sör John! Ama Yüzü ne kadar benzese de annesine benzemiyor ve onu mahvetmesine izin verilmemeli. hayat! Keşke Aubrey herhangi bir şeye en ufak bir ilgi gösterseydi. kitaplarının dışında. Ama burnunun dibinde neler olup bittiğini bile görmediğinden emin olabilirsiniz. Ona söylesem bana inanırdı!"

Bu konuda yanılmıştı. Aubrey sadece görmekle kalmamış, bir iki gün sonra kız kardeşine de açıkladığı gibi, bu olayla yakından ilgilenmiş, onu alışveriş yapacağı Thirsk'e götürme lütfunda bulunmuştu; eve dönerken, Damerel'in adı sık sık geçtiği gibi yine ortaya çıkınca, gelişigüzel bir soru sorarak onu şaşırtmıştı: "Onunla evlenecek misin, hayatım?"

Leydi Denny gibi o da, Damerel'in Undershaw'a yaptığı ziyaretlerin kendisinden çok onu görme arzusundan kaynaklanabileceğinin gelmediğini düşünmüştü. Bir süre tereddüt etti.

ve ekledi: "Sana sormayayım mı? İstemiyorsan cevap vermene gerek yok."

"Şey, cevap *veremem*," dedi açık yüreklilikle. "Bana bir teklifte bulunmadı!"

"Bunu biliyorum, aptal! Onunla nişanlanmış olsaydın bana söylemen gerekirdi! Sana teklif ettiğinde kabul edecek misin?"

"Aubrey, bunu bana sormanı kim istedi?" diye sordu. "Leydi Denny olamaz! Hemşire miydi?"

"Tanrım, hayır! Kimse yapmadı. Neden kimse yapsın ki?"

"Birinin size, Damerel'in Undershaw'a gelmesine izin vermemem için beni ikna edip edemeyeceğinizi denemenizi söylemiş olabileceğini düşündüm."

"Çok dikkat etmeliydim! Leydi Denny biliyor mu? Neden Jasper'ı görmemeni istesin ki? Ondan hoşlanmıyor mu?"

"Hayır, yani onu tanımıyor, sadece ününü biliyor ve sanırım beni içeri alabileceğini düşünüyor."

"Ah!" Kaşlarını çatarak ilerledi ve atlarını biraz kontrol etti. kulübenin kapısına yaklaştılar. "Hakkında pek bir şey bilmiyorum."

böyle şeyler, ama senin öyle olacağını sanmıyorum. Jasper'a niyetinin ne olduğunu sormalı mıyım?"

Gülmekten kendini alamadı. "Yalvarırım yapmayın!"

"Olmasa da olur," diye kabul etti. "Ayrıca, bunda bir anlam göremiyorum: seni baştan çıkarmak istediğini bana söyleyemezdi, söylese bile, ve her neyse, bu ne kadar saçma bir fikir! Hemşire'den kurtulmak istediğimde, onun Manastır'da kalması gerektiğini söyledi! Bu konuda fazla düşünmedim. İnsanların onun hakkında anlattığı hikayeler, ama doğru olmadıklarını söyleyebilirim. Her , muhtemelen onlar hakkında benden daha şey biliyorsunuzdur ve eğer sizin umurunuzda değilse benim neden olsun ki?"

Bu sırada kapılardan geçmişlerdi ve parkın içinden geçen caddede ilerliyorlardı.

Venetia dedi ki: "Kimin neden umurunda bilmiyorum ama Tüm hayatım boyunca bu yerde yaşadığım için zekâdan çok saçı olan aptal bir masum olduğumu düşünüyorlar. İstemediğine sevindim, tatlım. Ne olacağını bilemem ama Damerel benimle evlenmek isterse en azından hoşunuza gitmezdi, değil mi?"

"Hayır, sanırım bundan memnun olurum," diye cevap verdi.

"Gelecek yıl Cambridge'e gideceğim elbette, ama biliyorsun tatiller de olacak ve ben açık ara

Damerel'in evinde Conway'in evindekinden daha fazla."

Bu bakış açısı onu gülümsetti, ama daha fazla konuşulmadı, çünkü o anda caddedeki son dönemeç

Ev görüldüğünde, yüklü bir posta arabası ve dörtlünün kapıda durduğunu görünce şaşırdı.

"Alo, bu da ne?" diye haykırdı Aubrey. "Yüce Tanrım, bu Conway olmalı!"

"Hayır, değil," dedi Venetia, tüylü bir başlık gözüne ilişince. "Bu bir kadın! Ama bu kim olabilir, Hendred Teyze olabilir mi?"

Ama Aubrey atlarını arkasına çektiğinde ve ziyaretçi döndüğünde, Venetia kendini tamamen yabancı birine bakarken buldu. Bu durum onu daha da şaşırtmıştı.

yabancı'nın görünüşe göre

Müthiş sayıdaki portmanto ve bando kutularının arabadan çıkarılmasına nezaret ediyordu. Onu çevirdi

Şaşkın bakışlarını Ribble'a yöneltti, kaşları sessiz bir soruyla kalktı; ama Ribble oldukça şaşkın görünüyordu ve Ribble bir açıklama isteyemeden, orta yaşlı, son moda giyinmiş bir bayan olan yabancı öne çıktı ve nazik bir güven havasıyla şöyle dedi

"Bayan

Venetia Lanyon? Ama sormama gerek yok! Ya zavallı küçük topal çocuk? Ben Bayan Scorrier, belki de tahmin etmişsinizdir.

varışımızdan haberdar edin!"

Venetia faytondan inerek, "Özür dilerim hanımefendi," dedi, "ama bir yanlışlık olmalı! Korkarım anlamıyorum!"

Bayan Scorrier bir ona baktı, yüzünde sevecenlikten çok uzak bir ifade vardı. "Demek istediğiniz bana o adamın söylediklerinin doğru olduğunu ve bir mektup aldım - bunu biliyor olabilirdim! ah, kesinlikle tahmin etmeliydim.

Londra'da *gazeteye* hiçbir bildiri gönderilmemiş!" "Bildirim mi?" diye tekrarladı Venetia. "*Gazete* mi?"

Nezaketini geri kazanarak. Bayan Scorrier gülerek şöyle dedi: "Ne kadar yaramaz ve unutkan! Onu çok fena azarlayacağım, söz veriyorum! Sanırım sen de ne yapacağımı şaşırdım. Size bir sürpriz getirdim ama umarım nahoş bir sürpriz değildir! Charlotte, evcil hayvanım!"

Bu çağrıya cevaben, ki bu çağrı

Açık kapı, açık mavi iri, endişeli gözleri, bir miktar keten lülesi ve yumuşak, aşırı

hassas ağzı, evden çıktı ve gergin, soluk soluğa bir sesle: "Evet, anne?" dedi.

"Buraya gel, aşkım!" diye davet etti Bayan Scorrier. "Sevgili çocuğum! Yeni kız kardeşin ve küçük topal kardeşinle tanışmayı çok istiyordun, değil mi? İşte ikisi de burada! Evet, Bayan Lanyon: Bu *Leydi* Lanyon!"

XI

Yaşadığı şok Venetia'yı birkaç dakika sessizliğe gömdü, bu belki de bir şanstı çünkü aklına gelen ilk düşünce bu duyurunun doğru olamayacağıydı. Kadın

bunun doğru olması gerektiğini hemen anladı; ve

Durumun olağanüstü doğası aklına geldi,

gülmeye başladı. "Ah, Conway ne kadar *çirkin* ve ona ne kadar *benziyor*!" diye haykırdı. Elini Charlotte'a uzattı.

"Nasılsınız? Yeni evinizde ne kadar şaşırtıcı bir karşılama oldu!

Bizi affetmelisin, çünkü

Aslında bu zevki yaşayacağımıza dair en ufak bir fikrimiz yoktu! Conway'in seninle olmadığını duydum. Nerede?

- Oh, bize her şeyi anlatırsınız, ama önce Bayan Gurnard'ı görmeliyim - hizmetçimiz, ve ona hangi odaları hazırlaması gerektiğini söylemeliyim. Lütfen sizi içeri almama izin verin! Yolculuğunuzdan sonra ikiniz de yorgun olmalısınız."

Evin içine ve yeni yakılmış bir ateşin bulunduğu salona doğru ilerledi ve iki bayana oturmaları için yalvardı. Gözlerini bir andan fazla kaldıramayacak kadar utangaç görünen Charlotte mırıldandı

nezaket ve çok üzgün olmakla ilgili bir şeyler

Venetia gülümseyerek cevap verdi: "Şimdi her birimiz diğerinden af dilediğimize göre, sanırım bu konuda birleşmeliyiz.

Gerçek suçluyu kötüye , değil mi? Conway'in bir mektup yazmaktansa neredeyse her şeyi yapacağına inanıyorum.

Ama *bu* sefer başarısız olması kesinlikle çok kötü! Şapkanı ve pelerinini çıkarmayacak mısın? Eminim ki, biraz hava almaktan memnun olacaksın.

Yolculuğunuzdan sonra ferahlamak için: çay ister misiniz?
Hemen biraz içersiniz, sonra sizi yukarı çıkarırım."

"Teşekkür ederim! Çok nazıksınız! Zahmet olmazsa!"

Etrafına dikkatle bakan Bayan Scorrier buna güldü ve haykırdı:
"Eğer böyle konuşursan Bayan Lanyon seni tam bir kaz
sanacak, aşkım.

Bu! Kendi evinizde olduğunuzu unutmamalısınız, değil mi
sevgili Bayan Lanyon? Biraz çay çok iyi olurdu, gerçi bu saatte
böyle bir lükse pek düğkün değilim. Ama Charlotte, size
söylemeliyim, hassas bir durumda ve dün gece Doncaster'da
yatmamıza rağmen

"Oldukça bitkin olduğunu söyleyebilirim."

"Hassas bir durumda!" Venetia biraz baktı
Charlotte'a hayretle baktı. "Bir süredir evlisiniz o zaman!"

Charlotte kızarak, "Temmuz," diye fısıldadı. "Conway
izindeydi, anlıyorsun ya, Paris'te."

Bayan Scorrier ateğin yanındaki kanepeye uzanıp eldivenlerini
çıkartırken, "ğagkın görünmenize , Bayan Lanyon!" dedi. "Sizi
temin ederim ki

Sör Conway'in ayaklarımı yerden kesmesine izin verdiğim için
çok şaşırdım. Tam bir kasırga ! İlk görüşte aşk vakasıydı ve Sör
Conway için

hazinesini de yanında karargâha götürecekti. Aslında, eğer
evliliğe onay vermeseydim.

kesinlikle onunla kaçardı!" "Ah, anne!" diye

itiraz etti Charlotte belli belirsiz.

"Ama önceden tanışmıyor muydunuz? Sanmıştım ki

-Bu kesinlikle bir romantizmdi! Çay içtikten sonra bana her şeyi
anlatmanı dört gözle bekleyeceğim!"

Nazıkçe özür diledi ve görüşmek üzere oradan ayrıldı.

Bayan Gurnard ile. Eve girdiğinde onu merdivenlerin dururken
görmüştü ve bunu biliyordu,

Onunla göz göze gelmeye cesaret edemeden, memnun olmaktan çok uzak olduğunu anladı. Artık Hemşire ve Ribble'dan oluşan takviye kuvvetler edinmişti. bu üç sadık hizmetkâra bir bakış atmak yeterliydi. Venetia'ya başının belada olduğunu haber verdi. Sorunun kaynağını ortaya çıkarmak için hiç vakit kaybetmedi: Yeni gelenlere bir çay tepsisi göndermesi istendiğinde Bayan Gurnard buz gibi bir ses tonuyla cevap verdi: "Bunun yapılmasını çoktan emrettim, Bayan Venetia - hanımefendinin annesi bunu yapmamı istedi. Hayır," dedi.

"Bu konuda benimle konuşması gerekliydi, çünkü bu konu aklımın ucundaydı.

Yolculuğundan sonra biraz çay ya da bir kadeh şarap içip içmeyeceğini sormak için."

"Bayan Venetia!" diye söze girdi Hemşire. "Bayan Scorrier'in ya da kendisine her ne diyorsa, Bayan Venetia'ya Gurnard yatakların iyi havalandırıldığından emin olmak için! Eğer *bana* böyle bir şey söyleme cüretini gösterseydi, ona buranın sıradan bir han değil, bir beyefendinin yeri olduğunu söyledim!"

Bayan Gurnard kibirli bir tavırla, "Ben kendimi bu kadar küçük düşürmezdim, Hemşire," dedi. "Ama iş, hanımefendileri için hemen en iyi yatak odasının hazırlanması gerektiğini söylemeye gelince-"

"ve Londra'daki güzel Abigail buraya gelene kadar hizmetçilerden birinin hanımefendiye bakması gerektiğini bildiriyor!"

enterpolasyonlu Hemşire.

"-Bana uygun gördüğünüz emirleri vereceğinizden hiç şüphem olmadığını söylemek zorunda hissettim, hanımefendi."

"*Ben* de aynen öyle dedim, hanımefendi!" diye başını salladı Ribble

onaylayarak. "Bayan Venetia, kendisi bu konuyla ilgilenmezse buradaki hiç kimsenin genç kadınla tanışmak için yarın York'a göndermeyi düşünürdüm. I

Onu inandı. Ona, ne yapmak istediğinizi sormayı ihmal etmeyeceğime dair güvence verdim, hanımefendi."

Venetia yüreği burkularak kendini bu harap olmuş hassasiyetleri yatıştırma görevine adadı. Sadece bir tanesiyle kızgın partiler bir nebze olsun başarı elde etti: Gelinin zaten aile yolunda olduğunu öğrenen hemşire, gözlerindeki fanatik ışıkla bunun

Bu durum onu Charlotte'la barıştırmak için çok şey yaptı. Doldurmak için çağrıldığı pozisyona ne yazık ki layık olmasa da Hemşire'nin üzerinde tam bir kontrol uygulamaya niyetli olduğu bebeğin iyiliği için buna katlanıldı. Bayan.

Gurnard, bu mutlu olayın

Hemşire bir kez daha boşalan tahtına oturdu, uğursuz bir şekilde ilerleyen yaşından ve yeni yöntemlere alışamadığından bahsetti; Ribble ise böylesine hassas bir konuda yorum yapmaya cüret edemeyerek, daha da uğursuz bir not ekledi Bayan Scorrier'in Undershaw'da uzun süre kalıp kalmayacağını sormak için izin isteyerek sempozyuma katıldı.

Ev halkının bu önemli üyelerini biraz olsun yatıştırmayı başaran Venetia, Aubrey'i ikna etmek gibi çok daha zor bir görevle uğraşmaya hazırlandı.

En azından baldızına ve annesine karşı edepli davranıyordu. Tek bir kelime bile etmeden ahıra doğru yola çıkmıştı ve Venetia onu alıkoymak için herhangi bir girişimde bulunmaktan kaçındı.

O

Bahçe kapısından eve olabileceğini tahmin etti ve onu kütüphanede aramaya gitti,

Ön salondan kütüphaneye açılan geniş geçitte yürürken, Bayan Scorrier'in biraz fazla güçlü kişiliğinin Aubrey'i babası kadar inatçı bir münzeviye dönüştürmeye yeteceğini düşündü.

Beklediği gibi, adam kütüphanedeydi. Babası

Belli ki onun ortaya çıkmasını büyük bir heyecanla bekliyordu.

Sabırsızlıkla, çünkü neredeyse kadın daha kapıyı kapatıp antreye girmeden önce sordu: "Ne yaptın sen?"

Onlar mı? Böyle bir hikayeye inanıyor musun? Ben inanmıyorum! Conway bile bize böyle bir numara yapamaz!"

"Bu benim kendi düşüncemdi," diye itiraf etti. "Ama bu olmaz, aşkım: doğru ! Korkunç bir şok, değil mi? Bunu nasıl atlatacağımızı henüz bilmiyorum ama yapmamız gereken bu."

"Bilmiyor musun? O zaman sana söyleyeceğim! Tıpkı bu olayda yapmayı planladığınız gibi kendimize ev kuracağız!"

"Evet, elbette, ama bunu hemen yapamayız, canım! Bunun ne kadar imkansız olduğunu anlamalısınız! Ta ki Conway, Undershaw'dan benim sorumlu olduğumu söyledi."

"Ve sen de başarısız oluyorsun, Mytchett!" dedi hızla. "Conway ikinize de onun adına hareket etme yetkisi verdi. Hatırlıyorum. Mytchett, vekaletnameyi Conway'e göndermeden önce sizinle vekaletnamenin şartlarını görüşmek için buraya geliyor. İmzaladım!"

"Elbette öyle yaptı, ama bunun nedeni, yatırılan sermayeyle ve elbette ortaya çıkabilecek yasal işlerle ilgilenmek için benden çok daha uygun olduğunu bilmesiydi. Malikânenin günlük işlerini yürütmek için pazarlık yapmadı.

onu da zorladı. Ayrıca, Aubrey, biz Conway'in karısı girer girmez Undershaw'ı terk et! Bu hem çok uygunsuz, hem de kaba bir davranış olur."

"Tek bir uyarıda bulunmadan onu bize kakalayacak kadar uygunsuz ve kaba mı?"

"Sanırım bu onun hatası değildi. Aslında, bundan eminim. Zavallı yaratık, o kadar mahcup ki fısıltının ötesinde konuşmaya cesaret edemiyor! Onun için çok üzülüyorum. Onu hiç de sakıncalı bulmuyorum, canım: nazik, utangaç bir kıza benziyor ve sanırım yakında ona çok bağlanacağız."

"Öyle mi? Ve annesine gelince, kesinlikle *titre!*"

Güldü. "Kendi adıma, hayır! İğrenç bir kadın; şimdiden hizmetçilerin belini büktü, benimkini de.

Birazcık! Ama ona nezaketten başka bir şey göstermek istemiyorum ve sizden de bunu yapmamanızı rica ediyorum!"

Adam gözlerini kısarak ona baktı ama hiçbir şey söylemedi. Kadının ondan alabildiği en fazla şey, Bayan Scorrier'e kaba bir şey söylemeyeceğine dair verdiği söz oldu.

ona provokasyon teklif etti ve bununla denemek zorunda kaldı En azından tatmin olmak için. Ama Aubrey'nin neyi kışkırtma olarak göreceği büyük ölçüde ruh haline bağlı olduğu için beklentileri yüksek değildi.

Onu resmen tanıştırmak için misafir odasına götürdü.

İki hanımefendiyi çay ve makaron hakkında konuşurken buldular. Bayan Scorrier Venetia'yı zarif bir gülümsemeyle karşıladı ve şöyle dedi: "Ne kadar lezzetli bir çay, sevgili Bayan Lanyon! Hizmetçiye bunu nereden temin ettiğini gerçekten sormalıyım." O sırada Aubrey'nin içeri girdiğini gördü. Kız kardeşinin ardından odaya girdi ve onu da karşılamaya dahil etti.

Oldukça sert bir şekilde eğildi ve önce onunla tokalaştı.

Charlotte'a dönüp şöyle dedi: "? Kardeşimi nasıl bıraktın! Yakında seni takip edecek mi?"

"Bilmiyorum, umarım onu bırakmak istemezdim ama annem düşündü ki-"

"Annem kızının Cambray'in karmaşasından uzakta çok daha iyi olacağını düşünüyordu!" diye araya girdi.

Bayan Scorrier, Venetia'yı şimdiden kızdırmaya başlayan bir kahkaha attı. "Kardeşiniz yıl sonuna kadar kesinlikle evde olacak, çünkü Dük önümüzdeki ayın başında orduyu dağıtmaya başlayacak. Bayan Lanyon, ben Charlotte'a buranın ne kadar güzel bir oda olduğunu söylüyordum! Oldukça büyüleyici, gerçekten, ve sahip olduğum herhangi bir salon kadar zarif bir salon yapmak için yeni asmalardan başka bir şey istemiyor. gördüm."

Venetia bu sözlerle biraz şaşırdı, ama soğukkanlılıkla cevap verdi ve eğer Mrs.

Scorrier, Aubrey ve Charlotte'un birbirlerini tanıyabilecekleri bir konuşma yaparak kanepede onun yanına oturdu.

Bayan Scorrier konuşmaya son derece hazırdı ve kısa süre içinde kendi konuşmasından daha fazlasını sürdürebilme yeteneğine sahip olduğunu gösterdi.

bir konuşmayı paylaşırken, sözlerin arasına girerek Arada bir diğerine. Kızına yöneltilen her soruya cevap veriyor, Charlotte'un söylediği her şeyi ya düzeltiyor ya da güçlendiriyordu. Davranışları güler yüzlüydü, neredeyse sürekli gülümsüyordu, ama bu

Venetia'nın kendisine kuşkulu bir düşmanlıkla bakıldığını anlaması uzun sürmedi. Bayan Scorrier ona iltifat ederken cömert davranıyor, ama aynı zamanda onu küçümsemeyi de ihmal etmiyordu.

Onun gibi biriyle karşılaştığında, tavrını açıklayamıyordu. Kızının baldızında üstesinden gelingereken bir düşman görmeye kararlı görünüyordu; Charlotte'un Undershaw'da başlatacağına şüphe olmayan değişikliklerden bahsederek ve Venetia, hükümetin dizginlerini bir başkasına devretmek zorunda kaldığı için neler hissetmesi gerektiğini ne kadar iyi anladığını, Charlotte'un haklarını çok kışkırdığını ve onları savunmak için savaşılmaya çok hazır olduğunu açıkça belirtti.

Yaklaşık bir saatin sonunda, Bayan Gurnard en görkemli haliyle içeri girerek iki bayanı şu odaya götürmeyi teklif etti

kendi yatak odalarında, Venetia biliyordu ki Undershaw'ın rahatlığı sona ermişti ve Gelecek, çekişme ve başka bir şey vaat etmiyordu. Düşmanlığının yanı sıra Bayan Scorrier'in idareci bir mizacı ve Venetia'dan bahçıvanın oğluna kadar herkese daha iyi bir yaşam tarzı göstermek için kontrol edilemez bir arzusu vardı. İster bir evin idaresi, ister sardunyaların muhafazası olsun, verilen herhangi bir görevi yerine getirmek. Bayan Scorrier'in makaronlarının Gunter'inkiler kadar iyi olduğunu söylediği aşçıya bile, daha üstün olduğu anlaşılabilecek bir tarif verilecekti; ve sanki zihinsel vizyon Bu sözün çağrıştırdıkları yeterince korkunç değildi, bir de Venetia'ya bir kızın adını vereceğine söz verdi. Aubrey'nin topallığını iyileştirmek için ne yapması gerektiğini bileceğinden hiç şüphesi yoktu. Venetia onu kötü niyetten beraat ettirdi, ama bu kadar çok insanın neden böyle davrandığını anlamakta güçlük çekmedi. (göre) ona karşı sık sık utanç verici davranışlarda bulunuyordu.

Charlotte için hazırlanan yatak odasının selefi tarafından kullanıldığından emin olduktan sonra bunu onaylamaktan memnun oldu; ama Venetia ona gülümseyince Charlotte, ve dedi ki: "İhtiyacın olan her şeye sahip değilsen bana söyleyeceksin, değil mi?" diyerek azarlayan bir parmak salladı, ve toparlayıcı bir tonda şöyle dedi: "Hayır, hayır, Bayan Lanyon, yapmayın, ben Sana yalvarıyorum, tembel küçük kedimi sana güvenmesi için cesaretlendir!" Ona artık evli bir hanımefendi olduğunu ve kendi evinin hanımı olduğunu, kendi emirlerini vermeyi öğrenmesi gerektiğini ve ne bana ne de sana güvenmemesi gerektiğini söylüyordum." Venetia az sonra kendi odasından çıkıp tekrar aşağı indiğinde Charlotte'u salonda tek başına otururken buldu. Şık bir akşam elbisesi giymişti. İpekten, yarım etekli bir elbise giymişti ama modaya uygun bir başhemşireden çok korkmuş bir kız öğrenciye benziyordu.

Venetia'yı görür görmez içgüdüsel olarak ayağa kalktı. Onunla konuşmak için bir fırsat bulduğuma sevindim. Bayan Scorrier'in araya girmesiyle Venetia onu rahatlatmak için elinden geleni yaptı. Ancak kısmen başarılı oldu ve kısa süre sonra Charlotte'un uysal mizacı ve Yumuşak huyluluğu onu memnun etmek için can atarken, bu uysal özellikleri aynı zamanda güçlü fikirli annesinin tahakkümüne dayanamadı. Eğer bunu kelimelere dökebilseydi (ki bu onun tamamen Bayan Scorrier onu baldızına karşı dikkatli olması için uyarmıştı, bu gerçek daha açık olamazdı; ve ne espri anlayışı ne de açık konuşma alışkanlığı olduğu için, Venetia'nın gülümseyerek kendisine bir fahişe gözüyle bakılmamasını rica etmesi onu sadece tutarsız bir utanca sürüklemeye yaradı. Ancak o zaman Conway'den bahsederken tamamen doğal davranıyor ve kahramana tapınma konusundaki utangaçlığını unuttuyordu. Conway mucizevi bir şekilde ona aşık olmuş bir yarı tanrıydı; onun ihtişamını düşünmek bile yanaklarının kızarmasına ve yumuşak gözlerinin parlamasına neden oluyordu; ve onun cesur eylemlerini ve bilgece sözlerini anlatırken oldukça canlanıyordu.

Venetia kardeşinin bu tanınmaz portresi eğlenmiş olabilir ama aynı zamanda duygulanmıştı ve hemen Conway'i bu işe çeken şeyin ne olduğunu anladım. biraz yavan bir kızdı. Nazıkçe şöyle dedi: "Ondan ayrılmak zorunda kalmak sizi çok mutsuz etmiş olmalı. Sizin için en içten duygularımı ifade ediyorum!"

Charlotte'un gözleri yaşardı. "Oh, çok korkunçtu! Gitmek istemiyordum, ama tek çarenin bu olduğunu düşünüyordu, çünkü Albay Skidby anneme kaba davranıyordu, bu da Conway için çok garip bir durumdu, çünkü tabii ki annem ve bu yüzden Albay'ı partilerimize davet edemedik, bu da aşırı derecede Conway için rahatsız edici! Sadece hayal! O korkunç adam zavallı annem hakkında en gerçek dışı hikayeleri yaydı ve

pek çok insan ona inandı ve onun tarafını tuttu.

O kadar kaba davrandı ki, tüm hikayeyi Lord Hill'e anlatmak *zorunda kaldı* ve Conway'in şöyle demesine neden oldu

-Bu da ona İngiltere'ye dönmemizin en iyisi olacağını düşündürdü!" Bu düşüncesizce anlattıklarını şöyle bitirdi ve aceleyle ekledi: "Ve bunun yanı sıra, pek iyi değildim!"

"Buna hiç şaşmıyorum!" dedi Venetia, gözlerinde neşeli bir parıltıyla. "Sizin yerinizde olsaydım yatağıma çekilirdim herhalde! İnsanın kendini bir kavganın ortasında bulmasından daha kötü bir şey düşünemiyorum."

"Ah, çok korkunçtu!" dedi Charlotte istemsizce ve hatırladıkça ürperiyordu. "Bu beni oldukça

histerikti, yüzden elbette annem beni terk etmeyecekti - herhangi bir soru yoktu çünkü ondan ayrılmaya asla dayanamayacağımdan eminim ve özellikle de kendimi

Zavallı!" Mendilini kıvırmaya başladı ve duraksayarak konuştu:

"Anne, annem bazen bir şeyler söyler ama onları kastetmez ve babam varlıklı olmadığı ve ailesi Elizabeth teyzemi de yanına alarak çok nahoş bir şekilde davrandığı için katlanması gereken çok şey vardı.

Zavallı anneme kaba davrandığında ve onu affetmesi için yalvarmadığında, annemin yapabileceği hiçbir şey yoktu.

bağlantıyı kesti. Sonra babam Yarımada'da yakalandığı ateşten öldü, çünkü o da bir askerdi, tıpkı

Conway, biliyorsunuz, annemin yaşamak için sadece kız kardeşim ve bana ihtiyacı vardı."

"Sadece bir kız kardeşiniz mi var?" diye sordu Venetia, Bayan Scorrier'in denemeleri hakkında yapacak uygun bir yorum bul.

"Evet, kız kardeşim Fanny. Benden daha büyük ama biz çok iyi arkadaşlık! Çok üzücüydü! İki yıl önce evlendi ve benim hiç görmediğim küçük bir bebeği var, çünkü eniştem, ki biz onu

çok sevimli bir adam olmasına rağmen, kıskanç bir mizaca sahipti ve annemle kalmaya gittiğimizde ona hiç de hoş davranmadı.

ve Fanny ile birlikte olmasını istemediğini söyledi.

Evine burnunu sokuyor *ve sorun çıkarıyordu*, çünkü kız kardeşime oldukça şaşırtıcı derecede müsrif hatta annemin şüphesine göre *sahtekâr* olan hizmetçiyi kovmasını tavsiye etmeyi görev biliyordu!"

Venetia bu kurnazca konuşmanın etkisinden kurtulamadan Bayan Scorrier odaya girdi ve Charlotte'u, Undershaw'ı hizmetçisinden kurtarmaya yönelik herhangi bir girişimin sadece

annesinin rahatsızlığı terk edilmek zorunda kaldı.

Bayan Scorrier tüm sevecenliğiyle ve geleceğe yönelik canlı planlarıyla geldi. Görünüşe bakılırsa

Bayan Gurnard'ın, Undershaw'daki organizasyonun her ayrıntısıyla ilgilenmesi için gönderdiği hizmetçi, iyileştirilmesi gereken çok şey görüyordu. Evlenmemiş bir kadın için çok uygun olan

Leydi Lanyon için emekliliğinde kardeşiyle yaşayan bir kadın kesinlikle uygun değildi. Özellikle de

Sonuç olarak kâhyanın altında iki üniformalı uşak olması gerekiyordu; ama Bayan Lanyon bunun harcamalarda önemli bir artış anlamına geleceğini düşünmüyor olmalıydı, çünkü (bunu söylemeye cesaret edebilirse)

evde çalışan kadın sayısının aşırı olduğuna inanıyordu. "Bu, evde çalışan kadın sayısının

Çok iyi idare ettiniz, sevgili Bayan Lanyon," dedi Venetia'ya nazikçe. "Gerçekten de, itiraf etmeliyim ki

Gördüklerim beni oldukça şaşırttı ve dürüstçe söyleyebilirim ki ev idareniz için yüzünüzün kızarmasına gerek olmadığını söyleyin."

"Hiç de bile!" diye onayladı Venetia, sesinde titreyen bir eğlenceyle. "Yine de bir başkasına ait bir iltifatı kabul etmekten utanabilirim! Bayan Gurnard ben doğmadan önce Undershaw'ın kahyasıydı." Charlotte'a hitap etmek için başını çevirdi ve hafifçe şöyle dedi: "Sanırım size evin her bölümünü gezdirmek isteyecektir.

Yarın. Biraz sert görünmesine aldırmayın! Çok kısa bir süre sonra, senin bir şey yapmadığını gördüğünde sana alışacaktır. tüm ekonomisini ve düzenlemelerini altüst etmek anlamına geliyor. Ona Conway'den bahset! Conway'in üzerine titriyor, biliyorsunuz, hatta ona sevgili Gurney'im demesine bile izin veriyor, ki ben bunu yapmaya asla cesaret edemem. Büyük ihtimalle size anahtarlarını verecektir. Sizi uyarmama gerek yok.

kalmaları için ona yalvarmalıyım!"

"Oh, hayır! Hayal bile edemezdim-"

"Bayan Scorrier sözünü keserek, "Buna gelince, aşkım," dedi. devam etmek istediğiniz gibi başlamanın en iyisi olduğuna inanıyorum. Bayan Lanyon'un, bu konuda bir şey söylemekten çekinmesi çok doğal.

Kadını uzun zamandır tanıdığı için kendisi de öyle, ama sizin için durum farklı. Eski hizmetkarlar hep aynıdır! Çabucak avantaj elde ederler ve mükemmel birer zorbaya dönüşürler. Eğer benim tavsiyemi dinlersen, canım-"

"Kız kardeKime danıKsa daha iyi olur," dedi Aubrey, bu duymak için tam zamanında odaya girmişti. "Tanrım, Conway eve döndüğünde Bayan Gurnard'ın Undershaw'dan bir poşet içinde ayrıldığını görse ortalığı nasıl da toz duman ederdi!"

Conway'in hoşnutsuzluğunu düşünmek Charlotte'un renginin solmasına neden oldu ve hatta Bayan Scorrier'in duraksamasına yol açtı. O da

"Göreceğiz," demekle yetindi: "Göreceğiz," dedi ama gülümsemesi dudaklarında sabit rağmen Aubrey'e attığı bakış hiç de sevimli değildi.

Venetia sadece onu daha fazla kışkırtmaması için dua edebilirdi

Dua kabul ve yemek sona ermeden çok önce Aubrey'i tanıyan herkes onun savaşıma karar verdiğini anlamış olmalıydı.

Yemek salonuna girdiğinde, masanın başına oturmasının beklendiğini Charlotte, kekeleyerek geri çekildi

içgüdüsel bir iyi duyguyla: "Oh, dua et-! İşte burası

oturmaya alışkınsınız, değil mi Bayan Lanyon? İzin verirseniz, yerinize oturmamayı tercih ederim!"

"Ama seninkini almamayı tercih ederim!" diye karşılık verdi Venetia. "Bu arada, bana Venetia demenizi dilerim!"

"Oh, evet! Teşekkür ederim, çok mutlu olmalıyım! Ama *dua* et yapmaz mısın-"

"Sevgili Charlotte, Bayan Lanyon senin oldukça Eğer dikkat etmezsen kaz gibi olursun!" dedi Bayan Scorrier. "O çok haklı ve sizi temin ederim ki hiç tereddüt etmenize gerek yok."

Venetia'ya özellikle geniş bir gülümseme fırlattı ve ekledi: "Kız kardeşlerin kaderi, değil mi?

kardeşleri evlendiğinde ikinci sırada mı?" "Şüphesiz, hanımefendi."

Aubrey, "Fazla kahverengi yapıyorsun, tatlım!" dedi, yüzünde bir parıltıyla

gözleriyle. "Akşam yemeğini mutfakta yersen Undershaw'da yine de ilk sırada yer , bunu sen de biliyorsun!"

"Ne kadar sadık bir ağabey!" dedi Bayan Scorrier hafifçe gülerek.

"Ne kadar saçma!" diye karşılık verdi Venetia. "Ateşin yanında mı oturmak , hanımefendi, yoksa-"

Aubrey olumlu bir tavırla, "Bayan Scorrier masanın en *altına* oturmalı," dedi.

Bayan Scorrier öğretici bir tavırla, "Masanın *ayak* kısmını *kastediyorsunuz*, yani *baş tarafın* karşısını, anlıyorsunuz," dedi.

"Evet, elbette," diye yanıtladı Aubrey, şaşırılmış görünüyordu. "Dip mi dedim ben? Bunu bana ne yaptırdı acaba?"

Venetia Charlotte'a Paris ziyaretinden memnun kalıp kalmadığını sordu. Bu, Charlotte'un Paris'te geçirdiği süre boyunca kendini yapmak zorunda hissettiği birçok aceleci müdahaleden ilkiydi.

Daha sonra acı bir şekilde gerçekten unutulmaz bir akşam yemeği partisi olarak tanımlandı, çünkü Aubrey kışkırtılmamış saldırılarda bulunmazken, herhangi bir saldırganlık belirtisinin intikamını almak için hızlı davrandı. Yaptığından beri

Kendisini kız kardeşinin şampiyonu ilan ettiği ve düşmanla girdiği her karşılaşmayı kazandığı apaçık ortadayken, Venetia sadece Bayan Scorrier'in ya çok aptal olduğunu ya da şeytani dehasının ona kur yapmaya zorladığını düşünebilirdi.

Şaşkınlık içindeydi. Venetia'nın hayali iddialarını bastırma isteğine gerçekten karşı koyamıyor gibiydi, bu yüzden yemek odası hızla bir savaş alanına dönüştü.

(Venetia, önlenemez bir parıltıyla şöyle düşündü eğlence) hattı kaçınılmaz olarak sütuna karşı üstünlüğünü gösterdi. Aubrey'in anlaşılması zor taktiklerine karşı koyamayan Mrs.

Scorrier onu ağır bir şekilde sermeye çalıştı. Kararlı gülümsemesiyle ona kimsenin onu ve Conway'i kardeş olarak kabul etmeyeceğini söyledi.

Birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Aubrey anında, ne gibi çirkin karşılaştırmalar yapmak istediğini açıklayamadı, bir parça endişeyle: "Hayır, kimsenin *yapabileceğini* sanmıyorum, sizce de öyle değil mi hanımefendi? Ailenin kas gücü onda, beyni bende, güzelliği de Venetia'da."

Bu olaydan sonra Bayan Scorrier'in öfkesi iyice artmış bir halde masadan kalkması pek de şaşırtıcı değildi. Ne zaman Salonda yanan ateşin yanındaki sandalyeye oturduğunda, gözlerinde onu çok sert gösteren bir bakış vardı.

Ama kendini son derece tatsız bir hale getirme niyeti Venetia'nın şu sözleriyle engellendi

İki acil mektup yazması gerektiğinden, Charlotte'un onu çay vaktine kadar yalnız bırakırsa kendisini affedeceğini ve sadece annesiyle sakin bir akşam geçireceğini umuyordu.

Şirket. Sonra odadan çıktı ve Aubrey'in yanına gitti.

Kütüphanede, o cennete girerken derin bir hisle şöyle dedi:

"Şeytan!"

Ona sırtıttı. "Bir gece içinde evi ondan kurtaramayacağıma dair bana ne kadar şans verirsin?"

"Hiç! Bu seni soymak olur, çünkü bunu yapmayacaksın. Ve, gerçekten, aşkım, Charlotte'un duygularını

Trifle! O bir ninnyhammer olabilir, ama buna yardım edemez,

Ve ki mizacı da son derece sevecen ve yardımseverdir."

"Çok *tatlı bir şekilde* ağlak ve çok *yumuşak bir şekilde sıkıcı* demek istiyorsunuz!"

"En azından tatlılık şükredilecek bir şey! Masanı kullanmak ister misin? Teyzeme yazmalıyım.

Hendred'e ve Leydi Denny'ye, salonda ya da sabah odasında ateş yaktırmadım."

"Onları yakmadın mı?" dedi işaret ederek.

Venetia büyük masaya oturarak, "Beni histeri krizlerine girerken görmek istemiyorsanız, *sessiz olun!*" diye yalvardı.

"Ah, Aubrey, ne şok edici bir kalem! Dua et, onu benim için onar!"

Kalemi ondan aldı ve masadan küçük bir bıçak aldı. Kalemini parlatırken aniden şöyle dedi: "Sen Conway'in evlendiğini teyzeme ve Denny'lere söylemek için mi yazıyorsun?"

"Elbette ve Leydi Denny'yle en azından daha önce olacağımı umuyorum. Teyzem bu mektubu

Belki de çoktan yapmıştır, çünkü o iğrenç kadın bana ayrılmadan önce ilanı gönderdiğini söyledi.

Londra'ya! Üç ay boyunca bunu yaptıktan sonra birkaç gün daha beklemiş olabileceğini düşünürsünüz!"

Kalemi ona geri verdi. "Conway, Clara Denny ile nişanlı değildi, değil mi?"

"Hayır, yani kesinlikle *açıkça* değil! Leydi Denny o zaman bana ikisinin de çok genç olduğunu ve Sir John'un şu tarihe kadar nişanlanmalarına izin vermeyeceğini söylemişti Conway reşitti ve Clara dışarı çıkmıştı, ancak maçı memnuniyetle karşılayacağına şüphe yoktu ve hiçbir Clara'nın Conway'e söz verdiğini düşündüğünden de şüpheliyim."

"Kızlar ne kadar aptal!" diye haykırdı sabırsızlıkla. "Conway babam öldüğünde onu satabilirdi!

Bunu biliyor olmalıydı!"

Venetia içini çekti. "Öyle sanırsınız, ama bir keresinde bana söylediği bir şeyden çok korkuyorum.

Orduda kalmaya devam etti çünkü bunu yapmanın görevi olduğunu düşünüyordu."

"Conway? Clara Denny bile bu kaçak içkiye inanamadı!"

"Sizi temin ederim yapabilirdi. Ve kabul etmelisiniz ki, onu özellikle tanımayan herhangi biri

Buna kendisinin de inanması ve her zaman kendisine en uygun olanı yapmak için takdire şayan nedenler bir yana, asil *görünüyor!*"

Bunu kabul etti ama düşünceli bir anın ardından şöyle dedi:

"Yapmak

Bunu yapabilir , canım?"

"Hayır, aşkım," dedi neşeyle, standish'i açarak. "Sen sadece sana en uygun olanı yapıyorsun, erdemli bir neden arama zahmetine girmeden. Çünkü iğrenç derecede kibirlisiniz ve kimsenin sizin hakkınızda ne düşündüğü zerre kadar umurunuzda değil. Conway umursuyor."

Aubrey karakterinin bu şekilde yorumlanmasını soğukkanlılıkla karşılayarak, "İkiyüzlü olmaktansa kendini beğenmiş olmayı tercih ederim," dedi. "Bu gösterişli evliliğin sebebinin ne olduğunu duymak için sabırsızlandığımı söylemeliyim. de, sebebi ? Niye bir mektup yazmadı ki?

Bize söylemek mi? Sonunda bize söylemesi gerektiğini biliyordu! Yarı yarıya geri zekalı!"

Venetia yazmaya başladığı mektuptan başını kaldırdı. "Evet, bu benim de kafamı karıştırdı," diye itiraf etti. "Ama ben Akşam yemeği için giyinirken bu konuyu düşündüm ve nasıl olduğu hakkında oldukça iyi bir fikre sahip olduğumu sanıyorum. Ve bu haberin zavallı Clara için şok edici bir darbe olmasından korkmama neden olan şey de bu. Bence Conway Clara'ya teklifte bulunmak istedi. Hâlâ o aptalca düşünceleri içinde olduğunu söylemek istemiyorum. onu bu kadar sıkıcı yapan durum

Ama ona çok iyi bir eş olacağını düşünecek kadar da düşkündü. Dahası, ne kadar az olursa olsun, bir söz alışverişi olduğunu varsaymalıydım.

Dennys bundan şüphelenmiş olabilir. Conway, Clara'ya teklifte bulunmanın onuruna bağlı olduğunu düşündüyse bize yazdı." "Ama ben bilmiyorum!"

"Tanrım, Aubrey, Conway'i bilirsin! Ne zaman bir Yapılması gereken zor bir görevi, elinden geldiğince uzun bir süre erteleyecektir! Sadece nasıl olduğunu düşünün bana yazıp da bunu söylemek çok zor olmalı. Bir izin süresi içinde hayatında daha önce hiç görmediği bir kızla tanışmış, ona aşık olmuş ve evlenmişti; üstelik Clara'yı da bu pazarlık sırasında terk etmişti!"

"Kendini bir morina kafası haline getirdiğini biliyordum. Evet, bundan hoşlanmazdı," dedi Aubrey düşünceli bir ifadeyle. "Sanırım Charlotte onun için bir avdı."

"O değil, ama Bayan Scorrier kesinlikle parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermek niyetindeydi! Bu aceleci evlilikten Conway değil, o sorumluydu. Eğer düğümü o zaman atmazsa, adamın evlenme ihtimalinin yüksek olduğunu tahmin edecek kadar kurnaz olduğu için ona hak veriyorum.

Charlotte'u bir ay içinde unut! Ve her şey bittiğinde, bana yazmaya niyetlendiğini söyleyebilirim - o gün değil ama ertesi gün! Ve böyle devam etti, tıpkı bir ay sonraya ertelediği gibi. Bir tatil boyunca babama, onu Oxford'a göndermek yerine kendisine bir çift boya almasını istediğini söyledi - evet ve sonunda babamla konuşmak zorunda kaldım, çünkü Conway Eton'a geri dönmüştü! *Bu* olayda onun yerine hareket edecek kimse yoktu ve en ufak bir şüphem yok ki yazmayı erteledi.

yazması imkansızdı. Belki de daha sonra yazmayıp Charlotte'u eve getirmenin daha iyi olacağını düşündü ve şansa ya da bize güvenerek

Her şeyi düzeltmek için onu bize geri vermenin mutluluğu!
Ancak Bayan Scorrier bu planı tartışarak bozdu.
ve Conway için işleri o kadar zorlaştırıyordu ki, ondan her
koşulda kurtulmaktan başka çare göremiyordu. Conway onu
göndermeye çalışsaydı, kızın ortalığı toz dumana katacağından
hiç kuşkunuz olmasın.
Charlotte *olmadan* ve onun Merkez'de bunu yapmasına asla
izin vermezdi!"

"Bu yüzden Charlotte'u onunla birlikte eve gönderdi," dedi
Aubrey, dudakları kıvrılmaya başlamıştı. "Yanıldın, aptal! Orada
Biri onun yerine haberi versin! Ne kadar aşağılık bir adam!"

Bununla birlikte, elindeki kitabı için elini uzattı.
Venetia onun bu ilgisizliği karşısında eğlenip biraz da
kıskanarak kalemmini tekrar mürekkebe batırdı ve Bayan
Hendred'e yazdığı mektuba kaldığı yerden devam etti.

XII

venetia ertesi sabah uyandığında bir baskı hissi içindeydi.
bir süre sonraevdeki tek arkadaşının
Kahvaltı masasında Bayan Scorrier vardı. Charlotte hâlâ
yataktaydı ve Aubrey, Ribble'a kütüphaneye biraz kahve ve
ekmek-tereyağı getirmesini söylemişti. Bayan Scorrier
Onu kararlı bir sevecenlikle karşıladı, ama kahvesine krema
koymayı sevip sevmediğini söylemeye davet ederek içinde
alışık olmadığı bir öfke dalgası uyandırdı. Bir an için cevap
vermek için kendine güvenemedi, ancak
Kendisine orantısız bir öfke olduğunu söylediği şeyin
üstesinden geldi ve Bayan Scorrier'ın kendisini beklemek
zahmetine girmemesi gerektiğini söyledi. Bayan Scorrier ani
bir ateşle bir an için sakinleşti.
Her zaman gülümseyen gözlerinde, ısrar etmedi ama uyuduğu
yatağı, penceresinden görünen manzarayı ve her şeyin
yokluğunu kucaklayan coşkulu bir övgüye girişti.

sokak gürültüleri. Venetia yeterince nazik bir şekilde cevap verdi, ama Bayan Scorrier onun bu kadar çok ses çıkarmasına şaşırdığını ifade edince

Aubrey'nin kahvaltısını zaman ve istediği yerde yapmasına izin veren kadının ses tonu "Gerçekten mi, hanımefendi?" diye cevap vermesi son derece cesaret kırıcıydı.

"Belki eski kafalıyım," dedi Bayan Scorrier, "ama dakikliğe çok önem . Bununla birlikte, ben de Anladığım kadarıyla zavallı çocuğu zor bir görev. Sir Conway eve döndüğünde, onu nasıl idare edeceğini bileceğinden şüphem yok."

Bu Venetia'yı güldürdü. "Sevgili Bayan Scorrier, sanki Aubrey bir çocukmuş gibi konuşuyorsunuz! Yakında on yedi yaşına basacak ve yıllardır kendi kendini idare ettiğine göre Şu anda ona müdahale etmek oldukça yararsız. Conway'in hakkını vermek gerekirse, buna kalkışmazdı."

"Bu konuya gelince, Bayan Lanyon, Sör Conway'in, Undershaw'ın bir metresi olduğuna göre, Aubrey'nin izniniz olmadan tepsilerle kendisine yemek gönderilmesine izin vermesine çok şaşıracığımı cüret edeceğim. Açık konuşmamı bağışlayacağınıza eminim!"

Venetia hemen, "Elbette hanımefendi, çünkü bu sayede de biraz açık konuşabiliyorum!" diye cevap verdi. "Lütfen beni ıslah etmeye çalışma fikrinizden vazgeçin.

Aubrey, çünkü ne senin ne de kızının onun işlerine karışmaya en ufak bir hakkınız yok! Bu onun kendi meselesi ve bir dereceye kadar da benim."

"Gerçekten de! Sör Conway'in vesayeti altında olduğunu sandığım için garip bir şekilde yanlış bilgilendirilmişim demek ki!"

"Hayır, yanlış bilgilendirilmediniz ama Aubrey'i bana bırakmanızı ilk Conway söyleyecektir. Sadece doğru olan Conway, Aubrey'e fiziksel engelinden dolayı çok acırken, onun zihinsel üstünlüğüne karşı saçma bir hayranlık duyuyor. Dahası, her ne kadar

birçok kusuru vardır, sadece aşırı derecede iyi niyetli olmakla kalmaz, aynı zamanda bir tür şövalyeliğe de sahiptir.

Aubrey onun on katı kadar can sıkıcı olsaydı, hoşgörölü olmaktan başka bir şey *yapması* -belki de aptalca!]

Söyleyeceklerim bu kadar hanımefendi ve umarım benim bağışladığım gibi siz de benim sade konuşmamı bağışlarsınız. Şimdi yanınızdan ayrıldığım için beni bağışlayın. Bu sabah yapmam gereken çok şey var. Bayan Gurnard'dan kendisini Charlotte'un emrine vermesini rica ettim: Charlotte'a hizmetçinin odasına bir mesaj göndermesi gerektiğini söyleme nezaketini gösterir misiniz? hazır olduğunda?"

Bayan Scorrier'in ona cevap fırsat vermeden salondan çıktı, ama Powick'in

zaten onu emlak odasında bekliyordu, yirmi dakika kadar ona katılmadı. Öfkesinin kendisini bu kadar sarstığını görmek onu dehşete düşürmüştü: telaşını ona belli etmeden icra memurunun karşısına çıkamadan

sessiz bir düşünme dönemi gerekiyordu. Bu kendine yeniden hakim olmasını sağladı, ama yakın geleceğe kaygıdan başka bir şeyle bakmasına hiçbir şekilde yardımcı olmadı. Bayan Catherine'e izin verdiği için kendini suçluyordu.

Scorrier onu cevap vermeye kıskırtmaya çalışsa da, er ya da geç bir adama karşı tavır almak zorunda kalacağını hissetti.

Efendilik tutkusu kontrol altına alınmazsa bütün ev halkını çileden çıkaracak bir kadın. Bayan Scorrier'in kötü niyet taşımayacağına dair hiçbir umudu yoktu.

O gözlerinde amansız bir düşmanlık vardı ve şimdi incitmek ve kızdırmak için hiçbir fırsatı kaçırmayacağını biliyordu.

Powick'ten ayrıldığında saat öğleni geçmişti. O asık suratlı ve soğukkanlı Yorkshireman ile geçirilen bir sabah

Zihninin dengesini sağlamak için, hiç bu kadar sakin olmamış olsa da, herhangi bir miktar düşünceden daha fazlası; ve hesapların incelenmesi

Platon'un Aubrey üzerinde yarattığı ayıltıcı etkinin aynısını onun üzerinde de .

Evin ana bölümünde Charlotte ya da annesinden hiçbir iz yoktu, ama tam Venetia bahçeye çıkmak üzereyken salona gelen Ribble, bu iki hanımın Bayan Gurnard'ın rehberliğinde mutfak kanadını incelediklerini açıkladı. Venetia'ya mühürlü bir mektup verdi.

Günün erken saatlerinde Ebbersley'e gönderilen iç güveysinin beraberinde getirdiği kütük; ve bir süre bekledi

Venetia mesajı okudu. Kısaydı, sadece

Kendi mektubunu kabul ediyordu, ama sevgi dolu ifadelerle yazılmıştı. Leydi Denny haberciyi bekletmek istemedi ve Venetia'dan

Ebbersley'e kısa zamanda. Ertesi gün Rutlandshire'daki amcasını ziyaret etmek üzere Ebbersley'den ayrılacak olan Oswald için eşyalarını toplamakla meşgul olduğunu da mektubuna eklemişti.

Venetia başını kaldırdı ve Ribble'ın endişeyle yüzüne dikilmiş gözleriyle karşılaştı. Bir an için konuşmadı, ama

Sonra pişmanlıkla şöyle dedi: "Biliyorum Ribble, ! Çok zor ama üstesinden geleceğiz!"

"Öyle olduğuna inanıyorum, hanımefendi," dedi derin bir iç çekerek.

Kadın ona gülümsedi. "Onun hoşnutsuzluğuna mı kapıldın? Ben de öyle, sana söz veriyorum!"

"Evet, Bayan Gurnard'a söylemeye cesaret ettiğim gibi. *Benim* o da duymuş , darbenin en sert nereye indiğini bilirdi. Söylememe izin verirsiniz, dün gece taşmamak için elimden geleni yaptım! Oh, Bayan Venetia, Sir Conway'e ne olmuş olabilir? Undershaw bir daha asla eskisi gibi olmayacak!"

"Evet, olacak Ribble: gerçekten olacak!" dedi. "Sadece bekle Conway eve gelene kadar! *Sana* kötü bir durumda olduğumuzu ve Bayan Scorrier'in iğrenç bir kadın olduğunu itiraf etmekten çekinmiyorum, ama inanıyorum ki -ah, *eminim!*- çok yakında Leydi Lanyon'a da bana olduğun kadar düşkün olacaksın!"

"Hayır, hanımefendi, bir şey olamaz. Undershaw'da işler çok farklı olacak ve sanırım hanımefendileri de değişiklik yapmak. Çok anlaşılabilir, eminim. Ben o kadar Ben de gençtim ve bunu inkar etmiyorum ve eğer hanımefendi böyle hissediyorsa-"

Hemen araya girdi: "Öyle değil! Evet, bana ne söylemek üzere olduğunu çok iyi biliyorum ve sen büyük bir kazsın! Kardeşimin sevgili, nazik Ribble'ımızın yerine başka bir uşak isteyebileceğini nasıl ?"

"Teşekkür ederim, bayan: çok iyisiniz!" dedi, biraz titreyerek. "Ama Bayan Gurnard ve ben, her zaman söylediğiniz gibi Efendi Aubrey'le birlikte kendi işyerinizi kurmayı düşünüyorsanız Sizinle gelmemizi isterseniz, bunu yapmaktan büyük memnuniyet duyarız."

Çok duygulanmıştı ama toparlayıcı bir ses tonuyla şöyle dedi: "Hayır, hayır! Undershaw'da sensiz nasıl idare edebilirler ki? Seni kardeşimden çalacak kadar nasıl şoke edici olabilirim? Böyle bir şeyi düşünemem! Böyle bir durumda *ben* ne kadar mutlu olursam *olayım*, sen perişan olursun, Undershaw'dan uzakta. Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun."

"Evet, hanımefendi, aslında ne ben ne de Bayan Gurnard burayı terk etmeyi hiç düşünmedik, ama Bayan Scorrier'in yanında kalabileceğimizi sanmıyoruz. Biz de öyle hissetmiyoruz... Şey, hanımefendi, sizinle açık konuşmak gerekirse, cüretimi bağışlayın, rüzgarın hangi yönden estiğini herkes görebilir ve bir Scarborough uyarısıyla geri çevrilmek istemeyiz, hayatımızın bu döneminde değil ve Sir Conway'in dediği gibi, önünü göstermeden önce olabilecek olan da budur. Yeni yöntemler öğrenemeyecek kadar yaşlıyım ve iş, hanımefendileri kabul etmeden Efendi Aubrey'den emir alamayacağımı gelince, , günün birinde kelimeleri dilimden uzak tutamayacağım ve çok iyi biliyorum ki, bu tam da

Bayan Scorrier'in şey, hanımefendinin beni göndermesi için çalışabilmesi!"

Venetia gözleri parlayarak, "Bırakın onu!" dedi. "Sizi temin ederim ki, bunu duyunca nezle olur! Leydi Lanyon'un bunu yapmaya ikna edilebileceğini sanmıyorum ve eğer ikna ederse ona sizi kovmanın onun elinde olmadığını söylemek zorunda kalırım. Sör Conway eve dönene kadar burada ev sahibesi olarak kalacağım; geldiğinde de Bayan Scorrier'e onu göndermeden önce bir hafta süre veriyorum! Sadece sabırlı olun.

Ribble!"

Daha neşeli görünmeye başlamıştı ve Venetia Conway'in Bayan Scorrier'i Cambray'den çoktan gönderdiğini uygunsuz bir şekilde ona söylediğinde, çok sevinmiş ve kendi kendine kıkırdarak oradan ayrılmıştı. O da Bu haberi kesinlikle Bayan Gurnard'a ve muhtemelen Hemşire'ye iletti, ancak herhangi birinin Genç hizmetkârlar, üstlerinin güvenini kazanmaya layık görülürlerdi. herhangi bir vicdan azabı.

Bahçeye çıktı ve geç çiçek açan birkaç bitkinin ölü başlarını koparmakla uğraşıyordu ki, baldızının evden çıktığını ve tereddüt içinde durup ürkek bir tavırla etrafına baktığını gördü.

Bir dev tarafından aniden üzerine çullanılmasından korkuyordu.

Ona el salladı ve Charlotte ona doğru yürümeye başlayınca onunla tanıştı. Charlotte bir şala sarınmıştı, solgun ve oldukça görünüyordu. O gergin gülümsemesiyle şöyle dedi: "Oh, günaydın, Bayan Lanyon! -Venetia, yani! I

Bahçede bir tur atabilirim ya da belki biraz güneşte otururum diye düşündüm. Biraz başım ağrıyor, mutfak da çok sıcaktı ve yemek yapmayı ya da yemek tariflerini bilmiyorum, o yüzden . Anneciğim aşcınıza Fransız usulü dana eti yahnisi yapmasını anlatıyor."

Venetia gülerek, "Kaçmakla ne *kadar* akıllıca davrandın!" dedi. "Sahneyi hayal edebiliyorum ve tek umudum et baltasının ulaşılabilir bir yerde olmaması!"

"Annem onun çok iyi bir aşçı olduğunu düşünüyor!" Charlotte dedi ki çabucak. "Pastası için iltifat etti ve-ve-"

"Canım, sadece şaka yapıyordum! Evin her yerinde dolaştırıldınız mı ve çok mu yoruldunuz?"

"Oh, hayır!" Charlotte kaba saba bir koltuğa çökerek cevap verdi. "Bu çok büyük ve dağınık bir ev ve ben de bir evi idare etme konusunda o kadar cahilim ki! Mrs.

Gurnard beni çok hor görüyordu.

Sivil! Oh, Bayan- Oh, Venetia, bir hizmetçiden korkmanın aptalca olduğunu biliyorum, ama ona ne diyeceğimi bilemiyorum,

çünkü annem gibi ona soru sormıyorum! Keşke Mania bana bunları öğretmiş olsaydı!"

"Öyle mi? O zaman sana ne yapman gerektiğini söyleyebilirim!" dedi Venetia yüreklendirici bir ses tonuyla. "Dahası, Bayan Gurnard'ı hiçbir şey bu kadar memnun edemez! Bir gün, bir saat boş vaktiniz olduğunda, Bayan Gurnard'ın odasına gidin ve bana anlattıklarınızı ona da anlatın. Elbette sizin hiç ev yönetmediğinizi biliyor ve bunu bildiği için sizi daha çok sevecektir. Sana öğretip öğretmeyeceğini sor! Göreceksiniz ki Yakında onunla çok rahat bir ilişki kuracaksınız."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Charlotte kuşkulu bir ifadeyle şöyle dedi. "İ öğrenmek isterdim, ama belki de annem Bayan Gurnard'a sormamı istemez-"

Venetia kuru bir sesle, "Belki de yapmaz," diye onayladı. "Ama Conway de böyle yapmanı isterdi!"

Bunu düşünmesi için bıraktı. Charlotte oturup bunu düşündü ve sonra içini çekti. "Ah, keşke Conway burada olsaydı!" Yüzünü başka tarafa çevirdi ve bir süre sonra

Titreyen bir sesle: "Buraya onsuz gelmek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim! Demek istediğim, tabii ki

Undershaw'da olmak isterdim ve sen de çok iyi davrandın-" Gözyaşları daha fazla konuşmasına engel oldu.

Venetia onun elini tutup okşayarak, "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum," dedi. "Conway'in seni bu şekilde eve göndermesi büyük bir rezalet! Ama, gerçekten, Charlotte, hepimiz *Seni* ağırlamaktan çok mutluyuz ve *seni* de etmeye çalışacağız. Ve Conway yakında tekrar seninle olacak, değil mi? O mu?"

"Oh, evet) Bana karşı çok iyisin! Ben istemedim şikayet et!" Charlotte aceleyle gözlerini kuruladı. "Özür dilerim! Sadece kendimi pek iyi hissetmiyordum, sonra da annem ve Bayan Gurnard'la gitmek zorunda kaldım- Ama bunların hepsi saçmalık! Hemşire dedi ki- Ah, Venetia, Hemşire *çok* nazık, değil mi?"

"Ah, demek Hemşire'yle , öyle mi? Ondan hoşlandığınıza çok sevindim!"

"Evet, gerçekten, beni çok rahat hissettirdi! Dün gece yukarı çıktığımda yatağıma sıcak bir tuğla koyuyordu, Soyunmama yardım etti, bana bir posset içirdi ve Conway'in küçüklüğünü anlattı! Kahvaltı tepsimi getiren de oydu."

Düşünceleri daha neşeli bir hal aldığı için şükreliyordu. Venetia onu bu şekilde konuşmaya devam etmesi için cesaretlendirdi ve hemen ardından Hemşire'nin Charlotte'a bir fincan sıcak süt getirerek olay yerine gelmesi de ona yardımcı oldu. Venetia, Hemşire'nin Charlotte'u sorumluları arasına almaya karar verdiğini hemen anlamıştı, çünkü Charlotte daha dilinin ucuna gelmeden azarlamaya başlamış, Charlotte'un ne yaptığını öğrenmek istemişti. hanımefendinin öğle yemeğinden hoşlanmadığını duymuş muydu?

Charlotte'un aç olmadığına dair zayıf mazeretine karşılık sertçe cevap verdi: "Aç olup olmadığınızı aldırmanın leydimi! Şu anda beslemeniz gereken iki kişi var ve siz sadece Hemşire diyor ki, saçmalık yok! Şimdi, bu güzel fincanı iç.

süt!" Sütü Charlotte'un eline koyarken ona sertçe baktı ve şöyle dedi: "Sizi kim üzüyor leydim? Bayan Venetia değil, biliyorum!"

"Oh, hayır, hayır! Ben aptallık ettim, önemli değil!"

Venetia, "Conway'i özlüyor," diye açıkladı.

"Eminim öyledir, ama ağlamak onu eve daha çabuk getirmez," dedi Hemşire hızla. "İşte, leydim, sütünüzü için, daha iyi olacaksınız! Yapmak istediğiniz şey Bayan Venetia ile parkta yürüyüşe çıkmak.

Burada surat asıyorsun. Nerede olduğunu anlayamadan annen seni bulmaya gelecek ve bir gün için yeterince endişelendin. Onu siz götürün Bayan Venetia, ama çok uzağa değil, dikkat!"

Venetia ayağa kalkarak, "Memnuniyetle," dedi. "Sen de ister misin Charlotte?"

"Evet, lütfen ama nemli olmayacak mı? Annem dedi ki-"

"Size ne demiştim leydim?" dedi Hemşire. "Kendinizi avutmanıza gerek yok. Bu benim sahip olmadığım ve asla sahip olamayacağım bir şey ve bu yüzden annenize söyleyeceğim."

Charlotte yalvarırcasına, "Ah, hemşire, *dua et!*" dedi. "O güzel kafanızı yormayın, leydim!" diye öğüt verdi Hemşire, küçük, acımasız bir kahkahayla. "İşte, Bayan Venetia ile birlikte gidin ve daha fazla saçmalamayın!"

Venetia, Charlotte'un yüreğine korku saldığıının farkında olmadan, "Ben köpekleri getireyim, koşmaya ihtiyaçları var," dedi.

"Bunu yapamazsınız hanımefendi, çünkü Efendi Aubrey onları yanında götürdü," dedi Hemşire, Charlotte'un içini rahatlatarak.

"Evet, bakabilirsin! At sürmeye gitti, hem de hiç umursamadan. Eğer denemezse canının acıyıp acımadığını asla bilemeyeceğini söylemekten başka bir şey yapmazdı. Bildiğimiz bir sonraki şey, onu tekrar yatağa düşüreceğimizdir, çünkü *huysuz bir kalbe sahip olan kişi iyi bir şey bulamaz*, Bayan Venetia, söylediğim gibi ona sık sık ve sık sık!"

"Hemşire İncil'e döndüğünde, bu onun çok etkilendiğinin bir işaretidir!" Venetia, Charlotte ile birlikte birlikte çim. "Aubrey birkaç hafta önce bir kaza geçirdi, ve korkarız ki zayıf bacağı henüz ata binmeye uygun olmayabilir. Ancak, acı çektiğini fark ederse ısrar etmeyeceğini umuyorum ve her halükarda onu şımartmaya çalışmak işe yaramaz: o topallığından bahsedilmesinden hoşlanmıyor, görüyorsunuz."

Charlotte'u parka götürdü, kızı daha rahat ettireceğini umduğu sıradan şeylerden söz etti. Charlotte ona çok kitapsever olup olmadığını sormuştu ve bu sıfatın onun zihninde en endişe verici şeylere karşılık geldiğini anlamıştı. Çocukluğuyla ilgili bir anekdotu anlatırken düşünmeden edemiyordu, Charlotte'un bu seanstan sonra onun çok zeki olduğuna inanmak için pek az nedeni olacaktı.

Charlotte yürüyüşünden hoşlanıyor gibiydi, ama ağır ağır ilerlemeyi tercih ettiğinden ve sohbete manzarayla ilgili bazı basmakalıp gözlemler, düşün elbisesinin tasviri ve Bir okul arkadaşıyla ilgili birkaç *ilginç olmayan* taş, Venetia'nın kısa sürede canını sıktı. Tam eve dönme zamanının gelmiş olabileceğini söyleyecekti ki, anıran atların sesiyle dönüp çimlerin üzerinden caddeye doğru baktı. Gördü ki Atlılar Aubrey ve Damerel'di ve hemen onlara el sallayarak Charlotte'a şöyle dedi: "Onları karşılamak için yürüyelim mi? Aubrey'nin yanındaki adam Lord Damerel, en yakın komşumuz. Sanırım Aubrey onu size saygılarını sunmak için getirdi."

Charlotte onayladı, ama Venetia'nın utangaçlığa bağladığı ve görmezden gelmenin en iyisi olduğunu düşündüğü korkmuş bir sesle. Ne var ki Charlotte karşılaşacağı yabancıyı düşünmüyordu; korkunç köpeklerin ona saldırmasını umuyordu. Atların arkasından koşuşturanlar vahşi değildi. Atlar yukarı çekildi; Damerel dizginini Crusader'ın

ve Aubrey'in eline verdi; ve zavallı Charlotte'un dehşeti içinde, korkunç köpeklerden üçü ona doğru koşarak geldi. Charlotte içgüdüsel olarak irkildi ama köpeklerin onu ısırarak şöyle dursun, hiçbir şey yapmadıklarını görünce rahatladı.

Ama Venetia'nın etrafında sanki onu haftalardır görmemişler gibi coşkulu bir sevinçle yaltaklandılar.

Sonra Aubreyden gelen bir ısıklık sesi hepsinin tekrar yola koyulmasını sağladı ve Charlotte onun ahırlara doğru at sürdüğünü ve köpekleri de yanında götürdüğünü görünce sevindi.

Damerel, rahat adımlarla hanımlara doğru gelirken, Venetia'nın gözleriyle hamile bir an için karşılaştı, sonra kendi gözlerini gelinin yüzüne çevirerek hızla değerlendirici bir bakış attı. Bu saniyelik değişim Venetia'nın soğukkanlılığı için neredeyse çok fazlaydı; onu selamlarken sesinde çok hafif bir titreme vardı.

"Günaydın! Benim iğrenç

Anladığım kadarıyla küçük kardeşim benden önce davranmış ve size heyecan verici haberlerimizi vermiş. Bana kalan tek şey sizi baldızıma takdim etmek ve bu çok hoş bir görev olsa da sizi şaşırtmayı umuyordum! Bu Lord Damerel, Charlotte- iyi dostumuz ve komşumuz."

Charlotte, Damerel'e elini uzatıp onunla geleneksel birkaç kelime konuşurken, Damerel'in kendisine yakışandan daha fazla utangaçlık göstermediğini gördü. O kadar gergin ve dili tutulmuştu ki

Venetia, ağabeyi ve yengesiyle sohbet etmeye çalışırken, komşu kentsoylular üzerinde kötü bir izlenim bırakacağından korkmaya başlamıştı. Kendisi de dış görünüşe önem vermiyordu ve dünya hakkında çok az şey biliyordu ama

Conway'in evliliğini örtmek için uygun gördüğü gizliliğin Kuzey Riding'in *tonlarına* dedikodu ve varsayımlar için zengin yiyecekler sağlayacağını tahmin edecek kadar kurnazdı ve bunun en yüksek olduğunu düşünüyordu.

Charlotte'un hiç kimsenin onun olağanüstü derecede rahatsız olduğunu söylemesine neden olmamasının önemi o kadar açıktı ki, bu durumun arkasında itibarsız bir şeyin yattığı açıkça görülüyordu.

Bu garip evliliğin gizemi. Ama onun arkadaş tavırlarında bir kusur yoktu; utangaç olabilir, basmakalıp laflar edebilirdi, ama Venetia

Leydi Denny gibi keskin gözlü eleştirmenlerin onun çok güzel huylu olduğunu söyleyeceklerini düşünmeye meyilliydi.

Damerel'le birlikte eve doğru yürüdüler ve çok geçmeden Charlotte Paris'ten, Cambray'den, Longchamps'a yapılan pazar gezintilerinden, Lord Hill'in karargâhındaki partilerden, Lord Hill'in nezaketinden ve onun

Conway hakkında ona bir şeyler söylemek için. Venetia, ilk başta Bu ani gelişme karşısında ÇağırımıÇtı ama bunun Charlotte'un içindeki herhangi bir cilve dürtüsünden değil, bir uzmanın ustaca davranışından kaynaklandığını hemen anladı. Sadece hayret edebilir, hayranlık duyabilir ve aynı anda hem eğlenip hem de hayıflanabilirdi. Charlotte'un aklını çelmek için o kadar uğraşmış, ama pek başarılı olamamıştı! Oysa Damerel onunla tanıştıktan sonra beş dakika içinde ve görünürde hiçbir çaba harcamadan bunu yapmıştı. Hatta Charlotte'u güldürmüştü bile.

Paris'te alışveriş yaparken şöyle dedi: "Şapkalar da birinci sınıf şıklıkta, Phanie!" deyince küçük bir sevinç attı. "Evet! Nereden biliyorsun?" diye sordu.

masumca ona baktı.

Venetia yutkundu ve Damerel'in ağzının kenarındaki bir kasın titrediğini gördü. Ama ciddiyetle şöyle dedi: "Sanırım bu ismi, yakınlarımdan bir hanımın dudaklarında duymuş . tanıdık."

"Şapkaları oldukça büyüleyici, ama *şaşırtıcı* bir şekilde Pahalı!"

"Gerçekten de öyle! Eğer bana söylenenler doğruysa!" "Oh, evet, çünkü kocam orada benim için bir tane aldı ve Fiyatı öğrendiğimde batmaya hazır olduğumu ve ona başımı sallamak zorunda hissettiğimi beyan ederim! Ama o satın aldı, çünkü

Tüm bunları Wellington Dükü karargâha geldiğinde onun için verilen kahvaltıda giydim."

Evin yakınına gelene kadar sohbet bu şekilde devam etti. Venetia'nın önderlik ettiği kemerli kapıya yaklaştıklarında Charlotte parka girdiğinde Aubrey tarafından karşılandı ve Charlotte'un sırdaşlığı sona erdi. Venetia, Aubrey'nin saçma bir şekilde gergin olduğunu ve topallığından utanıyor gibi görüldüğünü, hareket ettiğinde Venetia'nın dikkatinden kaçmayacak kadar belirgin bir şekilde hep başka tarafa baktığını biliyordu. Onlara doğru gelirken bacağı her zamankinden daha fazla sürükleniyordu, bu yüzden deneysel sürüşünün erken olduğunu söyledi.

Charlotte'a başını sallayarak şöyle dedi: "Puxton, Abigail'inizle York'tan yeni döndü, hanımefendi. Hayır, yanlış : *Şifonyerin!* William'ı göndermeliydiniz.

Arabacı arabayı getirsin, Venetia.
bir seyisle araba sürmeye alışkındır."

Bu Charlotte'u telaşlandırdı ve Venetia'ya tutarsız bir şekilde annesinin

Londra'da Bayan Trossell'le nişanlanmıştı, ama böyle bir iddiayı bozan ilk kişi o olacaktı, özür diledi ve aceleyle eve gitti.

"Ne kadar saçma bir başlangıç!" Venetia haykırdı. "Bayan Scorrier, Charlotte'un Undershaw'da bir şifonyerle ne işi olabileceğini düşünmüş olabilir?" Başını kaldırıp Damerel'e baktı,

Yüzünde fesatlık vardı. "Size gelince, efendim, fiyatları - duyduğunuza göre- çok fahiş olan değirmencilerinizle, nasıl bu kadar küstah olabiliyorsunuz!"

"Ya da *siz*, hanımefendi, size ihanet etme uygunsuzluğunu Matmazel Phanie'yle tanışmamın hangi koşullarda gerçekleştiğini anlayın!" diye karşılık verdi.

Güldü ama şöyle dedi: "Evet, elbette, bunu yapmalıydım. bilinçsiz görünüyordu ve ben de öyle yapardım

senden başka kimse olamazdı. Bu arada baldızımı rahatlatmayı ne kadar da ustaca başardınız!"

"Ama tabii ki!" diye mırıldandı kışkırtıcı bir şekilde.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye araya girdi Aubrey.

"Oh, Papa'nın alıntısı onu ! Tam bir sıkıcı, ama kurnazlık ya da kötü niyet yok: huzurunuzu bozmayacak."

"Hayır. Sanırım Conway de onunla evlenmek zorunda *değildi*," dedi Venetia düşünceli bir ifadeyle, "gerçi başlangıçta, onun damızlık olduğunu duyduğumda bundan şüphelenmiştim."

"Evet, ben de öyle," dedi Aubrey. "Ama Hemşire Mayıs ayında hapsedilmeyi beklediğini söylüyor, yani bu uygun değil. Bu konuda dumanlı bir şey yok."

"Öyle istermişsiniz gibi konuşmayın!" dedi Damerel, oldukça eğlenerek. "Annemle tanışma ayrıcalığına sahip olacak mıyım, yoksa bu akıllıca olmaz mı?"

"Sanırım öyle olabilir.

Siz," diye cevap verdi Venetia, konuyu ciddi ciddi düşünerek. "Kütüphaneye gidelim - gerçi bilmiyor da olabilir, çünkü *kaba biri* olmamasına rağmen -"

"Aşırı derecede kaba biri," diye araya girdi Aubrey.

"Ah, çok kaba bir zekâsı var!" diye onayladı Venetia. "Demek istediğim, zavallı Mrs.

Huntspill, ya da ziyaret ettiğimde tanıştığım o garip kadın Hendred Teyze'yle birlikte Harrogate'e gitmişlerdi; sürekli düşeslerden söz ediyor, sanki en yakın arkadaşlarıymış gibi konuşuyorlardı ki teyzem durumun hiç de öyle olmadığını söyledi. Bayan Hendred.

Scorrier bu şekilde böbürlenmez ve samimi olmasa da ve oldukça iğrenç bir şekilde zorba olsa da

Davranışlarında tiksindirecek hiçbir şey yok. Ama onun *bir ton* üyesi olduğuna inanmıyorum."

"Eğer düşündüğüm gibi bir , küçük bir taşra beyinin kızı ," dedi Damerel, onu kütüphaneye kadar takip etti. "Aubrey'nin bana söylediğine göre, ben

yengenizin Ned Scorrier'in kızı olduğunu söylemelisiniz

- bu durumda yüzünüzün kızarmasına gerek yok.

Evlilik. Scorrier'lar yeterince iyi insanlardı: tonlarca değil ama iyi bir soydan geliyorlardı: Staffordshire'lı bir aile. Ned Scorrier ailenin küçük oğullarından biriydi ve benden birkaç yaş büyük olmasına rağmen benim zamanımda Eton'daydı.

Bildiğim kadarıyla

askerdi ve sadece bir askerken kötü bir eşleşme yaptı.

yirmi, ama ondan sonra ne olduğunu hiç duyduğumu sanmıyorum."

"Yarımada'da hummadan öldü," dedi Venetia. "Sanırım aynı adam olmalı, çünkü Bayan Scorrier kocasının ailesiyle ilgili bir şeyler söylemişti.

Staffordshire. Onlarla tartıştı." Alnı kırıştı. "En azından Charlotte'un ben öyle anladım, ama onun koşullarında bu aptalca bir şey gibi görünüyor! Bilirsiniz, dünyayla pek barışık değildir, öyleymiş gibi de davranmaz; yani insan kocasının ailesiyle tartışmamaya özen gösterirdi."

Damerel gülümseyerek, "İnzivaya çekilmiş bir hayat sürmüş olmanın avantajlarından biri de," dedi, "şimdiye kadar Yoluna çıkan herkesle kavga etmekten *kendini alamayan* bir kadınla karşılaştı. O her zaman için

Kendisine yapılan hakaretlere katlanır ve sadece kendisine kötü davranan kötü huylu kişilerle arkadaşlık kuracak kadar *talihsizdir*! Hiçbir zaman kavga peşinde değildir; o yaratılmışların en sevimlisi ve en uzun ömürlüsüdür.

Acı çekiyor. Onu kötü niyetlilerin avı haline getiren, hiçbir neden yokken, her zaman ona dayatmalarda bulunan ya da ona dayanılmaz acılar çektiren, güven dolu mizacıdır.

Bağlantıyı kesmek *zorunda olduğu* için hakaret ediyor. Hedefe ulaştım mı?"

"Oldukça iyi!" dedi Aubrey alaycı bir ifadeyle sırıtarak.

"Kıskançlığı da ekle!" Venetia dedi ki. "Oldukça da mantıksız! Beni görür görmez kıskançlıkla benden nefret etti ve bunu neden yaptığını anlayamıyorum, çünkü Gerçekten de ona sebep verdiğimi sanmıyorum!"

"Ama ona büyük bir neden veriyorsun," dedi Damerel, gülümseyerek Gözlerinden okunuyordu. "Eğer esmer bir güzel olsaydın, durum farklı olurdu.

onun yavan sarışınının folyosu. Ama sen canım ve o kızı parlatıyorsun. İnan bana, altın keteni kasvetli bir tutulmaya sokuyor, Bayan Scorrier'in de çok iyi bildiği gibi. bilir!"

"Jüpiter adına, sanırım haklısın!" diye haykırdı Aubrey, kız kardeşini eleştirel bir gözle inceleyerek. "Sanırım o bir Son derece yakışıklı bir kız! İnsanlar da öyle düşünüyor gibi görünüyor."

"Ve *siz* bile onun katlanılabilir olmasına izin veriyorsunuz! Hiç şüphe yok!"

"Teşekkür ederim! İkinize de çok minnettarım!" dedi Venetia gülerek. "Gülünç şeylerden ne kadar hoşlandığımı bildiğinizi sanıyorum. En azından Charlotte'un çok güzel bir kız olduğunu kabul ederek ona hak vereceksiniz!"

"Kesinlikle - yüz ifadesi olmayan bir kukla tarzında."

Aubrey, "Ben onda normalin üstünde bir şey görmüyorum," . "Ve eğer o sırada bir kazazede değilse Conway'in ona neden teklifte bulunduğunu bilsem kahrolurum!"

"Ama çok anlaşıyorlar!" dedi Venetia. "Biliyorum tam da bu yüzden ona teklif etti! Güzel ve nazik bir kız, ona aşırı derecede hayran -hatta bence ona tapıyor! onu rahatsız edecek ve her zaman onun yakışıklı olduğu kadar bilge olduğunu düşünecek!"

"Bu durumda tamamen çekilmez biri haline gelecektir," dedi. Aubrey, kendini sandalyesinden sürükleyerek kalktı. "Gitmeliyim ve

Bess'le ilgilenin: Bir yastığa diken batırdı."

Topallayarak dışarı çıktı ve kapı arkasından kapanırken Damerel şöyle dedi: "Güzel Charlotte'a karşı hiçbir ilgim yok. Annesinde hiç yok, ama kardeşin Conway'i çok merak ettiğimi itiraf etmeliyim, sevgili zevkim! Bu ucubenin anlamı ne? Nasıl bir adam ki size böyle bir numara mı sundu?"

Venetia kardeşi Conway'i düşündü. "Şey, iri yarı ve çok yakışıklı," diye teklif etti. "Güçlü bir iradesi varmış gibi görünüyor, ama aslında son derece yumuşak başlı ve Sadece ara *sıra inatçıdır*. O da naziktir ve söylemeliyim ki evcil hayvan almamasının onda büyük bir erdem olduğunu düşünüyorum.

onu kızarttığında. Aslında Aubrey ne zaman ona kesici bir şey söylese, zavallı küçük adam ne kadar cılız olursa olsun *seytani* bir zekaya sahip olduğunu düşünerek gurur duyuyor."

Damerel kaşlarını kaldırdı. "Ama saygıdeğer bir adamın portresini çiziyorsun, canım!"

Venetia içtenlikle, "Birçok yönden öyle," diye karşılık verdi. "Sadece bencil ve tembeldir ve tüm sevecenliğine rağmen Herhangi biri için kendini ortaya atabileceğini düşünmenin bir faydası yok, çünkü açıkça reddedecek kadar zillate düşmeden ya unuttur ya da kendini ortaya atmamasının herkes için çok daha olacağına dair mükemmel bir neden keşfeder. Rahatsız edilmekten hoşlanmaz.

Ve geri kalanı için-oh, o tazılar için cesur bir binici, bir ilk-iyi bir kemancı ve iyi bir atıcı! Basit şakaları sever ve bunları onuncu kez anlattığında da ilkinde olduğu kadar içten güler."

"Lanyon'daki tek ölümcül dil Aubrey'ninki değil. Aile!" dedi takdirle. "Şimdi lütfen bana bu rahatına düşkün adamın neden kayınvalidesinin başına bir bela sardığını açıklayın!"

"Ah, Charlotte'u istiyordu, bu yüzden geleceği haline bıraktı! Bayan Scorrier Cambay'de rahatsızlık verdiğinde, hiç kuşku yok, tatsız bir olay çıkmadan, sadece Charlotte'u. Sonra da onu, Bayan Scorrier'i ve kendisini, onu İngiltere'ye göndermenin görevi olduğuna ikna etti. O dönmeden önce Undershaw'ı Bayan Scorrier'den kurtarırsam çok sevineceğini sanıyorum, ama bunu yapabileceğimden kuşkuluyum. girişim. Bunu kendisi yapmalı. O da yapacak -ki bu da onun henüz şüphelenmediği bir şey sanırım!" Venetia küçük bir kahkaha attı. "Tabii ki onunla asla kavga etmez. Cambay'de büyük bir gürültü çıkarır ve onu kızdırırdı, ama burada ne gürültü çıkardığı umurunda bile olmayacak! Ve eğer o da Charlotte ona gitmesini söylüyor ve bunu yaparken bütün gün ava çıkıyor!"

Damerel güldü ama şöyle dedi: "Bu arada senin huzurunu kaçırıyor, lanet olsun ona!"

"Evet," diye onayladı. "Ama uzun sürmeyeceğine inanıyorum ve belki de, eğer onu ikna edebilirsem Charlotte'un yerini gasp etmek istemesek de, iyi geçinmeyi başarabiliriz."

XIII

Venedik'in iyimserliğinin çok geçmeden yersiz olduğu anlaşıldı. Damerel'in ayrılmasından on dakika sonra düşmanlık yeniden başlamış, Bayan Scorrier gözleri haklı bir öfkeyle parlayarak, Lord Hazretleri'ni Undershaw'a davet etmekle kalmayıp onu Charlotte'a takdim ettiğinin doğru olup olmadığını sormak için onu aramaya başlamıştı.

(Söylediğine göre) kulaklarına itibar edememişti.

Charlotte onu bu şok edici olaydan haberdar etmişti; ve Bayan Lanyon'un

ona göre muhtemelen modası geçmiş kavramlarla davrandı

Lord Damerel'in şöhretine sahip bir adamın Undershaw arazisine ayak basmasına izin verecek kadar sağduyudan ve incelikten yoksun olduğunu düşünmemiştir, hele onu kardeşinin masum geliniyle tanıştırmak hiç aklına gelmemiştir.

Venetia, aklı başında düşününce, Damerel'i tanıştırmamanın bilgeliği konusunda ne kadar kuşku duyarsa duysun Charlotte'la (çünkü onunla görüşüyor olmak Charlotte'un bölgedeki itibarını pek artırmazdı) bir anda ortadan kayboldu. Öfke alevleri sıçradı. Kadın hemen karşılık verdi: "Sevgili ben, hanımefendi, Charlotte'un tehlikede olduğunu düşünüyor musunuz?"

onun cazibesine mi kapıldı? Onun kardeşime çok aşık olduğunu düşünmüştüm ama sizin onu daha iyi tanımanıza boyun eğmek zorundayım!"

Bayan Scorrier, "Bayan-Lanyon!" diye bağırdı.

"Eee?" dedi Venetia, aldatıcı bir soğukkanlılıkla.

Bayan Scorrier sesli bir nefes aldı. "Terbiyesizliğinizi görmezden geliyorum. Bu benim için oldukça . Ama bilmenizi isterim ki, benim gibi mütevazı bir kadın için Kızının durumu -ülkenin bu bölgesine yabancı ve kocasının koruması olmadan gelmiş- kötü şöhretli bir adamı evinde kabul etmek

fena halde uygunsuz. *Tek* bir kadının böyle biriyle arkadaşlık iddiasında bulunmasının uygunsuzluğu hakkında hiçbir şey söylemiyorum!"

"Nasıl olsun ki? Ne de olsa itibarım zedelenmeyecek! Ama geri kalanı için çok haklısınız: Şok edici derecede düşüncesiz davrandım ve özür dilerim! Bu şartlar altında Charlotte çok dikkatli olamaz elbette. İnsan şimdiden ne kadar çok skandalın ortaya çıktığını düşününce- oh, korkmayın, hanımefendi! Damerel'e söyleyeceğim.

Charlotte'a göz kırptı!"

Bayan Scorrier kızarmış bir yüzle, bastırılmış öfke dolu bir sesle konuştu: "Gerçekten! *Gerçekten* mi, Bayan Lanyon? Yani

kredinizin zarar görmeyeceğini mi sanıyorsunuz? Tuhaf bir şekilde yanıyorsunuz, size söyleyeyim!" Kadın durakladı ve Venetia kaşları hafifçe kalkık, dudaklarında küçük, aşağılayıcı bir gülümsemeyle bekledi. Ona öyle geliyordu ki, bir mücadele yaşıyordu.

Bayan Scorrier'in göğsü kesinlikle endişe verici bir şekilde kabardı; ama gergin bir iki dakikadan sonra bayan aniden topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı.

Venetia titrediğini fark etti ve oturmak zorunda kaldı. Kendini toparlayabilmesi için biraz zaman geçmesi gerekti ve daha da uzun bir süre

Ne kadar kırıcı olursa olsun, azarlamamanın tamamen haksız olmadığını kabul etmeye ve kendi öfkesine yenik düştüğü için üzölmeye kendini ikna etti. Sonunda

Bunun farkına vardı ve Bayan Scorrier'in giriştiğı mücadeleler kadar şiddetli bir mücadeleden sonra bayana özür dilemeye gitti. Soğuk bir selam ve sımsıkı kıvrılmış dudaklarla karşılandı.

Venetia, "Öfkemin beni yenmesine izin vermemeliydim, hanımefendi," diye ısrar etti. "Ben daha çok Lord Damerel'in Aubrey için o kadar iyi bir dost olduğunu size açıklamıştım ki, onun hakarete uğradığını duymak sabrımı taşırdı."

"Bu konuyu tartışmayacağız, Bayan Lanyon. Ancak Lord Damerel'e Undershaw'a yaptığı ziyaretlerin sona ermesi gerektiğini açıkça inanıyorum."

"Hayır," dedi Venetia nazikçe. "Bunu yapmayacağım, ama endişelenmenize gerek yok, hanımefendi: O geldiğinde Aubrey'i görmeye geldim, Charlotte'u değil."

Bayan Scorrier buna, Venetia'ya bundan böyle aralarında bıçağı kadar savaş olacağına dair güvence veren bir bakıştan başka bir yanıt vermedi.

Bu, Venetia'nın daha önce hiç yaşamadığı kadar kâbusa benzeyen haftanın başlangıcıydı. Mrs.

Scorrier, yakınlığı bir kenara bırakarak, onunla gerektiğı kadar nadiren ve o zaman da resmi bir nezaketle konuştu.

büyük ölçüde onu görmezden gelmek için sunulan hiçbir fırsatı kaçırmadı

onu rahatsız ediyordu. Eğer bir ev geleneği bulamazsa Venetia'nın huzurunda Charlotte ile yönetimde yapılması gereken değişiklikleri tartıştı.

Undershaw'ın ekonomisi. Charlotte, keskin bir şekilde Bu taktikler onu rahatsız ediyordu ama bunlarla mücadele edecek karakter gücünden yoksundu. Arada sırada birkaç cılız açıklama , ama çoğunlukla tek heceli cevaplar veriyor ve perişan görünüyordu. Aubrey'nin hazır bulunduğu nadir durumlarda ölümcül

Venetia ona salondan uzak durması için yalvardı.

Daha da kötüsü, ev personeli, sıcak bir şekilde Venetia'nın davasını benimseyen Bayan Scorrier'den aldığı en önemsiz emri Venetia'ya atfederek inatçı bir sadakat gösterdi.

"Bu konudan Bayan Venetia'ya bahsedeceğim, Hanımefendi," diye değişmez bir yanıt ; ve Fingle'a, hanımefendiyi gezdirmek için faytonu eve getirmesini tedbirsizce emrettiğinde

nazıkçe havaya kaldırırken cevabı daha da açıldı. "Ben emirlerimi Bay Aubrey'den alırım, hanımefendi," dedi açık sözlü Yorkshireman. Bayan Scorrier, Venetia'yı bulup şikâyetle bulunamadan, Aubrey tarafından arandı ve Fingle'ın kendi özel seyisi olduğu ve bundan böyle siparişlerini William Coachman'a teslim ederse ona minnettar kalacağı gibi tatsız bir bilgi iletti. William Coachman'ın görevi, müessesenin hanımlarını faytonla değil -ki fayton yine kendisine aitti ve Venetia'dan başkasının kullanmasına izin vermiyordu- barouche ile dışarı çıkarmaktı.

Venetia'nın tüm itirazlarına şampiyonları kulaklarını tıkadı; rotalarını belirlemişlerdi ve bunu şevkle sürdürüyorlardı.

Zamanının büyük bir kısmı

Sonuç olarak ya Bayan Scorrier'in

ya da azılı rakipleri uzlaştırmak için yapılan umutsuz girişimlerde.

Bayan Scorrier için durum daha da zorlaşmıştı.

Ona hiç aldırış etmeyen Hemşire, Charlotte üzerinde hızla istenmeyen bir etki yaratmaya başlamıştı. Bu konuda ona, Charlotte'tan çok olumsuz etkilenen üstün Bayan Trossell yardımcı oluyordu.

Yorkshire manzarası ve Undershawdaki kibar sosyetenin yokluğu, gelişinden sonraki yirmi dört saat içinde yaşamın zorluklarıyla yüzleşemeyeceğini ilan etti.

Yorkshire'a sahte bahanelerle çekildiğine dair güçlü bir ipucu ekleyerek. Sadece yeterince vardı

Ses tonundaki küstahlık Bayan Scorrier'i öfkeliendirdi ve fırtınalı bir sahneden sonra Bayan Trossell kendini tutamayarak ayrıldı, aşağılayıcı bir arabayla York'a götürüldü ve Hemşire'nin kaybının hissedilmeyeceğine dair verdiği güvenceyle yoluna devam etti.

Öyle de değildi; çünkü onu azarlayan, zorbalık eden ama sağlığıyla yakından ilgilenen, midesi bulandığında onun için ne yapacağını bilen ve saatlerce konuşarak vakit geçiren Hemşire'nin ilgisini Charlotte'a tercih ederdi.

Conway hakkında ya da Conway'in oğlunun geleceği hakkında konuşmak.

Charlotte odasında dinlenirken, Hemşire ateşin yanında dikiş dikerken ve kapı kapalıyken hiç bu kadar mutlu olmamıştı. davetsiz misafirlere karşı. Hemşirenin sinir krizlerine ya da depresyon nöbetlerine harcayacak sempatisi yoktu: "Bu kadar saçmalık yeter leydim," dedi: "kadar saçmalık yeter leydim" ve: "Tanrı'ya güvenin leydim ve Hemşire'nin dediklerini yapın, kıpırdanmanıza gerek kalmayacak." Ama Hemşire aynı zamanda Conway'in vaftiz elbisesini de ortaya çıkardı.

Aubrey'nin bebekliğinden kalan şapka ve kombinezonların çoğunu değiştirdi ve kreşlerin yeniden dekore edilmesi için rahat planlar yaptı. Charlotte'a, Bayan Scorrier'in Londra'da görüştüğü endişe verici aylık hemşire konusunda endişelenmemesini söyledi,

Çünkü York'ta yaşayan çok iyi bir kadın tanıyordu;

Dr. Knightons (her kim olsun) hakkında daha fazla konuşulmasını istemiyordu, çünkü York'tan Dr. Cornworthy de

Londra'daki herhangi bir büyük pratisyen hekim kadar ve büyük olasılıkla daha fazla bebek dünyaya getirmişti; ve her halükarda leydisi Hemşire'nin kendisi için en iyisini bildiğine güvenecek ve kendisini

Varis için bir şapka dikmek yerine.

Bu destekleyici tedavi altında Charlotte yeniden canlandı, ancak annesinin Venetia'ya üstünlük sağlama kararlılığının ona yüklediği sinirsel gerginlik yüzünden geri çekildi.

En çok korktuğu gibi böyle bir sahnenin hastalıklı endişesi içinde yaşadı; ve normalden daha gergin bir akşamdan sonra Hemşire tarafından hafif bir histeri krizinden azarlanmak zorunda kaldı. Bu olay Hemşire'nin Bayan Scorrier'i ve vaazında da belirttiği gibi

kuru bir lokma ve onunla sükunetin, kurbanlarla ve çekişmelerle dolu bir evden daha iyi olduğu bilgisi

Bunun sert bir çatışmayla sonuçlanması hiç de şaşırtıcı değildi. Hemşire'nin Charlotte üzerindeki etkisini zaten kıskanan Bayan Scorrier, sevecen olmaktan çok tehditkâr bir gülümsemeyle ona, Charlotte'un

kızına onu Undershaw'dan göndermesini tavsiye etmek zorunda kaldı. Böyle bir girişimde bulunmaya hiç niyeti yoktu, çünkü ne kadar rahatsız edici davranırlarsa davransınlar, eski ve sadık hizmetlilerin görevden alınamayacağını çok iyi biliyordu. Bu tehdidi Hemşire'nin gözünü korkutmak umuduyla savurmuştu ama bunun tek etkisi Hemşire'ye

Venetia ile bundan sonra karşılaşmasını neredeyse imkansız kılan bir gerçeği ona anlatma fırsatı

Hatta şikayet eder gibi görünmek bile.

"Bence de öyle hanımefendi!" dedi Hemşire. "Yapmaya gücü olmayan, olsa da yapmayacağı bir şeyi yapması için alay etmenin ne anlamı var?" Bayan Scorrier'in kaskatı kesilen yüzüne sert bir ifadeyle baktı.

memnuniyetini dile getirdi ve bir seviye belirleyici verdi. "Bayan Venetia'nın

Undershaw'ın hanımefendisi, , kürekçi kızın bile çok iyi bildiği gibi, üzerinde mühür olan bir avukatlık belgesi var, ve bunu kanıtlamak için Sir Conway tarafından imzalandı."

Conway kayınvalidesine Venetia'ya vekâlet verdiğini söylemeyi ihmal ettiğinden, kayınvalidesi de bir şekilde hesap vermeyen gözetim, hiçbir zaman Bunu yapmış olma olasılığı, bu ifşaat onu, iktidarsız olduğu için daha az şiddetli olmayan bir öfkeyle doldurdu. Yapmayı düşünebildiği tek şey

Hemen intikamını almak için o akşam yemekte Charlotte'a kütüphaneyi kendi kullanımına almasını önerdi, çünkü burası evin en güzel odasıydı ve تنها konumu, güneşli manzarası ve kapısı sayesinde

bahçede, sağlığı hassas olan her hanımefendiye takdire şayan bir sığınak sağlar. Ama bu sevimli plan

Aubrey (ve onun aracılığıyla Venetia), Aubrey'e annesinden bile daha fazla hayranlık duyan Charlotte tarafından engellendi ve aceleyle her şeyi reddettiğini kekeleyerek söyledi.

onu kalesinden çıkarma arzusuydu. Kadın, birkaç salondan en küçüğünü bile buraya tercih ettiğini eklediğinde, söylenecek başka bir şey kalmamıştı.

Aubrey, Bayan Scorrier'i içtenlikle gelip odanın ne kadar rahat olduğunu kendi gözleriyle için davet etti.

Conway'den gelen mektuplar hiçbir düzeltmedi ve Charlotte'tan başka kimseyi memnun etmedi; Charlotte iki koca sayfa dolusu, hatta çaprazlama, onun yayılan yazılarını aldı ve günlerce coşku içinde evde dolaştı. Ama mektup, bir şey içermekten çok uzaktı.

Charlotte'a o rezil vekâletnameyi iptal etmesini, güzel kafasını hiçbir şey için yormamasını, her şeyi Venetia'ya bırakmasını, sevgilisini en ufak bir kaygı ve endişeden kurtaracağına güvendiğini .

nahoş bir çaba, Bayan'a hiç zevk vermedi.

Scorrier'in sıkıntısını daha da artırdı ve kızından kurtulma kararlılığında onu doğruladı.

Kardeşinin güvenini fazlasıyla kazanmış olan baldızı.

Venetia ayrıca Conway'den mektup aldı.

Damerel'e söyledikleri, karşı konulamayacak kadar komik olmasaydı, onu büyük bir tutkuya sürüklerdi. Conway, gelinine böylesine güzel bir mektup yazmanın verdiği yorgunlukla Kız kardeşine yazarken tek bir sayfayla yetindi ve bu kısalığı iş yoğunluğuna bağladı.

İşgal Ordusu'nun yaklaşan tahliyesinin gerektirdiği. Ne ani evliliğine bir açıklama getirdi ne de tamamen yabancı birini tek bir kelime bile etmeden üzerine . Venetia'nın

Charlotte'undan memnun kalmayacağını biliyordu ve

Ona en iyi şekilde bakması için ona bağlıydı. A

Bu mektubu okuyan tarafsız bir kişi, Sir Conway'in

Bütün bu olayı sevgili kız kardeşine hoş bir sürpriz yapmak amacıyla planlamıştı.

Venetia, Conway'inkinden başka bir mektup daha aldı, ama posta yoluyla değil. Edward Yardley'in seyislerinden biri tarafından Netherford'dan getirilmişti.

ve Conway'in kısa notundan bile az memnuniyet duymasına neden oldu, çünkü içinde hiçbir şey bulamadı.

espri anlayışını gıdıklıyordu. Conway'in evlilik haberi Edward'ı şaşırtmış ve şok etmiş olsa da, Venetia'nın baldızının

arkadaşlığında mutlu olması gerektiği inancından ve Bayan Scorrier'de

sonunda uygun bir refakatçi bulmuştu. Venetia'nın önceki durumunun kötülükleri üzerine iki sayfa boyunca ahlak dersi verdikten sonra, ona çok mantıklı tavsiyelerde bulunarak iki sayfa daha yazdı

(çünkü onu çok iyi anlıyordu, ilk başta koşullarındaki alışmakta güçlük çekebileceğini söyledi) ve kendi durumunun tam bir tasvirini yaptı.

sağlık durumu. Son olarak, bu durumun kendi

Undershaw'ı ziyaret etmek, Leydi Lanyon'a iltifatlarını sunmak ve Venetia'yı böyle bir rehberlik ve

Venetia'ya verebileceği en iyi öğüdü verdi: Karantinadan çıkmasına daha neredeyse bir hafta vardı, ama öksürüğe yakalandığını öğrenmekten üzüntü duyacaktı; hafif de olsa bu durum annesinin kafasında bazı endişelere yol açıyordu.

Venetia'ya telaşlanmaması için yalvardı,

Yine de, aptalca risklere girmeyeceği konusunda ona güvenebilirdi. Conway'in yakında tekrar eve döneceği haberini öğrendiğinde şaşırmayacağını düşündü.

Bay Huntspill'in mükemmel reçetelerinden herhangi biri kadar iyileşmesini hızlandırdı.

Venetia bir gününü Leydi Denny'yle geçirmek için Ebbersley'e gitti ama Undershaw'daki gerginlik ve düşmanlıklardan uzaklaşmak ona iyi geldiyse de ziyareti pek iyi geçmedi. katıksız bir zevkti. Clara'nın yüzüne bir kez bakmak, onunla Conway arasında ailesinin şüphelendiğinden çok daha fazla şey geçtiğine inanması için yeterliydi.

Gerçekten de, Leydi Denny'nin genç arkadaşına biraz sonra açıkladığı gibi, bir soruya isteksizce cevap verirken itiraf etmişti açık sözlü bir soruydu. "Evet canım, korkarım haklıydın," dedi. "Ama Conway'in Clara'ya herhangi bir şekilde bağlı olduğunu düşünmeye gelince, lütfen böyle bir düşünciyi aklından çıkar! Conway'in Clara'ya bağlı olduğunu öğrendiğimde ne hissettiğimi söylememe gerek yok.

ve Sir John'a gelince, yemin ederim onu hiç bu kadar hayatımda şaşkınım! Çünkü, biliyorsun, aşkım, olmak rızası olmadan bir erkekle söz alışverişinde bulunmak veya Ailesi hakkındaki bilgi, Clara'da keşfedebileceğimi hiç düşünmediğim davranış bozukluğunu gösteriyor!

Aslında, bu daha da kötü, çünkü Sir John açıkça

Böyle bir alışverişi yasaklamasının nedeni, bu evlilikten pek hoşnut olmayacağından değil, ikisinin de nişanlanmak için çok genç olduklarına karar vermesiydi. Zavallı Clara o *zaman* fark etseydi ki

ne kadar acı çekeceğini en iyi babam bilirdi.

Şimdi kurtuldu! Ne kadar büyük bir hata yaptığının farkında, bu yüzden onu suçlamıyoruz."

"Conway *kırbaçlanmayı* hak ediyor!" diye haykırdı Venetia.

"Hayır, hayatım, bu hata Clara'nındı, yine de gerektiği gibi davranmadığını inkar etmiyorum. Ama genç erkekler bu tür meseleleri sandığınız kadar ciddiye almaz ve bir şeyden emin olabilirsiniz!

Clara!"

"Oh, evet, *bundan* çok eminim!" dedi Venetia. "Onun okuma yazma bilmediğine şükredecek kadar yaşayacağımı düşünmek bile yeter! Clara'yı iyi talihinden dolayı kutlamak , ama ben nasıl bir kaçış yaşadığını henüz göremiyor!"

"Hayır, ve biz kendi aramızda bunun bir En az söylenen en çabuk iyileşir. Sahne değişikliğinin ona iyi geleceğini düşünüyoruz ve onu büyükannesine ziyarete göndereceğim. Ah canım, insan çocuklarının başına ne dertler açacağını bir bilse!" diye iç geçirdi Leydi.

Denny. "Önce Oswald'dı, şimdi Clara ve bir sonraki, emin olun, Emily olacak!"

Venetia her zamanki açık sözlülüğüyle, "Sevgili hanımefendi, Oswald'ın bana olan ilgisinin bir çocuk saçmalığından daha fazlası olduğunu düşünüyorsanız, size söz veriyorum öyle bir şey yoktu!" dedi. "Kesinlikle kendini büyük bir aptal yerine koydu, ama bana çok güzel bir özür mektubu yazdı, bu yüzden ona karşı tamamen merhametliyim."

"Böyle söylemek senin tatlı tabiatına uygun, aşkım," diye cevap verdi.

Lady Denny gözlerini hızla kırpıştırarak, "ama çok iyi biliyorum ki

Lord Damerel'i kızdırmanın yanı sıra, size karşı çok uygunsuz davranmış olmalı.

beni dehşete düşürdü!"

Venetia, "Öyle bir şey yapmadığından eminim!" diye açıkladı.

"Lord Damerel Sör John'a öyle söylemiş," dedi leydisi.

kasveti azalmamıştı. "Geçen gün tesadüfen onunla karşılaşan Sir John, Oswald'ın kendisini rahatsız edip etmediğini sormuş, o da hemen, '*Hiç de değil!*'

Sir John'u bunun çok doğru olduğuna ikna etti."

Venetia buna gülmekten kendini alamadı, ama eski dostuna Oswald'ın Damerel'i kızdırmaktan çok eğlendirdiğini söyledi. Leydi Denny, insanın biricik oğlunun alay konusu olduğunu bilmesinin pek de rahatlatıcı bir şey olmadığını hissettiğini söyledi.

Bu bilgi onu rahatlattı, çünkü umutsuzluğunu yenmek için kararlı bir çaba gösterdi ve Venetia'dan Undershaw'da olup bitenleri anlatmasını istedi. Venetia'nın vurgulamaya özen gösterdiği gülünç duruma aldanmadı, Bayan Scorrier'in davranışları hakkındaki görüşlerini alışılmadık bir açık sözlülükle dile getirdi ve Venetia'ya, Yaratık çirkinleşirse, bavullarını toplayıp hemen Ebbersley'e gelmekte tereddüt tembihledi.

"Leydi Lanyon'a gelin ziyaretinde bulunacağım elbette," dedi sakın bir vakarla. "Lütfen hayatım, ona selamlarımı ilet ve bu ziyareti yapmamın engellendiğini söyle.

kendime onu yapmanın zevkini vermekten

Evimdeki hastalıkla tanıştım. İnanabiliyor musun Venetia? *Aşçı* bugün isilik oldu!"

Bu felaket notuyla ayrıldılar ve Leydi Denny, Venetia'ya el sallayarak veda edene kadar

daha acil sorunlarının her şeyi sürüklediğini fark etti

Venetia'nın Damerel'e olan talihsiz *eğilimi* aklından . Şimdi o ışıltılı bakışı hatırladı.

Bu güzel yüzün kaybolmasına üzülmekle birlikte, bir an önce iyileşmesini ummaktan başka bir şey yapamadı.

Kızı heyecanlandıran aşk, şiddetli olduğu kadar kısa da sürmüştü. Venetia'nın şimdiki mutsuzluğunu hafifletmeyi ne kadar istese de

sadece tehlikeli tırmığın

Bölgedeki varlığı Venetia'nın denemelerini gülümseyen bir metanetle sağladı.

Onunla birlikteyken en can sıkıcı sıkıntılar bile önemsizleşiyordu; ona Bayan Scorrier'in pozisyonuna yapılan son saldırıyı bir anda fark etti komikti. Ona güvenmeyi Aubrey'e güvenmek kadar doğal buluyordu ve Aubrey cinayete hazır olduğu için, içinde bulunduğu koşullar altında çok daha az tehlikeliydi. Damerel'i, ona söyleyebileceği şeyleri Aubrey'ye bile söylememesi için uyarmanın gereği yoktu.

Kötü ifade edilmiş bir sözün ardında yatan düşünceyi ona açıklayın.

Onu bir öğleden sonra geç saatlerde tek başına otururken buldu. Kütüphanede, Aubrey'nin masasında. Yazmıyordu, ellerini masanın üzerinde sıkıca kavuşturmuş oturuyordu ve kaşları çatık bakışları derin bir dalgınlıkla onlara sabitlenmişti. Kapının açılmasına önce aldırış etmedi, ama bir iki dakika sonra, sanki kendisine yönelen araştırmacı dikkatin farkındaymış gibi Başını kaldırdı ve Damerel'i eşikte görünce bir şaşkınlık çılgılığı attı, alnı açıldı ve gözlerini bir gülümseme aydınlattı. Onu beklemiyordu, çünkü genelde Undershaw'a öğleden önce gelirdi ve ayağa kalkıp ona doğru giderken şöyle dedi "Sen, sevgili dostum!

Seni gördüğüme *sevindim*! Mavi şeytanların kurbanı oldum. için sana çok ihtiyacım vardı! Sizi bize getiren nedir? Bugün sizi aramadım, çünkü bana işle meşgul olacağınızı söylediğinizi hatırlıyorum."

Gülme eğilimi göstermedi ama oldukça sert bir tonda cevap verdi: "Beni *sen* getirdin! Ne oldu, sevgili zevkim?"

Küçük bir iç geçirdi ama başını salladı ve gülümseyerek adamın yüzüne baktı. "Belki de sadece sinirlerim bozuldu. Boş verin! Şimdi daha iyiyim."

"Bunu önemsiyorum." Venetia'nın iki elini de tutuyordu ama birini bıraktı ve bir parmağını hafifçe alnında gezdirdi.

"Kaşlarını çatmamalısın, Venetia. Hele benim yanımda asla!"

"Pekala, yapmayacağım!" dedi mecburen. "Düzeltiyor musun, *aptal*?"

"Keşke yapabilsem! Ne oldu da mavi şeytanlar üzerinize geliyor?"

"Size bahsetme zahmetine değecek ya da can sıkıcı olacak kadar sıradan olmayan hiçbir şey ! Bir kraliyet savaşı

Bayan Gurnard'la tartıştım, dehşet içinde kaçtım, tartışmanın nedeni çamaşırhane hizmetçisine karşı bir şikayetti. Son derece haklı olduğunu , ama o zavallı kız Bayan Gurnard'ın öz yeğeninden başkası değil!"

"Homerik bir karşılaşma: ilahi söylemek için kalmalıydınız. *Bu* çatılmasına neden olmadı."

"Hayır. Eğer kaşlarımı çatıyorsam, bu ne yapacağıma karar verme çabasıydı.

benim için en iyisi buydu. Gördüğünüz gibi, Aubrey ve benim Aralık ayına kadar burada kalabileceğimizi sanmıyorum. O zamana kadar geri dönün."

"Bunu yapabileceğinizi hiç düşünmemiştim. Düşüncelerinizin söyleyin bana!" Konuşurken onu kanepeye götürdü ve yanına oturttu.

"Hiç, ne yazık ki! Ne zaman bir plan düşünsem, itirazlar çirkin başlarını kaldırıyor ve ben yine köpükler içinde kalıyorum. Bana tavsiyede bulunmak ister misin? Bana her zaman çok iyi tavsiyeler veriyorsun, sevgili dostum!"

"Eğer yaparsam, geçimimi sağlama ayrıcalığına sahip olurum. Dr. Johnson'ın "örnek her zaman ilkeden daha etkilidir" sözünü çürütüyor. "Sorununuz nedir? Elimden geleni yapacağım!"

"Tek sorun, eğer karar verirsem nereye gideceğim; Aubrey'nin de benimle geleceğini ve Bay Appersett'in eğitiminden ayrılmaması gerektiğini unutmamalıyım. Her zaman Conway evlendiğinde kendime ait bir kurum kuracağımı ve onun nişanlanmasını istediğimi söyledim, sıradan bir şekilde, hemen kendi düzenlemelerimi yapmalıydım, böylece Undershaw'dan ayrılabilirdim.

karısını getirmeden önce. Sahip olduğum çok az sayıdaki dostum niyetimin bu olduğunun farkındaydı ve buna şaşırırlardı. Ama olaylar geliştikçe durum değişti - ya da bana öyle geliyor. Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Değiştirildiğine katılıyorum, çünkü kardeşinizin dönüşünden önce Undershaw'dan ayrılacak olursanız Genel olarak, mülkünün yönetimini size emanet ettiği herkesçe bilindiğinden, evinizden sürüldüğünüz varsayılır. Hangisi daha doğru olurdu? gerçek."

"Aynen öyle! Ve bu durum, bu bölgede bir ev kiralamamı hale getiriyor."

"Doğru, eğer kardeşinin pek de önemsemediği görünüşünü korumayı ona borçlu olduğunu düşünüyorsan. tarafından!"

"Sevgili dostum, kafamda böyle bir düşünce yok, bu yüzden bana karşı dudağını böyle küçümseyerek bükme!"

"Sana değil, ahmak!"

"Conway'de mi? Oh, elbette, o zaman! Gerçek şu ki ona hiçbir şey borçlu değilim." . "Tam tersine!"

"Bana bir şey borçlu olduğunu kastediyorsanız, o bile değil. Bana yüklediği suçu kabul ettim çünkü yapmak işime geliyordu. Düşünmem gereken Aubrey bunu yapmazdım, tıpkı burada bir yıl daha kalmam gerektiği gibi. reşit olduktan bir gün sonra."

"O halde Lanyon'un güzel adını korumaya kararlı mısınız?" diye sordu.

"Saçmalık! Hayır, ciddi ol, Damerel! Güzel isimler için acele *etbilmelisin*.

Şirket! Aklımdaki şüphe Charlotte ile ilgili.

Aubrey ona *tatlı dilli* diyor ve öyle de, ama daha fazla rahatsız edilmeyi hak etmiyor.

Zaten öyle, zavallı küçük yaratık! Conway insanları ona karşı kıskırtmak için elinden geleni yaptı ve benim de onun işine son bir dokunuş yapmam yeter de artar bile! Bana hiçbir zararı dokunmadı, hatta bana saygı duymak için hastalık derecesinde istekli! O kadar ki, Bayan Scorrier *hors concours* olsaydı, onun rolünü kaçınılmaz olarak üstlenmem ve zamanımın büyük bölümünü Charlotte'a şunları hatırlatarak geçirmem gerekirdi şimdi Undershaw'da metres olduğunu! Eğer Undershaw'dan ayrılırsam, kendime bir eş bulmalıyım.

Bunu yapmak için istisnai olmayan bir mazeretim var ve bu civarda kalmamalıyım. Her zaman Londra'ya gitmek istemiştım ama bu, Aubrey'nin Cambridge'e gideceği zamanı beklemek demektir. Önümüzde koca bir yıl var ve yapılacak ne var? üzücü bir bilmecenin içindeyim. Orada olmalı Londra'da mükemmel öğretmenler bulunabilir, ancak Aubrey'in-

"Bir an için Aubrey'i bırak!" diye araya girdi. "Londra'da -ya da York'ta- ya da Timbuctu'da bir işletme kurma planınız hakkındaki fikrimi söylemeden önce bir şey!"

"Çok iyi ama ben senden *bu* konuda fikrini söylemeni istemedim ki!" diye itiraz etti.

"Yine de alacaksın. Seni son gördüğümde beri ne oldu da Venetia, seni şaşkına çevirdi ve buradan ayrılmanı ani bir mesele olarak görmene neden oldu?

aciliyet?" Gözleri hızla onunkilere kaydı; adam gülümsedi sevecen bir şekilde alay etti ve ekledi: "Bu konuda herhangi bir hikaye istemiyorum.

Hizmetçi ya da çamaşırcı kızım, eğer beni kandırabileceğini düşünüyorsan
yanlış! O şeytanın kızı ne yaptı?"

Başını iki yana salladı. "Size söylediğimden fazlası değil. Seni kandırmayı hiç düşünmedim, sadece belki de
Söylenen bir şey üzerine çok fazla kafa yoruyorsun - büyük olasılıkla beni kızdırmaktan başka bir amacı yok!"

"Peki ne söylendi?"

Cevap vermeden önce bir an tereddüt etti: "Aubrey ile ilgiliydi. Bayan Scorrier benden hoşlanmadığı kadar ondan da hoşlanmıyordur sanırım ve itiraf etmeliyim ki Aubrey ona bu konuda iyi bir neden veriyor.

onu öldürdü. Bana karşı kindar davranarak bunu kendi başına açtı, ama onu mazur görmüyorum: bunu yapmamalıydı - bu çok uygunsuz bir davranış!"

"Oh, lanet olası çocuk!" Damerel öfkeyle haykırdı. "Bu eğlenceden vazgeçtiğimi umuyordum!"

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Ona yapmaması gerektiğini söyledin mi?"

"Hayır, sadece onun hoş bir rahatlama şekli olarak gördüğü şey, sizi o kadının tüm ateşine maruz bırakıyor. kötü niyet."

"O zaman bu her şeyi açıklıyor! Onu haşladın ve ben gerçekten minnettarım! Geçtiğimiz iki gün boyunca onun huzurunda dudaklarını açtı. Ama ya iş işten geçmişti, ya da onun odasına kapanmasına ve bize sadece akşam yemeklerinde katılmasına içerliyordu - bir Yunan korosuyla Kulaklarında o kadar yüksek sesle çınlıyor ki, sizi duymadan önce adını yarım düzine kez söyleyebilirsiniz! O yapamaz bunu anlıyor, bunu nezaketsizlik olsun diye yaptığını düşünüyor. Charlotte da ondan hoşlanmıyor, ama bunun nedeni söylediği şeyler anlamıyor, bu da ondan korkmasına neden oluyor. Ne yazık ki topallığından utanıyor ve

Sandalyesinden kalktığında ya da odanın diğer ucuna yürüdüğünde hep başka tarafa bakıyor."

"Seninle parkta buluştuğumuzda da böyle yaptığını fark ettim. ve bu alışkanlıktan bir an önce kurtulmasını umuyordu!"

"Sanırım bunu yapmaya çalışıyor. Ama asıl mesele Bayan Scorrier'e, itiraf etmeliyim ki, moralimi oldukça bozan bir şeyi söylemek için bahane bulmuş olması. Bana Charlotte'un *deformasyondan* korktuğunu, bu *yüzden de* tam şu anda, hassas bir durumdayken

Aubrey'in arkadaşlarını ziyaret etmesi mümkün. Bunu bu kadar açık ifade etmemiştii ve belki de ben kendimi

Aptalca bir endişe." Yüzü kararmıştı; değişmiş bir sesle şöyle dedi: "Hayır. Bundan çok uzak! Eğer o

Bunu sana söyleyebilecek kapasitede olan Aubrey'in kendisine söylemeyeceğine dair bir groatına bile bahse girmezdim. onu öfkeliendiriyor."

"Ben de bundan korkuyorum ama bir insan bu kadar zalim olabilir mi?"

"Oh, Tanrım, evet! Bu cadalozun soğukkanlılıkla yapmayacağını söyleyebilirim, ama sana daha önce de söyledim, masumum, sen

Onun gibileri tanımıyorum. Dizginlenemeyen tutkulara *sahip* kadınlar *her şeyi yapabilir*! Bırakın öfkelerine yenik düşsünler, o zaman ne diyecekler ve sonra da ne için mazeret bulacaklar?

bir başkasının dudaklarından dökülse, içten bir nefretle kınayacaklardır!"

Durakladı, aniden sertleşen ve çatılan gözleriyle kadının yüzünü taradı. "Sana başka ne söyledi?" diye sordu aniden. "Bana anlatsan çok daha iyi olur, biliyorsun!"

"Peki, öyle isterdim, ama herhalde size kötü niyetli *şeylerin* bir listesini tekrarlamamı istemezsiniz?"

"Hayır, beni bağışla! Aubrey'e yaptığın kaçamak bu mıydı?"

"Bu kadarı yeterdi! Damerel, *kendinden nefret* ne işkencelere katlandığını bilseydin -hiç bahsedilmedi, sadece

Yabancılardan çekinmek, acıma duygusundan korkmak ya da Charlotte'un saklamaya çalıştığı gibi tiksilmek..."

Onun telaşına müdahale ederek şöyle dedi: "Biliyorum. Olağanüstü bir tahrik olmadıkça bu kadının bu kadar alçalacağını ama çocuk anormal derecede hassas. Onu senden alayım mı? Ona söyledim.

Manastıra istediği zaman gidebileceğini söyledi. Verdiği cevap çok acemiceydi ama kesinlikle takdire . Burnumu kırmaya çok meyilliydi:

Ciddi ciddi onu *sinsice koşmaya* davet edip etmediğini sordu, Sizi *şoka dayanmak* zorunda bırakarak! Neredeyse Ona kurnazca davranırsa şokun daha az olacağını söylemeye fırsatım olmadı ama yine de bunu ve siz söylerseniz yapacağım. Tek zorluk, gerçek nedeni ondan gizlemek olacak ve bunun da üstesinden gelebileceğimi umuyorum."

Neredeyse bilinçsizce elini uzatarak şöyle dedi

Derin duygularını gizlemek için şakacı bir tavırla: "Ne kadar *iyi* bir , Kötü Baron! Bu geçitte nerede olmalıyız Sen olmadan mı? En olursa Aubrey'i sana gönderebileceğimi biliyorum. *Bu* düşünce, sizi temin ederim, beni dikkat dağınıklığından kurtardı! Acil bir durumda tereddüt etmemeliydim.

Ama henüz acil bir durum yok, Aubrey sadece can sıkırmak ve acı vermek için söylenenlere kulaklarını tıkarsa hiç olmayabilir. Mecbur kalmadıkça seni zorlamak niyetinde değilim!"

Adamın eli kızın elinin üzerine kapanmıştı ve hâlâ elini tutuyordu, ama kıza tuhaf bir şekilde katı gelen bir sıkışma içindeydi. Kadın

merakla baktı ve gözlerinde tuhaf bir ifade, ağzında ise alaycı bir alay gördü.

kendisi. Yüzünden şaşkınlığı okunuyor olmalıydı, çünkü alaycı ifadesi kayboldu, gülümsedi ve hafifçe şöyle dedi

elini bıraktı: "Bana dayatmada bulunacak herkese meydan okuyorum! I

Aubrey'in Manastır'da olmasından memnun olurum. Çocuğu severim ve aklınızdan geçen , onu kesinlikle bir suçlu olarak görmüyorum. Kimse onu zor bir çocuk olmakla suçlayamaz.

misafir ağırlamak için! İsteddiğiniz zaman bana gelsin ve ikinize de uygun olan süre boyunca kalsın!"

"Böylece size bir iyilik yapmış oluyorum!" dedi gülerek.

"Teşekkür ederim! Sanırım çok uzun sürmeyecek. Lady Denny bana Sir John'un Bay Appersett'ten gelecek ayın ortasından önce bize döneceğini duyduğunu söyledi. Hastalığından sonra onunla yer değiştirmeyi teklif edecek nazik olan kuzeninin kışı Yorkshire'da geçirmeye pek hevesli olmadığını sanıyorum! Bay Appersett yıllar önce bana, eğer bir süreliğine uzaklara gitmek istersem

Aubrey'e evinde oda vermeye hazırdı."

"O halde Aubrey'nin işleri tatmin edici bir şekilde düzenlendiğine göre, işlerinize dönebiliriz, *Amiral Venetia*! Kendi müessesenizi kurmaktan bahsederken ciddi misiniz?"

"Evet, tabii ki öyleyim!"

"O zaman birinin sana emir vermesinin zamanı geldi!" dedi acımasızca. "Çocukluk hayallerini bırak ve dünyaya gel, canım! Bu mümkün değil!"

"Ama bu tamamen mümkün! Avukatımız ve mütevellilerimden biri Bay Mytchett'in hatırı sayılır bir bağımsızlığa sahip olduğunu bilmiyor musunuz?"

"Size hala bunun mümkün olmadığını söylüyorum!"

"Aman Tanrım, Damerel, bana edepten bahsetmek , değil mi?" diye haykırdı. "Seni uyarıyorum, kolay kolay Benim yaşlarımda bir kadının kendi evinde yaşamayı tercih etmesinde en ufak bir uygunsuzluk olduğuna beni ikna edin. kardeşinin evinde! Eğer bir kız olsaydım-"

"Sen sadece bir kız değil, aynı zamanda yeşil bir kızsın!"

"Yeşil izin vereceğim, kız vermeyeceğim! Beş yirmi yaşındayım, dostum. Yalnız yaşarsam bunun uygunsuz olacağını biliyorum ve saçma olduğunu düşünsem de bunu yapmak istemiyorum. Söz veriyorum. Aubrey Cambridge'deyken bir refakatçi tutacağım. Aubrey Cambridge'e gittiğinde

Tabii ki henüz bilmiyorum, ama bir sonraki aşamada Fellow olmasını ve Cambridge'de sabit kalmasını bekliyorum. Çünkü evleneceğini sanmıyorum, öyle değil mi?"

"Tanrı bana sabır versin!" diye bağırdı, ayağa fırladı ve odada aceleyle bir tur attı. "Venetia, bir gibi konuşmayı *keser* misin? Bir tut! Aubrey için evi tut! Bir dul ya da yaşlı bir kız kurusuna uygun şapka almayı unutma, sana yalvarıyorum! Beni dinle, seni güzel aptal! Altı-yedi yılını boşa harcadın. Hayatınızı boşa harcamayın. Tanrı aşkına, bu size ne faydası olacağını sanıyorsunuz? Sana *kim* eşlik edecek?"

"Bilmiyorum, nasıl ki? Bir mürebbiye gibi bir hanımefendiyi işe almanın mümkün olabileceğini düşünmüştüm. Yoksul bir kadın, belki de dul bir kadın, bu amaca hizmet edebilir."

"O zaman artık düşünme! Bir sürü dul kadın kiralayabilirsiniz, ama hiçbirisi amacınıza cevap veremez. Bu kuruluşu hayal edebiliyorum! Nerede olacak? Kensington'da, sanırım, kibar ve emekli! Ya da belki de Yukarı Grosvenor Place'in vahşi doğasında: modanın tam kıyısında! Olacaksın Seni temin ederim canım çok sıkıldı!"

Biraz eğlenmiş görünüyordu. "O zaman seyahat edeceğim. Bunu hep yapmak istemişimdir."

"Yoksul bir dulun refakatçisi olarak Yorkshire'dan başka bir yerde tanıdığım yok. yatılı okuldan çıkmış bir çocuktan daha mı iyi biliyorsun? Benim zavallı masumum, bu koşullar altında kurabileceğin tek dostluğu düşündüğümde yemin ederim kanım donuyor! Bu olmaz: inan bana, biliyorum neden ! Önerdiğiniz gibi bir varoluşu sürdürmek için inanılmaz derecede zengin olmalısınız ve

pazarlık için eksantrik! Zenginlik, sevgili zevkim,
eksantrikliğinizi mazur gösterir ve size birçok kapıyı açar.
Şehrin en iyi yerinde bir malikane kiralayabilirsin.
oryantal , pahalı ucubelerle kendinizi *tonun* sunun, cesurca
dışarı gönderin
Davetiye kartları - birkaç ret cevabı birkaç kesinti ile
karşılaşırsınız - doğrudan, ama-

"Sessiz ol, seni saçma yaratık!" diye araya girdi gülerek. "Benim
istediğim hayat bu değil! İstedığımı nasıl düşünürsün?"

"Hiç sanmıyorum. Bana, kendi planınızla kesinlikle
sürdüreceğiniz hayatı istediğinizi mi söyleyeceksiniz? Hayatında
hiç olmadığı kadar sıkılacak ve yalnız kalacaksın, çünkü seni
temin ederim Venetia, tanıdıkların olmayacak,
Doğru arka plan olmadan, Londra'da yaşadığınız gibi ıssız bir
adada da yaşayabilirsiniz!"

"Ah, canım! O zaman ben ne yapacağım?"

"Hendred Teyzene git!" diye cevap verdi.

"Öyle yapmak istiyorum ama kalmak değil. Bundan ben
hoşlanırım, ne de korkarım o. Evi de Aubrey için uygun olmaz."

"Aubrey, Aubrey! Bir kez olsun *kendini* düşün!"

"Evet, ben öyle! Biliyor musun, Damerel, hiç düşünmemiştim
Undershaw'da başka bir kadınla kalmaya katlanabilirdim ve
şimdi bunun beni üzeceğini keşfettim.

bu koşullar altında yaşamayı çok isterdim! Ve teyzem ve
amcamla yaşamak, onların emirlerine boyun eğmek
Onların otoritesini tanıyarak yapmak zorunda kalacağım şey,
kendimi tekrar eski günlere dönmüş bulmak gibi dayanılmaz
olurdu.

Kreş! Çok uzun zamandır kendi kendimin metresiydim, sevgili
dostum."

Odanın öbür ucundan ona baktı, dudaklarında alaycı bir
gülümseme vardı. "Buna çok uzun süre katlanmak zorunda
kalmazsın," dedi.

"Benim için çok uzun!" dedi kararlılıkla. "Aubrey'nin bir iş
kurmaya hazır olması için en az beş yıl geçmesi gerekecek.

ve belki de o zamana kadar bunu istemeyecek! Ayrıca-"

"Yeşil kafa! Ah, yeşil kafalıların en yeşili!" dedi. "Teyzene , seni sosyeteye sokmasına izin ver.

Ve Aubrey daha Cambridge'e gitmeden nişanlandığınıza dair ilan *gazetede* yayınlanmış olacak!"

Bir an için konuşmadı, ama yanaklarında biraz daha az renk, gözlerinde gizlenen bir gülümseme olmadan ona baktı. Adamın yüzünde düşüncelerine dair hiçbir ipucu bulamadı ve şaşırdı ama telaşlanmadı. "Hayır," dedi sonunda. "Bu . Londra'ya gitme amacımın bir koca bulmak olduğunu mu düşündünüz?"

"Amacınız değil. Senin kaderin - olması gerektiği gibi!"

"Ah! Teyzemın amacı bana bir koca bulmak mı olacak?" Adam sadece omuz silkerek cevap verdi ve kadın ayağa kalkarak şöyle dedi:

"Beni uyardığınıza sevindim.

"Evli olmayan bir kadın, yanında hizmetçisi varsa, otelde kalabilir mi?"

"Venetia- I"

Kaşlarını kaldırarak gülümsedi. "Sevgili dostum, bugün çok *aptalsın*! Neden beni gözyaşlarına boğulmuş, arkadaş özlemi içinde, alıştığım hayatı sürdüreceğim için sıkılmış bir halde hayal zorundasınız? Neden, hayır! çok daha Eğlenceli bir hayat! Burada beni meşgul edecek kitaplarım, bahçem ve babam öldüğünden beri de malikânem vardı.

Londra'da,

Müzeler, resim galerileri, tiyatro, opera, size sıradan gelen pek çok şey olacak. Tatillerinde Aubrey'le birlikte olacağım ve umarım benimle ilişkisini kesmeyecek bir teyzem olduğu için, birkaç arkadaş edinme konusunda *tamamen* umutsuz değilim. hoş arkadaşlıklar!"

"Hayır, Tanrım, *hayır*!" diye haykırdı, sanki kelimeler ağzından zorla alınmış ve odayı iki adımda geçti

Aceleci adımlarla. "*Her şey* bundan daha iyiydi!" O onu omuzlarından kavradı, o kadar kabaydı ki Bir protesto sesiyle irkildi. Buna aldırmış etmedi ama sertçe şöyle dedi: "Bana bak!"

Hiç tereddüt etmeden itaat etti ve bir cerrahın neşteri kadar keskin bir incelemeye sükûnetle katlandı, sadece biraz muzipçe mırıldandı: "*Çok* çürüklerim var kolayca!"

Kavrayışı gevşedi ve kollarından aşağı kayarak ellerini bir araya getirdi ve kendi ellerinin arasında sıkıca kavuşturdu. "Dokuz ne yapıyordun, canım aşkım?" diye sordu.

Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki sadece gözlerini kırpıştırabilirdi. "Anlat bana!"

"Bilmiyorum! Dersler alıyorum ve örnek dikiyorum. Sanırım - ve bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

"Hem de çok. O tarihte ne yaptığımı biliyor musun?"

"Hayır, nasıl ki? Kaç yaşında olduğunu bile bilmiyorum - en azından hesap yapmadan, ki bundan nefret ederim. Peki, eğer Siz şimdi sekiz buçuk yaşındasınız, ben ise beş buçuk yaşındayım."

"Sizi kurtarayım: Yirmi iki yaşındaydım ve evli ve kaliteli bir bayanı baştan çıkarıyordum."

"Demek öyleydin!" diye nazikçe kabul etti.

Bir kahkaha onu sarstı ama şöyle dedi: "Bu benim aşk maceralarımın ilkiydi ve muhtemelen en itibarsız olanıydı.

Umarım öyledir! Hayatımda geriye dönüp gururla bakabileceğim hiçbir şey yok, ama seninle tanışana kadar, güzelim, en azından ahlaksızlığımın

Genç ve masum olanları kurcalamak. Sophia'nınki dışında hiçbir itibarı mahvetmedim ama bunu bir erdem saymayın.

Ben! Bakireleri baştan çıkarmak tehlikeli bir oyun ve genel olarak bana hitap etmiyorlar. Sonra seninle tanıştım ve

Sana karşı dürüst olacağım canım, Yorkshire'da seni kazanmaktan başka bir amaç için kalmadım, kendi şartlarımla!"

"Evet, o ilk gün ayrıldığımızda bana da aynı Geysi söylemiştin," dedi hiç istifini bozmadan. "Bunun harika bir şey olduğunu düşünmüştüm.

Hem ne terbiyesizlik! Ancak o zaman Aubrey düğtü ve çok iyi arkadaşı olduk ve her Geys yoluna girdi. değişti."

"Oh, hayır, her şey değil! Sen bana dostum diyorsun ama ben sana hiçbir zaman demedim, de! Sen her zaman *güzel ve arzulanan bir yaratık* olarak kaldın ve kalacaksın. Sadece niyetim değişti. Sana zarar vermemeye karar verdim ama seni terk edemezdim!"

"Neden ki? Bana aptalca bir şeymiş gibi geliyor."

"Çünkü anlamıyorsun, sevgilim. Eğer tanrılar *uzayı ve zamanı yok* etselerdi, *ama* etmeyecekler Venetia, etmeyecekler!"

"Papa," dedi sakince. "*Ve iki aşığı mutlu eder.* İngiliz şairler arasında Aubrey'nin favorisi ama benim değil. İki aşığın zaman ve mekânla uğraşmadan mutlu olmamaları için hiçbir neden göremiyorum."

Ellerini bıraktı ama sadece onu kollarına çekmek için. "Bana böyle gülümsediğinde, benim için her şey tatil oluyor! Tanrım, seni delilik derecesinde seviyorum Venetia, ama henüz deli değilim, ne kadar feci bir şey olduğunu bilmeyecek kadar deli değilim.

senin için olabilir, ikimiz için de! Nasıl bir şey olduğunun farkında değilsin.

Masumiyetinizden yararlanmalıyım!" Aniden kesti, ön odadan geçide açılan kapı çarpınca başını kaldırdı. Bu ses

Ardından sürüklenen bir ayak sesi duyuldu. Damerel hızlıca:

"Aubrey. Belki de öyle! Söylenmesi gereken çok şey var ama bugün değil! Yarın, ikimiz de daha sakin olduğumuzda!"

Daha fazlası için zaman yoktu; onu neredeyse kaba bir şekilde ondan uzaklaştı ve kapı açıldığında yüzünü dönerek

Aubrey, peşinde işaretçi sürtüğü ile odaya girdi.

XIV

Damerel kendini Venetia ile kapı arasına yerleştirmişti, ama bu önlemin gereksiz olduğu hemen anlaşıldı. Aubrey fırtınalı görünüyordu, ince yanakları

Kızarmıştı ve oldukça soğuk gri gözleri ılık kıvılcımlarıyla doluydu. Hemcinslerine olan ilgisi en iyi zamanlarda göstermeliydi; öfkenin pençesindeyken hiçbir şey hissetmezdi ve eğer

kız kardeşini Damerel'in kollarında buldu. Kapıyı kapatırken kırılgan bir sesle şöyle dedi: "istersin Venetia, İmparatoriçe yeni bir emir yayınladı! *Köpekler*, !

-Gelecekte zincirlenmiş tutulmalı! Bess hariç hepsi, o da hiç tutulamayacak kadar vahşi! Dikkatli ol Jasper: Ne kadar çirkin huylu bir sürtük olduğunu göremiyor musun?"

Kuyruğunu zarıfça sallayarak ve yüzünde aptalca bir mutluluk ifadesiyle dururken, işaretçinin kulaklarını nazikçe çeken

Damerel güldü ve şöyle dedi: "O ne ne yapıyordun?"

"Mirası tehlikeye atıyorsun!" Aubrey tersledi. "Eve girdi, tabii ki beni arıyordu!" "Ve Charlotte onu merdivenlerin dibinde yatarken görünce öyle korktu ve dehşete kapıldı ki bir çığlık attı, Bess de başını kaldırıp ona baktı, bakabilirdi de!"

"Ah canım!" diye iç geçirdi Venetia. "Charlotte'un köpekleri pek biliyorum ama olan biten buysa-"

"Hepsi! Bu sadece Bess'in vahşi saldırısının başlangıcıydı! Anla canım, onun bakışları Charlotte'un aklına vahşi bir hayvanı getirdi! Ne yapacağını bilemedi, ama geri çekilmeye karar verdi - geriye doğru ve gizlice! Bunun üzerine Bess, doğal olarak ilgimi çekmedi, düşünebilirsin, Rose, ve ona doğru ilerledi. Bunun üzerine Charlotte ciddi bir çığlık attı ve bir sandalyenin arkasına koştu; Bess onu takip etti, Mrs.

Scorrier, hangi caninin çocuğuna tecavüz etmeye çalıştığını öğrenmek için sabah odasından fırladı ve Bess'i azarladı ve elindeki şeyle ona vurdu -ne dedin? tambur çerçevesi mi? Böylece Bess havlamaya başladı, Charlotte histeriye kapıldı ve-"

"Aubrey, buna nasıl izin verirsin?" diye haykırdı Venetia, kızgınlık ve eğlence arasında. "Senin için çok kötüydü!"

": Ben orada değildim. Anlattıklarımı, bu konuda uzmanlaşmış hanımların ağzından dinledim." Sırıttı

alaycı bir şekilde kız kardeşine baktı. "Ben senin iyi küçük kardeşindim, canım! Arenaya vardığımda Charlotte'un bir sandalyeye gömüldüğünü, Bayan Scorrier' salata sosunu burnunun dibinde salladığını ve Bess'in ikisini de kükreyerek Kuyruğuyla gösteriyordu ki

Kendi evinden kovulduğunda ısırmayacak kadar terbiyeliydi. Onu İmparatoriçe'ye kandırmaya çalışmanın en ufak bir yararı olmadığını düşündüm ve onu geri çağırdım. Hatta o tavuk yürekli kadına

Korkmasına gerek olmadığını söyledim, ama İmparatoriçe'den aldığım tek teşekkür hakaret oldu. Bess'i eve Charlotte'u korkutmak için getirdim; davranışlarım, karakterim ve mizacım Charlotte, *dua et, anne! Oh, hayır, anne!* Sanırım oldukça iyi katlandım. İmparatoriçe Charlotte'un narinliğinden bahsetmeye başladığında

karşı koyamadığım bir durum! İstesem de yapamazdım, ki yapmadım.

Belki *de fark* etmediğimi söyledi, ben *de fark* ettiğimi söyledim, çünkü Bess de aynı ilginç durumdaydı. durumdaydı. Bir an için felç geçirdiğini sandım."

"Şeytan!" dedi Venetia gülmemeye çalışarak. "Evet, daha da kötüsü, sakat olduğu için boyunun ölçüsünü alabileceğini sanan biri," dedi Aubrey ipeksi bir ses tonuyla. "Ah, öyle bakma. İşte , aptal! Topallamamın onlar için ne kadar iğrenç olduğunu en başından beri bilmediğimi mi sanıyorsun? Ben

Elbette bunun için onları suçlamıyorum ama Hemşire suçladı! O sırada, anladığınız gibi, tüm bu kargaşanın nedenini öğrenmek için aşağıya koşturarak gelmişti. Sen büyük bir ikramı kaçırdın, tatlım! İmparatoriçe'ye kendinden utanmasını söyledi; Charlotte'a da ve bana en azından bir beyefendinin evinde böyle çirkin, kaba bir kargaşa çıkarmaktan daha iyi öğretildiğimi gitmemi söyledi. Kuruluş!"

Damerel, "Bu en kaba davranıştı!" dedi. "Elli Bayan Scorrier'a karşı senin hemşireni desteklerim!"

Aubrey, "Ben ayrıldığımda konu karara bağlanmamıştı, ama Hemşire'nin en iyisini yapacağını söyleyebilirim," diye onayladı. "İşin şakası şu ki, Conway bile köpeklerini eve getirdiğinde her zaman sinirlenen Hemşire, İmparatoriçe Bess'i köpek kulübesinde tutmama *izin vermeyeceğini* açıkladığında dallara uçtu, çünkü o Açıkça tehlikeli! Onu hemen zincire vurmamı emredecek ve o korkunç alaya arkamı dönüp Bess'i koridordan kendi odama getirdiğimde onu duyup duymadığımı soracak kadar tedbirsizdi. Savaşla ilgili son duyduğum şey Hemşire, İmparatoriçe'nin hangi hakla kendi evinde *doğmuş bir Lanyon'a* dikte etmesi gerekiyordu."

"Ah canım!" Venetia içini çekti. Damerel'e baktı, gülümsemesinde bir parça utangaçlık vardı. "Gitmeliyim ve elimden geleni yapmalıyım. anlaşılmazlığı çözecek. Hemşire Atasözleri Kitabı'ndan alıntılar yapmaya başlayacak: Daha dün bana kavgacı ve çekişmeci kadınlardan ve evin tepesinde bir köşede oturmanın ne kadar daha iyi söz ediyordu. eğer bu tavan araları anlamına geliyorsa, bunu yapmaya razı olacaktır!"

"Aptal olma!" Aubrey sertçe araya girdi. "Bırakın o viragoya istediğini söylesin! Eğer bizi ondan kurtarabilirse,

çok daha iyi!"

"Evet, eğer *yapabilseydi*, ama Bayan Scorrier Hemşire'nin kendisine kötü davranmasına asla izin vermezdi! Ve eğer Hemşire çirkinleşirse, bizim için ne kadar zor olacağını bir düşünün!"

"O kadına köpeklerin zincire vurulacağını mı söylemek istiyorsun?" diye sordu, yanakları daha da kızarmıştı. "Seni uyarıyorum Venetia, eğer bunu yaparsan Flurry'yi yatak odasına kapatırım, en güzel şapkası da başına dert olur!"

"Ah, aşkım, beni *kışkırtma*!" dedi muzipçe. "Of Elbette böyle bir şey yapmak istemem! Ama ona köpekleri getireceğine söz vermekten başka bir şey yapmayacağını düşünüyorum.

Sadece bu odaya. Charlotte'un onlardan bu kadar korkması çok saçma, ama -Ah, Aubrey, buranın artık *onun* evi olduğunu , bizim değil!"

"Unutmayın! Ne zaman unutmaya iznimiz var ki?" diye çıkıştı.

Hiçbir şey söylemedi ama kapıya döndü. Damerel onun için kapıyı açmak üzere hareket etti ve bir an durakladıktan sonra şöyle dedi

Sessiz bir sorgulamayla ona bakıyordu: "Kararlı, sanırım! I yarın görüşürüz, ama korkarım öğleden önce değil. Size söyleyecektim ama önemli değil! Menajerim Priory'de: Günün çoğunu onunla geçirdim ve sanırım sabah da öyle olacak. Bu önemli, yoksa asılmasına izin verirdim. Olduğu gibi-" durakladı ve gülümsedi

"-Nasıl olsa, ona katlanmak zorundayım. O kadının seni ölesiye üzmesine izin verme!"

Kadın başını salladı, adamın gülümsemesi gözlerine yansımıştı ve aceleyle ön odaya doğru uzaklaştı.

Kapıyı kapattı ve döndü, düşünceli bir şekilde Aubrey ateKin yanına gitmiK ve kütükleri vahKice karıKtırarak alevlendirmeye çalıKıyordu. Bu görevden başını kaldırmadı ama sanki incelendiğinin farkındaymış gibi hırçın bir sesle "Benim bir suçum yok!"

Damerel, "Bana bağıırıp çağırmaya başlama!" diye cevap verdi. "I öyle olduğunu söylemedim. Bir çay fincanındaki fırtınadan başka bir şey için kendini bu kadar hırslandırmayı bırak!" Aubrey ona baktı, ağzı sertçe kapalıydı ve kaşlarının arasında iki derin yarık vardı. "Gudgeon!" Damerel gözlerinde dostça bir alaycılıkla, "Gudgeon!" dedi.

Aubrey kısa bir kahkaha attı. "Bir maymun verirdim Conway'e köpeklerini eve almayacağını söylediği zamanki gibi! Charlotte'a gelince.

Çünkü Conway'in peşinde en az üç köpek olmadan onu görmesi mümkün değil. Dahası, Conway'in köpekleri ülkedeki en kötü eğitilmiş köpekler ve baş belaları! üzerinde zıplamalarına izin veriyor ve masada onlara et parçaları veriyor. Ben köpeklerimi aptal yerine koymam! Oh, cehennem ve şeytan onu lanetlesin, et zekalı Jack Pudding o!"

"Manastıra geri dön ve onu Hep birlikte!" diye davet etti Damerel. "Dilimin altında onun için daha kötü sıfatlar var!"

Aubrey sıırttı ama başını salladı. "Hayır, o kadar değersiz değilim!

Keşke tekrar Manastır'da *olsaydım*, ama sana daha önce de söyledim, bu işten sıyrılmayacağım."

"Damerel omuz silkerek, ve kırbacını üzerine koyduğı sandalyeden aldı. "*Hasta manana*, seni dinlendirici yavru!"

Aubrey hızla ona baktı, tereddüt eder gibi oldu ve sonra şöyle dedi: "Benimle mi çıkıyorsun? Niyetim-"

"Hayır, seninle çıkmıyorum, mankafa!" Damerel ona gülerek cevap verdi. "Eğer yapman gerektiğini düşünüyorsan - Sizin yerinizde olsam ben de aynısını yapardım."

Adam ve Aubrey birkaç dakika sonra masanın başına oturarak öfkesini zehirli bir Latince epigram yazmaya harcadı. Birkaç tatmin edici olmayan denemeden sonra, dört düzgün ve görkemli bir şekilde küfürlü

Bu sözler onu o kadar memnun etmişti ki, neredeyse yumuşak bir yakınma havası içinde yemeğe oturdu. Bayan Scorrier tarafından, davranışından pişmanlık duyduğunu ifade edene kadar onunla ilgilenmemesi gerektiği bildirildiğinde, sadece alışılmadık bir iştahla yemeğini yemeden önce ona bir gülümseme verdi.

Bayan Scorrier'in öfke nöbeti yerini görkemli somurtmalara, Charlotte'un histeri nöbeti ise sinirsel bir umutsuzluğa bıraktı. Kendisine yöneltile her söze korkmuş, nefesi kesilmiş bir sesle cevap vermesine neden oldu ve bu da zihnini hastalıklı kendi üzerine düşünmekten alıkoyma girişimlerini engelledi. Ayağa kalktığıında

şiddetli baş ağrısını öne sürerek mazeret bildirdi ve üst kata yatmaya çıktı.

Aubrey'den gelen bilardo oynama daveti Bayan Scorrier'i yalnızlık içinde küskünlüğünün tadını çıkarmaya bıraktı. Bu muamelenin bir sonucu olarak mı, yoksa Lanyon'ları dışlarken kimseyi üzmediğini fark mı bilinmez ama

Charlotte, ertesi sabah öylesine kararlı bir gülümseme, öylesine bitmez tükenmez bir sevecenlikle çıkageldi ki, hafızasını tamamen yitirdiği sanılabiliirdi. Venetia aldanmamıştı, çünkü Bayan Scorrier'in gözlerindeki parlıltı gülümsemesini yalanlıyordu, ama o

Kendisine söylenen her şeye kayıtsız bir nezaketle karşılık verdi, kendi işleriyle o kadar meşguldü ki

Bu soyutlama Bayan Scorrier'in can sıkıntısı kadar huzursuzluk duymasına da neden oluyordu. Charlotte'un Undershaw'daki üstünlüğünü sağlama hevesiyle çok ileri gittiği Bayan

Scorrier'in gözüne zorla sokulmuştu. Undershaw'ı Venetia ve Aubrey'den kurtarmak istiyordu, ama bunu

Kendisini ve Charlotte'u iğrenç hale getirecek bu tür koşullar; ve o, Charlotte'un

Zorba tavrıyla, içtenlikle sevdiği kızına, onunla savaşılan ebeveynine değil, onu tehdit eden iğrenç yaşlı kadına döndü

Eğer hemen yapmazsa üzerine bir sürahi soğuk su dökün. Histerik gözyaşlarını dindirmeye çalışıyordu. Bayan Scorrier'in aklına, Lanyon'ları uzaklaştırdıktan sonra Charlotte'un minnettar olmak ve Conway'i onların kabalıkları yüzünden perişan olduğuna ikna etmeye hazır olmak yerine, onların tarafına geçtiğini görmek gelmemiştir. Conway'e tahliye edilmelerinin kendi suçu olmadığını söylemesi daha muhtemel.

Venetia'nın iltifatlara bile tepkisiz kaldığını görünce Eskisinden daha geniş bir şekilde gülümsedi ve isteksiz dilini, annelik içgüdüsünün sevgili bir çocuğun desteğine uçmak için karşı konulmaz bir şekilde harekete geçirdiğini anlatmaya zorladı. Bu yüce gönüllü jestin sonucu hayal kırıklığı oldu, çünkü Venetia bir dakika boyunca boş gözlerle ona baktıktan sonra tek söylediği şu oldu "Oh-Bess! Zavallı Charlotte! Umarım köpek korkusunun üstesinden gelmeyi başarır. Conway'in köpekleri her zaman o kadar gürültücü ve asi olurlar ki, korkarım hayatı eğer yapmazsa sefalet."

Bundan sonra, kadın oradan uzaklaştı ve daha sonra Ribble'a kırsağının eve getirilmesi için ahırlara bir mesaj söyledi. Bayan Scorrier'in söylediğine göre Bir süre sonra Aubrey'e, adı konmamış bir kazanın kurbanı olan bir kiracıyı ya da hizmetçiyi ziyarete gittiğini söylediğini duydu; bu da kızgınlığını daha da artırdı, çünkü hanımefendi rolünü oynamanın Charlotte'a düştüğünü düşünüyordu; kızına arabada eşlik etmeyi, hastalara ve düşkünlere teselli dağıtmayı çok isterdi, beceriksizlere iyi tavsiyeler vermek ve genel olarak Conway'in tüm bakmakla yükümlü olduğu kişilere en iyi şekilde nasıl idare gösteriyordu. Bunu bilseydi, efendisi aslında saygıdeğer bir çiftçi olan ve on yaşlarında genç bir delikanlı olan en küçük oğlunun başına gelen kazanın, Conway'in ailesinin başına gelenlerden biri olmadığını bilseydi, ne sadaka ne de tavsiye kabul edilebilirdi.

jöle ya da destekleyici et suları değil, (öfkeli ebeveyninin görüşüne göre) çok farklı bir tedavi gerektiriyordu, çünkü tek yaptığı kolunu kırmaktı ve

bir itaatsizlik eyleminden dolayı. Venetia'nın ziyareti sadece bir nezaket ve eğer kendini daha az huzursuz hissetseydi ya da

Undershaw'daki ev personelinin çeşitli üyelerinin şikâyetlerini sabırla dinledi.

Bayan Scorrier'in tecavüzlerine karşı ondan yardım istedi.

O sırada, başka bir yerde olmasını dilemiş olmasına rağmen, Aubrey'nin sadece kendisine ve Damerel'e ait olan bir sahneye girmesi onu pek rahatsız etmemişti. O da

Çok farklı krizle hemen boğuşmak zorunda ; kütüphanede olup bitenleri düşünmeye ve Damerel'in ona söylediği bazı şeylerin ardındaki anlamı merak etmeye ancak çok sonra fırsat bulabilmişti. Sevildiğinden, güneşin doğacağından daha fazla kuşku duymuyordu.

Yine de, yatağında uyanık yatarken, ne aile içi kavganın ne de Bayan Scorrier'in somurtmalarının nüfuz etme gücüne sahip olmadığı derin memnuniyeti, ilk başta fark edilemeyecek kadar belirsiz, ancak yavaş yavaş memnuniyeti belirsiz bir huzursuzluğa dönüştüren bir şüphe duygusu tarafından mahvoldu. Kolayca üstesinden gelinemeyecek kadar anlamsız bir erkeklik onuruna atfedemeyeceği hiçbir şey söylenmemişti; ama erkeğin aptallığına gülümserken bile, Damerel'in kendini adama konusundaki isteksizliğine farklı bir yorum getirilebileceği korkusu zihninde bir an için belirdi. Bu korku da aynı hızla İçgüdülerinin ona bir şehvet düşkününün geçici şehvetinden çok uzak olduğunu söylediği şefkati hatırladı; bu nedensiz, ya yorgun bir beynin mantıksız endişelerinden ya da insanoğlunun batıl korkusundan kaynaklanır.

ölümlülerin mutluluğunu mahvetmek olan bilinmeyen, kötü huylu tanrılar.

Sabahleyin bu korkular azaldı. Gece fırtınalı geçmişti; Venetia penceresinden çimenlikte sürüklenen solmuş yapraklara bakarken, onu uyanık tutanın ve karamsarlığa kapılmasına neden olanın rüzgârın kederli uğultusu ve pencere camlarına vuran yağmur taneleri olduğunu düşündü. Damerel, Undershaw'a geliyordu ve geceki endişeleri, doğa koşullarının yorgunluğa dayattığı korkunç hayallerden başka bir şey değildi. Sonra, Damerel'in ona Bütün sabah evde kalmasına neden olacak bir işle uğraşmak zorunda olduğunu hatırlayınca kadar yine gözünü korkutmuştu.

ona ajanını Manastır'a çağırdığını söylemişti. Temsilci muhtemelen bir avukattı ve Londra'dan onu beklemek için geldiği kesindi iş olabildiğince çabuk halledildi. Damerel de onun Yorkshire'da gereğinden fazla kalmasını istemiyordu. Bu yüzden de Damerel onun sandığı kadar aşka düşmüş olsaydı, ne kadar önemli olursa olsun, hiçbir iş Ama onu sıcak bir pelerin gibi saran sükûnet bozulmuştu; daha önce hiç kuşku duymadığı şeyleri sorgularken bulmuştu kendini; aklını kendi sorunundan başka bir soruna veremiyor, sabırsızlığını dizginleyemiyor, Bayan Scorrier ya da Bayan Gurnard'ın onun soyutlanmasına müdahale etme çabalarına tahammül edemiyordu.

Ziyarete gittiği çiftlik arazinin uzak bir köşesindeydi; kısarak tazeydi ve gün donuk olmasına ve rüzgârın keskinliği ona hafızasındaki en güzel sonbaharın kışa doğru kaydığını hatırlatmasına rağmen, bu yolculuk onun üzerindeki açıklanamaz baskıyı hafifletmek için çok şey yaptı Ruhlar. Birkaç dakika önce tekrar Undershaw'a ulaştı.

Öğle vakti, bugün çok az şansımız olduğunu bilerek Aubrey, kendisi, iki spanyeli, av bekçisi, değerli Manton'ları ve içinde Mrs.

Gurnard ve Cook, yıllardır zayıf formunu şişmanlatmaya çalıştıkları narin bir genç için uygun olduğunu düşündüler. Duyarlılıklarını incitecek hiçbir bozuk et eve getirilmeyecekti; ve eğer kadınlardan biri, Aubrey bir lokma peynir ve bir elmayla öğle yemeğini yerken, fırından yeni çıkmış av turtasının, galantinin, jöleli güvercinin ve Kraliçe keklerinin bakıcı ve spanyeller tarafından çok beğenileceğinden kuşkulaniyorsa, bu tür can sıkıcı düşünceleri kendine saklayacağına güvenebilirdi.

Venetia eyerden inip elbisesinin uzun eteğini toplarken, Fingle kısırağın dizginini almak için koşum odasından çıktı. Venetia onun haberlerle dolu olduğunu hemen anladı ve gerçekten de öyle oldu.

Undershaw'dan ayrılalı yarım saatten fazla olmamıştı ki, bir araba ve dört kişi evin önüne geldi, ve Bay Philip Hendred'den daha az olmayan bir kişiyi belirledi.

Hayretler içindeydi, çünkü en ufak bir Conway'in evlilik haberini için teyzesine yazdığı mektuba henüz bir yanıt almamıştı. Haykırdı: "Amcam mı?"

Fingle'ın yarattığı sansasyondan memnun olduğunu ve ona kendisinin de

düzenli olarak çimenlere gönderilirdi. "Onca yolu kendi arabasıyla geldi, hanımefendi," dedi ona, görünüşe göre bunun Bu durum beklenmedik ziyarete *ayrı* bir parlaklık kattı, "ve kendi postilyonları, şüphesiz, bu arada onlara ne ödeme yapmayı teklif etti, ne de yemek paralarını verdi, ama onları doğruca Red Lion'a gönderdi."

"Onları Red Lion'a gönderdi!" diye araya girdi, oldukça şaşırılmıştı. "Aman Tanrım, Ribble -ya da sen- nasıl oldu da

böyle bir şeye izin verir mi?"

Ama görünen o ki Bay Hendred her şeyi susturmuş. Fingle, Venetia'ya bunun beklenen bir şey olduğunu, çünkü efendisi ölüp gittiğinde Undershaw'da bir geceye yakın zaman geçirdiğini, ne postacılarını ne de sığırlarını barındırmalarına izin vermediğini hatırlattı. "Ama o zaman uşağını da yanında getirmişti, hanımefendi, bu sefer getirmedi."

Bu bilgi, bir kişinin sesinden aktarılmıştır Venetia'yı şaşırtmayı başaramadı. Sadece misafirini karşılamak için hemen gitmesi gerektiğini söyledi ve aceleyle tam da Fingle ona şezlonga koşulan posta atları takımının çeşitli noktalarını ve kusurlarını yavaşça ayrıntılı olarak anlatmaya hazırlanırken uzaklaştı.

Binici kıyafetini değiştirmek için kalmadı, hemen misafir odasına

Ribble ona, Bay Hendred'in Hanımefendileri ve Bayan Scorrier tarafından ağırlanıyordu. İçeri girdiğinde, bir elinde hâlâ kırbacı, yanakları rüzgârdan kızarmış ve elbisesinin kuyruğu kolunun üzerine dökülmüş bir halde eşikte bir an durakladı. Sonra Bay Hendred ateşin yanındaki sandalyeden kalkıp ona doğru gelince, eteğini ayaklarının dibine bıraktı, kırbacını bir kenara bıraktı ve ellerini uzatarak onu karşılamak için ilerledi: "Sevgili bayım, ne güzel sürprizler! Ben çok Sizi gördüğüme sevindim ama bu, sizi uyarıyorum, sizinle bir karga yolmamı engellemeyecek! Size şunu söyleyeyim, Yorkshire'da misafirlerimiz uşaklarını ve atlarını bir handa konaklamak üzere gönderdiklerinde kendimizi hakarete uğramış sayarız!"

O daha cevap veremedi Bayan Scorrier söze karışarak küstahça şöyle dedi: "Ah, size Bayan Lanyon'un size feryat edeceğini söylemedim mi, efendim? Ama bilmelisiniz ki, sevgili Bayan Lanyon, son zamanlarda birçok

ziyaretçilerin atlarını ya da birden fazla hizmetçiyi almayacak kadar büyük tesisler."

"Bu bizim kuzeyli misafirperverlik anlayışımıza uymuyor," dedi Venetia. "Ama söyleyin bana, efendim, sizi buraya getiren nedir?"

Undershaw? Umarım bu vesileyle bizimle *saygıdeğer* bir konaklama yapmak istersiniz ve biz geldiğinizi iyice anlamadan aceleyle yola çıkmazsınız!"

Oldukça sert olan yüzü hafif bir gülümsemeyle gevşedi; kuru ve kesin bir sesle cevap verdi: "Biliyorsun sevgili Venetia, bazen istediğim kadar bana ait olmuyor. Ziyaretimin amacı, birazdan size açıklayacağımı umduğum gibi, sizi ilgilendiriyor."

Biraz şaşırmıştı, ama müdürü olduğu için bazı konuları görüşmek üzere gelmiş olabileceğini düşündü.

Onunla iş meselesi. Kadın ona göz kırptı ve şöyle dedi: "Eğer bana servetimin yok olduğunu söylemeye geldiyse

'*Değişim*' denen o gizemli şeyi bir kenara bırakıp, kendime birkaç yanık tüy ve biraz sal uçucu sağlayana kadar bekleyin!"

Tekrar gülümsedi, ama yapmacık bir şekilde, çünkü böyle bir öneri mizahi olamayacak kadar şok ediciydi. Bayan Scorrier yine konuşmaya dahil oldu. "Bu çok

Onu merakta bırakmanız çok kötü Bay Hendred,

Özellikle de onun için böylesine keyifli bir ikramınız !

Korkmayın, Bayan Lanyon! Size söz veriyorum, amcanızın işi sizi dehşete düşürmekten çok heyecanlandıracak türden bir iş!"

Bu arada Venetia'ya iki durum açıkça belli olmuştu. Bayan Scorrier'in coşkulu nezaketinden, Bay Hendred'in sosyal ve mali durumunu iyi bildiğini ve ona kendini sevdirmeye kararlı olduğunu anladı; ve çabalarının soğuk bakışlarından

Bay Hendred'in ondan hiç hoşlanmadığı haberini aldı. Venetia, Bay Hendred'i ondan uzaklaştırmanın iyi olacağını düşündü.

Bu yüzden onu sabah odasına davet etti, çünkü onunla konuşmak istediği bir ya da iki iş konusu vardı. Bayan Scorrier bunu kabul etti

Şaşırtıcı derecede iyi bir rol oynayarak, yalnız kaldıklarında kızına yakınlığını şu basit sözlerle açıkladı

Bay Hendred'in yılda 20.000 sterlinin her kuruşunu hak ettiği söyleniyordu.

Bu Charlotte'un gözlerini dikip bakmasına neden oldu, çünkü Mr.

Hendred'in görünüşü zenginliği çağrıştırıyor. Fakat ne kadar sade olursa olsun, Weston'ın yaptığı herhangi bir paltoya ince bir ayırım ekleyerek, bir avukat olarak geçebilirdi. Saygın ama alçakgönüllü biriydi. Zayıf bir adamdı, orta boydan biraz daha kısa boyluydu, iğ gibi bacakları, seyrek kır saçları ve kronik dispepsinin tüm izlerini taşıyan keskin yüz hatları vardı. Her zaman

Temiz ve düzgün giyinirdi, ama her türlü savurganlık ve gösterişten tiksindiği için, mühür yüzüğünden ve boyun örtüsünün kıvrımlarını sabitleyen mütevazı bir altın iğneden başka takı takmazdı; hiçbir zaman şaşırtıcı yelekler ya da abartılı gömlek uçları giymezdi; ve Bay Stulz'un himayesini amansızca Weston'a devrettiği sırada

Stulz, son moda göre tasarlanmış düğmelerle süslü ve Bay Hendred'in iki katı büyüklüğündeki yeni paltosunu eve gönderecek kadar akılsızca davranmıştı.

Görünüşe göre.

Modanın aşırılıklarından kaçınmasına rağmen Bay Hendred, çok büyük bir ailenin tüm avantajlarına sahip olmasının yanı sıra, çok önemli bir beyefendiydi.

Şansına o kadar iyi bağlantıları vardı ki, onun yanında herhangi bir soylu hakkında aşağılayıcı sözler söylemek akıllıca olmazdı, çünkü o soylu ile bir şekilde akraba olma ihtimali vardı.

Parlamento üyesiydi, Sulh Yargıcı'ydı ve iş dünyasına olan dikkat çekici eğilimi katı bir dürüstlük anlayışıyla birleştiği için

Görevi gereği, bir kayyum ya da vasiye ihtiyaç duyan herkesin aklına gelen ilk isim onun kiydi.

Tutucu olmadan, dünyayla önceden ilgilenmeyi severdi. Evinde gereksiz hiçbir harcamaya müsamaha göstermezdi; ve yılda 60 sterlin kadar para ödediği halde Fransız bir aşçıyla çalışan ve hiçbir zaman kiralık postacılarla seyahat etmeyen hanımı, onu ikna etmeye çalışmaktan daha iyisini biliyordu.

işletmenin düzgün işlemesi için gerekli olduğunu düşündüğünden bir uşak daha görevlendirdi. Ayrıca Cavendish Meydanı'ndaki malikanesinin yanı sıra Berkshire'da büyük bir malikanesi ve ülkenin farklı daha az önemli iki malikanesi vardı; ancak, yıl boyunca en az on evi tam kadro tutan beşinci Devonshire Dükü'nün aksine, kendi evini en fazla iskelet asalar.

Venetia onunla ilk kez teyzesi tarafından Harrogate'de bir hafta geçirmeye davet edildiğinde tanışmıştı. Mr.

Hendred'e ünlü suların mide rahatsızlıklarını iyileştirmek için neler yapabileceğini denemesi tavsiye edilmişti, ama Ne yazık ki ne sular ne de iklim onun bünyesine uyuyordu ve on gün süren sefil bir hayattan sonra

Rahatsızlığı yüzünden midesi bulanarak geri çekildi. Ama hastalıklarına rağmen nazik ve özenli bir ev sahibi olmuştu, Venetia'nın eğlenmesi için her türlü planı teşvik ediyor ve bunu Venetia'ya açıkça göstermeye çalışıyordu.

Kayınbiraderinin eksantrikliği hakkında herhangi bir eleştiride bulunmanın uygunsuzluğunu, onun sürdürmek zorunda olduğu kısıtlı hayatı kesinlikle onaylamadığını ve onu bundan kurtarmaktan memnuniyet duyacağını söyledi. Bu mümkün olmamıştı; Sör Francis Lanyon'un ölümü üzerine, ona evlenme teklifini yenilemişti.

Misafirperverlik ona eskisinden daha mümkün görünmemişti. Kadın teklifi reddetmiş, adam da onun kararını onaylamıştı; o zaman konu kapanmış olduğundan, kadının reddini geri alınamaz olarak kabul ettiğini sanmıştı. Bu nedenle, bir süre sonra

Undershaw'a gelmekteki tek amacının onu hemen Cavendish Meydanı'na götürmek olduğunu söyledi,
Ailesine hoş geldin diyeceğine inandığı bir yer.

Kadın çok duygulanmıştı ama adam ona duyduğu minnettarlığı ifade etmesine izin . Parmaklarının ucunu kemikli parmaklarını birbirine geçirdi ve ölçülü bir şekilde konuştu

ciddiyetle şöyle dedi: "Sevgili Venetia, her zamanki duygularımın farkında hiç kuşum yok. Umarım hem teyzenin hem de benim bu konuda ne düşündüğümüzü söylememe gerek yoktur.

Size sevgi ve saygı duyuyorum. Mübalağa benim doğama yabancıdır, ancak her zaman olduğu gibi sağduyu ve dürüst ilkelerle ayırt edilen davranışınızın saygı uyandırması gerektiğini söylemekten çekinmiyorum.

Aslında, sevgili yeğenim," diye ekledi, konusuna ısınarak, "sen çok iyi bir kızsın ve senin rahatını ilk sıraya koyması gerekenler tarafından hor kullanıldın.

Endişe! Sizi temin ederim ki, bu konuda elimden gelen her şeyi yapmak bana bir zevk verecektir.

Görevin olarak gördüğün şey için feda ettiğin yılların karşılığını vereceğim!" Kadın bir protesto hareketi yaptı,

Ama o sadece kaşlarını çatı ve sert bir ifadeyle şöyle dedi:

"Sana karşı açık olmama izin ver, yalvarırım! Açmak için ne kadar isteksiz olsam da

Rahmetli babanızın özellikleri konusunda size söylememin uygun olacağına inanıyorum: Her ne kadar onun birçok yönden iyi bir insan olduğunu inkâr etmesem de

değerli adam, mutsuz olay üzerine davranışları

Çocukluğunuzda meydana gelen bu olay bana bencilce olduğu kadar yersiz de göründü. Duygularımın farkındaydı: daha fazlasını söylemeyeceğim, ancak bir kızın bir ebeveynin

iradesine boyun eğmesinin uygunluğunu kabul edemezdim.

Onun ani ölümü üzerine, *o zamanki* kaçınılmaz süre boyunca burada kalmayı göreviniz olarak hissettiğinizde

Ağabeyinizin yokluğunda, argümanlarınızın gücünü edemezdim ya da sizi zorlamanın doğru olduğunu düşünemezdim. Ben de

Conway'in seni özgürlüğüne kavuşturmak için geri dönmek yerine sorumlulukları kendi omuzlarınıza alacak kadar bencil olmadınız, danışmayı düşünmediniz Çünkü onun için bahaneler bulacağınıza güvenebileceğinizi bildiğim için bunun faydasız olacağını farkındaydım. Ancak teyzeniz Venetia'ya yazdığınız mektubun içeriğinden haberdar olduğumda, nadiren bu kadar şok olduğumu söylemekten çekinmiyorum ya da Conway'in sadece karısını değil, aynı zamanda annesini de böyle bir şekilde size iten davranışının *çirkin* olduğunu ve sizi Undershaw'da devam etme yükümlülüğünden kurtaracak şekilde olduğunu düşünüyorum!"

"Tabii ki öyle!" diye kabul etti, oldukça eğlenmişti. "Ben de bunu söylemekten çekinmiyorum! Ama onun burada kalmanın benim görevim olduğuna asla inanmadım, biliyorsunuz. Ben Aubrey'nin hatırı için kaldım ve dua edin de burada kalmamın fedakârlık gerekiyordu, sevgili efendim! O ve ben çok iyi arkadaşız ve sizi temin ederim ki evimizi birlikte çok rahat bir şekilde idare ettik."

Ona kasvetli bir onaylamayla baktı, ama en kuru sesiyle şöyle dedi: "Bayan Scorrier

"Ama yine de kendini senin üzerine attı."

"Hayır, kesinlikle yapmayacağız! İkimiz için ne kadar çabuk başka düzenlemeler yaparsam kadar iyi olacağını zaten fark etmiştim. Sanırım Bayan Scorrier size en iyi Uzlaşmacı bir yüz, öyle ki onu ne kadar iğrenç bulduğuma inanamayacaksınız!"

"Sevgili Venetia, bana söylemene gerek yok, çünkü ben Onun gibileri iyi tanırım! Çok itici, zorba bir kadın, hem davranış hem de tavır istiyor. Emin olun, bu evliliğin yakışsız aceleciliği

Kapı! Kızı için çok iyi bir eş buldu, sözüme güvenin! Bu durumdan hiç hoşnut değilim.

Conway'in kendini böyle bir kıza bağlamaktan daha mantıklı bir şeyi olmamalıydı.

Güzel bir yüz ve sevimli bir mizaç dışında onu tavsiye ederim.

Doğumu saygın olmaktan öteye gitmiyor ve servetine gelince, bin sterlinden fazla parası olduğundan şüpheliyim.

Scorrier'lar varlıklı olmadıkları ve babası da küçük bir oğul olduğu için, ona daha az para verdiler."

Bu durum onun tiksintisini daha da artırmış gibiydi ve birkaç dakika boyunca bunu aklından çıkaramadı. Ancak çeşitli keskin gözlemlerini aktardıktan sonra, kısa bir ahlak dersi vererek acelecilik ve tedbirsizlikle ziyaretinin döndü ve Venetia'yı Undershaw'dan uzaklaştırmaya kararlı olduğunu gösteren bir tavırla

Hemen. "Sizi sıkıntıya sokmak istemem Venetia, ama yarın sabah benimle gelmeye hazır olursanız çok memnun ."

"Ama ! Düşünmem için bana zaman vermelisiniz! Çok fazla husus var -Aubrey-

Undershaw- Oh, bazen Conway dönene kadar burada kalmak zorunda kalacağımı düşünüyorum, çünkü Tanrı bilir

O kadın burada komuta ona bırakılsa neler yapmazdı!"

"Buna gelince, senin ayarlamalarını bozmak onun elinde değil, hayatım. Bunu yapmak için her türlü eğilime sahip olduğundan şüphem yok ve bu yüzden Leydi Lanyon'un ne yetkisi ne de yetkisi olmadığı için onu bilgilendirmenin ihtiyatlı olacağını düşündüm.

Kocasının işlerinin yönetimini üstlenecek deneyime sahip değilse, tüm bu güç Mytchett'in ellerine bırakılacaktır.

Aslında, Mytchett'le zaten ve geriye kalan tek şey sizin ona gerekli bilgileri vermeniz ve doğru olduğunu düşündüğünüz talimatları vermeniz. Ona söylemeye cesaret ettim.

Yarın Londra'ya giderken seni iş yerine götürmeyi umuyordu. Aubrey için, sana açıklamalıydım.

Davetimin doğal olarak sizin için olduğu kadar onun için de olduğunu bilmenizi isterim."

Ne söyleyeceğini, hatta ne yapacağını bilemediği için, dikkati dağılmış bir halde elini alnına . Kadının itirazlarına adam sakın cevaplar verdi.

onları yıktı; ve ona sırrını açtığında

Bir anlık sessizlikten sonra, kendi çatısı altında yaşarken onunla gelecek planlarını tartışmaktan mutluluk duyacağını söyledi.

Daha sonra nazik bir şekilde, onu bu kadar rahatsız etmek zorunda kaldığı için zgn olduğunu, ancak

Sağduyusu bir süre bu konuyu düşündü.

Undershaw'dan uzaklaşmanın ve onun koruması altına girmenin ne kadar akıllıca olduğunu anlamasını sağlayacaktı.

"Artık sizden ayrılıyorum," diye açıkladı ayağa kalkarak.

"Bildiğiniz gibi ben kayıtsız bir gezginim ve tiklerim ortaya çıkmadan kısa bir mesafeden öteye gidemiyorum. Leydi

Lanyon, akşam yemeğine kadar yatak odama çekildiğim için beni bağışlayacaktır. Hayır, kendinizi

Bana eşlik etme zahmetine girme, sevgili yeğenim! Yolumu biliyorum ve mükemmel hizmetinizden zilimi çaldığımda sıcak bir tuğla göndermesini istedim bile. Sıcak bir tuğla

Bilirsiniz, ayaklara yapılacak bir masaj çoğu zaman şiddetli tik vakalarını hafifletir." Kadın onu ısrar etmeyecek kadar iyi tanıyordu ve adam uzaklaşarak kadını dağılan aklını toplamaya çalışmak zorunda bıraktı. Bu kolay bir iş değildi ve birkaç dakika sonra tek net şey

ulaşmaya çalışmadan önce kafasındaki düşünce şuydu

Damerel'i görmesi gerektiğine karar verdi. Bu, Damerel'in onu öğleye doğru ziyaret edeceğine dair verdiği sözü aklına getirdi

ve hızla saate bakmasına neden oldu. Saat bire sadece birkaç dakika vardı. Damerel'in kendisini kütüphanede bekliyor

olabileceğini düşündü ve hemen oraya gitti. Adam orada

değildi. Tereddüt etti ve sonra ani bir kararla bahçe kapısından çıkarak hızla ahıra gitti.

XV

Damerel'e neredeyse Marston uzun yıllar hizmet etmiş olan Nidd, Venetia'nın kısırağının sorumluluğunu kabul etti. Bir bekârın evine gelen sahipsiz bir hanımın ziyaretinde kayda değer bir şey gördüğünü belli etmeden. Imber'de ise durum farklıydı; onu eve isteksizce kabul ediyor ve her türlü yolu deneyerek en büyük onaylamama konuşmasını yaptı. Onu salonlardan götürdü ve Damerel'e gelişini haber vermeye giderken onu orada bıraktı.

Pencerelerden birinin yanında durmaya devam etti ama Damerel'in yanına gelmesi birkaç dakika sürdü. Salon Ocakta ateş yanmadığı ve mobilyalar ilkel bir şekilde düzenlendiği için dostça görünmüyordu. İçinde hiç oturmamışlardı.

Aubrey Priory'deyken hep kütüphanedeydi ve hâlâ hiç kullanılmayan bir oda görünümündeydi. Venetia, Imber'in onu buraya ya onaylamadığını vurgulamak için ya da Damerel henüz temsilcisiyle işini bitirmediği için getirmiş olabileceğini düşündü. Neşesiz ve oldukça karanlıktı; ama belki de bunun nedeni gökyüzünde ağır bulutların toplanması ve havanın bozmaya başlamasıydı.

Tam Damerel'i kaçırıp kaçırmadığını merak etmeye ki kapı açıldı ve Damerel içeri girdi: "Şimdi, İmparatoriçeniz sizi evden uzaklaştıracak ne yaptı, Amiral Venetia?"

Hafifçe, ama sanki ziyareti istenmeyen bir kesintiymiş gibi sesinde biraz sertlikle konuştu. Yüzünü okumaya çalışarak döndü ve belli belirsiz bir gülümsemeyle şöyle dedi "Meşgul müydünüz? Sesiniz beni gördüğünüze sevinmiş gibi gelmiyor!"

"Seni gördüğüme sevinmedim," diye cevap verdi. "Burada olmamalısın, biliyorsun."

"Imber öyle düşünüyor gibiydi ama ben bunu umursamadım." Yavaşça odanın ortasına geldi ve orada duran masanın yanında durup eldivenlerini çıkardı. "Senin bana gelmeni beklemektense sana gelmenin daha iyi olacağını düşündüm. Baş başa kalmak bizim için kolay olmayabilir. sana danışmak istiyorum. Hiç beklemediğim bir şey oldu ve tavsiyene ihtiyacım var sevgili dostum. Amcam gel."

"Amcan mı?" diye tekrarladı.

"Hendred Amcam - evlilik yoluyla amcam diyebilirim. Damerel, beni Londra'ya götürmek istiyor, hem de hemen!"

Bir anlık sessizlikten sonra, "Anlıyorum," dedi. "Güzel bir sonbahar idilinin sonuna geldik, ha?"

"Sana söylemeye geldiğim şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Ona baktı, gözleri biraz kısılmıştı. "Muhtemelen hayır. Ancak gerçek bu. Hoş değil, kabul ediyorum, ama yine de gerçek."

Damarlarındaki kanın yavaş yavaş buza dönüştüğünü hissetti. Adam aniden döndü ve pencereye doğru yürüdü; kadının gözleri onu takip etti ama konuşmadı. Adam sertçe söyledi: "Evet, bu bir cennet hayatının sonu. Bu bir Altın sonbahardeğil mi? Bir hafta içinde ağaçlarda tek bir yaprak bile kalmayacak. Amcan geliş zamanını iyi ayarlamış. Öyle düşünmüyorsun, değil mi canım? Ama inan bana düşüneceksin."

Yine de hiçbir şey söylemedi, çünkü söyleyebileceği hiçbir şey aklına gelmiyordu. Damerel'in söylediklerinin anlamını kavramakta bile zorlanıyordu.

itişip kakışan düşünce kırıntılarını çözün ve beyninde birbiriyle çelişiyordu. Kötü bir şey gibiydi.

oldukça iyi tanıdığı insanların davrandığı bir rüya ve insan korkunç bir sondan kaçacak güç bulamıyordu. Gözlerini ovuşturmak için bir elini kaldırdı.

gerçekten rüya görüyormuş gibi. Bir sesle Ona kâbusa aitmiş gibi geldi, çünkü çok sessizdi ve kâbuslarda insan bağırmaya çalıştığında asla fısıltının üzerinde konuşamazdı, dedi: "Neden düşüneyim ki?"

Omuz silkti. "Sana anlatabilirim ama seni ikna edemem. Daha az acemi olduğunda ve dünyayı okuduklarından biraz daha iyi tanıdığında kendin öğrenirsin canım."

"Düşünecek misin?" sordu. Kadının yüzünde hafif bir kızarıklık belirdi.

Beyazlamış yanakları; alçakgönüllülükle ekledi: "Bunu size sormamalıydım belki ama anlamak istiyorum ve sanırım çok acemiyim -bana bir şeyler açıklanmadığı sürece."

"Sanırım hiç karşılaşmamış olsaydık daha iyi olurdu," cevap verdi kasvetli bir şekilde. "Senin için mi, benim için mi?"

"Oh, ikimiz için de! Cennetin sonu başlangıçta belliydi: Sen de ben en azından bunu biliyordum. Ve ayrıca cennet ne kadar büyüleyse, sonunun acısı da o kadar büyük . Bu devam etmeyecek. Kalpler

gerçekten kırılır, biliyorsun. Hayır, elbette , ama bunu bir gerçek olarak kabul et, çünkü ben biliyorum!"

"Yaralanabilirler," dedi basitçe. "Birçok kez ve benim de kanıtladığım gibi tekrar iyileşebilirler!" Kaşlarını çatı.

"Neden böyle söylüyorsunuz? Sanki beni incitmek istiyormuşsun gibi, ama öyle olamaz. Öyle olabileceğini düşünmüyorum!"

"Hayır, seni incitmek istemiyorum. Seni asla incitmek istemedim. İşin kötüsü, sevgili zevkim, sen çok tatlıydın, çok sevimliydin ve olması gereken de buydu.

En hafif ve en neşeli flört, niyet ettiğimden, öngördüğümden, hatta istediğimden daha ciddi bir şeye dönüştü! Kendimizi çok fazla kaptırdık, Venetia.

Bir rüyada yaşadığınızı hiç hissetmediniz mi?"

"O zaman değil. Artık biliyorum. *Bu* bana gerçek gibi gelmiyor."

"ok romantiksin! Arcadia'da yaşıyorduk, yeşil kızım: dünyanın geri kalanı bu emekli nokta kadar altın değil! Sadece fantezide her durum

iki insanın aşık olmasını kaçınılmaz kılmak için komplo ! Daha fazla izole olamazdık.

birlikte ıssız bir adaya atıldık. Cennetimizi bozacak hiçbir şey olmadı, hiç kimse bizi rahatsız etmedi: Büyülü bir ay boyunca dünyevi her şeyi unuttuk -ya da ben unuttum- hatta gerçek hayatta aşka gömülmekten başka şeyler olduğunu bile!"

"Ama gerçektir, çünkü oldu, Damerel."

"Evet, oldu. Kabul edelim ki çok güzel bir

Ara! Bundan daha fazlası olamazdı, biliyorsunuz: dünyaya gelmiş olmalıydık - hatta bir ocuk bile yetiştirmiş olabilirdik birbirimizden biraz bıktık. Bu yüzden amcanın gelişinin iyi bir zamanlama *olduğunu* söylüyorum: *Ayrılık çok tatlı bir hüzündür* ama

Aşkımız biterse, hayır, bu bizim sonbahar cennetimiz için ne kadar sıkıcı ve acı bir son olur! Geriye gülümseyerek bakabilmeliyiz, sevgili zevkim, ürpererek değil!"

"Bana bir şey söyle!" diye yalvardı. "Dünyevi meselelerden bahsederken geçmiş hayatınızı mı düşünüyorsunuz?"

"Neden, evet-ama başka hususlar da var! İyi bir koca olacağımı sanmıyorum hayatım, başka da bir şey mümkün değil. Sana karşı dürüst olmak gerekirse, Aubrey'nin şeklindeki talih dün tam zamanında araya girerek ikimizi de kurtardı. felaketten."

Gözlerini onun yüzüne kaldırdı. "Dün bana *beni deliliğin sınırında* sevdiğini . Bunu mu demek istedin? Gerçek olmadığını ve dayanabilir misin?"

"Evet, kastettiğim buydu," dedi kaba bir şekilde. Ona doğru döndü ve bileklerini kavradı. "Sana bu konuyu daha sakın olduğumuzda konuşacağımızı da söylemiştim.

Gece öğüt getirir! Ve gün amcanı getirdi- ve orada bırakalım ve *yardım olmadığından* başka bir şey *söylemeyelim, gel öpüşelim ve ayrılalım!*"

Kadın sessiz bir davetle yüzünü kaldırdı; adam onu hızla ve kabaca öptü ve neredeyse fırlatıp atacaktı. "İşte böyle! Şimdi git, Masumiyetinden daha da kötü bir şekilde yararlanmadan önce!"

Kapıya doğru yürüdü ve kapıyı kırarak açtı, Imber'e bağırarak Nidd'e Bayan Lanyon'un kısırağını eve getirmesi için bir mesaj göndermesini söyledi. Adam döndü ve kadın çirkinliği gördü, Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi ve istemsizce gözlerini ondan kaçırdı. Alaycı bir kahkaha attı ve şöyle dedi: "Bu kadar trajik bakma, canım! Seni temin ederim çok uzun sürmeyecek.

Şeytanın elinden kurtulduğunuz için Tanrı'ya şükredeceksiniz. Bir başkasına düşmeyeceksin, o yüzden benden nefret etme: Güzel gözlerini biraz açtığım için bana minnettar ol! Çok *güzeller ve göz kapakları da çok tatlı!* Londra'da *bir* hit olacaksınız: genç kartallar sizin ilk elmas *gibi bir şey* olduğunuzu söyleyecekler.

ve sen de öylesin, benim güzel kızım!"

Bir kâbusun çalılıkları arasında debeleniyormuş hissi yeniden üzerine çöktü. Bir çıkış yolu vardı, bu yüzden kalbinin Ses ona haykırıyordu ve onu bulabilirse, sevgili arkadaşı Damerel'i de bulacaktı. Ama zaman akıp gidiyordu; bir dakika sonra çok geç olacaktı; ve aciliyet bir teşvik olarak değil, zihni tıkayan, dili ağırlaştıran ve çaresizlik, uyuşmuş bir aptallık örtüsü.

Damerel aniden kendi sesiyle tekrar konuştu.

ona aniden göründü: "Aubrey seninle geliyor mu?"

Körü körüne adama baktı ve sanki çoktan unutulmuş bir ismi hatırlamaya çalışıyormuş gibi konuştu: "Aubrey..."

"Londra'ya!"

"Londra'ya," diye belli belirsiz tekrarladı. Elini gözlerinin üzerinden geçirdi. "Evet, elbette - ne kadar aptalca! Ben de

unutulmuş. Bilmiyorum. Dışarı çıktı. Amcam gelmeden önce ateş etmeye gitmişti."

"Anlıyorum. Amcan onu davet etti mi?"

"Evet. Ama gitmeyecek, *sanırım* gitmeyecek."

"Onun için dua ediyor musun?"

Zihnini yoğunlaştırmaya çalışarak kaşlarını çattı. Aubrey'i düşünmek onu sakinleştirdi. Onu öyle bir halde hayal etti ki Eniştesinin evini tahmin ettiği gibi, yengesinin iyi niyetli ilgisinden bunalmış, onu eğlendirme çabalarından sıkılmış, birinci derecede önemli olduğuna inandığı her şeyi küçümsemişti; ve sonunda kararlı bir sesle şöyle dedi ses tonu: "Hayır. Cavendish Meydanı'nda olmaz. Onun için uygun olmaz. Daha sonra, ayarlamaları yaptığım zaman, sana söyledim, değil mi? Bir ev kiralamalıyım. Biri bana ödünç vermeli. Edward'ın yaptığı gibi, diğer çocuklar seviyor diye Aubrey'nin de nefret ettiği Geyleleri sevmesi gerektiğini söylemek çok *aptalca*. Aubrey kendisidir ve kimse onu değiştiremez, öyleyse *yapmalı* demenin ne yararı var?"

"Hiç faydası yok. Bırakın bana gelsin! Ona köpeklerini ve atlarını getirebileceğini söyle, ne ! Ona zarar gelmemesi için kendim ilgilenve onu onun öğütücüsü iyi durumda. Eğer o burada olsaydı. onun için kendini bu kadar , değil mi?"

"Hayır." Gülümsemesi acınası bir şekilde . "Oh, hayır, nasıl ? Ama-"

"Hepsi bu!" diye sertçe araya girdi. "Bana borçlu olmayacaksın, biliyorsun! Onun arkadaşlığından memnun olacağım."

"Ama siz burada mı kalıyorsunuz?"

"Evet, burada kalıyorum. Gel bakalım! Nidd şimdiye kadar senin için atını eyerlemiş olmalıydı!"

Adamın önemli olduğunu söylediği bir iş için temsilcisini çağırdığını hatırladı ve acaba

işlerinin tahmin ettiğinden daha kötü durumda olduğunu keşfetti. Çekinerek şöyle dedi: "Sanırım bunu yapmak istememiştiniz ve bu da beni belki de uğraştığınız işin iyi gitmediğinden korkutuyor?"

Kendisiyle alay eden o alaycı tavır yüzüne geri döndü. kısa bir kahkaha attı ve cevap verdi: "Bu konuda kafanı yorma, çünkü bunun en ufak bir önemi yok!"

Kapıyı açık tutuyordu, sabırsızlığını belli ediyordu. onun tavrında. Alıntıladığı sonenin ikinci dizesi aklına geldi: *Hayır, ben yaptım: artık benden bir şey alamazsın.* Bu sözleri söylememişti; gerek yoktu: altın bir sonbahar fırtına ve çiseleyen yağmurla sona ermişti, bir Yanardöner baloncuk patlamıştı ve ona terbiyeli davranmaktan başka bir şey kalmamıştı. Eldivenlerini ve kırbacını aldı ve salondan çıkıp bayraklı koridordan geçerek açık olan giriÇ kapısına doğru yürüdü. Imber kapının yanında duruyordu ve kapıdan Nidd'i görebiliyordu, kısırağının dizginini tutuyordu. Damerel'e, arkadaşına ve aşkına bu ikisinin gözetiminde veda edecekti, ve ona hiç konuşamayacakmış gibi geliyordu, çünkü boğazı oldukça ağrıyordu Korkunç bir şekilde. Açık alana çıktı ve acı dolu bir nefes alarak ona döndü.

Ona değil, batıda beliren kara bir buluta bakıyordu. "Şeytan!" diye bağırdı. "Bu bulut çökmeden Undershaw'a asla ulaşamayacaksınız! Temizlenme şansı var mı, Nidd?"

Nidd başını salladı. "İslanmaya hazırım lordum. Şimdiden tükürüyor."

Damerel Venetia'ya baktı, şimdi alay etmiyordu ama endişeliydi, acıyla gülümsüyordu. Sesini sadece onun kulaklarına ulaşacak şekilde alçaltarak şöyle dedi: "Hemen gitmelisin canım. Seni arabamla eve gönderemem: bu ! Eğer o kadın bilseydi-!"

"Bunun bir önemi yok." Elini uzattı; çok solgundu ama tatlı gülümsemesinin titreşimi gözlerini ısıtıyordu. "Güle güle sevgili dostum!"

Cevap vermedi, sadece elini öptü ve onu sabit tutarak hemen kırsağının yanına götürdü. Onu eyerin üzerine fırlattı, daha önce de birçok kez yaptığı gibi

Aubrey'i ziyarete gelmişti, ama bugün yarın için bir plan yapmak için oyalanmadı; sadece şöyle dedi: "Al şu Kısa yoldan gidin ve ! Umarım sırlıslık ! Hadi bakalım, çocuğum!"

O konuşurken geri çekildi ve kısarak, kendi ahırına gitmek için hiçbir zorlamaya ihtiyaç duymadan ilerlemeye başladı.

Damerel veda etmek için elini kaldırdı ama Venetia

Ona baktı ve elini bırakıp hızla topuğunun üzerinde döndü.

Gözleri Imber'in üzerindeydi; sert bir sesle, "Bayan Lanyon Londra'ya gidiyor. Muhtemelen Bay Aubrey de birkaç hafta kalmak üzere yarın buraya gelecek. Bayan Imber'e söyleyin, odasını hazırlasın!"

Kütüphaneye doğru yürüdü ve kapı bir sesle kapandı.

arkasında şakladı. Imber, Nidd'in bundan ne anlam çıkardığını görmek için ona baktı, söyleyecek gibi değildi, çünkü Marston kadar yakındı ve bir böcek kadar donuktu. Nidd ahıra doğru yürüyordu, bu yüzden dedikodu yapacak kimse yoktu, ama Mrs.

Imber, hamuru kabarmadığı için çok kötü ve sadece şöyle dedi: "Beni kıpırdatmaya gelme!" ve: "Çekil yolumdan!" Imber, Bayan Venetia hayalet görmüş gibi içeri girdiğinde, orada ne yaptıklarını görmek için Undershaw'da olmayı diledi. Tam bir tuzaktı ve şaşılacak bir şey yoktu!

Ancak Venetia'yı dönüşünde Undershaw'da sadece üç kişi görmüştü ve ne damat ne de genç

Ona hizmet eden hizmetçi, sırlıslık olmuş kıyafetinden ve kıvrık tüyleri yağmurdan sırlıslık olmuş şapkasının yanında asılı duran harabesinden daha fazlasını fark etti.

yüzünü yıkadı. Arka merdivenlerden odasına çıktı ve kapıyı açtığında hizmetçiyi Hemşire'yle birlikte orada buldu; oda gümüş kâğıtlar, sandıklar, yatağın üzerine serilmiş ve paketlenmeye hazır elbiseler ve pelerinlerle doluydu; bütün yaz kürklerini içinde sakladığı çarşaflar yerde bir yığın halinde duruyordu ve güveleri uzak tutan ekşi elmalar havayı kokluyor.

Venetia eÇikte durmuş, gözlerinde o kör bakışla düzensiz odanın içinde dolaşırken, hemşire hemen öfkeli bir azarlamaya başladı. Sonra Hemşire aniden Jenny'nin üzerine yürüdü ve onu odadan dışarı çıkardı.

Bayan Venetia'nın sırlıslıkam olduğunu ve muhtemelen öleceğini herkes görebiliyorken, orada öylece durmak yerine bir teneke sıcak su getirmesini emretti. Venetia'yı ateşe doğru çekti, hâlâ azarlıyordu ama

Tıpkı yıllar önce bir felaket karşısında dehşete düşen küçük bir kızı ağlamayı kesene kadar sevgiyle azarladığı gibi. Küçük kız hiçbir şeyin korkunç olmadığını biliyordu.

Venetia artık Hemşire'nin ona yardım edecek gücü olmadığını biliyordu ama yine de biraz rahatlamıştı. Hemşire ıslak elbisesini çıkardı ve

Ona bir sabahlık giydirip ateşin yanına oturttu, kendisi de telaş içinde önce Venetia'ya içirmek üzere bir içki gitti, sonra Venetia'nın üşüyen ayaklarını ovdu, odayı topladı, gece elbisesini hazırladı ve sürekli konuştu, konuştu, ama hiç cevap beklemedi, sadece keskin gözlerinin ucuyla Venetia'ya baktı.

Bayan Venetia bir süre sessiz otursun:

Tekrar giyinmesine daha çok zaman vardı! Geç saatlere kadar oturmak yoktu, yapılacak çok şey vardı ve Mr.

Hendred erken bir başlangıç yapmak istiyor! Ve gerek yok Londra'da yapacağı onca heyecan verici şey varken, teyzesi çok nazikken, göreceği yeni yüzler varken ve Tanrı bilir daha ne kadar ikramlar varken, Undershaw için de endişelenmeyecekti! Bu

İlk başta garip gelebilirdi ve tanıdığı herkesi özleyeceği için evini özleyecekti, ama Hemşire'ye güvensin ve karamsarlığa kapılmasın, çünkü yakında daha iyi olacak, asla korkma!

Venetia anlayışla ona gülümsemeye çalıştı ve minnettar bir an için elini sıktı.

"İşte, yavrum! İşte, güvercinim!" Hemşire mırıldandı, saçlarını okşuyordu. "Ağlama güzelim, ağlama!"

Ama ağlayan Venetia değil, Hemşire'ydi; biraz sonra onun ne kadar sakin olduğunu gören Hemşire, Venetia'nın O kadar yorgundu ki, bir süreliğine uykuya dalabilirdi.

Hemşire akşam yemeği için giyinmesine yardım etmek için geri döndüğünde (çünkü Jenny'nin bu gece Venetia'yı beklemesine izin vermeyecekti)

Biraz kestirmek hoşuna gitmiş olmalı diye düşündü, çünkü yanaklarına biraz renk gelmişti ve daha kendinde görünüyordu, Londra'ya gitmek için neleri paketlemesi gerektiğine ve Hemşire'nin neleri kafur içinde saklaması ve Undershaw'da onun için tutması gerektiğine karar verebiliyordu. Eşyaların bir listesini yapmıştı.

Gitmeden önce görmesi gereken insanlar ve ilgilenmesi gereken işler vardı; Hemşire hızla bu konulara girdi düşünüyordu: *Aklını alacak ve en kısa zamanda düzelecek bir şey.*

Venetia'nın elbisesini daha yeni bağlamıştı ki kapı çalındı ve ardından Aubrey'nin içeri girmek isteyen sesi duyuldu. Venetia içeri girmesi için ona seslendi, ama Hemşire onun ellerinin altında kaskatı kesildiğini hissetti, omuzlarına bir tül atkı örttü ve içeri girdiğinde sertçe şöyle dedi "Şimdi, Bayan Venetia'yı endişelendirmeye gelmeyin, Efendi Aubrey, çünkü o yorgun ve siz olmadan da düşünecek yeterince şeyi var. ekleyerek!"

"Aşağı inmeden önce seninle konuşmak istiyorum," dedi Hemşire'ye aldırmadan.

Venetia'nın yüreği burkuldu, çünkü adamın yüz ifadesinden zorlanacağını anlamıştı. de şöyle dedi: "Evet, aşk, emin olmak için! İyi spor yaptınız mı? Yağmura yakalandınız mı? ! Teşekkür , hemşire! şimdi yapacağım: hiç kimse saımı senin kadar güzel yapamaz! Oh, Aubrey, kafam çok karışık! Kafam çok dağınık.

Bunun doğru olduğuna ve sonunda gerçekten Londra'ya gideceğime inanıyorum!"

Soyunma masasına oturdu, böylece ona bakmak zorunda kaldı ve biblo kutusundan takmak istediği süsleri seçmeye başladı. Hemşire kapıyı kapatırken şöyle dedi: "Gitmek mi istiyorsun?"

"Evet, bana nasıl sorarsınız? Bana da size de en çok yakışacak şey tam olarak bu."

"Hendred Teyze'yle kalmak bana uymaz, eğer düşündüğünüz ."

"Hayır, o değil, gerçi- Amcamı gördünüz m?"

"Oh, evet, onu gördüm! Ona, beni özellikle istemediğiniz sürece gitmemem gerektiğini söyledim."

"Aubrey, kaba davranmadın değil mi?" diye haykırdı. "Hayır, hayır!" cevap verdi sabırsızca. "Elbette uygun olanı söyledim! Ona Appersett'in uzakta olduğunu, elimde bir şey kalmadığını ve başvurmam gerektiğini söyledim. O da anladı. Zaten umurunda da değildi. Teyzem gitmememi daha çok isterdi, biliyorum.

Bu bir şey ifade etmiyor! Ama senin ona Ev kurma planı - bu işe yaramayacağı için sizi cesaretlendirmeyeceğime söz vermemi istedi!"

"Canım, umarım böyle bir şey yapmamışsındır! Bu oldukça saçma! İşte bu yüzden bu şansın doğmasına çok sevindim. yoluma ıktı. Bayan Scorrier sabit kaldığı sürece Undershaw'da kalamayacağıma karar vermiştim ve şehre gitmezsem bize uygun bir evi nasıl bulabilirim? Bundan hoşlanmıyor musun? İstiyorsan seni Bay Appersett'ten uzaklaştırmayacağım, ama Cambridge'e gittiğinde tatiller olacak ve-"

"değil!" diye araya girdi. "Londra'da boşta kalan öğretmenler olmalı, yoksa tek başıma çalışabilirim. Benim bilmediğim anlayın-Venetia, Jasper'ın bundan haberi var mı?"

"Evet, Cavendish Meydanı'na gitmek istemeyeceğinizi düşünerek ve bundan emin olmak isteyerek-"

"Ona ne dedi?" Aubrey kaşlarını çatarak sordu.

"Sormana gerek var mı? Sizi ağırlamaktan memnuniyet duyacağını ve ne kadar kalmak isterseniz o kadar kalacağınızı söyledi. Sana atlarını ve köpeklerini de getirmeni söyleyecektim ve bu bana şunu hatırlattı, tatlım, eğer bunu yaparsan Fingle'ı da götürmelisin. Ve Nidd'in Manastır'da baş seyis olduğunu anlamasını sağla: onun ne olduğunu biliyorsun!"

"Oh, Tanrı aşkına-!" diye sinirli bir şekilde araya girdi. "Bütün bunlarla ben ilgileneyeceğim! Jasper gitmeni istiyor mu? Düşündüm de Venetia, onunla evlenecek misin?"

"Aman Tanrım, hayır! Bir keresinde yaptığımız aptalca bir konuğmayı düşünüyorsun! Dilerim unutursun, çünkü hiç kimseyle evlenemeyeceğimi sanıyorum. Bir zamanlar Edward'la evlenebileceğimi düşünmüştüm; sonra Damerel'in bana daha uygun olup olmadığını merak ettim; şimdi ise Londra'dan başka bir Gey düşünemiyorum, yani umutsuz vaka olduğum açık!"

" de aşık olduğunu sanıyordum." "Sadece flört ediyorduk, aptal!"

Bir dakika boyunca ona baktı. "Ben hala öyle düşünüyorum. I Çok fazla fark etmediğimi söyleyebilirim ama ne zaman sahtekarlık yaptığınızı anlıyorum!"

"Ama Aubrey, gerçekten-"

"Oh, dilini tut!" diye tersledi, öfkesi alevlendi. "Bana söylemeyi tercih etmiyorsan, benim için hepsi bir, ama şu tavuğu atmayı bırak! Karışmak istemem: Nefret ediyorum işgüzarlar!"

"Bana kızma! Lütfen yapma!" demeyi başardı.

Kapıya doğru topallayarak yürüyordu ama durdu ve arkasına baktı. "Kızgın değilim. Seninle değil, en azından ben öyle düşünmüyorum: I

Sanırım ne hakkında olduğunu biliyor olmalısın. Sadece aranızdaki meseleyi halletmiş olmanızı umuyordum. Jasper'dan hoşlanıyorum. Oh, pekala!" Kapıyı açtı ve onu aklından kovarak uzaklaştı, diye düşündü.

XVI

Üç gün sonra Venetia, rahatsız bir gecenin ardından, Cavendish Meydanı sakinlerine mutfakları için iyi bir gümüş kumu almalarını monoton bir şekilde öğütleyen sert bir sesle uyandı.

Bayan Hendred, yeğenini

Meydana bakan en iyi boş yatak odasını, caddeye bakan odalardan farklı olarak son derece sessiz bulacağını söylemişti. Venetia'nın Newark'ta kaldığı odadan kesinlikle daha sessizdi. Ancak ülkenin durgunluğuna alışkın biri için burası bir önceki geceden çok Pandemonium'u andırıyordu.

Ev acentelerinin ilanlarındaki sessiz durum. Bu

Londra'da hiç kimse yatağa gitmiyor gibiydi; ve ne zaman, görünüşe göre sonsuz akıştaki bir durgunluk sırasında Trafikten sonra uykuya daldı, çok geçmeden saatin kaç olduğunu ve havanın durumunu bildiren bekçinin sesiyle sarsılarak uyandı. Sadece tahmin edebiliyordu ki

Londralıların kulakları

duyarsızlığı ve kendisinin de bu bitmek bilmeyen

gürültüye kısa sürede alışacağına olan güveni

terbiyeli kız, teyzesine mükemmel bir gece geçirdiğini ve kendini çok iyi hissettiğini söyledi.

Yolculuğunun etkilerinden kurtuldu.

Ağırlaşmış gözleri onu yalanlıyordu. Aslında, son üç gecenin hiçbirinde çok az uyumuştı; ve yolculuğa tamamen alışık olmadığı için, neredeyse iki saatlik bir yolculuk Yüzlerce mil onu hırpalanmış, bitkin ve aciz bırakmıştı.

Yatağına uzandığında, hala sonsuz bir yolda sarsılmadığına ve sarsılmadığına için.

Bir zamanlar çok özlenen keşif gezisi, onun içinde yaşayacaktı. hafızasında sadece bir kâbus olarak kaldığını düşündü.

Başlangıçta her şey telaş ve dikkat dağınıklığı içindeydi; Powick'le görüşülecek, aceleyle düzenlemeler yapılacak, anahtarlar, hesaplar ve tutanaklar teslim edilecek, uyarılar iletilecekti; ve bir mektup yazılacaktı

Leydi Denny. En kötüsü de izinler oldu, çünkü

Hemşire, Bayan Gurnard ve Ribble ağladılar ve teselli edilmek zorunda kaldılar; ve amcası elinde saatiyle beklerken, son anına geldiğinde

Aubrey'den ayrılırken kadar güçsüz düşmüştü ki sesine güvenemedi ve sadece ona sarılabildi

Sarsılarak, gözlerini dolduran yaşlar yüzünden onun yüzünü göremiyordu.

York'tan ayrılınca kadar özel olarak düşünecek zamanı olmamıştı; orada Bay ile bir saat geçirmesi gerekmişti.

Mytchett; ama önüne serilen belgelerin sonuncusunu imzaladığında ve kendisine yöneltilen dikkatli soruların sonuncusuna cevap verdiğinde, çok fazla şey vardı. Mr.

Hendred, sinirsel tiklerinin kaçınılmaz olarak boyun eğerek başına bir şal sardı ve

Şezlongdaki köşesinde arkasına yaslanmış, kararlı bir şekilde gözlerini kapatıyordu; yeğeni de bu sayede düşüncelere daldı. Düşünceleri mutlu değildi;

Ne yazık ki, bilinmeyen bir kırsala hevesle bakmak

Önemli işaretler ararken, postilyonların sallanan biçimleri dışında pek az şeye baktı ve sadece belli belirsiz bir içinden geçtiği çeşitli tarihi kasabalara ilgi duyuyordu.

Yolculuğun ilk etabı zorunlu olarak kısa sürmüştü, daha gidilecek yüz yirmi mil vardı. Amcasının yolda sadece bir gece mola verme kararını kabul etmişti; ama sonunda araba

Cavendish Meydanı'nda o kadar yorgundu ki Teyzesinin ricalarına sadece mekanik bir nezaketle karşılık veriyor ve kendisini, ikram edilen şık akşam yemeğinden birkaç lokmadan fazlasını yutmamaya zorluyordu.

Hiçbir şey Bayan Hendred'in nezaketinin ya da onu karşılayan sıcak sevgi ifadelerinin ötesine geçemezdi.

Yedi yıldır görmediği yeğenini. Onu okşadı, tüm ilgisini ona yöneltti, yatak odasına kadar ona eşlik etti, giydiricisi Venetia'yı beklerken orada kaldı ve Venetia'yı yatırana kadar odadan çıkmadı.

Venetia'yı kendi elleriyle yatağa yatırdı, onu öptü ve Kulağına çok fazla şımartma ve sayısız ikram vaatleri mırıldanıyordu.

Bayan Hendred çok güzel bir kadındı.

iyi niyet ve sağduyudan çok daha azı. Hayattaki başlıca amaçları modanın ön saflarında yer almak ve beş kızı için mümkün olan en kısa sürede avantajlı evlilikler yapmaktı. Bu genç kızların her birini pahalı bir şekilde birbiri ardına sosyeteye soktu. O yıl Louisa için mükemmel bir eş bulmayı başarmıştı; ve Louisa için de daha az iyi olmayacağını umuyordu.

Theresa'nın bir sonraki ilkbaharda

Şu anda diş hekiminin ellerinde tedavi başarılı oldu ve Üç ön dişini çektirip takma dişler taktıracaktı; ayrıca takdim tarihinden önce güzel kuzenine bir koca bulunmasını da şart koşmuştu. Theresa güzel bir kızdı ve

Ama Bayan Hendred hayal görmüyordu: Venetia yirmi beş yaşında olduğu için özürlü olabilirdi ama sokakta insanların ona bakmak için başlarını çevirecekleri kadar güzel olmakla kalmıyor, Hendred kızlarının hepsinin toplamından daha fazla çekiciliğe sahipti. Bayan Hendred'in de çok iyi bildiği gibi, onunla uygun bir şekilde evlenmenin bazı zorlukları vardı, ama bu iyi

Hanımefendinin iyimserliği , güzelliği, çekiciliği ve hatırı sayılır bir bağımsızlığı sayesinde Venetia için çok saygın bir ittifak kurabileceği konusunda cesaretlendiriyordu. Ama Venetia'nın Edward Yardley'nin teklifini kabul etmemiş olmasının üzücü olduğunu düşünüyordu.

Bay Yardley sıcak bir adam olduğu için tam ona göre bir şeydi, ve babasının gözüne girmişti. Sir Francis, yıllar önce kız kardeşinin Venetia'yı sunma teklifini reddetmek için yazmıştı, Venetia'nın evliliğinin kesinleştiğini haber vermişti. Venetia'ya bu durumdan bahsetmesi uzun sürmedi ve Venetia'nın evliliğe dair herhangi bir fikri olmadığını öğrendiğinde büyük bir dehşete kapıldı.

evlilik Venetia şehre kesin bir kararla gelmişti

Kendisini ve Aubrey'i şehrin sakin bir yerinde, hatta belki de banliyöde bir eve yerleştirmeyi düşünüyordu. Eğer Venetia, Aubrey'le evleneceğini açıklasaydı daha fazla dehşete .

Bir rahibe manastırına girme niyetindeydi ve bu tür planları aklından çıkarması için ona içtenlikle yalvardı. "Senin Amcam bunu asla duymazdı!" dedi.

Onu neredeyse her zaman komik bulan Venetia gülmekten kendini alamadı ama sevgiyle şöyle dedi "Sevgili hanımefendi, ben

sizi üzmem istemem, ama biliyorsunuz ki ben reşit oldum ve korkarım ki amcamın beni engellemeye gücü yetmez!"

Ondan alınabilecek en fazla şey, o gelene kadar evler ve refakatçiler hakkında daha fazla düşünmeyeceğine dair yarım bir sözdü.

kasaba hayatına ve geleneklerine alışmak için zamanları olmuştu.

Teyzesinin evine girer girmez oradan ayrılmak için planlar yapmanın acımasızlık olacağını düşündü.

Onu eğlendirmek için yapılan keyifli planları ne kadar az önemseydiğini ne kadar acımasızca olurdu. Hanımefendi.

Taşra yaşamından nefret eden Hendred, Venetia'nın Yorkshire'da geçirdiği yılları telafi etmeye o kadar kararlıydı ve bunu içtenlikle yapmak istiyordu ki ona zevk verebileceği düşünülen her şey,

Bu minnettarlık ve iyi davranışlar Venetia'nın ona sadece sessiz ve yalnız kalmayı arzuladığını ima etmesini bile imkânsız kılıyordu. Yapabileceği en az şeyin gülümsemek ve en azından mutlu görünmek olduğunu düşünüyordu.

Çok geçmeden rahatlık ve eğlencenin Bayan Hendred'in inancında modadan sonra ikinci sırada geldiğini keşfetti. Onun çok sayıda çocuk annesi olduğunu bilen Venetia annelik kaygılarıyla sürekli meşgul olacağını düşünmüş ve ilk başta bunu görünce şaşırmıştı.

Yumuşak bir şefkatle dolup taşan biri, çocuklarını mürebbiyelere ve bakıcılara teslim etmekten memnun olmalıdır.

Onu daha yakından tanıyınca, Bayan Hendred'in her ne kadar

daha iyi , kendi tarzında, en az onun kadar bencildi.

eksantrik erkek kardeşiydi. Aile üyelerini ve geniş bir arkadaş çevresini sevgiyle kucaklarken, en derin duygularını kendisine saklıyordu. O

tembeldi, bu yüzden çocuklarının arasında geçirdiği yarım saat, hiçbir şey yapmadan dayanabileceği kadardı.

konusmaktan bitkin düşüyorlardı. Dışarı çıkmanın eşiğindeki Theresa bile ancak akşam yemeğinden sonra, yanında kimse yokken, diğer kız kardeşiyle birlikte misafir odasında göründü. Bayan Hendred'e göre, ev halkı kadar yorucu çok az şey vardır. Henüz dışarı çıkmamış kızların konuklarla kaynaşmasına izin verildi. Üç oğlundan en büyüğü Oxford'da, ikincisi Eton'da, en küçüğü ise çocuk yuvasındaydı.

Bay Hendred, hasta olmasına rağmen, günlerce Cavendish Meydanı'nda nadiren bulunur, zamanının büyük bir bölümünü taşrayı dolaşarak geçirirdi

özel ya da kamusal işlerle uğraşırdı. Venedike, çocuklarının yetiştirilmesinde ya da evinin yönetiminde çok fazla rol aldığı görünmüyordu, ancak herkes tarafından büyük saygı görüyordu, birkaç emri

anında ve sorgusuz sualsiz itaat edilmesini ve herhangi bir

Söyledikleri her anlaşmazlığı çözecek sözler olarak kabul ediliyordu. Venetia'yı evine ve ona istediği miktarda para için kendisine başvurmasını söyledikten sonra, onu eğlendirmesi için karısına bıraktı ve arada bir onun eğlendiğini umduğunu ifade etmekle yetindi.

Belli bir dereceye kadar eğleniyordu. Dikkatinin dağılmaması imkansızdı ve

Her şeyin onun için yeni olduğu Londra'ya ilk ziyareti vesilesiyle ilgi duyuyordu.

Harika. Teyzesi onu Opera'ya, Almack'ın yerine götürebilmeyi ve bir hafta içinde bir düzine kez söyleyebilmeyi dileyebilirdi: "Keşke sezon boyunca burada olsaydın-!"

Ama taşralı Venetia, zaten sıkışık olan günlere daha fazla eğlencenin nasıl sığdırılabileceğini bilemiyordu. meşguliyetlerle doluydu. Londra oldukça zayıftı.

Ama Bayan Hendred'in taşra yaşamı hakkındaki görüşlerini paylaşan *yüksek* tabakadan yeterince kişi Ekim ayı başında metropole geri dönmüştü.

Venetia için kalabalık ne demekti; Cavendish Meydanı'nda çok sayıda yaldızlı davetiye dağıtılmıştı. En berbat oyun bile Daha önce hiç tiyatroya gitmemiş biri; Hyde Park'ta bir araba gezintisi, Mrs.

Hendred ona önemli figürü işaret ediyordu; şehrin en gözde mekanı olan Bond Caddesi'nde yürümek ilgi ve eğlence doluydu, çünkü

Bir yandan şaşırtıcı zarafette pembelere rastlanırken, bir yandan da kesinlikle en güzel pembeler vardı.

Dünyada bir dükkan yoktu. Venetia'nın akıllı modayı küçümseyecek kadar yüce de değildi.

Doğal bir zevki vardı ve Yorkshire'getirdiği elbiseler Bayan Hendred'in zihnini onun bir dowl olabileceği korkusundan oldukça kurtarmıştı ve hatta terzisinden birkaç nadir övgü sözü bile almıştı; ama o

Gardırobuna bir şeyler eklemeye son derece hazırды ve gerçekten de bu modanın ilk bakışında kendini donatmaktan büyük zevk alıyordu. Teyzesinin arkadaşlığında da sonsuz bir eğlence buluyordu, çünkü hayatı boyunca bencil insanlarla yaşadığı için Bayan Hendred'in

Hiçbir şeyin kendi rahatına engel olmasına izin vermemeye kararlıydı, ama onu komik bulmaya ve sevmeye devam etti. Ama bu hoşnutluğunun altında, asla unutmadığı ve bazen bir mutsuzluğa dönüşen donuk bir acı vardı şiddetli bir ıstırap. Damerel'i aklından çıkaramıyor ya da istemeden de olsa onun ne yaptığını düşünmekten kendini alamıyordu.

Paul Katedrali'nden bahsederdi ya da Bayan Hendred'in bir tabak sert bisküviyi dirseğinin dibine koydurarak Her öğün, truffle turtası ve ıstakoz köftesi nefis yemekleri yerken, sıkı ve azaltıcı bir diyet uyguluyordu. Yaramaz gülümsemesi

Onunla bir asla şakalaşamayacağını, belki de bir daha asla göremeyeceğini hatırlayınca dudakları titrer, onu öyle bir umutsuzluğa sürüklerdi ki, zavallı Sir Samuel Romilly gibi insanların neden

intihar etmişti ve onların umutsuzluktan kaçışlarını kısıkanıyordu. Aubrey'nin seyrek mektupları için yaşıyordu ama bu mektuplar onu pek rahatlatmıyordu. Aubrey kötü bir yazışmacıydı ve ona gönderdiği haberler çoğunlukla Undershaw'la ilgiliydi. Damerel'den söz ettiğinde sadece onunla ava çıktığını ya da satrançta onu arka arkaya üç kez yendiğini söylüyordu.

Onunki gösterişli bir doğa değildi ve gözyaşları seline ya da uyuşuk soyutlama nöbetlerine kapılmadı. Sadece gözlerindeki kederli bakış bazen ona ihanet ederdi ve teyzesini huzursuz etti.

Genel olarak Bayan Hendred'le çok iyi anlaştı ve Bayan Hendred de ondan çok memnun kaldı. O bir özenli bir arkadaştı; hayranlık uyandıran bir zevkle giyiniyordu; onun

Davranışları zarifti; yabancılar arasında beklenebileceği gibi beceriksiz ve dili tutulmuş olmak yerine, tamamen kendinden emindi ve aptal bir adamla olduğu kadar zeki bir adamla da kolayca sohbet edebilirdi.

Bayan Hendred'in onun davranışlarında bulabileceği tek bir hata vardı, o da iflah olmaz bağımsızlığıydı. Hiçbir şey ona yakışmadığını düşünmesi için onu ikna et

Hayatını üstlerine danışmadan idare edebiliyordu ve Londra'da tek başına dolaşması kesinlikle uygun değildi. Venetia hemen her konuda ona itaat etmeye, hatta onun kararlarına boyun eğmeye hazırdı ama

özgürlüğü yoktu. Alışverişe yalnız giderdi.

parklarda tek başına yürüyordu; ve kısa bir süre sonra

Teyzesi tarihi anıtları ancak son derece isteksiz bir şekilde ziyaret ediyordu ve bunlar dışında hiçbir resimle ilgilenmiyordu.

Bayan Hendred yatağında huzurlu bir uykuyla güçlerini toplarken, öğleden sonraları Westminster Abbey, Londra Kulesi ve hatta British Museum gibi yerlere bir arabasıyla gitmek gibi korkunç bir alışkanlık edinmişti.

Bayan Hendred trajik bir şekilde, "Diğer her şeyi bir kenara bırakırsak," dedi, "bu da herkesin senin bir mavi çorap olduğunu düşünmesi için yeterli! Bundan daha ölümcül *bir* şey olamaz!"

Bu konuşma öğle yemeği masasında gerçekleşti ve teyzesinin şaraptan her yudum yüzünü buruşturmasını büyük bir şaşkınlıkla izleyen Venetia haykırdı: "Sevgili hanımefendi, emin misiniz

İçtiğin şeri ile ilgili bir sorun yok mu?" Konuşurken bir an göz ucuyla

Kâhya. Yüzü asık biriydi ama Venetia'nın sözleriyle bir duygu titremesi yaşadı. Bu

Bayan Hendred ağır bir iç çekişle hemen açıkladı: "Şeri değil, canım: sirke!"

"*Sirke* mi?" diye tekrarladı Venetia kuşkuyla.

"Evet," diye başını salladı teyzesi, umutsuzca bakarak.

"Bradpole, lavanta rengi saten elbisemi çıkarmak zorunda kaldı; Fransız korsajlı, Fransız çift süslemeli ve *boynun* etrafı dantel ağırlı olanı. I

azaltmak zorundayım ve bunun için sirke gibisi yoktur. Sirke ve sert bisküviler. Byron bu diyetle yaşadı, Çünkü ete bürünmeye büyük bir eğilimi vardı ve bu şekilde kendini aşağıda tutuyordu."

"Kendini öldürmediğine şaşıyorum! Teyze, böyle bir diyetle beslenmiş !"

"Siz öyle düşünmezsiniz," diye onayladı Bayan Hendred, "ama Rogers'ın bana böyle söylediğini biliyorum. Rogers'la ilk kez yemek yediğinde önüne konan yemeklerden hiçbirini yememiş, sadece sert bisküvilerden - yoksa patates miydi? Ben Bundan tam olarak emin değilim ama sirke içtiğini biliyorum."

"İçmek için değil!" diye itiraz etti Venetia.

Bayan Hendred makul bir şekilde, "*Yemiş* olamaz, halde içmiş olmalı!" dedi.

"Belki de yediklerinin üzerine dökmüştür. Eğer bir bardak dolusu içmiş olsaydı şok edici bir şekilde hasta !"

Bayan Hendred tabağındaki ratafia kremasına biraz kuşkuyla bakarak, "Sizce böyle mi yapmalıyım?" diye sordu.

Venetia gülerek, "Kesinlikle !" dedi. ", Worting'in onu götürmesine izin verin, hanımefendi!"

"Söylemeliyim ki, sanırım bu kremayı mahveder. Belki bir bisküvi yemeye dikkat edersem daha iyi olur. Worting, kremayı bana tekrar uzatabilirsin ve sonra gidebilirsin, çünkü makaronlar dışında başka bir şeye ihtiyacım olmayacak ve masanın üzerinde bırakabilirsin. Aşkım, umarım

Bir tane alın, çünkü son derece güzeller ve bir lokma bile yemediniz!"

Venetia onu memnun etmek için bir acıbadem kurabiyesi alıp kemirirken, teyzesi de onu, yalnız gezintilerin genç hanımlar tarafından asla üstlenilmemesi gerektiğine ikna etme görevine döndü. Venetia, teyzesinin laf devam etmesine izin verdi, çünkü teyzesine gezintiye çıktığını söyleyemezdi.

Zihnini meşgul etmek için inatçı bir girişim, ona asla yalnız olmadığını söyleyebileceğinden daha fazla, çünkü bir hayalet

Yanında yürüyordu, sessiz ve görünmezdi, ama o kadar gerçektir ki, bazen elini uzattığında onunkini bulacaktı.

Bayan Hendred, "... ve özellikle çok önemli, aşkım, son derece edepli davranmalısın!" diye devam etti.

"Neden?" diye sordu Venetia.

"Evli olmayan *her* hanım böyle yapmalı ve senin durumunda Venetia, ne yaptığına çok dikkat edemezsin! Aşkım, eğer dünyayı benim tanıdığım gibi tanısaydın, ki tabii ki tanıyamazsın.

Bunu bekliyordum, ve eminim ki ne kadar İnsanlar kindar , özellikle bir kız bu kadar yakışıklı ve tam olarak - yani, bu kadar *çarpıcı* olduğunda!"

Venetia, "Sadece tek başıma dışarı çıktığım için kimsenin benim hakkımda bir şey söyleyebileceğini sanmıyorum," diye cevap verdi.

"Her halükarda umurumda bir şey değil."

"Ah, Venetia, bu tarzda konuşmaman için sana yalvarıyorum! Düşünsene, eğer insanların senin için *Çabuk!* En ufak bir işaret için tetikte olduklarına ve üzerinize *atlamaya* hazır olduklarına güvenebilirsiniz.

Buna şaşmamalı! Elbette *sana* değil, sevgili çocuğum, ama senin gibi başka bir kıza durum!"

"Ama benim durumumda insanları üzerime saldırmaya hazır hale getirecek ne var?" diye sordu Venetia.

"Ah canım, keşke Beni çok üzüyorsun! Sadece Aubrey ile yaşaman, yani refakatçi olmadan ve-
Aman Tanrım, Venetia, sen bile ft'in de öyle bir şey olmadığını biliyor olmalısın!"

"Bilmiyorum, ama bu konuda sizinle tartışmaktan daha iyisini biliyorum, hanımefendi! Bu konuda sizinle tartışmak istemeyecek

Size katılıyorum, ama Londra'daki herhangi biri bunu nasıl bilebilir?

benim durumumun ne olduğunu? Bunu asla ifşa edemeyeceğinize ikna oldum!"

"Hayır, hayır, gerçekten de hiç yapmadım! Ama böyle şeyler bilinir, nasıl *olduğunu* bilmiyorum ama bilindiğine inanabilirsiniz!"

Ama Venetia, Undershaw'da olanların Londra'da bilinebileceğine inanmayı imkânsız bulduğu için, teyzesinin karanlık uyarılarından pek etkilenmedi.

Neyse ki Bayan Hendred'in aklını çelmek zor olmadı, onunla tartışmak yerine yeni bir sohbet konusu açmak için karşısına çıkan ilk fırsatı değerlendirdi ve o sabah Hookham'ın Kütüphanesi'nde birinin şöyle dediğini duyduğunu söyledi Kraliçe'nin doktorları tarafından bir hafta daha yaşamasının beklenmediğini duymuştu. Bayan Hendred'in sürekli kâbusu olan Majestelerinin

(ki herkes onun ne kadar sert biri olduğunu biliyordu) kışı atlatıp gelecek sezonun ortasında ölerек Theresa'nın tüm şansını mahvedecekti, bu kumar çok başarılı oldu ve Bayan Hendred, sarayın (ve tabii ki *tonun*) ne kadar süre yas tutacağını umarken, şüphe ederken ve merak ederken, şimdilik unuttu, inatçı yeğeninden herhangi bir uygunluk sözü almayı başaramamıştı.

Kraliçe 17 Kasım sabahının ilk saatlerinde Kew'de öldü. Bay Hendred haberi karısına getirmiş ve bu haber, çok düşmüş olan moralini düzeltmek için çok işe yaramıştı

Cavendish Meydanı'nda, söz verildiği gibi bir teslimat yerine, terzisinin çirkin davranışları yüzünden Tören elbisesi, yükümlülüğünü yerine getiremediği için bahanelerle dolu bir not.

Bayan Hendred'in haberlerde bulduğu tek hata, Kraliçe'nin ayın 17'sinde ölmeyi seçmiş olmasıydı.

Çünkü Venetia'nın onuruna vereceği balo için 17'si belirlenmişti. Bundan daha kışkırtıcı çok az şey olabilirdi. Hazırlıklar yapılmıştı ve o kadar zahmete katlandıktan sonra Fransız aşçıyla

Worting'le şampanya hakkında konuşuyordu, Ne giymesi gerektiğine karar verdikten ve Venetia'ya davetiye kartlarını nasıl yönlendireceğini gösterdikten sonra, bütün bunların boşa gitmiş olması çok kötüydü. Bununla birlikte Kremaları, etleri ve doldurulmuş kuşları ne yapacağını düşünürken, baloya davet edilen konuklardan birkaçını akşam yemeğine davet gibi mutlu bir fikre kapıldı, tabii ki oldukça gayri resmi bir şekilde ve belki birkaç vist rublesiyle ama müziksiz, sessiz, sohbetli bir akşam geçirmek için.

Venetia'ya, "Yarım düzineden fazla kişi olmasın; çünkü daha fazlası *parti* görüntüsü verir," dedi. "Bu asla yapmazdım! Canım, bu bana siyah eldivenleri hatırlattı! Sanırım sende hiç yok ve onları temin etmelisin.

Hemen! Siyah kurdeleler de, ve bence yüksek bir elbise giymelisin, göğsünü açıkta bırakan bir elbise değil ve hiçbirini davet etmeyeceğim. Sadece en iyi birkaç arkadaşımı!

Sör Matthew Hallow'a ne diyorsun? Burada yemek yemekten çok hoşlanacağını söyleyebilirim ve sen de ondan hoşlanıyorsun, değil mi aşkım?"

Venetia dalgın dalgın, "Evet, hem de ," diye cevap verdi.

"O çok mükemmel bir insan: Senin ondan, onun da senden memnun biliyordum! O size hayran

aşırı derecede: *Bunu* bir bakışta gördüm!"

"Şey, bana dolgun para ödemeyi kabul etmediği sürece Venetia iç karartıcı bir şekilde, "Bana istediği kadar iltifat etsin - ki böyle bir niyeti olduğunu hiç sanmıyorum.

Bayan Hendred içini çekti ama başka bir şey söylemedi. Sör Matthew Hallow, Venetia için ideal bir erkek olmasa da, onu tavsiye edecek çok şeyi vardı ve Venetia ile ne kadar dost olduklarını görmekten çok memnun olmuştu. Belki onun için fazla yağıydı ve dul kalmış olması üzücüydü, ama onu kabullenmiş görünüyordu.

ve her ne kadar halk arasında

Kalbini karısının mezarına gömdüğünde Venetia'nın yakışıklılığından etkilendiğine ve onu şirket kabul edilebilir.

Bununla birlikte, tek olası koca o değildi Mrs.

Hendred yeğeni için bir şeyler bulmuştu, bu yüzden Venetia'nın hevesizliği onu gereksiz yere üzmemişti. Kararını verdi.

Bay Armin de yemeğe davet edilmeliydi: Roma kalıntıları ya da ona benzer bir şey hakkında her şeyi biliyordu ve British Museum'da üç saat geçiren ve ödünç verilen kitapların raflarından seçim yapan bir kıza uygun olabilirdi.

Orta Çağ hakkında bir kitap kütüphanesi.

Venetia Bay Armin'den hoşlanıyor gibiydi: onun çok bilgili olduğunu söylüyordu. Diğer iki uygun bekârdan hoşlanıyor, birinin çok iyi bir hitabı olduğunu, diğerinin de son derece centilmen olduğunu kabul ediyordu. Bayan Hendred, Bay Armin'in

Venetia'nın gezmeyi bıraktığını ve her öğleden sonrasını ev aramaya ayırdığını bilseydi, gözyaşlarına boğulmak için güçlü bir eğilim duyardı ve muhtemelen bunu yapardı.

Bunu yorucu ve moral bozucu bir görev olarak görüyordu ama tam bir aydır teyzesiyle birlikte yaşıyordu ve bir ayın çok makul bir ziyaret olduğunu düşünmekle kalmıyordu,

Ama kendi düzenini kurmak için giderek daha fazla kaygılanıyordu. Belki de istediği gibi her zaman meşgul , kendini bu kadar mutsuz hissetmeyebilirdi; belki de ev işleriyle uğraşırken aşkını unutabilir ya da en azından Aubrey'nin büyüdüğü gibi ıssızlığa alışabilirdi. topallamasına alışmış.

Bir öğleden sonra bu gezintilerden birinden döndüğünde, onu eve kabul eden uşak, bir beyefendinin kendisini ziyarete geldiğini ve

Bayan Hendred ile salonda oturuyordu. Kalbinin küt küt attığını hissederek öylece durdu.

"Bay Yardley, hanımefendi," dedi uşak.

XVII

Edward Londra'ya çifte amaçla gelmişti. O Huntspill tarafından kendisine tavsiye edilen bir doktora danışmak istiyordu; telaşlanacak bir durum olduğuna inanmıyordu ama öksürüğünün hâlâ geçmediğini de inkâr edemezdi.

Bu durum annesini üzüntüye boğdu ve Huntspill'in sinirli bir şekilde, eğer

Keşfedebileceğinden daha fazla sorun olabileceğini düşünerek York'tan bir doktor çağırmak yerine Londra'daki bir doktora danışmaya karar vermişti. "Sanırım sevgili Venetia, *neden* böyle yapmayı tercih ettiğimi ya da Londra'yı ziyaret etmekteki *diğer* amacımın ne olduğunu sana söylememe gerek yok. metropol!" dedi küstahça.

"Henüz tam olarak iyileşmediğiniz için üzgünüm," cevap verdi.

"Bayan Yardley de şehirde mi?"

Hayır, annesi olmadan gelmişti. Annesi ona eşlik etmeyi çok istemişti, ama o bunun

yolculuk onun için çok yorucu olacaktı ve bu yüzden

Netherfold'da kaldı. Kendisine kibar bir otel olarak tavsiye edilen Reddish'in yerinde kalıyordu,

Gerçi, bu kadar büyük olduğunu görünce şaşırmıştı.

ona tarif edilmişti. Faturanın gözlerini açmasına neden olmasından korkuyordu.

"Yine de, bunun beni mahvetmeyeceğini söyleyebilirim ve insan tatile gittiğinde, bilirsiniz, biraz abartılı."

Bayan Hendred odadan çıktığında, ki çok geçmeden Bir bahane bularak Venetia'ya onu böyle rahat bir ortamda bulduğu ne kadar mutlu olduğunu söyledi. O da Teyzesinin çok saygıdeğer bir kadın olduğundan hiç kuşkusu yoktu, ama onun nasıl biri olduğunu bizzat görene kadar içinin rahat etmesini sağlayamamıştı. Şimdi Hiç kuşkusuz, düzenli bir moda sefahati içinde, birinci sınıf bir şıklık içinde yaşadığını fark etmişti! "Teyzenizin geniş bir tanıdık çevresi olduğunu söyleyebilirim. Sanırım çok eğlendiriyor. Siz de yeni yüzlerden oluşan bir kalabalıkla tanışmak!"

Onun gerçek amacının ne olduğunu anlamak zor değildi. Londra'ya geliyordu. Damerel'in bir tehlike olduğunu fark etmemişti; ama onu gülererek sorguladığı, ama bir yandan da dikkatle izlediği meçhul ve moda laleleri, taşralı bir masumun gözlerini kamaştırabilirdi.

Kadın, Aubrey'i görüp görmediğini sorarak onun durumun gerçekten böyle olup olmadığını anlama çabalarını yarıda kesti. Onun

Yüzü bir anda ciddileşti; cevap verdi: "Evet, onu gördüm. Ondan haber almak isteyeceğinizi biliyordum ve bu yüzden Priory'ye doğru at sürdüm - biraz da isteğimin dışında, ben Çünkü Damerel, nezaketten öte bir ilişki kurmak isteyeceğim bir adam değil. Bu çok garip bir olaydı, Venetia: Bunu duyduğumda çok sinirlendim! Amcanın Aubrey'i seninle birlikte kasabaya gelmesi için davet etmemiş olmasına şaşıyorum."

"Onu davet etti ama Aubrey gelmek istemedi. Bu cevap vermezdi, biliyorsun. O iyi mi? Lütfen söyle bana.

Priory'de her şeyi nasıl buldun! Aubrey en sefil muhabir!"

"Oh, o çok iyi! Onu burnu bir kitapta, masası da kâğıtlarla dolu halde bulduğumu söylememe gerek yok sanırım! *barikatları* hakkında şaka yapma cesaretini gösterdim. Sizi temin ederim ki, raflardan bir kitap çektiyse, bir düzine kitap çekmişti. Ona, kitaplara onun kadar önem veren birinin onları yerde bırakmasına şaşırdığımı söyledim! İşini bitirdiği kitapları *hiç* mı?"

"Hayır, asla. Londra'ya geleceğinizi ona söylediniz mi?"

"Elbette -zira onu ziyaret etmekteki amacım buydu! I Size göndermek isteyebileceği herhangi bir mesajın ya da mektubun taşıyıcısı olmayı teklif etti, ancak huysuz ruh hallerinden birindeydi: ne zaman biri ona bir şey vermeye çalışsa onun tarzını bilirsiniz İpucu! Yerdeki kitapların kendisine ait olmadığını hatırlatmamdan hoşlanmadı ve bu yüzden bana herhangi bir mesaj emanet etmedi!"

"Aubrey senin otoriteni tanımıyor, Edward. Aslında, bunu yapan tek kişi sensin ve umarım hiçbir yetkinin olmadığını hatırlarsın."

"Ama bu bir *otorite* meselesi değildi! Onun yaşındaki bir çocuğun biraz dostça eleştiriyi kabul etmekten kaçınmaması gerekirdi!"

"Aubrey'i tanıyan biri için öyle değil!" diye karşılık verdi.

"Gerçek ki, sen ve o birlikte pek iyi anlaşıyorsunuz."

"Sana karşı çıkmaya cesaret edebilirim, sevgili Venetia!" dedi gülümseyerek. "Gerçek şu ki Efendi Aubrey kıskanç ve henüz bunun üstesinden gelmeyi öğrenemedi. Bunu zamanla öğrenecektir, Özellikle de onun huysuzluklarına kulak asmazsanız."

"Yanılıyorsun, Edward," dedi, kararlı bir ifadeyle ona bakarak.

"Aubrey kıskanç değil. Olması gerekmediğini biliyor ve olsaydı da olacağını sanmıyorum! O kadar da

İnsanlarla ilgileniyorum. Bunu sana daha önce de söyledim, ama sana söylediğim şeylere inanmıyorsun. Sana acı vermek istemem, çünkü biz çok iyi arkadaşlık ve ben

Size çok şey borçluyum, ama en azından bir şeye inanın!

"Eğer Aubrey gibi genç ve öfkeli biri olsaydım, sonradan pişman olacağın Çeyleri söylemene izin verirdim!" diye araya girdi,

İşaret parmağını kaldırarak uyardı. "Ve sonra, şüphesiz, kendimizi aptalca bir kavgayla şımartmalıyız.

İkimiz de pişmanlık duymamız gereken şeyleri söylemeye yönlendirilebiliriz!

Ama bana verdiğinizden daha mantıklı olduğumu sanıyorum.

ve ayrıca, canım, seni senin kendini tanıdığından biraz daha iyi tanıyorum! Bana küstah olduğumu söyleyeceksin, ama öyle, ne kadar az olduğunu düşünsen de! Acelecisin, mizacın canlı, *sosyete* denen şeyin ilk tadını çıkarıyorsun ve diyebilirim ki - gerçekten eminim! - büyük bir hayranlık ve karşılaştın.

Kendinizi biraz sersemlemiş hissetmeniz çok doğal, size ikramda bulunmaktan hiç gocunmuyorum ve evlendiğimizde size benzer bir hoşgörü gösterilmeyeceğini düşünmemelisiniz. Ben de şehir hayatını pek sevmem, ama inanıyorum ki

Arada sırada dünyayı dolaşmak insanın yararınadır ve yaşam tarzları kendininkinden çok olan insanların davranışlarını ve geleneklerini incelemek kesinlikle çok eğlencidir!"

"Edward, eğer seninle evleneceğimi düşünmene neden olduysam, bunun için üzgünüm ve Çimdi sana söylüyorum ki evlenmeyeceğim!" dedi ciddiyetle.

Sözlerinin hiçbir işe yaramadığını dehşetle gördü.

onun üzerinde bir etki bıraktı. Hâlâ gülümsüyordu, öyle bir şekilde ki

Bunu oldukça rahatsız edici buldu ve oldukça ağır bir şaka denemesiyle şöyle dedi: "Sanırım biraz *sağırlaşıyorum*! Ama bana söylemedin, Venetia, nasıl

Londra gibi, ya da burada gördükleriniz gibi! Seni hayal edebiliyorum

Büyüklüğünü, meraklı bakışlara sunduğu hayatın çeşitli yönlerini, parklarını ve anıtlarını, zenginlerin güzel konaklarını, yoksulların sefil kulübelerini, paçavralar içindeki yaya geçidi süpürgecisini ve ipek ve ipekli giysiler içindeki asilzadeyi ilk keşfettiğinizdeki şaşkınlığınız mor!"

"Hiç ipek ve mor giyinen bir asilzade görmedim. Sanırım sadece devlet törenlerinde böyle şeyler giyiyorlar."

Ama o sadece içtenlikle güldü, onun gerçek zihnini ne kadar iyi bildiğini söyledi ve ona bazı yerler göstereceğine söz verdi.

Onun henüz keşfetmemiş olabileceğini bir ilgi. Kendisi de Londra'yı iki kez ziyaret etmişti.

Her ne kadar ilk ziyaretinde etrafına bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar hayret ve şaşkınlık içinde olsa da (çünkü kız onun

Aubrey o zamanlar), ikinci kez geldiğinde kendisine mükemmel bir rehber kitap sağlamıştı; bu kitap ona sadece dikkatini çekmeye en çok değer olan şeyleri tanıtmakla kalmamış, aynı zamanda ona çeşitli yerleri takdir etmesine büyük ölçüde katkıda bulunan bilgiler de sağlamıştı.

yapılara yönlendirdiğini söyledi. Bu değerli kitabı yanında getirdiğini ve yolculuk sırasında hafızasını tazelemek için baştan sona okuduğunu da sözlerine ekledi.

Ona sadece hayret edebiliyordu. Onun zihninin anahtarına hiç sahip ve onu bu hale getiren durum neydi?

onun şimdi bu kadar sakin bir şekilde kendinden emin olmasını anlayamıyordu. Onun umutsuzca aşık olduğuna inanmıyordu.

Sadece, bir kez onun kendisine en uygun eş olduğuna karar verdikten sonra, ya bu fikre çok alıştığını ya da kolaylıkla vazgeçebileceğini ya da hakkında sahip olduğu iyi düşüncenin

Kendisi, kadının teklifini tüm ciddiyetiyle reddedebileceğine inanmasını imkânsız kılıyordu. Hiç de öyle görünmüyordu.

Kızın patavatsız konuşması onu sinirlendirmişti; daha ziyade kızın şakaya vurulması gerektiğine karar vermiş gibiydi.

iyi huylu bir adam gibi nazik bir hoşgörü tutumu şımarık bir çocuğa karşı takınabileceği bir tavidir. Niyetini kendisine bildirmeden Undershaw'dan ayrıldığı için onu biraz azarlamaktan kendini alamadı: Haberi annesinden duymuştu, o da annesinden,

Leydi Denny'den almıştı ve bu onun için büyük bir şok olmuştu. Yine de onu affetti ve azarlamak istemedi, çünkü kimse onun ne kadar dalgın olduğunu ondan daha iyi tahmin edemezdi.

Öyle olmalıydı. Bu onu Conway'in evliliğinden söz etmeye yöneltti ve bu konuda Venetia'yla ağabeyi hakkında konuşurken kullanmayı adet edindiği dilden daha açık sözlü ve uygun bir duyguyla konuştu. Conway hakkında daha iyi şeyler düşündüğünü itiraf etti ve bu meseleyi tartışırken kendini öyle bir ifade etti ki

Venetia'nın ona yeniden hayırseverlik göstermeye başlaması mantıklı bir adam olduğunu gösteriyordu. Annesini Leydi Lanyon'a kart bırakmaya götürmenin doğru olduğunu düşünmüştü; daha fazla kalmamışlardı.

Yirmi dakika, ama bu sürenin yarısı bile ona Mrs.

Scorrier'in karakteri. Dayanılmaz bir kadındı! O

Charlotte'ta bir kötülük görmüyordu, ama Venetia'nın yerine Undershaw'ın metresi olarak böyle bir kızın geçtiğini görmek ona acı veriyordu. Onun için üzülmüyordu.

durumunun rahat olmadığına dair izlenim; ve

Bayan Scorrier, Aubrey'nin Manastır'a taşınmasından söz etmeye başladığında, bunu elbette *onun* kıskançlığına bağladı ve onu barıştırmak için elinden geleni yaptığına onları ikna etmeye çalışırken, gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu. Zavallı ruhlu bir kadın! Kendi adına onda hayranlık uyandıracak hiçbir şey göremiyordu: Conway'in Clara Denny'ye sadık kalması daha iyi olurdu.

"Zavallı Clara! Keşke ne kadar kötü bir pazarlığın içinde olduğunu görebilseydi!"

Ciddiyetle konuştu: "Conway konusunda yanıldığını kısmen sanıyorum, ama bunu anlaması için henüz çok erken.

değersiz olduğunu bilerek teselli bulur.

Onun için içtenlikle üzülüyorum: kendi hatasının bilinci ruhuna çok ağır geliyor, ama büyük bir asalet ve cesaretle davranıyor. Onunla biraz sohbet ettim ve düşüncelerine daha neşeli bir yön vermiş olabileceğime inanıyorum. Bu konudan şu anda bahsedilmiyor.

Ebbersley, ve bu durum, biliyorsunuz, onu Sir John'un yapacağını düşündüğü gibi olayla ilgili rasyonel düşüncelerden mahrum bıraktı. zihniyle tanıştırdı."

"Ona karşı nazik olmana sevindim," dedi Venetia, dudağı istemsizce titreyerek. "Ama söyle bana, nasıl Undershaw! İyi geçiniyorlar mı? Charlotte ve Bayan Scorrier'ı kastetmiyorum, bizimkileri kastediyorum!"

"Bence gayet iyi, ama Leydi Lanyon'un gelişi *sizin* gidişiniz anlamına gelirken, halkınızın *ona* karşı iyi niyetli olması beklenemezdi. Powick'in bir gece önce bana söylediklerinden, durumun nasıl olduğunu tahmin ediyorlar ve kızgıyım. Powick'e hiçbir şey söylemediğimden emin olabilirsiniz. ama ondan uzaklaşırken, ne kadar suçlanacağımı düşünmeden edemedim.

farkında olmadan- işin garipliğinden yanayım."

"Sen mi?" diye haykırdı. "Sevgili Edward, ne demek istiyorsun? Sadece bir kişi suçlanabilir, o da Conway! Senin bununla hiçbir ilgin yok!"

"Conway'in evliliğiyle hiçbir ilgim yoktu, bunu engelleyemezdim de: amacım bu değildi. Ama onun Sir Francis'in ölümünden sonra evlenmemize razı olmanız için sizi zorlamamı engelleyen vicdan azabının, Netherfold'a yerleşmiş olsaydınız ortaya çıkmayacak talihsiz bir durumla sonuçlandığını davranışlarınız bana gösterdi. Mevcut düzenleme her açıdan üzüntü verici. İstenmeyen dedikodular hakkında hiçbir şey söylemiyorum.

çünkü Aubrey doğal olarak

Sizinle birlikte Londra'ya gelirse, Undershaw'dan birkaç milden fazla uzaklaşmamayı tercih etmesi doğal sayılamaz - ama ulaşılabilir bir yerdeyken, hatta Powick'i ve bakıcınızı sık sık görürken, halkınız Conway'in karısına biat etmeyecektir. Bunun doğru olduğunu düşünüyorum ve dahası, onların en ufak bir zorlukta *ona* başvurma yolunu seçiyor."

"Acaba onlara ne tavsiye veriyor?" dedi. "Aubrey'i kimse bilemez! Çok iyi tavsiyeler verebilir

- "Eğer neşeli bir ruh hali içinde olsaydı!"

"*Hiç* vermemeli. Lord Damerel'e ne kadar minnet duysa da onun çatısı altında yaşamamalı. Lord Hazretleri'nin iyi niyetini inkâr etmiyorum, ama özellikle Aubrey için etkisinin çok sakıncalı olduğunu düşünüyorum. Kendisi pek ahlaklı bir adam değil ve zihninin yapısı onu Aubrey'nin yaşında ve mizacında bir delikanlı için hiç de uygun olmayan bir arkadaş haline getiriyor olmalı."

İçinde kabaran öfkeyi bastırmak zor oldu, ama dayanılabilir bir soğukkanlılıkla şunları söylemeyi başardı: "Aubrey'nin Damerel'le olan ilişkisi yüzünden yozlaşma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Damerel böyle bir şeyi hayal bile edemez.

Mümkün olsa bile, ki bundan çok şüpheliyim! Aubrey kolay kolay etkilenmez!"

Gülümsemesi bilinçli bir üstünlük göstergesiydi. Şöyle dedi: "Korkarım ki bu konuda senden daha iyi bir yargıç olmama izin vermelisin Venetia. Bu konuda tartışmayacağız, Ancak -aslında, sadece kadınların kavrayışının ötesinde olmakla kalmayıp, *içinde* görmek istemeyeceği bir konuda sizinle herhangi bir tartışmaya *girmekten* üzüntü duyarım!"

"O zaman bundan bahsetmekle akılsızlık ettiniz!" Hafif alaycı bir selamdan başka bir cevap vermedi ve hemen bir şeyden bahsetmeye başladı. O sırada teyzesi odaya geri döndüğü için minnettardı.

Kaçma fırsatını hemen değerlendirdi akşam yemeğinden önce yazmayı bitirmesi gereken bir mektubu olduğunu, bu nedenle ziyaretçisine veda etmesi gerektiğini söyledi.

Londra'da ne kadar kalmayı planladığını öğrenememişti ama bu soruya verdiği kaçamak yanıttan, Londra'yı ziyaret etmeyi düşündüğünden korkmuştu.

belirsiz bir süre. Onun arkadaşlığına sabırla nasıl katlanılacağı ya da onun kolsuz bir iş olduğuna nasıl ikna edileceği, Mrs. Hendred'in davasını ilerletmek için iyi niyetli çabaları.

Venetia çok geçmeden, teyzesiyle yalnız geçirdiği süre boyunca mükemmel bir iş çıkardığını fark etti."

onun üzerinde bir etki bıraktı. Ona göre bu adam Nazik, güvenilir, akli başında ve durumu iyi olduğu için iyi kocalar .

Venetia'yı bu noktaya getirmekte gecikmesinin heves eksikliğinden değil, prensiplerinin titizliğinden kaynaklandığına onu inandırmayı başarmıştı. Mrs.

Kendisi de çok titiz biri olan Hendred, onun sabrını çok iyi anlıyor ve bundan dolayı onu onurlandırıyor. Kısa sürede zihninde bencil olmayan bir bağlılık figürü olarak yer etti, Her şeyin çok asil ve dokunaklı olduğunu düşünüyordu ve Jacob'ın çabalarını mutlu bir sonuca ulaştırmak için hiçbir zahmetten kaçınmadı. Venetia için yaptığı planları destekledi.

onu kendi planlarına dahil etti ve onu Cavendish Meydanı'ndaki pot-luck'ı olarak adlandırdığı şeyi almaya kadar çok davet etti ki Venetia protesto etmek zorunda kaldı ve şu ana kadar Kendi işyerini kurma niyetinden vazgeçtiği için bu niyetini daha da pekiştirmiş ve Hans Town'da kendisi ve Aubrey için rahat bir ev haline getirilebileceğini düşündüğü bir evi inceledi.

Çok fazla muhalefetle karşılaşacağını bildiği bu duyuruyu, kendisi de bir şeyler öğrenene kadar yapmak istememişti. Kira kontratını imzaladı ve bir refakatçi tuttu; ancak teyzesinin bir davetiyeyi kabul ettiğini öğrenince Edward'ın onu Clarendon Otelinde yemeğe götürmesine ve daha sonra da masrafları kendisine ait olmak üzere tiyatroya gitmesine o kadar kızdı ki (kendisi de davet) artık kızgınlığını dizginleyemiyordu.

Bayan Hendred bu haberi dehşete düşmüş bir kuşkuyla karşıladı. İlk kopuk kopuk konuşmalarından, onu en çok şok eden şeyin yeğeninin evde kalmış bir hayatı benimsemeye kararlı olması mı, yoksa sığınmak için seçtiği kasvetli bir yerdin. O da "Hans Town?" sözlerini tekrarladiğı iğrenç vurgular, bir arka mahalleden bahsediyor olsaydı daha fazla tiksinti uyandıramazdı; ve birkaç kez tekrarladi İğrenç heceleri, Venetia'nın amcasının böyle uygunsuz bir planı asla onaylamayacağına dair güvenceler arasında araya sıkıştırıyordu. Ama kısa süre sonra Venetia'nın kendisini nezaketle dinlemesine rağmen, aklının ve ses tonunda ani bir değişiklikle haykırdı: "Ah, sevgili çocuğum, gerçekten, gerçekten bunu yapmamalısın! Hayatın boyunca pişmanlık duyarsın -hiçbir fikrin olamaz- henüz gençsin, ama nasıl olacağını bir düşün yaşlanırken- yalnızlık- utanç-" Venetia'nın yüzünde bir ürperti belirince sözünü kesti ve sandalyesinde öne doğru eğilerek

tombul küçük elleri Venetia'ninkilerin üzerindeydi. "Hayatım, Bay Yardley'le evlen!" dedi ısrarla. "Mutlu olacağına inanıyorum, çünkü o çok nazık, iyi ve her yönden uygun!"

Venetia'nın altındaki ince el kaskatı kesilmişti; Venetia kısık bir sesle, "Lütfen başka bir şey söylemeyin, hanımefendi! Edward'ı sevmiyorum ve bu konu burada kapanmalı."

"Ama sevgilim, seni temin ederim ki yanılıyorsun! Onu sevmen hiç de gerekli değil, çünkü en mutlu evlilikler *genellikle* en ılımlı duygularla başlar.

sevgi derecesi! Gerçekten de, birkaç tane tanıdığım var. Çiftler birbirlerini çok az tanıyorlardı ama ailelerinin evliliği ayarlamasına izin vermekten memnundular. Biliyorsun, aşkım, kızlar

onlara neyin uygun olacağını ebeveynlerinden iyi bilemezler!"

"Ama ben bir kız değilim hanımefendi ve ailem de yok."

"Hayır, ama- Ah, Venetia, ne büyük bir hata yapacağını !" diye haykırdı Bayan Hendred umutsuzca. "Evde kalmış bir kız olarak kalmaktansa hiç sevmediğin bir adamla evlenmek daha iyi olurdu! Ve nasıl bir evlilik yapacaksın?

Hans Town'da ve böylesine *tuhaf* bir tarzda yaşamaya başlarsanız saygın eşleşme olur mu? Çünkü, sonuçta, bir huysuz koca, tabii ki

Huysuz bir adamla evlenmenin ciddi sakıncaları olsa da, önemli bir kadın olurdunuz ve çocuklarınızın rahatını sağlardınız, ki bu da bir kadının *en büyük* arzusudur - ve her , Bay Yardley Nahoş! O çok sevimli bir insan, size olması gerektiği gibi değer veriyor ve sizi mutlu etmek için elinden gelen her şeyi yapacağını söyleyebilirim! Şüphesiz, pek *canlı* bir adam değil, ama hangi koca *ki*? Sör Matthew'u, Bay Armyn'i, hatta Bay Foxcott'u hayal etseydin, gerçi *onun* da böyle biri olduğundan kuşkuluyum.

Çocuğum, Bay Yardley tam sana göre bir adam! Seni çok iyi anlıyor ve koşullarının ne olduğunu biliyor, böylece hiçbir zorluk ya da gariplik olmayacak ve kardeşinin yanında yaşayacaksın, ve arkadaşlarıyla, tam da alışkın olduğun tarzda, ama tabii ki Undershaw'değil, yine de *bildiğin* ülkede! Kendinizi *evinize* gidiyor gibi hissedeceksiniz!"

"Eve gitmek istemiyorum!" Bu sözler Venetia'nın ağzından dökülmüştü ve sessizce söylenmesine rağmen ıstırapla doluydu. Çabucak ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Özür dilerim, lütfen beni bağışlayın! Açıklayamayacağım bazı durumlar var, ama size yalvarıyorum hanımefendi, daha fazla konuşmayın! Sadece inanın

İzlemeye kararlı olduğum yolun dezavantajlarının neler olabileceğini bildiğimi! O kadar da acemi değilim-" Sesi kısıldı; döndü ve telaşlı adımlarla kapıya yöneldi.

Sarsıcı bir hıçkırık sesiyle irkildi ve dehşetle arkasına baktığında teyzesinin gözyaşlarına boğulduğunu gördü.

Bayan Hendred çevresindeki insanların mutsuz olmasından hoşlanmazdı. Ağlayan bir hizmetçi görmek bile

Diş ağrısının verdiği acı kendini kötü hissetmesine neden oluyordu, çünkü sefaletin onun rahat yaşamında yeri yoktu; ve kendini fark ettirdiğinde, tadını çıkardığı sıcak güneş ışığını karartıyor ve herkesin halinden memnun, mutlu ve neşeli olduğu bir dünyaya olan inancını tamamen yıkıyordu. Ne

Venetia'nın yüzünde gördüğü şey onu tamamen altüst etti ve yeğenine çok düşkün olduğu için onu gerçekten kalbinden vurdu. Güzel yüz hatları buruştu, gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ve yumuşak bir feryat kopardı: "Ah, sevgili çocuğum, *yapma*, öyle bakma! I

Seni böyle perişan görmeye dayanamıyorum! Oh, Venetia, bunu bu kadar *ciddiye* almamalısın, *gerçekten* ! Bu seni

kendimi çok kötü hissediyorum, çünkü size içtenlikle acıyorum, ama bu olmaz - *temin ederim* olmaz!"

Venetia endişeyle ona doğru yürümeye başlamıştı ama bu sözler üzerine duraksadı ve kaskatı kesildi. "Ne *yapmazsınız*?" diye sordu, gözlerini Bayan Hendred'in yüzünde sabit tutarak, zavallı kadının telaşına son noktayı koyan zorlayıcı bir tavırla.

"O adam! Oh, bana sorma! Niyetim- Sadece seni böyle bir hayal içinde gördüğümde nasıl yardım edebilirim ama- Ah, sevgili Venetia, senin için hissetmediğimi düşünmene tahammül edemem, çünkü *tam olarak* duygularına katılıyorum! Tanrım, her şey aklıma geldi, ama yemin ederim hiç düşünmedim. Bu da ne kadar kısa sürede unutacağınızı ve yeniden *mükemmel* bir şekilde mutlu olacağınızı *gösteriyor*!"

Venetia'nın beti benzi : "Bunu nasıl fark ettiniz bilmiyorum ama söylediklerinize inanmam mümkün değil.

Yanlış anlaşıldım! Damerel'den bahsediyorsunuz, değil mi hanımefendi?"

Bayan Hendred'in gözyaşları daha hızlı akıyordu. Gözyaşlarını Gözlerini etkisiz bir şekilde kapattı. "Ah, canım, asla- Amcan çok kızardı!"

"Damerel ve benim tanıştığınızı size kim söyledi hanımefendi?"

"*Lütfen* bana sormayın!" diye yalvardı Bayan Hendred.

"Bundan söz etmemeliydim -amcanız beni özellikle suçladı- ah, sanırım spazmlarımdan birini geçireceğim!"

Venetia, "Eğer amcam seni konuşmamakla görevlendirdiyse, tabii ki sana bu konuda baskı yapmayacağım, ama onun yerine kendisine başvuracağım," dedi. "Berkshire'a doğru yola çıkmadan önce onu görebilecek kadar zamanında öğrendiğime sevindim. Sanırım henüz evden ayrılmadı. Affedersiniz, teyze! Onu bulmak için hemen gitmeliyim, yoksa çok geç olacak!"

"Venetia, *hayır!*" diye neredeyse ılık atacaktı teyzesi. "Sana yalvarıyorum- ayrıca, bunun bir yararı olmaz ve her şey o kadar hoşnutsuz olduğunda rahatsız olur! Venetia, arayan Leydi Denny'ydi. Ama bana söz ver. amca!"

"Eğer bana karşı dürüst olacaksan, yapmam için bildiğim hiçbir neden yok. Ağlamayın! Leydi Denny! Evet, anlıyorum. O da mı Sana yazayım mı?"

"Evet, gerçi hayatımda onunla hiç karşılaşmadım, çünkü evliydim.

Amcanız, Sir John'un önünde, ama çok uygun bir mektup olduğunu ve onun mükemmel duygulara sahip bir kadın olduğunu gösterdiğini söyledi.

Çok rahatsız edici olmasına ve beni o kadar üzmesine rağmen, o gün boyunca bir lokma yemeği bile zorlukla yutabildim. bunu düşünmek. Çünkü, biliyorsun, canım, *Damerel* -! Senin bilmen mümkün değil, zavallı çocuk.

Ona aşık olmana hiç şaşırmadım, çünkü son *derece* çekici biri, ama tabii ki onu tanımıyorum! Yine de insan onu partilerde, *parkta* ve operada görüyor.

Ama onunla *evlenmeyi* düşünmek! Amcan en yüksek derecede olasılık dışı olduğunu söyledi.

Aklından bir şey geçmemeli, yani! Sadece ne yapacağımı Bilmiyordum, çünkü amcanız sizi kasabaya davet etmenin gereksiz olduğunu düşünüyordu ve yaşınızın büyük olması bunu çok zorlaştırıyordu, ayrıca prensiplerinize ikna olmuştu. sizin -dedikleri gibi- *açık çek* kabul etmenize izin vermeyecek kadar yüksekti!"

"Bana hiçbir şey teklif edilmedi!" Venetia odanın ortasında dimdik ve hareketsiz bir durarak konuştu.

"Hayır, aşkım, biliyorum, ama korkunç görünse de söylemek gerekirse, onunla evlenmiş olmak *daha kötü* olurdu! En azından, tam olarak kastetmiyorum-"

"Kendinizi üzmeyin hanımefendi! Leydi Denny yanılıyordu. Lord Damerel'in sevgisi

düşündü. Aramızda küçük bir flörtten başka bir şey yoktu. Bana hiçbir teklifte bulunmadı!"

"Ah, benim zavallı çocuğum, *yapma!*" diye bağırdı Bayan Hendred. "Bu kadar perişan olmana şaşmamalı! Öyle bir şey *yok* ki

olmayan birine aşık olmak kadar aşağılayıcı

Ama amcanız ne derse desin, size *bu* acıyı çektirmek zorunda değiliz, çünkü beyefendiler

Ne kadar bilge olurlarsa olsunlar, hiçbir şeyi anlamazlar ve o bile Lord Damerel hakkında yanıldığını bana itiraf etti, *senin* hakkında da aynı şekilde yanılabilir!"

"Lord Damerel'le mi karıştırdınız?" Venetia araya girdi. "O zaman- Teyze, amcamın Undershaw'a geldiğinde Damerel'i *gördüğünü* mü söylüyorsun?"

"Aşkım, seni koruyacak bir baban olmadığına göre, bunun onun görevi düşündü! Bunu çok dikkatli düşündü, Ama sonra sen bana Conway'in evlilik haberini yazdın ve bu hayatımda başıma gelen en hayırlı şeydi, gerçi hayatımda hiç bu kadar sarsılmamıştım, çünkü bu haber amcana seni Undershaw'dan uzaklaştırmak için mükemmel bir bahane sağladı, o da bunu hemen anladı, çünkü çok zeki biri, benim de bildiğim gibi

"Kimsenin size söyleyeceğini sanmıyorum."

"Yüce Tanrım!" Venetia boş boş konuştu. Bir elini alnına . "Ama eğer onu gördüyse- Evet, öyle olmalı.

Undershaw'a varmadan önce -*ben* görmeden önce- Teyze, aralarında ne geçti? Lütfen bana anlatmalısın! Sen anlatmazsan amcama soracağım, o da anlatmazsa Damerel'in kendisine soracağım!"

"Venetia, böyle korkunç bir şekilde konuşma! Amcanız çok şaşırdı, sizi temin ederim! Kavga ettiklerini ya da aralarında en ufak bir

tatsızlık! Gerçekten de, amcan bana

Lord Damerel için çok içtenlikle. Genelde hiç öyle yapmaz. Hatta bana bunun büyük bir şey olduğunu söyledi.

Evliliğin söz konusu olmaması ne yazık.

Ama bu söz konusu bile olamaz canım, Lord Damerel *de* bunu kabul etti. Senin

Amcanızın söylediğine göre, hiçbir şey onun açık konuşmasından daha fazla itibar kazandıramazdı, hatta Yorkshire'dan gitmemekle çok kötü bir şey yaptığını bile söyledi, ki bu tamamen doğru olmasına rağmen amcanız onu suçlamamıştı. Amcanız, böyle olmasını beklediği için ona işaret etmek zorunda bile kalmadı ve

çok nahoş bir görev olurdu ve nasıl olduğunu bilmiyorum ama bu bir anlam ifade etmiyor, çünkü Lord

Damerel, dünya hakkında hiçbir şey bilmediğin, Yorkshire'dan öteye gitmediğin ve başka insanlarla -sadece Bay Yardley'le- tanışmadığın halde senden yararlanmanın *rezillik* olacağını çok iyi bildiğini söyledi

Neredeyse ona aÇık olacaktın ve onun bir adamla evlenmenin ne demek olduğunu nasıl anlayabilirdin ki? Ve sen anlamıyorsun, sevgili çocuğum, ama gerçekten, gerçekten *yıkıcı* olurdu!" Büyük ölçüde nefes alamadığı için durakladı ve Venetia'nın yanaklarına yeniden renk geldiğini, gözlerinin ışıltılı olduğunu görünce rahatladı. Minnettar bir iç geçirdi ve şöyle dedi: "Seni *tanıyordum*.

Kendinizi hafife almasaydınız bu kadar kötü hissetmezsiniz! Sana söylediğim için ne kadar mutluyum! Artık o kadar da mutsuz değilsin, değil mi aşkım?"

"Mutsuz mu?" Venetia tekrarladı. "Oh, hayır, hayır! *Mutsuz* değil! Keşke bilseydim-! Ama biliyordum! *Biliyordum*!"

Bayan Hendred bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlamadı ve pek de umursamadı. Bunun tek anlamı, onu çok rahatsız eden o perili bakışın

Venetia'nın gözlerinden kayboldu. Kendisinininkini son bir kez sildi ve aniden ışıldayan yeğenine bakarak memnuniyetle şöyle dedi: "Kendini övebileceğin *bir* şey var, ama tabii ki bunu *söylemek doğru* olmaz, çünkü bu

hiç yakışmıyor. Ama Damerel gibi bir adamı senin için teklifte bulunmaya ikna etmek gerçekten bir zafer! Yaşam tarzında reform yapmak istemiş olmalı, biliyorsunuz! Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı.

Sana itiraf etmekten çekinmiyorum aşkım, eğer o benim kızlarımdan biri olsaydı bir tavus kuşu kadar gururlu olurum. herhangi birinin yapabileceğini düşündüğümü söylemek istiyorum.

Marianne büyüüp çok yakışıklı bir kız olabilir ve tabii ki onun yollarına çıkmasına asla izin vermem!"

Hiç dikkat etmemiş olan Venetia haykırdı: "Sefil herif!

Aptal herif! Nasıl olur da benim böyle bir saçmalığı zerre kadar umursar mı? O ikisine ne kadar ! Beni bu kadar mutsuz etmeye nasıl cüret ettiler? Sanki on yedi yaşındaymışım gibi davranıyorlar.

Aptal küçük masum! Sevgili teyzem, sevgili, *sevgili* teyzem, *Teşekkür* !"

Bayan Hendred, ani bir kucaklamadan çıktı ve Đçgüdüsel olarak kasketini düzeltmek için elini kaldırdı ve tekrar huzursuz olmaya baKladı, çünkü iyimserliği bile Venetia'nın sesinde zonklayan sevinci sadece fethetmenin gururuna . "Evet, sevgili çocuğum, ama düşünmüyorsun - yani, bu hiçbir şeyi *değiştiremez*! Böyle bir evlilik seni tamamen *mahvedecek*!"

Venetia biraz da eğlenerek ona baktı. "Gerçekten de öyle mi?

Şey, hanımefendi, Damerel kuzeye geldiğinde

Teyzelerinin onu saygın bir soydan ve servetten bir

hanımla evlendirme çabalarından kaçarak

Dünyanın gözünde yeniden itibar kazanacaktı. Onunla

evlenmek kadının sosyal olarak mahvolması anlamına geliyorsa

bunun nasıl başarılacağını anlamıyorum ve bu komplonun

kurulduğuna inanamıyorum

Bayan Ubley'nin ailesinin bilgisi ve onayı olmadan!"

"Ne?" diye bağırdı Bayan Hendred, bir an için dikkati dağılmıştı. "Amelia Ubley mi? Ciddi olamazsınız!"

"Ama ciddiylim, şimdi hanımefendi, *onun* kredisi bu evlilikten sağ çıkarken benimkinin nasıl sağ çıkmadığını bana açıklar mısınız?"

Bayan Hendred'in kısa süreli rahatlama dönemi sona ermişti. Yüzünde anlamsız bir ifadeyle yeğenine baktı üzüntüyle şalıyla oynadı, birkaç cümleye başladı ve hiçbirini bitiremedi ve sonunda topallayarak cevap verdi: "Vakalar aynı değil. Ah canım, şimdi keşke-Venetia, sen Bu meseleleri anlayın! Bayan Ubley'in durumu - koşullar - oldukça *farklı*!"

"Ne şekilde?"

"Oh-oh, yüzlerce yönden! Aman Tanrım, bir otuz fazla, içler acısı bir vücudu var, üstelik boksör burnu var ve kendini dürtmek gibi bir huyu var.

Yürürken ileri doğru atılıyor ve *yıllar* önce son duasını etmişti! Kimse Latchford'u onun için yapılan *herhangi bir* teklifi kabul ettiği için minnettar olmakla suçlayamazdı, özellikle de Damerel hanımları onu varisleri yapmak istiyorlar.

beni hiç şaşırtmazdı, şimdi düşündüm de. Bayan Ubley'nin saygıdeğer olmadığını söylemek istemem, çünkü o *son* derece saygıdeğerdir, doğal olarak

Bu yaşta masum olduğu düşünülemez ve her zaman şehirde . derler! Ama senin durumunda, canım, herkes senin koşullarının ne olduğunu ve nasıl

herhangi bir deneyim yaşamış olması mümkün değil! Ve," diye ekledi bir anlık ilhamla, "eğer Damerel seninle evlenirse, Herkes bunun hayal edilebilecek en kötü şey ve en şok edici girişim olduğunu söyleyecektir! Seni temin ederim aşkım, bir çapkının kendisinden yaşça küçük güzel bir kızla evlenmesinde özellikle iğrenç bir şey var.

kendisi ve tamamen masum, tıpkı gibi, canım, ne dersen de!"

Bu konuşmanın başında Venetia'nın gözlerinde rahatsız edici derecede kendinden emin bir gülümseme parladı, ama Bayan Hendred

muzaffer sonucuna ulaştığında solmuştu. Endişeyle onu izleyen Bayan Hendred, şimdi düşünceli görüldüğünü ve hafifçe kaşlarını çattığını görünce minnettar oldu.

Bayan Hendred avantajını sürdürmeye karar verdi. "Sevgili çocuğum, böyle şeylere nasıl bakıldığının farkında değilsin. -Aslında, nasıl olmanız gerektiğini bilmiyorum.

mm! - *ama* emin olabilirsiniz ki öyle!"

Venetia ona baktı. "Evet," dedi yavaşça, Undershaw'daki kütüphanede yarıda kesilen o sahneyi ve daha sonra Damerel'in isteksizliğinden ne kadar rahatsız olduğunu hatırlayarak. *Senin masumiyetinden nasıl bir avantaj elde edeceğimin farkında değilsin!*" demişti. "Evet," diye tekrarladı. "Şimdi anlamaya başlıyorum..."

"Yapmanız gerektiğine ikna oldum, çünkü çok mükemmel Sağduyu, aşkım!" dedi Bayan Hendred, çok yüreklenmişti. "*Şu anda* sana nasıl görüldüğünü biliyorum, ama sana bu tür şeylerin kalıcı olmadığını söylediğimde bana inanabilirsin. Oh, canım! I

Annem -büyükannen, canım- ve Francis beni zavallı Sebastian'dan vazgeçirdiğinde çaresizlikten öleceğimi sandım! Üç gün boyunca hiç durmadan ağladım, ama sonunda, biliyorsun, amcanla evlendim ve eminim ki hiçbir şey bundan daha rahat olamazdı!"

Venetia merakla ona bakarak, "Hiç pişman olmadınız mı, hanımefendi?" diye sordu.

"Asla!" dedi Bayan Hendred ısrarla. "Bu son derece kötü bir olurdu: serveti yoktu, uçacak bir tüyü bile yoktu! Bunun ne kadar nahoş olacağını bir düşünün! Evet, bu da aklıma Başka bir şey, aşkım! Herkes Lord Damerel'in savurganlığıyla bir soyluyu dokuz pence'e getirdiğini söylüyor.

Bu da onu *oldukça* uygunsuz kılıyor! Doğal olarak, varlıklı olsaydı durum farklı olabilirdi, ne de olsa iyi bir servet- Ama servetini fındık kabuğuna çevirdi, bu yüzden onu tavsiye edecek hiçbir şey yok ve o da bunu biliyor, çünkü bunu amcanıza söyledi. Sen

Kendinizi bir kenara atmış olursunuz ve ben bunun gerçekleşebileceğinden çok şüphe etsem de, hem o hem de amcanız muhteşem bir evlilik yapacağınızı düşünüyor. Ve hiç kimse, sevgili yeğenim.

Eğer yapsaydınız çok daha memnun olurdum!"

"Ancak hiç kimse benden daha az memnun olamaz, hanımefendi."

"Böyle söylemeniz çok yerinde," dedi Bayan Hendred.

onaylayarak. "Bir kıza, çıkarıcı ya da avcı görünmekten daha uygunsuz bir şey olamaz! Kendi adıma, seni saygın bir adamla evlenmiş görmekten mutluluk duyarım.

Elbette yeterli bir sonuç ve

Sizi temin ederim ki, onsuz hayatın çekilmez olacağı zerafetleri size sunabileceğim!"

Venetia, pencereye doğru bir adım atıp tekrar geri döndü ve şöyle dedi: "Zor olacak. Evet, bunu şimdi anlıyorum."

"Hayır, hayır, sevgili çocuğum! Dünyadaki en küçük zorluk bile değil! Ben sadece-"

"Bir vicdan azabı için rüzgarda mutluluk ıslığı çalmak!"

Venetia onu dinlemedi. "Bana o kadar saçma, o kadar ahmakça geliyor ki. . . Ama o böyle yaptı ve eğer aptalca bir asil olmayı kafasına ... Evet, öyle olacak.

çok zor. Düşünmeliyim!"

Teyzesini tamamen unutmuş bir halde hızla odadan çıktı ve canı sıkılan kadını şaşkın olduğu kadar tedirgin de düşüncelerle baş başa bıraktı.

XVIII

Daha sonra Hans Town'da bir ev kiralamaya karşı itirazlarını yenilemeye cesaret eden Bayan Hendred, Venetia'nın düşme amacından vazgeçtiğini öğrenince önce minnettar oldu, sonra düşününce endişelendi. Kendisini, Venetia'nın Bu ani değişikliğe neden olan onun herhangi bir temsili değildi; ve konuyu ne kadar çok düşünürse o kadar az yeğeninin kendini tamamen adadığı bir plandan vazgeçmeye hazır olması hoşuna gitmemiştir. Öyle görünüyordu ki Sanki Hans Town'daki evi unutmuş gibiydi, çünkü konu açılınca bir an bakakalmış, sonra da şöyle demiştir: "Oh-! *Bu!* Hayır, hayır, hanımefendi, endişelenmeyin! Sanırım çok haklısınız, ve orada yaşamaktan hiç hoşlanmam."

Bu cevaptan memnun olmak için her türlü nedeni olan Bayan Hendred, belli belirsiz bir telaşa kapıldı. Ona öyle geliyordu ki, Venetia'nın düşünceleri çok olmakla kalmıyor, aynı zamanda yeni bir plan da . Bunun ne olabileceğini keşfetme çabası başarısız oldu: Venetia sadece gülümsedi ve başını salladı. yeni planın da en az eskisi kadar şok edici olma ihtimalini tatsız bir şekilde ortaya koyuyordu. Hanımefendi. Hendred, sade eşinin bu kadar sert olmamasını dilemeye başladı. Berkshire'a gitti; ve alışılmadık derecede uyanık bir gece boyunca, ona ekspres bir mektup göndermenin iyi olup olmayacağını düşünme aşamasına bile geldi. Sabahleyin bu umutsuz karar tedbirsiz olduğu kadar aptalca da göründü, çünkü sonuçta Venedik'in amcasının çağrılmasını haklı çıkaracak ne düşünüyordu? Böyle bir çağrı, en az karısının Venetia'ya söylediği kaçınılmaz ifşaat kadar canını sıkacaktı. Çünkü Berkshire'a, *Custos Rotulorum* olduğu ve görevini titizlikle yerine getirdiği için her zaman yapmaya özen gösterdiği ve genellikle tam bir hafta kaldığı Üç Aylık Oturumlara katılmak için gitmişti. On

Ancak bu sefer karısına, bir parti toplantısına katılmak üzere sözleştiği için onu dört ya da en fazla beş gün içinde tekrar görmeyi bekleyebileceğini söylemişti. Bu kadar kısa bir süre içinde hiçbir şeyin olamayacağını düşündü: aslında, nasıl olup da dehşet verici bir şey olabileceğini görmek zordu. Venetia, her şeyi bir kenara bırakmaya hazır olabilirdi.

Ama bunu Damerel'söyleyemezdi. Ve ona söylese bile -Bayan Hendred'in

Damerel, genç ve kaliteli bir kadın için dünyanın hiç de iyi bir yer biliyordu ve Bay Hendred'e bir beyefendi olarak evlenme teklif etmeyeceğine dair söz vermişti.

Venetia ile evlilik. Yani gerçekten bir tehlike yoktu.

Bayan Hendred'in iç huzurunu tehdit ediyordu ve geceki önsézileri muhtemelen akşam yemeğinde biraz fazla serbestçe yediğı kaz ve hindi turtasına atfedilebilirdi. Ya da belki de akşam yemeğinde

Mantar böreğı: Mantar onun hassas bünyesine hiç uymamıştı, bu yüzden bir mantar böreğı göndermeyi unutmamalıydı. mutfaklarına hükmeden sanatçıya, gelecekte onun tatlı tariflerinden hariç tutulmaları gerektiğı mesajını veriyor.

Bayan Hendred'in akıllı gastronomiye dalmışken, Venetia'nınki toplumsal yıkımı sağlayacak planlar kurup bunları bir kenara atmakla meşguldü. Teyzesi kadar çabuk

Damerel'e dünyayı ya da onun fikirlerini ne kadar az önemsediğini söylemenin yararlı bir amaca hizmet etmeyeceğine karar vermişti. O da

Başından beri ona yeşil kızım demişti; içgüdüğü onu bir ay içinde olgunlaştığını düşünmeyeceğı konusunda uyarmıştı.

Londra'da bir süre kalmıştı. Kadınlarla ilgili onca deneyimine rağmen Edward Yardley ya da zeki amcası kadar aptal olduğunu düşündü, ama şefkatle. Çünkü onun

Dünyayı ikinci elden bildiğı için kendi kalbini de daha iyi tanımadığına inanıyordu ve görünüşe göre ölçülebilir bir süre içinde

moda çevrelerine daldığında sadece

Şeytanın kendi kazasından kurtulduğu için -ne demişti ona- minnettardı, ama doğuştan, servet sahibi, erdemli bir genç beyefendiyle mutlu bir nişanlılık yaşayacaktı. Bu yeterince kötüydü: çok daha kötüsü

gelmesi daha da zor olan şey, teyzesinin ona sunduğu bakış açısıydı. Dünyevi bir adam olarak, dünyanın kendisiyle evliliği hakkında ne düşüneceğini biliyordu: sadece bilmekle kalmıyor, aynı zamanda paylaşıyordu da. Ona ahlaksızlığının

Genç ve masum olanla oynamayı kısa kesmişti: evlilik onun bağlamı değildi, ama onun da bu konuya böyle baktığını tahmin ediyordu. Onu kendi dokunuşunun üstünde bir yere koymuştu ve onun da bu sınırlar içinde olduğunu nasıl göstereceği, çözenin hiçbir yolunu göremediği bir sorundu. Aubrey'le ev kurma planının onun kararlılığını neredeyse kırdığını hatırladı.

Her şey bundan daha iyiydi! diye haykırmıştı. Çünkü

Kısa bir süre Hans Town'daki evi hemen kiralamak ve Aubrey'e bunu yaptığını söylemek için mektup yazmak fikriyle oynadı.

Ama bu plan da kısa süre sonra diğerleriyle birlikte çöpe atılmıştı, çünkü Aubrey'nin bunu bozmaya gücünün

yetmeyeceğinden tam olarak emin olamıyordu. Aubrey'nin üzerinde Edward'a itiraf etmeyi seçtiğinden daha fazla etkisi vardı; üstelik, Aubrey onun geleceğini tartışmış gibi

göründüğünden

Bay Hendred'e güvenebilirdi. Zamanla onun kız kurusu olmayı parlak bir eşe tercih ettiğini anlayabilirdi.

görünüşe göre onun kaderi olduğuna inanıyordu, ama o ne

Ne kamuoyu onu rafa kaldırına kadar çürümek istiyordu, ne de aşkı hakkında hayaller besliyordu: onun için bekar bir hayat değil, kaybettiği gelinin yasını tutuyordu: unutkanlığı aşırılıkta araması çok daha olasıydı ve muhtemelen bir dahaki sefere göz kamaştırıcı bir şekilde gösteriş yaparken duyulacaktı.

Avrupa'nın her yerinde ışık eteği. Aubrey'in evindeki varlığı onu şimdilik Yorkshire'a bağlamıştı; ama her an

Şimdi Aubrey manastırdan ayrılacaktı ve o zaman, diye düşündü Venetia, gerçekten de onun için kaybolacaktı.

Korkuları ve planları zihninde küçük düşüncelere çok az yer bırakıyordu. Teyzesinin günün zevkleri için önerilerine mekanik bir şekilde cevap verdi; bir alışveriş gezisinde ve bir konserde ona itaatkâr bir şekilde eşlik etti; dudakları anlamsız nezaketleri dile getirirken beyni bir mayalanma içindeydi.

Bayan Hendred, onu böyle şikayetçi bir ruh hali içinde bulunca, Edward'ın planladığı parti konusunu tekrar gündeme getirdi ve hiçbir muhalefetle karşılaşmadığı için çok sevindi. Kadın Venetia'nın kendisine ne söylendiğinin farkında olmadığından şüpheleniyordu, ama onu soyut bir şekilde verdiği söze bağlı tutmaya kararlıydı. Edward onları Clarendon Otelinde yemeğe davet etmişti ve Bayan Hendred'e göre bu cömert jest onu Venetia'ya tavsiye etmekte başarısız olamazdı. Şehirdeki en iyi ve en pahalı akşam yemeği orada yenirdi, çünkü aşçı bir Fransız'dı ve basit bir yemeğin maliyeti dört sterlinden az değildi. Edward, Bay Hendred'i de davet etmişti ama o hazımsız beyefendinin bir daveti daha az üzülenek reddettiği pek görülmemişti. Fransız yemekleri ona göre değildi ve Edward'dan nefret ediyordu. O

yaşına gelmeden prosy olan bir adamın Otuzuncu yaşı, kırkuncu yaşına varmadan çok önce çekilmez olacaktı ve Venetia kendisi için çok daha iyisini yapabilirdi. Böylece parti sadece üç kişiden oluşuyordu, Edward'ın kasabada tanıdığı yoktu ve Bayan Hendred kocasının yerini doldurmak için kendi büyük Arkadaş çevresi. Oldukça yaşlı beyler bile Venetia'yı etkilemek için ellerinden geleni yaparlardı ve Venetia, Edward'ın partisine rakip sokmak istemiyordu.

Akşam iyi başlamıştı. *Otel görevlisi* taşradan gelen beyefendinin o ünlü epikürü ve *tonların* liderini eğlendirmek, Bayan Philip Hendred ve büyüleyici bir genç

ilk şıklık tarzında giyinmiş bir kadındı.

Önceki planını gözden geçirdi ve partilileri odanın bir köşesindeki تنها bir masaya değil

en saygın patronlar için ayrılmış ve kendisi

Bay Yardley'e yüklü bir yemek faturası sundu. Bay Yardley ve Bayan Hendred çok lezzetli bir yemek seçtiler; Bayan Hendred, Bay Rogers'la tanıştığı için en ufak bir kuşkuya kapılmadan bu yemekten yiyebildi.

Tam o gün Lord Byron'ın diyetini azaltması konusunda onu haklı çıkarmıştı: Lord hazretleri sirke değil, soda içmişti ve hangi rejimi uygulamak daha kolay olabilirdi ki?

Şaraptan pek hoşlanmayan biri miydi? Yani akşam yemeği

Çok başarılı geçti ve Venetia sohbeta çok az katkıda bulunduyorsa da en azından o güzel

Kendisine yöneltilen her söze gülümsüyordu. Muhtemelen Bay Yardley memnundu, çünkü konuklarına çeşitli tarihi yerler hakkında çok şeyi vardı.

ziyaret ettiği için iki bayan da daha fazlasını söylemeye fırsat bulamadı: "Gerçekten!" ya da "Ne kadar ilginç, eminim!"

Bayan Hendred'in arabası onları tiyatroya götürdü. Edward bir loca ayarlamıştı ve Bayan Hendred, Venetia'nın biraz dalgın olsa da oyunu sevinçle kabul ettiğini görmekten memnundu,

Onu rahat ettirmek için gösterdiği tüm çabalara rağmen.

Venetia, aslında, yeni bir şey düşünüyordu.

Son derece cüretkâr bir plandı ve oyunun ilk perdesi boyunca, Damerel'in teyzelerinin en büyüğüne cesaretini toplayıp toplayamayacağını, tüm hikâyesini anlatıp ondan destek isteyip isteyemeyeceğini düşündü. Bu umutsuz bir plandı ve perde kapandığında bu plana pek çok itiraz gelmişti.

kendilerini ona gösterdiler. Derin hayallerinden sıyrıldığında Edward'ın ona oyunu nasıl bulduğunu sorduğunu gördü. O da nazik bir cevap verdi ve sonra boş boş etrafına bakarak oturdu.

kendi düşüncesini açıklarken.

Dikkati hemen tiyatronun karşı tarafındaki bir locaya çekildi. Perde açılana kadar boş olan bu locada şimdi bir adam oturuyordu.

Öyle mütevazı görünümlü bir hanımefendi ve beyefendi vardı ki, Venetia'ninkinden çok daha fazla göz onlara çevrilmişti.

İkisi de gençliğin ilk ışıklarını taşımıyordu; beyefendi gerçekten de Prens Regent'a büyük bir benzerlik gösteriyordu.

Hemen hemen aynı çıkık mavi gözlere ve çiçekli bir tene sahipti; abartılı kesimli bir ceket, görkemli bir yelek giyiyordu ve pantolonu düzgündü

asil bir mideye doğru uzanıyordu. O vardı

Soru bardağını Venetia'ya doğrulttu, ama Venetia ona üstünkörü bir bakış attıktan sonra bakışlarını arkadaşına çevirdi.

Eğer beyefendi muhteşemse, hanımefendi ikisinden daha dikkat çekiciydi. Renginde bir parça pirinç

Zarif bir şekilde süslenmiş bukleler bir

Uzman *kuaför*, yanaklarındaki narin allık pahalı bir allık kavanozundan çıkmış olabilirdi, ama vücudu,

O kadar yumuşak ve şeffaftı ki, vücuduna bir örümcek ağı gibi yapışıyordu,

büyük, parlak gözleri, klasik düz burnu ya da çenesinin güzel çizgisi kadar sanata borçlu değildi.

Kulaklarının loblarından elmaslar sarkıyor, beyaz göğsünde ve kollarında parlıyordu; sandalyesinin arkasına dikkatsizce bir ermin pelerin atılmıştı ve

Biraz öne doğru eğilmiş, bakışları tıpkı arkadaşınıninki gibi Venetia'ya yönelmişti. Biraz eğlenmiş bir hali vardı.

Renkli dudaklarında bir gülümseme vardı; elmas parçacıklarıyla süslü bir yelpazeyi yavaşça sağa sola sallıyordu ama Venetia ona bakarken diğer elini küçük bir selamlama hareketiyle kaldırdı.

Görkemli yemeğinin ardından uyuklayan Bayan Hendred, oyunun ilk perdesi boyunca huzur içinde uyuklamıştı.

Şimdi Edward'ın ölçülü konuşmasını uykulu bir şekilde dinliyor ve ikinci perdede perdenin açılmasını ve böylece tekrar uykuya dalmayı diliyordu. Edward'ın sesi uyanık kalmasını zorlaştıracak kadar monotondur, ama Venetia'nın aniden söylediği bir söz onu tekrar uykuya dalmaktan kurtardı: "Teyze, şuradaki kutunun içindeki kadın kim?"

Sesinde Bayan Hendred'i uyandıracak ve uyku sisini dağıtacak kadar ürküten keskin bir ton vardı. Kendini toparladı, dolgun omuzlarını hafifçe kıvıldattı ve şöyle dedi: "Hangi , aşkım?" dedi biraz kalınlaşmış bir sesle, ama parlak bir ilgiyle.

"Neredeyse tam karşısında, hanımefendi! Onu gösteremem, Çünkü beni izliyor. Son on dakikadır yapıyor ve ben- Hendred Teyze, o kim?"

"Hayatım, eminim bilmiyorum, çünkü kutulardan hiçbirinde tanıdığım görmedim. Hangi kutu demiştiniz-" Bir solukla durdu ve

Şaşkın bir ses tonuyla: "Aman Tanrım!"

Venetia'nın elleri katlanmış yelpazesinin üzerinde sıkıca kenetlenmişti: "Onu tanıyorsunuz, değil mi hanımefendi?"

"Hayır, hayır!" dedi Bayan Hendred. "Aman Tanrım, hayır! Sanki böyle bir elbise giyen bir kadın tanıyormuşum gibi! En uygunsuz- Sevgili çocuğum, onları fark etmiyor gibisin! Ne terbiyesizlik, sana öyle bakıyorlar ki- Sus, aşkım, perde açılıyor ve daha fazla konuşmamalıyız! Sevgili ben, bu perdede ne olacağını öğrenmeyi ne kadar çok istiyorum! Mükemmel bir ilk perde, değil mi? Bilmiyorum ne zaman bir oyundan daha çok keyif aldım! Ah, işte komik adam ve onun Uşak! Konuşmamalıyız, yoksa söyledikleri eğlenceli şeyleri kaçırırız!"

"Sadece söyleyin, hanımefendi-"

"Şşş," dedi Bayan Hendred.

Bu ıslıklı emir yan locadakiler tarafından daha da tehditkâr bir tavırla onaylanınca Venetia sessizliğe gömüldü. Bayan Hendred telaşla kendini yelpazeliyordu ve kahkaha patlamasına katılmak yerine

sahnedeki söylenen eğlenceli şeylerden birini selamlayan Edward'ın kolunu çimdikleme ve kendisine doğru eğilmesi üzerine fısıldama fırsatını yakaladı

kulağında bir şey vardı. Venetia da kahkahalara katılmamıştı ama dimdik oturuyordu.

Yüzünde kuşku ve şaşkınlıkla karışık bir ifade vardı, söylenenleri duymadı; ama bir iki dakika sonra Edward ona fısıldadı:

"Venetia, senin

Teyze baygınlık geçiriyor! Bu kutudan çıkmaya itiraz etmezsiniz değil mi? Çok havasız, ben de bunun farkındayım ve Bayan Hendred'in havalanırsa kendine geleceğine inanıyorum!"

Venetia bir ayağa kalktı ve Edward mahkûm bayanı dışarı çıkarırken o da kendi pelerinini üzerine örttü.

omuzlarından tutup teyzesininkini yakaladı ve locadan dışarı süzüldüğünde, iki görevlinin Mrs.

Tuz koklatıldı, kuvvetli bir yelpazelendi ve alnına su damlaları serpildi. Rengi biraz solmuş gibiydi.

Ama çok ciddi görünen Edward, kısık bir sesle Venetia'ya, biraz iyileşir iyileşmez onu eve götürmeleri gerektiğini söylediğinde, Venetia bunu hemen kabul etti ve ona (Bayan Hendred'in arabacısı bir süre daha arabasını tiyatroya getirmeyeceği için)

hemen gidip bir çağırmasını söyledi. Kapıcıyla görüşmek üzere hemen ve Mrs.

Hendred, iki loca görevlisi tarafından merdivenlere kadar izin vererek, zayıf bir ses tonuyla, talihsiz rahatsızlığının çulluk a la Royale'in sistemi üzerindeki kötü etkisinden kaynaklandığından korktuğunu söyledi. "Ya da,

belki de *croque enbouché aux pistaches* idi, ama bunu Bay Yardley'e asla söylemem!"

Venetia bu soruya dikkat çekici bir sakinlikle cevap verdi; ne o zaman ne de onları taşımak için temin edilen biraz kötü kokulu araçta teyzesinin yanında otururken, bu kadar önemli olan soruyu tekrarlamaya kalkışmadı.

Bayan Hendred'in tuhaf bir şekilde heyecanlanmasında büyük rol oynamıştı. Ama Bayan Hendred, Cavendish Meydanı'na vardığında, hemen yatağa çekilmek niyetinde olduğunu açıkladığında, endişeden çok eğlenceyle şöyle dedi: "Evet, isterseniz hanımefendi, ama sizi uyarıyorum, o kadar kolay kandırılmam!"

Ben de seninle geleceğim!"

"Hayır, hayır, sevgili çocuğum! Spazmlarımdan birinin hissedebiliyorum! Yani, ne yapabileceğini hayal bile edemiyorum- Worting,

"Ne kadar hasta olduğumu gördüğünüz halde neden Bayan Bradpole'u bana getirmeye göndermiyorsunuz?"

Worting, hanımına daha önce

saat on bire kadar izin verdiğinde, hanımlara eve kadar eşlik etmiş olan Edward araya girerek ağır bir sesle şöyle dedi

"Hanımefendi, sanırım *şu anda* yapacağınız en akıllıca hareket, yeğeninizi bu duruma iten durumdan haberdar etmeniz olacaktır.

Ne yazık ki oyun bitmeden tiyatroyu terk etmemiz gerekti."

"Öyle olacağına emin olabilirsin!" dedi Venetia. "Ben ona bir doz hartshorn ve su karıştırırken sen de teyzemi üst kattaki misafir odasına götür! Bu seni iyileştirir.

çok daha fazla şey hissediyorum, sevgili hanımefendi!"

Konuşurken peşinden gelen itiraz dolu iniltiye aldırmadan merdivenlerden yukarı doğru hafifçe koştu.

Az sonra salona girdiğinde, teyzesini bir koltuğa gömülmüş, yüzünde

Kaderin en kötü sopalarına boyun eğen biri. Edward, yüzünde olağanüstü bir ciddiyetle

Worting mumları yakıp ateşi harladıktan sonra isteksizce oradan ayrılmaya hazırlanıyordu.

Bayan Hendred yeğeninin hazırladığı iksire hoşnutsuzlukla baktı ama bardağı belli belirsiz bir teşekkürle kabul etti. Venetia kapının sıkıca kapandığından emin olmak için omzunun üzerinden baktı.

Worting'in arkasından kapıyı kapattı; sonra da söze girmeden şöyle dedi: "Kimdi o hanımefendi, hanımefendi?"

Bayan Hendred ürperdi ama Edward, görünüşe bakılırsa bu işi kendisi üstlenmişti, düşünceli bir tavırla cevap verdi: "O Leydi Steeple, sevgili Venetia. Bayan Hendred'in bana bildirdiğine göre, kendisine kocası Sir Lambert Steeple eşlik ediyordu.

Bununla birlikte farkındayım ki

bu isimler size çok az şey ifade edebilir."

" bile söyledin, Edward!" Venetia araya girdi. "Bana hiçbir şey ifade etmiyorlar ve çok isterdim ki

Teyzemin kendi adına cevap vermesine izin verirsiniz!

Hanımefendi, onu ilk gördüğümde çok tuhaf bir hisse kapıldım- Ama bunun imkânsız olduğunu biliyordum ve bunun hiçbir açıklaması olmayan benzerliklerden biri olduğunu düşündüm.

Sadece bana öyle sert baktı ki, kocasının dikkatini bana yöneltti ve elini kaldırdı, tam olarak bana el sallamadı, ama sanki bunu bir işaret olarak

tanıma! Elbette böyle bir şey olamazdı, ama çok fantastik bir fikir geldi! Onun annem olduğunu sandım!"

Bayan Hendred inledi ve hartshorn ile sudan bir yudum aldı.

"Ah, sevgili çocuğum!"

"Zekânın kıvraklığı Venetia, onun aslında annen olduğunu sana açıklamak gibi tatsız bir görevi -bu beklenmedik koşullar altında öyle olduğunu hissediyorum- yerine getirmemi kolaylaştırdı," dedi Edward.

"Ama annem öldü!" diye haykırdı Venetia. "O yıllardır ölü!"

"Ah, keşke öyle *olsaydı*!" Bayan Hendred elindeki bardağı yere bıraktı ve acı acı ekledi: "Bunu o zaman da söyledim, her zaman da söyleyeceğim! Asla böyle bir şey yapmayacağını *biliyordum*.

bizi rahatsız etmeyi bırak! Ve *şimdi*, Paris'e yerleştiğini düşündüğümüzde-! Zavallı çocuğum, seni mahvetmek için bilerek geri geldiyse buna şaşırمام, çünkü şimdiye kadar sorun çıkarmaktan başka ne yaptı ki? *doğal olmayan* ebeveyn!"

"Ama bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Venetia, oldukça şaşkın görünüyordu ve gerçekten de öyle hissediyordu. "*Mama-Lady Steeple*? O zaman
-"

"Bu kadar zorlanmanıza şaşırmadım. Anlıyorum," dedi Edward nazikçe. "Yine de bir an düşününce nasıl olması gerektiğini anlayacağını sanıyorum. Sevgili Venetia, sana şu sandalyeye oturmanı öneriyim, ben de sana bir bardak su getireyim. Bu sizin için bir şok oldu. Başka türlü olamazdı ve her ne kadar gerçek sana açıklanmış olsa da En içten umudum, siz hayata atılana kadar böyle bir şeyin yaşanmamasıydı."

"Tabii ki benim için bir şok oldu! Ama su falan istemiyorum, teşekkür ! Sadece bana gerçeğin tamamının söylenmesini istiyorum, Edward, senin düşündüğün gibi bir kısmının *değil*. Uygun! Annemle babamın boşandığını öğrenmişim. Tanrım, aynı şey miydi- Annem o adamla kaçtı mı?"

"Bence Venetia, gerçeklerden daha fazlasını bilmen gereksiz," dedi Edward bastırarak. "Gerçekten de, eminim ki biraz Zihninizin tonunu toparladığınızda daha fazlasını bilmek istemeyeceksiniz. Bu konu ne öğretici ne de sizi aydınlatmaya cesaret edebileceğim bir konudur. Unutmamalısınız ki, o çok mutsuz olay sırasında ben de
hala okulda."

"Tanrı aşkına Edward, bu kadar Gotik olmak *zorunda* mısın?" diye öfkeyle sordu. "Teyze, kaçtı mı?"

Bayan Hendred, haberin duyulmasının ardından kendine gelmeye başlamıştı. Oturdu, zarif şapkasını düzeltti ve hoşgörülebilir bir sakinlikle cevap verdi: "Şey, hayır, aşkım! Hayır, tam olarak *kaçmadı*. Bazı yönlerden, insan yardım edemez

keşke - demek istediğim bu değil - sadece bu ilk kez olmuyordu, Bu da durumu daha da kötüleştiriyordu, çünkü insanlar *yıllardır* konuşuyorlardı, bu da her şeyi çok nahoş hale getiriyordu, gerçi başlangıçta o kadar ketumdu ki, eminim en ufak bir tahminde bile bulunmamıştı -yani, şu olaya kadar- Neyse, boşverin bunu! Çünkü o sırada General hayattaydı, zavallı adam, Francis'i buna göz yumması için ikna etti, çünkü ona çok *düşküdü*! Hiç böyle bir şey olmamıştı, çünkü onun için ya da herhangi biri için parmaklarını şıklatmayı bile umursadığına inanmıyorum! Daha kalpsiz-"

"Bekleyin hanımefendi, ! *Hangi* General?"

"Aman Tanrım, Venetia, babası, tabii ki büyükbaban, gerçi sen onu hatırlayamazsın!

General Chiltoe, ne kadar sevimli, hoş bir adam! Herkes onu severdi: Kendim yaptım. Onun tek çocuğuydu ve Onun için hiçbir şeyin fazla iyi düşünüyordu, çünkü karısı o daha bebekken ölmüştü. O kadar şımartılmış ve şımartılmıştı ki, herhangi biri nasıl olacağını önceden tahmin edebilirdi ve sizi temin ederim ki zavallı Annem - sevgili büyükannen, aşkım - yalvardı ve

Francis'e ona teklifte bulunmaması için yalvardı, ama hepsi ! Akli tamamen başındaydı ve genel olarak, bilirsiniz, anlayışı çok üstündü ve sizi temin ederim ki, eğer annem onun dikkatine uygun *bir* kadın sunsaydı

bir skor getirmiş olmalı! Onun sevgisi hiçbir zaman en ufak bir hareketlilik göstermedi ve biliyorsun, canım, her ne kadar ben Size öyle dememeliyim, mizacı pek sıcak değildi!

Ama Aurelia'yı görür görmez ona şiddetle aşık oldu ve tek bir sözünü bile dinlemedi.

kimse ona bir şey söylemedi!" Sert bir iç geçirdi ve başını salladı. "Ondan hiç hoşlanmadım, hiç! Çok güzel olduğunu söyleyebilirim -herkes onun *büyüleyici* olduğunu düşünüyordu- *ama* onda her zaman hoşlanmadığım bir şeyler vardı. Ve yemin ederim ki tek düşünen ben değildim! Arkadaşlarımdan çoğu onun için koparılan yaygara ve yapılanların kesinlikle saçma olduğunu düşünüyordu, ama tabii ki hiçbirisi

Beyler onda en ufak bir yanlışlık göremiyordu! Hepsini saçma sapan bir şekilde peşinden sürüklüyordu ve hiç serveti yoktu! Onu bu kadar özel yapan da buydu. Yine de itiraf etmeliyim ki Babanın onu kazanmış olması bir zafer, ama Tanrı biliyor ya, evlenseydi daha iyi olurdu.

Georgiana Denny - Sir John'un kız kardeşi, aşkım, daha sonra Appledore'un en büyük oğluya evlendi - onun ne olduğunu biliyorsun, sevgili çocuğum, *sert yumruklu* değil, ama *dikkatli* ve en başından beri sorun vardı, çünkü *ölümcül* olmanın yanı sıra en küçük bir tasarruf nosyonu yoktu. oyun bağımlısı! Onun için diktirdiği elbiseler! Francis'ten zorla aldığı mücevherler! Canım, bu gece taktığı o elmaslar! Hiç bu kadar *bayağı* bir şey *görmemiştin*- Ve o elbisenin altında tek bir dikiş bile yoktu

Görünmez kombinezon! Keşke nasıl olduğunu bilebilseydim formunu korumaya çalışmış! Göründüğü gibi değil Tam olarak-" Edward uyarırcasına boğazını temizleyip aceleyle ekleyince şaşkınlıkla sözünü kesti: "*Neye* benzediğini eminim, ama hiç de öyle bir şey değildi!"

"Cennet Kuşu gibi," diye yanıtladı Venetia mecburen. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ama-"

"Venetia," diye araya girdi Edward, ciddi bir azarlama tonuyla, "eğlenceli dilinin seni hiç de yakışmayan bir şey, inanın bana!"

"Babamın onu boşaması nasıl hanımefendi?" diye sordu Venetia, sözünün kesilmesine aldırmadan.

"Bayan Hendred ürpererek, "Bunu tartışmaya beni hiçbir şey ikna edemez!" dedi. Keşke Francis, Yattenden sonra General'in onunla uzlaşmasına izin vermeseydi! Ama öyleydi ve Aurelia erkekleri parmağında oynatabiliyordu! Evet, öyle olurdu. Kararlı kalsaydı herkes için daha iyi olurdu, ama kadının onu ikna etmesine ve kandırmasına izin verdi ve sonra Aubrey doğdu ve

böyle bir evcil hayvanın içine düştüğü gibi tekrar artıyor-! Ve sonra o korkunç Sör Lambert Steeple oltaları atmaya başladı, böylece herkes nasıl olacağını bilebilirdi! Babası yeni ölmüştü ve ona *muazzam* bir servet bırakmıştı.

AĞırı yakıGıklı, ama Çok edici bir zampara olmasının yanı sıra- Neyse, onu boĞverin, Prens'in düğmesini takıyordu -o zamanlar Prens Naibi değildi- ve Prens'in halkından daha *uygunsuz* bir takım hiç var olmadı sanırım! Ve yalvarırım sevgili yeğenim, benden babanın nasıl olup da

Onu boşayın, çünkü bu skandalı ve insanın en yakın arkadaşlarını bile nasıl etkilediğini bile bana kendimi berbat hissettiriyor! Kokulu tuzlarım! Buraya!"

Bu sözleri hayretle dinleyen Venetia yavaşça konuştu: "Demek babamın Undershaw'a kapanmasının ve kimsenin ondan söz etmesine izin vermemesinin nedeni buydu! Yaptığı onca *koyun kafalı* şey arasında- Ama ona ne kadar benziyor! Ona ne kadar çok benziyor!"

"Sus, Venetia!" dedi Edward sertçe. "Kimin hakkında konuştuğunu unutma!"

"Susmayacağım!" diye karşılık verdi. "Çok iyi biliyorsun ki Ona hiçbir zaman sevgi beslemedim ve eğer bunun onu seviyormuşum gibi davranmam için uygun bir an olduğunu düşünüyorsanız

kafanda yel değirmenleri olmalı! Hiç böyle bir Bencilce bir aptallık mı? Diğer kızlar gibi yetiştirilmemle ilgilenmek yerine, bana karşı ne kadar şefkatliydi?

Herkes beni iyi tanısin diye mi beni diri diri gömdü? Neden, hakkımda bilinen her şeye göre, görünüş olarak anneme benzediğim kadar huy olarak da ona benziyor olabilirim!"

"Aynen öyle, aşkım!" diye onayladı Bayan Hendred, salata sodasının tıpasını değiştirerek. "Bu yüzden sana her zaman, insanlara onun gibi olduğunu söyleyecek en küçük bir neden vermemek için çok dikkatli olman *gerektiğini* söylüyorum! Zavallı suçlayamam ama, amcan elbette onu bu konuda ikna etmek için elinden geleni yaptı. büyük bir hata yapmış olur, çünkü o çok Dik kafalıdır ve dedikodulara asla kulak asmaz. Ama Francis her zaman çok titizdi, çizgiyi asla geçmezdi ve kendini çok yükseklerde tutardı! Bu kadar küçük düşürülmeye dayanamazdı ve eminim ki

Çünkü Aurelia, yani annen, sanıldığı gibi kendini dünyadan saklamak yerine, onun hakkında böyle konuşuyor olmak ne kadar korkunç, ama hissediyorum ki, sevgili çocuğum, sen Gerçeği bilmeli!

Tabii ki *kabul edilmedi*, ama Francis için bunun ne kadar onur kırıcı olduğunu bir düşünün! Sör Lambert onunla evlenir evlenmez -ve asıl hayret verici olan, onun metresi olduğu ve ona bir servete mal olduğu açık bir sırken onunla evlenmiş olmasıydı!

Çirkin! Hepimizin yüzünü kızartmaktan ve herkesin ona bakmasını sağlamaktan başka bir şey yapmazdı! Eskiden her öğleden sonra parkta yüksek perchli bir fayton sürün, Sir Lambert'in Astley'den satın aldığını söyledikleri mavi ve gümüş koşumlu dört krem rengi atla birlikte. sanki onun karısı değil de çok farklı bir şeymiş gibi!"

"Aman Tanrım!" dedi Venetia küçük bir kahkaha atarak. "Ne kadar da gösterişli! Görüyorum ki, tabii ki

babam için asla yapmazdı. Zavallı adam! Dünyada *Cuckolds All Awry* melodisiyle dans ettirilecek son !"

"Evet, canım, yine de böyle uygunsuz bir dil kullanmaman için sana yalvarıyorum! Ama ne kadar garip olduğunu anladın mı? Ve özellikle de senin için

Amcan, babanı razı etmem için ısrar etti. Kimse size hediye etmeyi teklif etmediğimi söyleyemez, ama babanız bunu reddettiğinde - o zamanlar Brook Sokağı'nda - yani Steeples'da - oturdukları için ne kadar sarsılmış olmam gerektiğini bir düşünün.

Aurelia her zaman öylesine kaprisliydi ki, kim bilir aklından neler ! Neden, sana elini sallama küstahlığında bulundu? İyi akşamlar! Onu görecektim tanıdığım kimse olmadığı için şükretmekten asla vazgeçmeyeceğim! Ah, canım, onları İngiltere'ye geri getiren nedir acaba?"

"Artık burada yaşamıyorlar mı hanımefendi?"

"Hayır, hayır, yıllardır gelmedi, gerçi Sör Lambert'in arada sırada geldiğini sanıyorum, çünkü Staffordshire'da çok büyük bir mülkü var. Sanırım Aurelia, Prens Regent'i ağırladığı için, o setin, o *tonun*

ama tabii ki böyle bir şey olmadı ve böylece Sir Lambert Londra'daki evi sattı - altı ya da yedi yıl önce!- ve sanırım Lizbon'a ya da başka bir yere gittiler.

böyle bir yer. Son zamanlarda -Barış'tan beri yani- Paris'te yaşıyorlardı. Neden şu anda Londra'ya gelmeleri gerekiyor ve amcan evden uzakta, ne yapacağımı bilemiyorum!"

"Sevgili hanımefendi, hiçbir şey!" dedi Venetia. "Amcamın bile onları ülkeden kovması beklenemez!" Sandalyesinden kalktı ve odanın içinde dolaşmaya başladı. "Kafam allak bullak oldu!" dedi ellerini şakaklarına bastırarak. "Nasıl oluyor da hiç böyle bir fısıltı duymadınız mı? Şüphesiz onlar

biliyor olmalı-? Evdeki herkes -Bayan Poddemore, Hemşire-köylüler!"

"Baban bu konuda kimsenin konuşmasını yasaklamıştı, canım. Ayrıca, Undershaw'da her şeyi bildiklerini de sanmıyorum, çünkü her şeyin üstü örtülmüştü - amcan da bunu gördü! Poddemore - ne mükemmel bir kadın! - bu konuda ağzını bir Allah'ın kuluna açmazdı!"

"Hayır. Ya da Hemşire, ya da- Ama hizmetçiler- Hayır, hepsi babama o kadar saygı duyuyorlardı ki: sanırım buna cesaret edemezlerdi. Ama daha sonra, ben büyüdüğümde-"

"Unutuyorsun ki Sör Francis'in ölümüne kadar Sadece Denny'leri, annemi ve beni tanıyordum," dedi Edward. "Üstelik o zamana kadar, birkaç yıl geçmişti. Skandalın *unutulduğunu* söylemiyorum ama artık Yorkshire'da üzerinde fazla düşünölmeyecek kadar eskiydi. Bunu bir daha duyma ihtimaliniz hiç yoktu. bahsedildi."

"Hiç . Yüce Tanrım, babam bana neden söylemedi? Onca rezilliğin arasında- Conway biliyor mu?"

"Evet, ama Conway bir erkek, sevgili çocuğum! Ve tabii ki Eton'a gönderildiğinde bunu bilmesi gerekiyordu, ama babam bundan bahsetmesini yasakladı!"

"Gotik! Tamamen Gotik!" dedi Venetia. Gözleri Edward'a kaydı. "Demek Bayan Yardley *bu* yüzden benden hoşlanmıyor!" diye haykırdı.

Elini kaldırdı. "Seni temin ederim sevgili Venetia, yanıyorsun! Annem bana sık sık sizden çok hoşlandığını söylüyor. Bir süredir bu ilişkiyi istememesi anlaşılabilir bir şey, çünkü onun prensipleri yüksektir.

Skandal onun için iğrenç bir şeydir -aslında, edep sahibi herkes için de öyle olmalıdır."

"Sizin gibi mi?" diye sordu.

Ağır bir şekilde cevap verdi: "Bunun sevdiğim bir şey olmadığını inkar etmiyorum. Gerçekten de, benim için bir engel olduğunu düşündüğüm şeyin üstesinden gelmek için mücadele ettim.

Kendime asla izin gereken bir bağlılık. Ancak bu işe yaramayacaktı. Karakterinizde ya da mizacınızda beni size bağlayacak hiçbir şey olmadığına ikna oldum.

Sevgili annemin yerine Netherfold'un hanımı olmaya layık değilsin. Arada sırada size ima etme fırsatı bulduğum gibi, bazen biraz fazla uçarsınız, ama *erdeminizden* hiç yok."

Venetia bir sandalyeye çöküp bir eliyle gözlerini kapatarak, "Edward, bu övgü beni rahatsız ediyor!" dedi.

"Üzgünsün," dedi ona nazikçe. "Olaak şey değil merak ettim. Ne olduğunu öğrenmek senin için acı verici oldu. Ama yine de ruhunuzun çok fazla baskı altına girmesine izin vermemelisiniz."

Venetia titreyen bir sesle, "Umutsuzluğa kapılmamak için elimden geleni yapacağım," diye söz verdi. "Belki de şimdi gitsen iyi olur, Edward! Histerik olmadan bu konuda daha fazla konuşabileceğimi sanmıyorum!"

"Evet, yalnız kalmak ve duyduklarınız üzerinde düşünmek istemeniz çok doğal. Sizi yalnız bırakayım ve İyi eller," diye ekledi Bayan Hendred'i hafifçe selamlayarak. "Gitmeden önce aklıma gelen bir şeyi söyleyeceğim. Belki de Leydi Steeple, Bayan Hendred ile bir görüşme yapmak isteyecektir.

Sen. Elbette böyle bir isteği kabul etmeyeceksiniz, ama size bir mesaj gönderirse, siz cevap verene kadar cevap vermeyin. beni tekrar gördünüz! Tuhaf bir olacak, ama üzerinde dikkatle düşüneceğim ve yarına kadar cevabınızın nasıl olması gerektiği konusunda size tavsiyede hiç kuşkunuz olmasın. Şimdi, beni dışarı çıkarması için uşağınızı çağırmak zorunda olduğunuzu düşünmeyin hanımefendi, yalvarırım! Ben yolumu bilirim!"

Sonra ev sahibesiyle tokalaştı, Venetia'yı okşadı
güven verici bir şekilde omzuna vurdu ve kendini dışarı attı.
Bayan Hendred biraz kırgın bir ifadeyle şöyle dedi: "Peki, eğer
birisi

Aurelia'ya nasıl cevap vermeniz gerektiğini size tavsiye
edeceğini sanıyordum, ama eminim iyi niyetle söylemiştir!
Zavallı çocuk, çok üzgünsün! Cenneti diliyorum-"

Venetia elini bıraktı ve şaşkın teyzesine dolu bir yüz ifadesi
göstererek, "Çok şaşırdım!" diye karşılık verdi. "Oh, sevgili , bu
kadar şaşırmış görünmeyin, size yalvarıyorum! Ne kadar saçma
olduğunu görmüyor musunuz? Hayır, görüyorum.

Yapamam! Ama bir an daha kalsaydı

Whoops'ta! Acı haber mi? Hayatımda hiç bu kadar
sevinmemiştim!"

"*Venetia*!" diye haykırdı Bayan Hendred. "Sevgili yeğenim, sen
histerik!"

"Size söz veriyorum, öyle , sevgili hanımefendi; ama itibarım ve
geleceğe yönelik beklentilerim hakkında söylenen onca
saçmalığı düşününce, yerde kaskatı yatıp topuklarımı yere
vurmadığıma şaşıyorum! Damerel gerçeği biliyor olmalıydı!

Bunu biliyor olmalıydı! Aslında, diyebilirim ki

Annemi çok iyi tanıyor, çünkü bana tam da onun tanıyacağı
türden bir kadın gibi .

ile! Evet, şimdi düşünüyorum da bir keresinde bana onu
tanıdığını kanıtlayan bir şey söylemişti! Sadece o eğlenceli ruh
hallerinden ve ben hiçbir şey düşünmedim. Ama-ama
Annemi biliyorsa neden onunla evlenmemin beni mahvedeceğini
düşündü? Bu çok *aptalca*!"

Bayan Hendred bu yeni şokla sarsılarak, "Venetia," dedi:

"Venetia, sana yalvarıyorum-! Onunla evlenmemeni birinci
derecede önemli kılan da tam olarak bu! Aman Tanrım,
çocuğum, neler söyleneceğini bir düşün! *Anne gibi, kız
gibi*! Sana kaç kez içinde bulunduğun koşulların, kendini
büyük bir nezaketle idare etmeni *zorunlu kıldığını*
vurguladım!

Tanrı biliyor ya, bu yeterince zor; amcan çok uygun teklifler alacağından emin olduğunu söylese de, çünkü o da Lord Damerel de, hiç şüphem yok ki, istisnasız bir kız olduğun görüldüğünde - annene hiç benzemiyorsun, her ne kadar Bay Foxcott'ne kadar çok düşünürsem, onun hakkında o kadar çok şüphe duyuyorum, çünkü
_."

Venetia, "Onunla ilgili hiçbir düşünceyi boşa harcamayın!" dedi. "Benim için bulduğunuz uygun taliplerin hiçbirini düşünmeyin, sevgili hanımefendi! Benim içimde annemden daha çok şey var. hakkında en ufak bir fikrim yok ve benim için uygun olan tek koca bir tırmık!"

XIX

Londra'dayken, Bayan Hendred'in kahvaltısı her zaman yatak odasına bir tepside taşınırdı, ama Venetia'nın geleneği, diğer birçok hanımınki gibi Bayan Hendred'den daha enerjik bir alışkanlıktı, saat başı kalkıp ya biraz alışveriş yapmak ya da parklardan birinde yürümek için yola koyulurdu. Kahvaltı onun masasında servis edilirdi.

Evin arka tarafındaki bir salona ve ev halkında kendisine öyle büyük bir saygı gösteriliyordu ki, Worting bu görevi uşağa devretmek yerine ona bizzat hizmet etmeyi adet edinmişti. Worting de Bayan Bradpole gibi, Bayan Hendred'in bu iş için uygun olmadığını bir bakışta anlamıştı.

Yorkshire'dan gelen yeğen, deneme süresindeki bir taşralı genç kız ya da olağanüstü bir beklentisi olmayan nezaket. Bayan Lanyon kaliteliydi; ve kibar bir aileyi yönetmeye alışkın olduğu kolayca .

bir yerdi. Üstelik çok hoş bir genç hanımdı, ona hizmet etmek büyük bir zevkti, çünkü ne tanıdıktı ne de ayakları yüksekteydi. Birinin moralini bozabilirdi.

Londra'nın şirin hizmetçisi bir bakıştan fazlasını atmamıştı ama Worting'in kahvaltıda onunla yaptığı sohbet çok hoşuna gitmişti.

Sör Lambert ve Leydi Steeple'ı bulma ihtimalinin en yüksek olduğu otellerin listesini çıkardı. Worting'e metresinin acil bir alışveriş gezisine çıkmak zorunda kaldığını bildiren bir mesaj bıraktıktan sonra, mavi kadife bir pelisse giymiş, büyüleyici bir şekilde yola koyuldu.

çinçilla, üç kıvrık devesi tüyü ve büzgülü ipekle astarlanmış yüksek bir dürtme ile çekici bir kadife şapka.

Büyük bir çinçilla kürkü taşıyordu.

O kadar hoş bir görüntü ki, Oxford Caddesi'ndeki fayton durağına vardığında, toplanan Jehular arasında onun için kıyasıya bir rekabet vardı ve son derece gürültülü.

Piccadilly'nin kuzey tarafında yer alan ve Green Park'a bakan Pulteney'e vardığında, içgüdüünün yanılmadığını gördü: Sir Lambert ve Lady Steeple

dört yıl önce İmparator Majestelerine tahsis edilen süiti işgal

Venetia kartını gönderdi ve çok kısa bir süre içinde birinci kattaki süslü bir salona alındı.

önlük giymiş, büyük ve çeşitli bir yemeğin son lokmasını henüz (ve oldukça aceleyle) yutmuştu.

Kahvaltı. Hiçbir şey onu kabul edişindeki sevecenlik kadar sevindirici olamazdı. Hatta

biraz aşırı olduğu düşünülebilirdi, çünkü bir uzman gözüyle hızla üzerinden geçtikten sonra

bir kayınpederin onu öpücükle karşılama hakkını talep etti.

Venetia bunu ağırbaşlı bir şekilde kabul etti ve güçlü bir

Kendini onun kolunun çemberinden çıkarma eğilimi gösterdi ve göz kamaştırıcı bir tatlılıkla ona gülümsedi.

Çok sevinmişti. Kadının belini biraz sıktı ve şöyle dedi: "Vay, vay, vay, böyle donuk, gri bir sabahın böyle güzel bir sürpriz getireceğini kim düşünebilirdi? Her şeye rağmen güneşin doğduğunu ilan ediyorum! Demek sen benim kızsın! Sana bakmama izin ver!" Sonra onu kollarından tuttu.

Uzun uzun, takdirle ve ona çok hafif giyinmiş olduğu hissini veren bir şekilde onu aşağı yukarı taradı. "Vallahi, kızımın bu kadar güzel olacağı hiç aklıma gelmezdi!" dedi ona. "Aha, bu seni kızartıyor ve renklerini şeytani bir şekilde güzel görünüyorsun, canım! Ama bunu yapmana gerek yok. renklendir, biliyorsun! Eğer kayınpederiniz size iltifat , kimin edebileceğini bana söylemenizi dilerim! Ve böylece bizi görmeye gelmişler! Şaşırmadım. Hayır, geçen sefer de söyledim.

Gece Aurelia'ya tatlı bir kıza benzediğini söyledi, gerçekten de öylesin! Seni Maria Hendred'le görünce kim olduğunu hemen tahmin etti, ama 'emin ol' dedi, 'Maria onun benim dilimin ucuna gelmemesine dikkat edeceğim!'"

"Annem beni görmek istedi mi?" diye sordu Venetia. "Seni kim görmek istemez ki canım? Evet, evet.

Geldiğine çok sevineceğini söylemeye cüret ediyorum. Bundan hiç bahsetmez, bilirsin, ama kardeşinin seni aramaya gelmemesinden pek hoşlanmamıştır sanırım. Güzel bir genç adam, ama kendini çok yüksekte tutuyor!"

"Conway?" diye haykırdı. "Nerede oldu bu, efendim? Paris'te mi?" "Hayır, hayır, Lizbon'da! Aptal genç Jackanape'ler Babası kadar kibirli! Evliliğini de berbat etti, değil mi? Tanrım, canım, onu bu tuzağa düşüren neydi? "Şey," dedim, duyduğumda

Dul onu , 'işte yüksek iplerinden bir iniş! Seni kasabaya getiren nedir, benim küçük güzel kızım?"

Ona teyzesini ziyarete gittiğini söyledi ve bunun ilk ziyareti olduğunu öğrenince, keşke onu bütün aslanları görmeye götürebilseydim diye haykırdı.

Yaklaşık yirmi dakika sonra şık bir Fransız hizmetçi odaya girerek Miladi'nin matmazeli kabul etmeye hazır olduğunu söyledi ve Venetia daha küçük bir odaya götürüldü.

Salon ve bir ön odadan sonra geniş ve gösterişli bir yatak odasına girdiler. Venetia'nın eşikte kısa kalmasına neden olan ince bir koku yayılıyordu, istemsizce haykırdı: "Ah, kokun! Hatırlıyorum! Çok iyi hatırlıyorum!"

Bunu çan sesi gibi bir kahkaha karşıladı. "Öyle mi? Her zaman kullandım, her *zaman*! Bir partiye gitmek için giyindiğimde oturup beni , değil mi? Ne kadar tuhaf Küçük bir yaratıktın, ama büyüyünce çok güzel olacağını düşünmüştüm!"

Ani nostaljisini hatırlayan Venetia, reverans yaparken kekeledi: "Oh, dilerim, hanımefendi! Nasıl oldu da -Nasılsınız?"

Leydi Steeple yine güldü ve kavanozlar, şişeler ve biblo kutularıyla dolu tuvalet masasının önündeki sandalyesinden kalkarak kızına doğru geldi ve ellerini uzattı. "Ne kadar *saçma* değil mi?" dedi Venetia'ya elini uzatarak. pudralı yanağını öptü. "Yetişkin bir kızım mümkün görmüyorum!"

İyi kalpli meleğinin dürtmesine itaat eden Venetia cevap verdi: "Kimse yapamaz hanımefendi, ben kendim yapamam!"

"Sevgilim! Sana benim hakkımda ne söylediler-Francis ve Maria, ve onların tüm bu ?"

"Hiçbir şey, , asla sizin kadar güzel olamayacağım ve Hemşire'den aldığım dışında! Düne kadar

"Bizi terk ettiğinde öldüğüne inanıyordum."

"Oh, hayır, öyle mi? Francis sana böyle mi söyledi? Evet, eminim söylemiştir, çünkü bu tam ona göre! Zavallı adam, ben onun için büyük bir sınavdım! Ona düşkün müydün?"

Venetia sakince, "Hayır, hiç de değil," diye cevap verdi. Bu onun Hanımefendi yine güldü. Venetia'yı bir sandalyeye oturttu ve kendisi de tekrar tuvalet masasının önüne oturarak kızına dikkatle baktı. Venetia'nın şimdi boş vakti vardı.

Annemin sarındığı dantel ve tül den oluşan köpüğün aslında bir sabahlık olduğunu fark ettim. İnsanın annesinin giymesini bekleyeceği türden bir giysi değildi, çünkü güzel olduğu kadar uygunsuzdu da. Venetia

Damerel'in, gelinini böyle şeffaf bir tül bulutu içinde görmekten hoşlanıp hoşlanmayacağını merak etti ve bundan çok hoşlanacağı kanısına vardı.

"Peki, bana kendinizden bahsedin!" diye davet etti Leydi Steeple, el aynasını eline aldı ve ciddiyetle onu inceledi Profil. "Bana fazlasıyla benziyorsun, ama burnun benimki kadar düz değil ve yüzünün tam olarak mükemmel bir oval olmadığını düşünüyorum. Ve bence, sevgilim, *biraz* fazla uzunsun. Yine de, son derece iyi yetişmişsin! Conway de çok yakışıklı ama o kadar sert ve aptal ki aklıma babası geldi ve ondan hoşlanmadım.

Paris'te bunu *ne* hale getirdi! Dul'un planını bozmuş olsaydım hoşuna gider miydi? Olabilirdi, çünkü o öyle saygıdeğer bir yaratık ki

benim varlığımdan haberi yokmuş gibi davranmak için! Bende o vardı.

Hem de bunu bilen birinden! Onu ziyaret etmeyi çok istiyordum, müstakbel gelinimle tanışmak için, biliyorsunuz! Bu çok iyi olurdu.

Dikkat dağıtıcı! Neden gitmediğimi unuttum: Sanırım meşgul, ya da belki Kuzu-oh, hayır, şimdi hatırlıyorum! Paris o kadar sıcaktı *ki* şatoya taşındık.

Trianon! Lamb onu satın aldı ve doğum günümde sürpriz bir hediye olarak bana verdi: en tatlı yer Hayal edilebilir! Eğer Conway kendini küçük, yavan bir *nigau*'a zincirlenmiş olarak bulursa çok iyi hizmet etmiş olur! Neden?

Sen evli değil misin, Venetia? Kaç yaşındasın sen? Bu çok tarihleri hatırlayamamak aptalca, ama ben asla hatırlayamıyorum!"

"Beş yirmiden fazla, hanımefendi!" diye cevap verdi Venetia, gözlerinde muzip bir pırıltıyla.

"Beş ve yirmi!" Leydi Steeple bir an için irkilir gibi oldu ve elini itecekmiş gibi kaldırdı.

çirkin bir şey uzaklaştı. "Beş yirmi!" diye tekrarladı, içgüdüsel bir arayışla aynaya baktı, daralmış gözlerle baktı. Gördükleri onu rahatlatmışa benziyordu, çünkü hafifçe şöyle dedi: "Oh, imkansız! Ben daha *çocuktum* doğduğunuzda, tabii ki! Ama dünyada ne yapıyordunuz da bu kadar olumlu bir şekilde Raf mı?"

Venetia ona gülümseyerek, "Hiç, hanımefendi," dedi. "Görüyorsunuz ya, bir ay önce Londra'ya gelene kadar ne York'tan daha büyük bir kent görmüştüm, ne de Undershaw'dan Harrogate'den daha uzağa gitmişim!"

"Aman Tanrım, ciddi olamazsınız, değil mi?" diye bağırdı Leydi Steeple, ona bakıyordu. "Hayatımda hiç bu kadar korkunç bir şey duymadım! Anlat bana!"

Venetia ona söyledi ve Sör Francis'in münzevi olduğu düşüncesi onu o nefis kahkahasına boğduysa da Hikaye karşısında gerçekten dehşete düşmüştü ve sonunda haykırdı: "Ah, seni zavallı küçük şey! Bunun için benden nefret mi ediyorsun?"

"Hayır, elbette istemiyorum!" diye cevap verdi Venetia güven verici bir şekilde. "Görüyorsun ya, ben hiç çocuk istemedim!" diye açıkladı.

Hanımefendi. "İnsanın vücudunu mahvediyorlar ve samanların içindeyken insan kesinlikle *iğrenç* görünüyor ve *onlar* da iğrenç görünüyorlar, kıpkırmızı ve buruşuk, yine de söylemeliyim *ki*

ve Conway çok güzel bebeklerdi. Ama sonuncusu, Francis ona ne isim vermekte ısrar etmişti? Aubrey, değil mi? aptal atalarından biri mi? Evet, Aubrey! Hasta bir maymuna benziyordu. *Korkunçtu!* Tabii ki Francis ona bakmanın benim *görevim* olduğunu düşünüyordu, sanki ben bir çiftçi kızımıGım gibi! Böyle bayağı bir fikre nasıl kapıldığını anlayamıyorum, çünkü yaşlı Leydi Lanyon'un *her zaman* bir bakıcı tuttuğunu biliyorum.

Sütanne! Ama cevap vermedi, çünkü böyle köhne bir yaratığa bakmak beni tamamen hasta ediyordu. Ayrıca, o çok Beni endişelendirdi. Hayatta kalacağını hiç düşünmemiştim ama , değil mi?

Venetia'nın elleri tırnakları avuçlarına batana kadar sıkıldı, ama soğukkanlılıkla cevap verdi: "Ah, evet! Belki de kalçasından dolayı üzgündü. Gördüğünüz gibi hastalıklı bir eklemi vardı. Şimdi daha iyi ama gençken çok acı çekti ve hep topallayacak."

"Zavallı çocuk!" dedi hanımefendi şefkatle. "Londra'ya sizinle mi geldi?"

"Hayır, o Yorkshire'da. Londra'yı umursayacağını sanmıyorum. Aslında kitaplarından başka hiçbir şey umurunda değil. O bir bilgin, *parlak* bir bilgin!"

"Aman Tanrım, ne korkunç bir can sıkıntısı!" dedi Leydi Steeple içtenlikle. "Bir münzevi ve bir bilginle kapalı kalacağımı düşünmek beni oldukça aşağılık hissettiriyor! Seni zavallı çocuk! Oh, sen Uyuyan Güzeldin! Ne kadar Dokunaklı bir şey! Ama seni uyanırken öpecek bir Beyaz Atlı Prens olmalıydı! Bu çok kötü!"

"Vardı," dedi Venetia. Kadın hafifçe kızardı. "Sadece kafasına bir Prens değil, bir gaspçı olduğunu yerleştirmiş, Prens'in kıyafetlerini giymiş."

Leydi Steeple oldukça eğlenmişti. "Ama bu hikâyeyi bozar!" diye itiraz etti. "Ayrıca, o neden kendisi bir gaspçı mı? Bu hiç de olası değil!"

"Hayır, ama peri masalındaki Prens'in nasıl biri olduğunu biliyorsunuz, hanımefendi! Genç, yakışıklı ve erdemli! Ve muhtemelen çok sıkıcıdır," diye ekledi düşünceli bir şekilde. "Şey, benim gaspçım çok genç değil, yakışıklı değil ve kesinlikle erdemli değil: aslında tam tersi. Öte yandan, sıkıcı biri de değil."

"Belli ki bir tırmağa aşık olmuşsun! Ama ne kadar ilgi çekici! Bana onun hakkında her şeyi anlat!"

"Sanırım onu tanıyorsunuz, hanımefendi." "Oh, hayır, tanıyor muyum? Kim o?"

"O Damerel," diye yanıtladı Venetia.

Leydi Steeple sıçradı. "Ne? Saçmalık! Oh, sen Sahtekarlık yapıyorsun! Öyle olmalısın!" Kaşlarını çatarak sözünü kesti. "Şimdi hatırladım, orada bir yerleri vardı, değil mi? Damerel'ler -sadece onlar neredeyse hiç orada olmazlardı. Demek onunla tanıştın -ve tabii ki sana yaklaştı- ve kalbini ona kaptırdın, o ! Canım, seninkinden başka bir sürü kalp kırmıştır o. Gözyaşlarını sil ve birkaç kalp kırmaya başla. kendiniz! Size söz veriyorum, bu çok daha eğlenceli!"

Venetia, "Damerel'le evlenmek kadar eğlenceli bir şey olabileceğini sanmıyorum," dedi.

"Onunla *evli*! Tanrım, bu kadar kaz kafalı olma! Damerel tüm skandalları boyunca hiç kimseyle evlenmek istemedi. kariyer!"

"Oh, evet, öyle, hanımefendi! Bir zamanlar Leydi Sophia Vobster'la evlenmek istemişti, ama şans Leydi Sophia başka birine aşık oldu; şimdi de benimle evlenmek istiyor."

"Kandırılmış kız! Seni kandırıyormuş!"

"Evet, beni kandırmaya çalıştı.

Benimle dalga geçiyor ve eğer teyzem gerçeği ağzından kaçırmasaydı bunu başaracaktı! İşte bu yüzden sizi görmeye geldim, hanımefendi! Eğer isterseniz bana yardım edebilirsiniz!"

"Size yardım edeyim mi?" Leydi Steeple güldü, bu sefer öyle değil müzikal olarak. "Bundan daha iyisini bilmiyor musun? Seni daha kolay mahvedebilirim, sana söyleyeyim!"

"Yapabileceğini biliyorum," dedi Venetia içtenlikle. "Bunu söylediğiniz için size minnettarım, çünkü bu sayede size açıklama yapmak benim için çok daha az zor olacak. Gördüğünüz gibi hanımefendi, Damerel bana evlenme teklif ederse bana büyük bir yapmış olacağına inanıyor, çünkü Hendred Amcamla birlikte benim evlenmem gerektiğine karar vermişler.

Onunla evlenirsem büyük olasılıkla toplum tarafından dışlanır ve bir kadın olurum.

serseri, kendisi gibi. Bu benim hoşuma giderdi, bu yüzden yapmam gereken şey onu ikna etmektir. muhteşem bir maça imza atmanın eşiğindeyim. sosyal yıkım. Nasıl yapılabileceğini bulmak için beynimi yordum, ama hiçbir yol bulamadım - en azından amacıma uygun bir yol bulamadım - ve büyük bir umutsuzluk içindeydim - ah, büyük bir *sefalet* ! Ve sonra, dün gece, teyzem bana söylediğinde- o dehşete düşeceğimi düşündü, ama ben çok sevindim, Çünkü bir anda bana yardım edebilecek tek kişinin sen olduğunu gördüm!"

"Sosyal yıkıma! canına!" diye bağırdı leydi hazretleri. "Ve hepsi de seni Rake Damerel ile evlendirmek için. İnan! Hayır, inanmıyorum!"

Ama sonbahar cennetinin hikâyesini dinlediğinde buna inanmıştı. Kızına tuhaf tuhaf baktı ve sonra tuvalet masasının üzerindeki tencerelerle oynamaya başladı, Onları düzenliyor ve yeniden düzenliyordu. "Sen ve Damerel!" dedi uzun bir sessizlikten sonra. "Damerel'in bu kadar sana sadık mı?"

"Bilmiyorum," dedi Venetia. "Sanırım beni her zaman sevecek. Görüyorsunuz, biz çok yakın arkadaşız."

Leydi Steeple gözlerini hızla kaldırarak Venetia'ya baktı. "Tuhaf bir kızsın," dedi aniden. "Toplumdan dışlanmış olmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun!"

Venetia gülümsedi. "Ama sizin ve babamın sayesinde, hanımefendi, hayatım boyunca hep böyle oldum."

"Sanırım bunun için beni suçluyorsunuz, ama nasıl tahmin edebilirdim ki-"

Venetia açıkça, "Hayır, aslında sizi suçlamıyorum, ama size minnettar olmam için bana bir neden vermediğinizi de kabul edersiniz, hanımefendi," dedi.

Leydi Steeple omuz silkti ve sesinde alaycı bir tonla, "Ben hiç çocuk istemedim ki! Size söylemiştim."

"Ama bizi mutsuz etmek istediğinize inanamıyorum."

Tabii ki yapmadım! Ama gelince-"

"Mutsuzum," dedi Venetia, bakışlarını sabit tutarak. sevimli, huysuz yüz ifadesi. "Benim için çok küçük bir şey yapabilirsin, çok *küçük* bir şey!" "Ve ben yeniden mutlu olabilirim, sana yürekten minnettar olabilirim!"

"Çok yazık ettiniz!" diye haykırdı Leydi Steeple. "Belki de Sadece huzurumu kaçırmaya çalışacağınızı, beni sinirlendireceğinizi biliyordum. Size yardım etmek için ne yapabileceğimi sanıyorsunuz?"

Yarım saat sonra odaya girmeye cesaret eden Sir Lambert, gelinini gitmeye hazırlanırken, karısını da gülmekle sinirlenmek arasında kararsız bir halde buldu. Şaşırmamıştı; zaten Sevgili kızıyla bu buluşmayı biraz üzücü bulabileceğinden korkuyordu. Neyse ki onun moralini yükseltecek bir haber getirmişti.

"Oh, sen misin, Lamb?" diye seslendi. "İçeri gel ve bana kızımı nasıl bulduğunu söyle! Onunla çoktan flört etmeye bağlamığsındır, çünkü o çok güzel! Öyle değil mi? Sizce de öyle değil mi?"

Her zamankinden daha tiz, kırılgan bir neşeyle dolu bu sesi tanıyordu. Dedi ki: "Evet, öyle! Vallahi sizi birbirinden ayırmak çok zor! Ama sanırım sen daha avantajlısın, annen kadar bile canım, bunu söylememe aldırılmazsın, çünkü onun mükemmel yüz hatları var, biliyorsun. Evet, evet, Lawrence onun resmini yaparken demişti! Mükemmel. özellikler!"

Leydi Steeple küçük bir yazı masasında oturuyordu. Ayağa kalktı ve aceleci bir adımla Venetia'nın yanına gelerek onu uzun bir aynaya bakması için kendine doğru çekti. Bir dakika boyunca aynadaki iki yüze baktı ve sonra Venetia'nın

dehşete kapılarak kendini Sir Lambert'in iri üzerine attı ve ağlamaya başladı: "O yirmi beş yaşında, Lamb! *Yirmi beş yaşında!*"

"Şimdi, güzelim! Şimdi, şimdi!" diye karşılık verdi, onu yatıştırıcı bir şekilde okşayarak. "Büyüyüp annesi gibi güzel bir kız olması için daha çok zaman var! İşte, şimdi!"

Küçük, histerik bir kahkaha attı ve kendini çekti. "Oh, çok saçmalıyorsun! Götürün onu! Giyinmeliyim! Sabah gelenlerden *iğreniyorum! Berbat* görünüyorum!"

Venetia mühürlü bir mektubu çantasına tıktırırken, "Öyle olmadığını söyleyebilirim," dedi. "Ben küçük bir kızken senin bir peri gibi olduğunu düşünürdüm, öyleymişsin . Hayatımda kendimi hiç bu kadar beceriksiz hissetmemiştim! *Keşke* uçar gibi yürümeyi bilseydim!"

"Yağcı yaratık! İşte, öp beni ve servetini aramaya git! Umarım bulursun! Elbette bulamayacaksın, ama bunun için beni suçlama!"

"Servetini aramaya gidiyor, öyle mi?" dedi Sir Lambert.

"Demek aranızda bir sır kurdunuz? Ama işte senin kadın, güzelim, Roberts'tan gelen bilmem kaç kişiyi karşılamaya hazır olman için telaş içinde!"

"Ah, yeni binicilik alışkanlığım!" diye haykırdı Leydi Steeple. yüzü . "Louise'i hemen bana gönder, Lamb! Sevgili çocuğum, sana veda etmek zorundayım, kesinlikle zorundayım! Hayır. Fransızlar ata binmeyi alışkanlık haline getirebilir: Ben beri Roberts benimkini yaptı! Bu yüzden Kuzu'yla geldim! Londra'dan *nefret ediyorum*, hem de Kasım ayında!"

Venetia'ya bir kez daha öpmesi için yumuşak, güzel kokulu bir yanak verildi; şöyle dedi: "Hoşça kalın hanımefendi ve *teşekkür ederim!* Bana karşı çok ama çok naziktiniz!"

Leydi Steeple ona alaycı bir ifadeyle reverans yaptı ve sonra Sir Lambert kapıyı kapatırken şöyle diyerek onu odadan çıkardı: "Bunu ona söylediğine sevindim! Hissediyor, bilirsiniz işte, bunalıma giriyor! O kadar da değil.

onun genç! Onunla eşit olmadığınızı söylememe itiraz mı?"

Venetia onu rahatlattı; sonra onu aşağıya, hizmetçisinin yanına götüreceğini söyledi ve yalnız geldiğini söylemesi üzerine, Cavendish Meydanı'na kadar ona eşlik etmeye kararlı olduğunu açıkladı. Venia, yalnız yürümeye alışık olduğunu ve Bond Sokağı'nda biraz alışveriş yapmak istediğini söyleyerek, kendini tehlikeye atmaması için ona yalvardı, ama nafi.

"Hayır, hayır, olmaz! Maria Hendred'i merak ediyorum, yemin ederim, ! Tek başına yürüyen güzel bir kız! Ve Bond Sokağı'nın bütün güzelleri sana bakıyor, alçaklar! Sen

Size eşlik etme zevkini bana verin ve annenizin sizinle gelmemden hoşlanmayacağı konusunda endişelenmenize gerek yok. Sana söz veriyorum, bir evcil hayvan almayacak," dedi Sir Lambert

basitçe, "Bu konudan ona bahsetmeyeceğim."

Böylece, Sir Lambert'in adamı efendisine paltosunu giydirip şapkasını, eldivenlerini ve bastonunu verir vermez, Venetia onun eşliğinde yola koyuldu.

Teyzesinin tanıdıklarından karşılaşma şansına erişebildiği kadarına, itibarsız üvey babasıyla arasının iyi olduğunu göstermekten memnuniyet duyuyordu. Sör Lambert etkileyici bir figürdü ve

Sör Lambert'in şişmanlığı hızlı hareket etmesini imkânsız kıldığı için ilerlemeleri yavaş olmuştı. Bond Sokağı'na döndüklerinde çok iyi arkadaş olmuşlardı ve Sir Lambert, güzel çok nazik davranmanın yanı sıra, onu gençliğine dair birkaç anekdotla eğlendirmiş, bu da onu çok memnun edecek şekilde güldürmüştü.

ona sıcak anekdotlar anlattı. Ona bir kumaşçı dükkanında eşlik etti ve elbise için muslin seçerken ona çok yardımcı oldu; ve dışarı çıktıklarında, eğer onu manşonunun içine sokmasaydı, paketi onun için taşıyacaktı ve ona şimdiye kadar hiç pembe bir kumaş görmediğini söyledi.

Ton, iple bağlanmış bir koli kadar önemsiz bir şey taşıyordu.

Yolda pek çok at arabası ve çok sayıda şık görünümlü bebek arabası vardı, ama Grosvenor Caddesi'ne varıncaya kadar Venetia

tanıdığı birini görmenin mutluluğunu yaşadı. Sonra hayretle fark etti ki

Cavendish Meydanı'nda karşılaştığı bir hanımefendinin yüzüne baktı ve hafifçe eğildi. Her zaman çok kibar olan Sir Lambert, pomadlı saçlarından kunduzunu kaldırdı ve O da eğildi. Giydiği Cumberland korsesi protesto edercesine gıcırdıyordu ama Venetia bu kadar iri yarı bir adamın bu nezaketi ne kadar görkemli bir zarafetle yapabildiğini görünce oldukça şaşırdı.

Bu sırada bir kuyumcu dükkânının önünde idiler ve Sir Lambert mutlu bir düşünceye kapılarak şöyle dedi: "Biliyor musun, canım, bence, eğer hoşuna gitmezse, buraya bir göz atalım. Zavallı Aurelia'nın keder nöbetleri geçirdiğine ve biraz fazla üzüldüğüne hiç kuşku yok. Onu oyalayacak küçük bir Gey seçmeme yardım edersin!"

Aurelia çok istekliydi ve onun "küçük bir şey "den anladığı şeyin bir elmas kolye olduğunu öğrenince çok eğlendi. Aurelia'nın elmaslara düşkün olduğunu söyledi. Venetia'ya öyle gelmemiştir.

seçimini yaparken onun rehberliğine çok ihtiyaç duyuyordu, ama kısa süre sonra onun zevkinin onaylanmasından hoşlandığını fark etti, bu yüzden onun hoşuna gitmeyen kolyeleri tercih etmeyi bıraktı ve açıkça ona hitap eden üç kolyenin her birine hayranlıkla baktı. Kolye

Sonunda seçimini yaptı, kendisine birkaç broş gösterilmesini istedi ve burada Venetia'nın yapmasına izin verildi. Safir ve elmaslardan oluşan gösterişli bir broşu, akuamarinlerden oluşan çok güzel bir broşa tercih edemezdi. Onu ikna etmek için elinden geleni yaptı.

Akuamarinlerin sadece trompet olduğunu söyledi, ama kadın ona gülüp büyüleyici olduklarında ısrar edince şöyle dedi: "Peki,

Eğer gerçekten öyle düşünüyorsanız, satın alacağım.
mükemmel bir zevk, canım, ve sanırım en iyisini sen bilirsin!"

Dükkandan çıktıklarında Edward Yardley'i buldular.
elleri arkasında, pencerelerden birine yerleştirilmiş bir yüzük
tepsisini dikkatle inceliyordu. Yüzüğünü çevirdi.
Venetia elini Sör Lambert'in uzattığı koluna sokup duyulabilecek
kadar yüksek bir sesle
yoldan geçen biri omzunun üzerinden ona baktı: "*Venetia!*"

"Günaydın, Edward!" dedi, Edward'ın yüz­süz bir sakinlikte
olduğunu hissettiği bir ifadeyle. "Seni gördüğüme çok
sevindim, ama lütfen

Bütün caddeye adımı hediye edin! Efendim, Bay Yardley'i size
takdim etmeme izin verir misiniz? Kendisi Yorkshire'dan eski
bir arkadaşımıdır. Edward, sanırım kayınpederim Sir Lambert
Steeple'ı tanıyorsunuz!"

"Nasıl?" dedi Sir Lambert, Edward'a iki parmağını uzatarak.

"Aha, beni Jericho'da , değil mi? Seni suçlamıyorum ama
ödülüm­den vazgeçmem! Hayır, hayır, istediğin kadar
bakabilirsin, ama bu küçük el olduğu yerde kalacak!"

Edward'ın kendisine verilen bu nazik izinden sonuna kadar
söylenebilirdi. O konuşurken Sör

Lambert kolundaki küçük eli babacan bir tavırla okşadı ve
Venetia'nın neşeli gözlerinin içine babalıktan o kadar uzak bir
tavırla gülümsedi ki Edward kendini tutamadı, ama daha az bir
sesle şöyle dedi

Her zamanki ciddi : "Cavendish Meydanı'na gidiyorum efendim
ve Bayan Lanyon'a eşlik edeceğim!"

Sör Lambert eğleniyordu. Belirgin mavi gözleri Edward'ı
tepeden tırnağa süzüyor, onu rahat bir servetin taşralı
beyefendisi olarak gösteren hiçbir ayrıntıyı gözden
kaçırmıyordu. O halde bu kaçınılmaz bir *adaydı* ve ona olan
yakınlığına bakılırsa

Venetia ona hitap etti, onun iyiliğinden hoşlandı. Sir Lambert
onun kendisi için daha iyisini yapabileceğini düşünüyordu.

Kötü görünümlü bir genç değildi ve şüphesiz kendi işini en iyi o biliyordu. Gözlerinde çapkın bir parıltıyla ona baktı. "Bizimle gelmesine izin verelim mi canım, yoksa onu uğurlayalım mı? Ne dersin?"

Bu Edward için çok fazlaydı. Yüz ifadesi

Çünkü Venetia'nın elini Sör'ün elinin içine sokmuş olduğunu görünce öfkesi daha da artmıştı.

Lambert'in koluna girmişti ama tecrübeli fahişenin neşeli ama belli belirsiz aşağılayıcı tavrı karşısında kendine olan güveni sarsılmıştı,

İnceleme. Sör Lambert Edward'ın neredeyse iki katı yaşında olabilirdi, ama Edward onun tembel güvencesine içerliyordu ve Sör Lambert tarafından kıskanç bir çocuk olarak görülmeye daha da içerliyordu. Her zamankinden daha sert baktı ve şöyle dedi

korkunç bir nezaket: "Bayan Lanyon size minnettar efendim, ama ona daha fazla eşlik etme zahmetine katlanmanıza izin vermeyeceğim!"

Sör Lambert kıkırdadı. "Evet, evet, nasıl olduğunu anlıyorum! Şafakta benimle sevişmek istiyorsun! İşte züppe bu! Seviyorum Tuvaliyle oynamaya hazır genç bir adam görmek! Tanrım, ben de zamanında ateş yiyen bir şeytandım, ama bu

Sen doğmadan önce, oğlum! Beni dışarı çağıramazsın.

Biliyorum! Vay, vay, seni kızartmak benim için çok kötü! Bizimle sokağın başına kadar gelir misin, sonra küçük güzel kızım isterse, yolun geri kalanında ona eşlik edebilirsin.

tek başına."

Edward neredeyse boğuluyordu. Dilinin ucuna gelen aceleci sözleri söyleyemeden Venetia araya girdi ve soğuk bir eğlence tonuyla şöyle dedi: "Oswald Denny'nin canı cehenneme! Sevgili Edward, yalvarırım kendini pasta yapma!"

"Peki kim bu Oswald Denny?" diye sordu Sir Lambert, hoş bir merakla, "Oswald Denny, ha? Oh, ağırbaşlı görünebilirsin, ama Beni kandırma, kedi! Evet, evet, ne olduğunu görebiliyorum. Gözlerinde pırıltı var! Yorkshire'daki horozların birbirlerine meydan okumalarını sağlayacağından eminim!"

Güldü ama konuşmayı Edward'ı daha az kızdıracak kanallara yönlendirerek kapattı. Edward, onu Sör Lambert'la bırakmamaya kararlıydı ve onu

O yaşlı delikanlının yanından zorla uzaklaştırılınca, onun yanına çökmekten ve zaman zaman kendisine yöneltilen sözlere tek heceli sert cevaplar vermekten başka yapacak bir şeyi kalmadı.

Sokağın başına geldiğinde Venetia durdu ve

Elini Sör Lambert'in kolundan çekerek

en dostane gülümsemesiyle şöyle dedi: "Teşekkür , efendim.

Benimle buraya kadar gelemeyecek kadar iyisiniz ve sizi daha fazla sürüklemek benim için büyük bir rezillik olur. Size çok minnettarım.

Çok haklısınız: Hint tülbenti daldan çok daha iyi duracaktır!"

Elini ona uzattı ve o da sıcak bir şekilde sıktı,

Kıvırcık kenarlı ve parlak kunduzunu, yeni yetme bir züppenin imreneceği bir havayla süpürüyordu. O buldu

iki mücevher kutusundan küçük olanını eline tutuşturduğunu fark etti ve bir an şaşkınlık içinde kaldı. "Ama, efendim-!"

Parmaklarını küçük kutunun üzerine kapattı. "İşte, bu

Hiçbir şey! Trompet gibi bir şeydi, ama hoşuna gitmiş gibiydi.

En iyisi! Sana küçük bir hediye vermeme izin vereceksin, kayınpederinden küçük bir hediye!"

"Oh, *hayır!*" diye haykırdı. "Gerçekten, efendim, yapmamalısınız!

Dua et-!"

"Hayır, hayır, al onu canım! Bunu alarak beni çok memnun !

Benim hiç kızım olmadı, biliyorsun, ama olsaydı

"Tatlı yüzün ve güzel tavırlarınla senin gibi birini dilemeliydim!"

Çok duygulanmıştı ve her ne olursa olsun

Yoldan geçenler ve Edward'ın suskun öfkesi parmak uçlarında durarak Sir Lambert'in yanağını öptü, bir eli geniş

omzundaydı. "Ve *keşke* sen benim

Baba, efendim," dedi. "Sizi kendiminkinden çok daha fazla sevmeliydim, çünkü siz çok daha nazıksınız! Teşekkür ederim! Gerçekten de onu alacağım ve her taktığımda sizi hatırlayacağım, size söz veriyorum!"

Adam da onun kucaklamasına karşılık verdi, kolunu ona doladı ve sarıldı. "Bu iyi bir kız!" dedi. Sonra da Edward'ın kaburgalarına bastonunun başıyla vurdu ve ebeveyn ruh halinden biraz uzaklaşarak şöyle dedi: "Seni genç köpek, şimdi onu alabilirsin, ama on yaş daha genç olsaydım seni kesip atmazdım!"

Daha sonra alıştırma yaptığı yaylardan birini daha gerçekleştirdi,

Kunduzu tekrar kafasına yerleştirdi ve gözünü yörüngesine girebilecek herhangi bir yakışıklı kadına dikmiş bir şekilde caddeden aşağıya doğru yürüdü.

"Biliyor musun, o üzgün bir yırtık olabilir, ama o en sevgili yaratık!" Venetia, Edward'ın ruh halinin kendisinininkiyle pek de uyumlu olmadığını unutarak, "Bu bir yaratık," dedi.

"Aklınızı kaçırdığınızı tahmin ediyorum!" dedi.

Sör Lambert'in caddedeki ilerleyişini takdir dolu bir gülümsemeyle izliyordu, ama bu söz üzerine başını çevirdi ve oldukça sert bir ifadeyle şöyle dedi "Ben de sizin Sir Lambert'ten ayrıldığınızı sanıyordum.

Seninki! Sizi böyle davranışa iten şey ne olabilir? Hiç bu kadar utanmamıştım!"

"Hiç bu kadar mahcup olmamıştın!" dedi. "Orada nasıl durabiliyorsun bilmiyorum, Venetia, böyle konuşarak bir şekilde!"

"Burada durup konuşmak gibi bir niyetim yok," diye sözünü kesti ve geçidi onun için gayretle süpüren kestaneceğinin ardından bayrak yolundan çıktı.

"Bir ayı kadar suratsız görünmeyi bırak ve şu çocuğa peni ver!"

Oxford Caddesi'nin karşı tarafına ulaştığında ona yetişti. "O eski saray kartıyla nasıl bir araya geldin?" diye sordu kabaca.

"*Lütfen* kayınpederimden bahsettiğinizi unutmayın. Hukuk!" diye cevap verdi soğuk bir tavırla. "Annemi ziyarete gitmiştim ve o da bana eve kadar eşlik etme nezaketini gösterdi."

"*Anneni ziyarete* mi?" diye tekrarladı, kulaklarına inanamıyormuş gibi.

"Elbette. *Lütfen*, bir itirazınız var mı?"

Kararlı ve kontrollü bir sesle cevap verdi: "Her türlü itirazım var ve birazdan bunların ne olduğunu ğreneceksiniz! Sizinle herkesin içinde laf dalaşına girmeyi tercih etmiyorum! *Lütfen* sessiz olalım!"

Kadın cevap vermedi, ama yüzünde hiçbir endişe olmadan yürümeye devam etti. Adam kaşlarını çatarak onun yanında yürümeye devam etti, ve ağzı . Amcasının evinin merdivenlerinde duruncaya kadar onunla konuşmak için hiçbir girişimde bulunmadı, o zaman düşünceli bir şekilde ona bakarak şöyle dedi: "Belki İstersen benimle içeri gel, ama lütfen kapıcıya o suratı gösterme! Hoşnutsuzluğunuzu zaten yeterince insana duyurdunuz."

O konuşurken kapı açıldı ve eve adımıını attı. Onu içeri alan uşaktı ve duraklayarak ona hanımının içeride olup olmadığını sordu. Bunun zerine

Bayan Hendred'in rahatsız bir gece geçirdiğini ve henüz yatak odasından çıkmadığını öğrenince Edward'ı salona götürdü ve eldivenlerini çıkarmaya başlarken şöyle dedi "şimdi ne istersen söyle, ama benim kendi hanımım olduğumu hatırlamaya alış Edward! Benim üzerimde otoriten olduğuna inanıyor gibisin, ama yok ve bunu sana defalarca söyledim!"

Adam kasvetle ona baktı ve sonunda cevap verdi: "Karakteriniz konusunda yanılmışım. Kendimi, sık sık neden olduğum ciddiyeysizliğin

Şikâyet etmeniz, sizdeki herhangi bir eğilim eksikliğinden doğal bir canlılıktan kaynaklanıyordu. Gözlerim gerçekten açıldı!"

"Bunu duyduğuma son derece sevindim, çünkü kesinlikle olmaları gereken zamandı. Yine de beni sizi kandırmakla suçlamayın! Kendinizi kandırdınız, çünkü asla inanmazdınız. Söylediğim şeylerde ciddi olduğumu. Gerçek şu ki Edward, birbirimizden çok farklıyız. Sana büyük saygı duyuyorum-"

"Keşke ben de senin için aynı şeyi söyleyebilseydim!"

"Ne kadar kabasınız! Gelin, el sıkışalım ve birbirimize mutluluk dilemek dışında başka bir şey söylemeyelim!"

Kendisine uzatılan eli tutmak için hiçbir hareket yapmadı ama ağır ağır konuştu: "Annem haklıymış!"

Gülünç olana dair hazır duygusu sıkıntısını bastırdı; gözleri dans etmeye başladı; içtenlikle şöyle dedi "Elbette, öyleydi!"

"Karasevdamın muhakeme yeteneğimi etkilemesine izin vermemem için bana yalvardı. Keşke onu dinlemiş olsaydım. Belki de

O zaman karım olmasını istediğim kadının ne yüreği ne de inceliği olduğunu keşfetme zilletinden kurtulmuş olurdum!"

"Keşke ben de öyle yapsaydın, ama her şeyin bir sonu vardır, biliyorsun! Gelecekte annenin dediklerini yapacaksın ve seni rahat ettirecek bir eş bulacağını umuyorum, eminim bulacaktır."

"Söylediklerime rağmen her gün Manastır'ı ziyaret etmekten çekinmediğinizde ne bekleyeceğimi bilmeliydim. Görünüşe göre çapkınları tercih ediyorsunuz!"

Gülümseme yüzünü kapladı ve onu başkalaştırdı. "Bu çok doğru, 'Edward: Gerçekten de öyle! Şimdi gitsen iyi olacak. Beni çok mutlu ettiniz ve teyzemin nasıl olduğunu görmek için yukarı çıkma vaktim geldi."

"Yarın ilk otobüsle Londra'dan ayrılacağım. Sabah!" diye duyurdu ve bu veda cümlesiyle birlikte odadan çıktı.

Merdivendeki adımları daha yeni sönmüştü ki kapı açıldı. tekrar açıldı, bu sefer Bayan Hendred içeri girdi.

Çok şaşırılmış görünüyordu ve hemen : "Aşkım, ne oldu da Bay Yardley böyle büzüşüp gitti? Tam aşağıya iniyordum ki, öyle bir yüz ifadesiyle odadan fırladı ki

Oldukça telaşlanmıştı! Tahmin edebileceğiniz gibi onunla konuştum, yanlış bir şey olup olmadığını sordum, ama durmadı - sadece bana söyleyeceğinizi söyledi ve ben çantamı alamadan gitti.

nefes al! Oh, Venetia, *sakın* bana kavga ettiğinizi söyleme?"

Venetia gülerek, "tercih edersen söylemeyeceğim sevgili teyze, ama her şeye rağmen gerçek bu!" diye cevap verdi. "Ah, canım, kendini da kaz yerine koydu! Yapabilirdim

Bunun için onu neredeyse affedeceğim! Korkarım siz de onun kadar şaşıracaksınız hanımefendi: Annemi ziyarete geldim, ve Edward beni New Bond Caddesi'nde karşıladı, Sir Lambert'in kolunda eve dönüyordu!"

Bu itirafı, Bayan Gates'in önünde tekrarlamak zorunda kaldı.

Hendred, zavallı kadını en sevdiği sandalyesine kadar destekleyebildi. Bu ikinci felaketin ardından

önceki akşamki karşılaşmanın şokuyla Bayan Hendred'in paramparça olmuş sinirleri için çok fazla olduğunu kanıtladı: gözyaşlarına boğuldu ve acı dolu hıçkırıkları arasında, aynı anda bir jeremiad olan kopuk bir monolog verdi

ve bir . Venetia kendisine yöneltilen çeşitli suçlamalara karşı kendini savunmak için hiçbir girişimde bulunmadı.

yatıştırma ve sevme görevine kendini adadı.

nispeten sakinleşti. Duyguları yüzünden bitkin düşen Bayan Hendred sonunda sandalyesine uzandı, gözlerini kapadı, sadece hafifçe inledi ve güçlkle

nankör yeğen. Venetia ona şüpheyile baktı ve kararını verdi.

ve Bayan Bradpole'u çağırmaya gitti.

Bayan Hendred'i onun yetkili bakımına emanet ederek bir kez daha evden çıktı ve taksi durağına doğru ilerledi. "Lombard Sokağı'na, lütfen!" dedi jarvey. "Genel !"

Tekrar Cavendish Meydanı'na döndüğünde öğleden sonra epey ilerlemişti. Bayan Catherine'den Bradpole, Bayan Hendred'in yatağına çekildiğini, ama doktoru yanına çağırma tekliflerini reddettiğini söyledi. Kadın hafif bir öğle yemeğiyle -sadece bir fincan et suyu, bir lokma tavuk ve biraz ratafia kreması- oyalanmaya ikna edilmişti ve şimdi biraz daha rahatlamış ve uyumaya meyilli görünüyordu. Venetia,

Uygun bir endişe göstererek, Bayan Bradpole'a teyzesinin çöküşü hakkında üstü kapalı bir açıklama yaptı ve kendi odasına gitti.

Ancak çok sonra Bayan Hendred'in kapısına hafifçe vurmaya cesaret edebildi. Başarısız bir ses onu içeri çağırdı ve içeri girdiğinde teyzesini bir koltuğa yaslanmış buldu.

Yastık dağı, çenesinin altında çok güzel bir gecelik, bir elinde mendili, diğerinde salata sosu ve yatağın yanındaki masada bir sürü yatıştırıcı ve onarıcı. Venetia'nın sesini duyunca sitem dolu gözlerini kapıya çevirdi ve içten bir sesle iç geçirdi. Sonra Venetia'nın kalın bir pelerin altına bir seyahat elbisesi giydiğini fark etti ve tavrı aniden değişti. Bir sarsıntıyla doğruldu ve

can çekişen aksanlarıyla talep ettiler: "Neden böyle giyindin? Nereye gidiyorsunuz?"

Venetia yatağın yanına geldi ve teyzesinin üzerine eğildi, yanağını sevgiyle öptü: "Sevgili teyzeciğim, ben eve gidiyorum!"

"Hayır, hayır!" diye bağırdı Bayan Hendred, kolunu tutarak. "Ah, canım, aklım tamamen başımdan gidecek! olsun istemedim!"

Ne yapılacağını Tanrı bilir, ama amcan bir şeyler düşünecektir, buna emin ol! Venetia, eğer bir şey söylersem-"

"Tabii ki , hanımefendi!" Venetia ona gülümsedi ve omzunu sıvazladı. "Ama benim itibarımı yeniden tesis etmeyi umamazsınız ve ben de sizin

girişimde bulunmadım. Bana karşı çok naziktiniz.

Sizi bu kadar rahatsız ettiğim için çok üzgünüm. Ama görüyorsunuz, uğruna savaştığım şey tüm hayatım ve şu anda bile çok geç olmadığından emin olamıyorum! Lütfen beni affetmeye çalış, sevgili teyzem ve birazcık anlayış göster!"

"Venetia, sadece *düşün*!" diye yalvardı Bayan Hendred. "Yüce Tanrım, kendini o adamın kafasına atamazsın! Senin hakkında ne *düşünür*?"

"Düşündüm. Oldukça şok edici görünüyor, değil mi? Umarım cesaretim kırılmaz! Hayır, olacağını sanmıyorum,

Çünkü ona söyleyemeyeceğim ya da onun anlamayacağı hiçbir şey yok. Üzülme! Keşke bunu yapmasaydım.

Sizi tekrar rahatsız ettim ama size veda etmeden ve bana karşı bu kadar nazik olduğunuz için teşekkür etmeden gidemezdim.

Bradpole ve Worting'e Edward'ın beni getirdiğini söyledim.

Aubrey'den kötü haber aldım ve bana postayla York'a kadar eşlik edecek, bu yüzden hizmetçiler ne düşünür diye endişelenmemelisin. Bavulumu hazırladım ve Betty'den kordona bağla ve sana yönümü bildirmek için yazdığım kargo şirketiyle bana gönder. Postayla bir portmantodan fazlasını alamam, biliyorsun."

"Dinle Venetia, amcana danışana kadar bekle!" dedi Bayan Hendred hararetle. "Şimdiye kadar evde olur.

Yarın kahvaltı vakti, hatta bu akşam bile gelebilir! Şimdi, yap, yap-"

"Hayatta olmaz!" dedi Venetia bir kahkaha atarak. "Amcama çok minnettarım, ama beni sevgilimden kurtarmak için başka bir yol bulabileceği düşüncesi

"Tırmık beni çok korkutuyor!"

"Bekle, sevgili çocuğum! Çok iyi bir fikrim var! Dünyayı daha fazla görmeye zamanın olduğuunda duygularının değişmediğini fark edersen - hayır, hayır, sadece dinle!

Bu korkunç evliliğe karşı bir kelime! Ama Lord Damerel, bu evliliğe karşı çıkman için çok erken olduğunu sana *kendisi* söylerdi.

Kendinizi adayın! Amcan bugün olanların üstesinden gelmenin bir yolunu bulacak ve ben de

Theresa baharda çıkacak ve onun yerine *seni* getireceğim!"

"Ah, zavallı Theresa!" haykırdı Venetia, kahkahalarla gülererek. "Günleri sayarken!"

"Pekala bir yıl daha bekleyebilir," dedi Mrs.

Hendred kararlılıkla. "Gerçekten de öyle olması gerektiğini düğünmeye meyilliyim, çünkü geçen akşam yüzünde bir leke fark ettim ve biliyorsun canım, eğer genç kızların özellikle en iyi görünümlerinde olmalarını istediklerinde bir leke çıkarmak gibi can sıkıcı bir yola düğecekse, onu gelecek yıl dığarı çıkarmanın bir *yararı* olmaz! şimdi, buna ne diyorsun?"

"Korkunç!" diye cevap verdi Venetia, yanağını teyzesinin yanağına hafifçe sürterek, onun koluna yapışan elden kurtulup kapıya yönelmeden önce. "Mevsim sona ermeden çok önce, hatta başlamadan önce bile, Damerel kim bilir nerede gül yaprakları serpiştiriyor olurdu.

terkedilmiş bir kadın! En azından bir konuda kararlıyım! Böyle savurgan alışkanlıklara düşkün olacaksa, gül yapraklarını benim için serpsin, gülünç Paphian'larından biri değil!"

Teyzesine bir öpücük kondurdu, ve bir sonraki an gitmişti.

XX

venetia, york'a öğleden sonra yarisinda ulaşti

Ertesi gün, posta Londra ve çevresindeki sis nedeniyle önemli ölçüde gecikmişti. Bir önceki yolculuğuna kıyasla çok daha iyi bir ruh hali içindeyse de

Bitkin bir halde. Arabadan indiğinde kendini hırpalanmış hissediyordu.

Kendisini Manastır'a götürmesi için hemen bir şezlong ve bir çift kiralamak yerine, ki niyeti de buydu, bir yatak odası, biraz sıcak su ve

Biraz çay. Yolculuğunun sonuna ulaşmak için sabırsızlanıyor olsa da, Manastır'a bir an önce varmak gibi bir arzusu yoktu.

Buruşuk elbisesi, yıkanmamış yüzü ve taranmamış saçlarıyla. Hanın oda hizmetçisi onu boş bir yatak odasına götürdüğünde, ne kadar yakışıklı olursa olsun hiçbir hanımefendinin bir posta arabasıyla iki yüz mil gidemeyeceği inancını doğrulamak için aynaya bir bakış yeterliydi.

Altı yolcunun tamamını taşıyan otobüs, varış noktasında uygunsuz bir şekilde ortaya çıkmadan seyahatte yıpranmış durumda.

Bu kadar kısa sürede bir koltuk ayırtmayı için şanslıydı; doğal olarak köşe koltuklardan biri değildi; ve çok geçmeden şunu fark etti

Özel bir posta arabası ile bir posta vagonu arasında dünyalar kadar fark vardı. Gece boyunca korkunç bir şekilde horlayan iki yolcu arkadaşının aksine, o uyuyamıyordu; ve kahvaltı saatinde yolculara yirmi dakikalık bir mola verildiğinde, ancak iki yudum kaynar kahve içebildi.

arabadaki yerine dönmesi için çağrıldı, çünkü arabanın kalkması için on beş dakika beklemek zorunda kalmıştı.

Garson, önündeki masanın üzerinde duran cezve palyaçosunu tokatladı.

Yıkanmak ve bir fincan çay onu biraz canlandırdı; ve o Büyük yatağa yarım saat uzanırsa baş ağrısının geçebileceğini düşündü. Bu onun felaketi oldu, çünkü üzerine çeker çekmez uykuya daldı.

Karanlıkta uyandı ve Minster saatinin üç çeyrek çaldığını duydu ve dehşet içinde ayağa kalktı, el yordamıyla yatağın yanında asılı duran çan ipini arıyordu. Ne zaman

oda hizmetçisi elinde bir mumla göründü.

Saatin korktuğu kadar ileri olmadığını öğrenince biraz rahatladı. Yediye on dakika kalmıştı. Nazik bir ruha sahip olan oda hizmetçisi, saat dörtte ona bir göz attığını, ancak onu uyandırmanın ayıp olacağını düşündüğünü söyledi. O da, Bayan Ama Venetia çok acıkmış olmasına rağmen, daha önce portmantosundan çıkardığı temiz elbisesini giyerken, ona sadece aşağıya, ev sahibine koşmasını ve kendisini hemen Elliston Manastırı'na götürecek bir araba ya da başka bir araç rica etmesini rica etti.

Niyeti, o hain yatakta geçirdiği yarım saatin yorgunluğunu attıktan sonra Bay Mytchett'in iş yerine ; çünkü posta biletini aldıktan, yemeye vakit bulamadığı kahvaltının parasını ödedikten ve bekçiye bahşış verdikten sonra elindeki kaynaklar, hanın masraflarını karşılamasına yetecek kadar azalmıştı. Bunu ancak yapabildi; ve biraz sonra, daha kötü koşullar altında iş arabasına bindi, ama

Priory'den birinin -Aubrey, Damerel ya da Imber- postacının masraflarını karşılayabileceği düşüncesi yüreklendirdi.

Ama Imber, sekiz buçuktan kısa bir süre sonra bu hiç beklenmedik ziyaretçiye kapıyı açtığı anda, postacının parasını ödemesi için yaptığı havalı ricaya her zamankinden daha fazla şaşkınlıkla baktı ve

şaşkın bir ses tonuyla tekrarladı: Venetia daha fazla gecikmeye tahammül edemeyerek, "Postacının parasını ödeyin, hanımefendi," dedi: "Oh, verin! Lord Hazretleri size parayı verecektir! Onu nerede bulabilirim? Kütüphanede mi?"

Çenesi düşmüş bir halde ona bakmaya devam eden Imber yavaşça başını salladı. Kalbini uyuşturan bir korku kapladı; kekeleydi: "*Gitti* mi? Imber, Yorkshire'dan ayrıldı mı? Orada dikilip durma.

Ağzım açık kaldı! Beni hayalet mi sandınız? Lord Hazretleri nerede?"

Yutkundu ve cevap verdi: "Yemek odasında, bayan, ama-ama Hull peyniri yemiş. Bayan Venetia! Yapmamalıydınız-Miss-!" Ama Venetia bu yerel konuşma tarzını anlayamadığı için, Imber'in sesindeki acil yalvarış notasına kulak asmadı ve şöyle devam etti

Koridorda hızla yemek odasına doğru ilerledi. Kapıyı açarak odaya girdi ve yemek masasının üzerinde durdu.

Bir an tereddüt etti, çünkü aniden, aşkını tekrar görme özlemiyle karışık bir utangaçlığın farkına vardı.

Bütün kuzey yolu boyunca bu buluşmayı hayal etmiş, Damerel'in ne söyleyeceğini, nasıl görüneceğini ve kendisinin ona ne söyleyeceğini merak etmişti. Damerel'in ne konuşacağı ne de ona bakacağı aklına gelmemiştir.

buluşma hayal ettiği hiçbir şeye benzemeyecekti.

Yalnızdı, masanın başındaki oymalı koltuğa yayılmıştı, bir kolu masanın üzerindeydi ve o elinin parmakları bir şarap kadehinin sapının etrafında kıvrılmıştı. Örtüler kaldırılmıştı ve yarısı boş bir sürahi dirseğinin dibinde duruyordu, tıpası da yanında duruyordu. Görünüşüne her zaman çok dikkat ederdi ama Venetia'nın

Onu bu kadar dağınık görmemiştir. Boynundaki örtüyü , yeleği açıktı ve siyah saçları sanki şiddetli bir rüzgârdan çıkmış gibi görünüyordu. Omuzlarını yüksek sandalyenin arkasına dayamış, bacaklarını uzatmış ve hareketsiz bir şekilde oturuyordu.

düşünceli bakışlarını sabitlemişti. Yüzünün sert çizgileri vurgulanmış ve alaycılığı güçlü bir şekilde belirgindi. Tıpkı Venetia mum ışığında usulca ilerledi ve sonunda gözlerini çevirip ona baktı. Kıpırdamadan durdu, gülümsemesinde utangaçlık, muziplik ve biraz da sorgulama vardı. Adam baktı Ona anlamsızca baktı ve sonra onu şaşırtarak elini kaldırdı.

Elini gözlerine götürdü, kadını kaçırmak için, tiksintiyle kalınlaşmış bir sesle boşaldı: "Aman Tanrım! *Hayır!*"

Gelişine gösterilen bu beklenmedik tepki Venetia'nın gözünü korkutabilirdi, ama o zamana kadar lord hazretlerinin, yaygın deyimle, son derece

Yaşamak için iyi, hayal kırıklığına uğramadı ve hatta oldukça eğlendi. Haykırdı: "Ah, Damerel, tam şu anda tilki olmak *zorunda* ? Ne kadar , sevgili dostum!"

Eli düştü; bir an için ona inanamayarak baktı, sonra ayağa kalktı ve şarap kadehini devirdi.

"Venetia!" diye bağırdı. "*Venetia!*"

İki aceleci, kararsız adımla masanın köşesinden döndü; kadın ona doğru ilerledi ve onu yakaladığı gibi kollarına atıldı.

sımsıkı kucakladı, şiddetle öptü ve kopuk kopuk konuşmaya başladı: "Aşkım - kalbim - ah, sevgili zevkim! Sensin!"

Bir kolunu adamın boynuna dolamıştı ve adam yüzünü gözleriyle yutmak için başını kaldırdığında, kadın şefkatle

Alnındaki dağınık saç tutamını düzeltti. Kendisini rahatsız eden ne kadar kuşku ve endişe varsa hepsi yok olmuştu; ona sevgiyle gülümsedi ve kelimeyi bir okşamaya dönüştürerek şöyle dedi "*Aptal!*"

Adam inler gibi bir kahkaha attı, onu tekrar öptü, kollarını güçlükle nefes alana kadar sıktı. Sonra kendini biraz toparlar gibi oldu ve titrek bir sesle, "Konyak kokuyor olmalıyım!" diye haykırarak kollarını gevşetti: "Konyak kokuyor olmalıyım!"

"Biliyorsun!" dedi ona açık yüreklilikle. "Boş ver! Yakında buna alışacağımı söyleyebilirim."

Ellerini gözlerinin üzerine bastırarak onu serbest bıraktı.

"Cehennem ve şeytan! El arabası kadar sarhoşum! Yapamam -" Ellerini indirdi, neredeyse öfkeyle sordu: "Seni buraya getiren nedir? Tanrım, neden geldin?"

"Posta arabası beni getirdi, aşkım ve sana nedenini söyleyeyim
Şu anda. Oh, sevgili dostum, sana anlatacak *çok şeyim* var!
Ama önce şezlongun parasını ödemeliyiz. Imber
Hiç paranız yok, bu yüzden lütfen çantanızı ona verir misiniz?"

"Ne şezlongu?"

"Beni buraya getirmesi için York'ta tuttuğum kişi. Kendi
paramdan yeterince kalmamıştı -aslında, ayaklarım yerden
kesilmişti,
ve şimdi kolunda asılı kalmalı! Damerel, lütfen, çantanı bana
ver!"

Elini mekanik bir şekilde cebine daldırdı, ama
Anlaşılan çantasını taşııyordu, çünkü çantayı yine boş olarak
çıkardı. Aşkı, onu bir kazazede olarak sevgiyle anarak, aramaya
gitmek için ondan uzaklaştı
ve Imber'in Aubrey'in yanında durduğunu gördü.
Yüzünde onaylamama, merak ve şaşkınlık ifadeleri vardı.

"Marston postacıya ödeme yapıyor, hanımefendi," dedi. "Ama,
sığınarak, eğer York'a geri gönderilecekse - Bayan Venetia,
burada *kalmayı* düşünmüyorsunuz değil mi?"

"Evet, biliyorum," diye karşılık verdi. "Marston'a arabayı
göndermesini söyle, lütfen!"

Bu, Damerel'in biraz bulanık olan beynine nüfuz etmiş gibiydi.
"Hayır!" dedi güçlü bir sesle, biraz da boğuk bir sesle.

"Hayır, lordum," diye kabul etti Imber, rahatlamıştı. "Ona biraz
dinlenmesini söyleyeyim mi, yoksa-"

"Lord hazretlerine aldırmayın!" dedi Venetia. "Şüphesiz sen
kendinde *olmadığını* görebilmeli! Arabayı gönder, sonra da
bayılmamı istemiyorsan gönder,
Sana yalvarıyorum, bana biraz akşam yemeği getir! Dünden beri
yediğim tek şey bir dilim ekmek ve tereyağı ve ben
Açlıktan ölüyorum! Bayan Imber'e bu kadar zahmetli olduğu
için özür dilediğimi ve biraz soğuk etin çok iyi geleceğini
söyleyin!"

Imber yol göstermesi efendisine doğru baktı ama Damerel, efendisini toparlamaya çalışmakla meşguldü.

Aklı karışık ve ona aldırış etmiyordu, Venetia'nın emirlerini yerine getirmek için isteksizce uzaklaştı.

"Venetia!" dedi Damerel, başını ellerinin arasından kaldırarak ve özenli bir açıklıkla konuşarak. "Bunu yapamazsın. burada kal. Sana izin vermeyeceğim. Söz konusu bile olamaz. O kadar ağır değil, bunu bilmiyorum."

"Saçmalama, sevgili dostum! İhtiyacım olan tek şaperon Aubrey. Bu arada o nerede?"

Başını iki yana salladı. "Burada değil. Gitti unuttum- bir papaz! Öğütücü."

"Ne, Bay Appersett yine evde mi?" diye haykırdı. "Bir saat daha beklemeye cesaret edemeyeceğimi *biliyordum*! Aubrey seni çoktan terk mi etti? Oh, pekala! Elden bir şey gelmez ve doğrusunu söylemek gerekirse, acele etmek de umurumda değil!"

Kaşlarını çattı. "Beni terk etmedi. Parsonage'a yemeğe gitti. Appersett. Evet, doğru. Dün ya da önceki gün eve geldi. Hatırlayamıyorum. Ama bu bir şey ifade etmiyor. Burada kalamazsınız."

Ona zeki bir gözle baktı. "Evet, nasıl olduğunu anlıyorum," dedi. "Her erkek için aynı olduğunu söyleyebilirim, çünkü Conway'in ne zaman kılık değiştirse aklına *aptalca* bir fikir geldiğini ve ona sıkı sıkıya sarıldığını hatırlıyorum!"

Tekrarladı, çok inandırıcı bir şekilde: "'Aptalca'!" Bir kahkaha onu sarstı. "Bunu söylediğini bir daha asla duymayacağımı sanıyordum¹"

"Bunu çok mu söylüyorum?" diye sordu ve sonra başını salladı: "Ah canım, ne kadar da ! Kendime dikkat etmeliyim!"

"Hayır, yorucu değil. Ama," dedi lord , "burada kalamazsınız."

"Seni uyarıyorum canım, beni kovarsan kapıda kendime bir söğüt kulübe yaparım ve büyük olasılıkla ciğer iltihabından ölürüm, çünkü Kasım söğüt kulübe yapmak için uygun bir ay *değil*! Oh, iyi akşamlar, Marston!

Benim için postacıya ödeme yaptınız mı? Size çok minnettarım!"

"İyi akşamlar hanımefendi," dedi uşak, nadir gülümsemelerinden biriyle. "Sizi burada görmekten ne kadar mutlu olduğumu söyleyebilir miyim?

Yine mi?"

"Teşekkür ederim, burada olduğum için çok mutluyum!" diye sıcak bir şekilde cevap verdi. "Ama ne yapmalı? İşte lord hazretleri

beni kapı dışarı etmekle tehdit ediyor: beni görmekten hiç memnun değil!"

"Aynen yle, hanımefendi," dedi Marston, deneyimli bir bakışla Damerel'e baktı. "Belki de Bay Aubrey'nin odasına çıkıp bonenizi ve pardsnz çıkarmak istersiniz-?

Orada güzel bir ateş yanıyor ve hizmetçiye bir teneke sıcak su getirmesini söyledim.

ellerinizi yıkamak istiyorum. Ayrıca portmantonuzu da,

hanımefendi." Kadın başıyla onayladı ve odayı geçerek kapıya yöneldi.

"*Hayır!*" dedi Damerel inatla. "Beni dinle!"

Marston, Venetia'yı odadan çıkarıp kapıyı arkasından çekerek, "Evet lordum, !" dedi. "Bay Aubrey'nin odasının yanındaki oda sizin için hazırlanacak, hanımefendi. Belki de Bay Aubrey'nin Parsonage'da yemek yemeye gittiğini açıklamalıyım: ama birazdan dönecek." Güven verici bir ses tonuyla ekledi: "Lord Hazretleri çok yakında kendine gelecektir, hanımefendi."

"Marston, sık sık tilkileşiyor mu?" Venetia açık açık sordu.

"Oh, hayır, hanımefendi! Belki biraz derinlere dalıyor, ama sadece Bay Aubrey yatağa gittiğinde." Tereddüt etti ve sonra ifadesiz bir şekilde ekledi: "Bu

Söylememi mazur görürseniz, lord hazretlerinin sözleşmeler yapması her zaman bir sorun işaretidir, hanımefendi."

Açıkça onun vurdumduymaz yüzüne baktı. "Başı belada mıydı, Marston?"

"Evet, hanımefendi. Daha önce hiç yaşamadığım kadar bir sıkıntı içinde."

Başını salladı ve küçük bir gülümsemeyle şöyle dedi: "Bunu iyileştirmek için ne yapabileceğimize bakmalıyız."

Marston hafifçe eğilerek, "Evet hanımefendi, çok memnun olurum," dedi. "Yaklaşık yarım saat içinde akşam yemeği önerebilir miyim?"

O kadar acıkmıştı ki, içgüdüsel bir protestoyu bastırmak için büyük bir kararlılık göstermesi gerekti; ama o

Bunu yapmayı başardı ve hatta kibarca kabul etti, çünkü yolundan çekilmesini istediği belliydi. Üst kata çıktı ve

Aubrey'nin yatak odasındaki aynada yansımasını görür göruysallığının ödülünü aldı. Aubrey'nin yatak odasındaki

Hanın oda hizmetçisi tarafından getirilen tek mum.

Tahminen giyinmişti ve şapkasını bağlamadan önce saçlarını aceleyle taramaktan başka bir şey yapmamıştı;

Ama Marston, tuvalet masasının üzerine iki dal mum

koydurmuştu ve onların amansız ışığında Venetia, neredeyse kazazede ev sahibi kadar dağınık bir görünüm sergilediğini

dehşetle gördü. Akşam yemeğini unutarak şapkasını çıkardı, pardösüsünü yatağın üzerine fırlattı ve acil bir iş olarak

kendini bir kez daha görmeye hazır hale getirdi. Bu işlem yarım saatten fazla bir süre geçmişti. Çok güzel bir zefir şalı,

onaylanmış bir şekilde dirseklerinden geçirdi, yansımasına son bir kez eleştirel bir gözle baktı, mumları söndürdü ve tekrar

aşağıya, yemek odasına indi.

Burada işlerin çok daha iyiye gittiğini gördü.

İçki sofrası kaldırılmış, yeni kurulmuş, ateş yakılmış ve Damerel dağınık kıyafetleriyle mucizevi bir şekilde ayılmıştı. Venetia odaya girdiğinde bir kadehi boşaltmak üzereydi. Biraz kuşkuyla baktı ama içindekiler ne olursa olsun

Çünkü boş kadehi Marston'a uzatson derece berrak bir sesle şöyle dedi "Bu daha iyi!

Ekmek ve peynir, ben de yaparım." Döndü ve Venetia'ya gülümseyerek, hafifçe, ama gözlerinde bir parıltıyla şöyle dedi Kalbi ısındı: "Açlıktan ölüyor musun, zavallı çocuğum? Sen hemen servis edilecek! Gelin ve oturun.

Endişeli zihninizi rahatlatayım! Seni çatımdan kovmayacağım: daha iyi bir plan bulduk - ya da dürüst olmak gerekirse, Marston öyle yaptı! Kafam henüz planlar tasarlayacak kapasitede değil. Buraya Aubrey'e danışmak için geldin. önemli bir mesele var - bunu unutmayın!- ve ben Red Lion'a gidiyorum. Böylece

Adab-ı Muaşeret!" Kadın masaya otururken itti ve hâlâ o hafif ses tonuyla ekledi: "Sen

saçını yeni bir şekilde yapıyorsun: çok akıllıca!" Adamın zorlanacağını anlamıştı ama çok da tedirgin olmamıştı. Dili ne söylerse söylesin, gözleri

ona ihanet etti. Kibarca dedi ki: "Beğendin mi? Umarım beğenirsin, çünkü eminim ki hepsi çatlaktır!"

Kendi sandalyesine geçmişti ve imtihan bardağını tek gözüne kaldırmıktı. "Evet, mükemmel! *A la Sappho*, hayal ediyorum."

"Zavallı!" dedi o bulaşıcı kıkırdamasıyla. "*Bütün* kadın saç stillerinin isimlerini biliyor musun?"

"Sanırım çoğu," diye yanıtladı yüzsüzce. ,

Elindeki sınav bardağını uzun şeridinin ucuna bıraktı. "Seni buraya ne getirdi Venetia?"

"Posta arabası ve aşırı derecede !" "Lafı dolandırma, kızım!"

Ona gülümsedi ve usulca şöyle dedi: "Aptal!"

Kadın gülümseyerek karşılık vermedi; adamın beti benzi atmış, suratı asılmıştı; küçük bir duraksamadan sonra şöyle dedi:

"Keşke gelmemiş olsaydınız!"

"Oh! Bu korkunç bir aşağılama, özellikle de beni gördüğünüze sevinmiş gibi görünürken."

"Fena halde sersemlemiştim, hala biraz endişeliyim ama artık aklım başımda değil!"

"Ah, canım, beni sadece tilkileştiğinde mi öpmek istiyorsun?"

"Seni hiç öpmek istemiyorum!" dedi sertçe.

"O zaman tabii ki seni zorlamayacağım," diye cevap verdi.

"Hiçbir şey

İnsanın yapmak istemediği bir şeyi yapmaya zorlanmasından daha iğrenç ne olabilir ki! Son zamanlarda çok fazla

Bunu tecrübe ettim. Bildiğim tek bir kötü şey var, o da iyi niyetli ama tamamen koyun kafalı insanlar tarafından kuşatılmak.

onları ilgilendirir."

"Venetia-" Imber içeri girdiğinde kendini kontrol etti ve önüne bir kase çorba konurken çatık kaşlı bir sessizlikle oturdu.

"Ne kadar güzel kokuyor!" dedi Venetia, kaşığını kaldırarak.

"Oh, Imber, taze ekmek mi? Evet, gerçekten alacağım

Bir! Şimdi tekrar evimde olduğumu *biliyorum*!" Damerel'e hitap etmek için başını çevirdi. "Teyzemin Fransız bir aşçısı olduğunu söylemeliyim. En nefis yemekleri yapıyor, ama ben bazen sade Yorkshire yemeklerini özlemekten kendimi alamıyorum."

Imber, Venetia'nın bardağını limonatayla doldururken,

"Londra'yı nasıl buldun?" diye sordu.

"Hiç de değil. Belki de bu ona haksızlık etmek olur! Farklı koşullar altında sanırım çok hoşuma gidebilirdi."

Imber odadan çıkarken ekledi: "Çok mutsuzdum ve

Eğlenemeyecek kadar yalnızdım. Birlikte gülebileceğim kimse yoktu."

Daralmış bir sesle: "Tuhaf hissettin tabii. Amcan ve yengen sana karşı nazik miydi?"

"Çok nazıksınız. Sadece- neyse, boş ! Bunu size açıklayabileceğimi sanmıyorum."

"Bana açıklar mısın? Bilmediğimi mi sanıyorsun? Seni her gün, her dakika özlemediğimi mi sanıyorsun?"

aceleyle talep etti. "Ve seni hayal ettim, sadece oturuyorsun Şu anda bulunduğunuz yerde, o ilk akşam oturduğunuz yerde Gözlerindeki o gülümseme-" Sözünü kesti. "Bunu bana açıklamana gerek yok! Ben biliyorum! Ama *inan* bana, *inan* bana, sevgili zevkim, geçecek!"

"Evet, bana veda ederken öyle demiştin," kabul etti. "Teyzem de bana öyle söyledi ve hiç şüphem yok ki

Çünkü eminim *size* öyle olacağını söylemiştir. Ama hiçbiriniz bana bunun neden *içtenlikle arzulanan* bir *son* olduğunu düşünmeniz gerektiğini açıklayamadınız!

Ancak, sorun çıkarmak istemem, bu yüzden sizi sorularla kızdırmayacağım. Oh, canım, Imber'in geldiğini duyabiliyorum. Geri dön! Sanırım sana ne olduğunu söylemesem daha iyi olur. beni buraya getirdi. Sana söyleyecek o kadar çok şeyim var ki! Oh, Damerel, kuzenini gördüm! Bir partideydi, adının söylendiğini duydum ve neredeyse gülerek kendimi rezil edecektim! *Muhteşem* bir sınav!"

Gülümsedi ama çaba sarf ederek. "*Sınav* mı? Yüce Tanrım, ne düşünüyor olabilirsin? Top-of-the-Trees Alfred! Yapmalısın Çalım atarken gör onu! Şehirde kimler var? Korkarım henüz pek kimse yok, ama umarım birkaç kişi yapmışsındır. hoş tanıdıklar?"

Kolayca yanıt verdi ve rahat bir şekilde sohbet etmeye devam etti,

Neşeli bir şekilde yemeğini yerken. Damerel pek bir şey söylemedi ama gözlerinde tuhaf bir gülümsemeyle oturup onu izledi

Bu, kollarını ona dolamak için can atmasına neden oldu, çünkü onun çok sevdiği bir anıya gülümseyeceğini düşündü. Imber masaya elma ve fındık koyup nihayet odadan çekildiğinde, Damerel şöyle dedi: "Ve şimdi, Venetia, bu çılgınca adımı atmaya neden olan şeyin ne olduğunu anlat bana!"

"Yapacağım," diye cevap verdi. "Ama önce, sevgili dostum, bir işim var.

Sana bir soru sormak istiyorum! Neden bana annemin ölmediğini, aksine hayatta olduğunu hiç söylemedin?"

Uzun parmaklarının arasında bir ceviz kırıyordu ama başını kaldırıp baktı ve şöyle dedi: "Demek bunu öğrendin, öyle mi?"

"Bu bir cevap değil!" dedi Venetia sert bir sesle.

Omuz silkti. "Bilmen gerekmediği aşıkâr olan bir şeyi sana söylemek bana düşmezdi. Sana kim söyledi? Teyzen mi?

Çok akıllıca! Öyle olmasını umuyordum, çünkü Aksi takdirde sizi şok edebilecek bir şekilde keşfetmiş ."

"ben de tam olarak böyle keşfettim! Bu Kesinlikle benim için bir *sürpriz* oldu ama zavallı Hendred Teyze bana her şeyi anlatmak zorunda kalmadan önce neredeyse tahmin etmiştim. Onu önceki gün oyunda gördüm."

"Şeytan!" diye haykırdı kaşlarını çatarak. "Onun Paris'e yerleştiğini sanıyordum!"

"Demek öyle," diye cevap verdi Venetia, az önce soyduğu cevizi için elini uzatırken. "Teşekkür ederim! O da mecburen yeni bir binici kıyafeti yaptırmak için Londra'ya geldi. Bana hiçbir Fransızın bir Fransız kadar iyi yapamayacağını söyledi. İngiliz terzi."

Yüzünde aniden tutuk bir ifade belirdi. "O *diyor* ki Sen mi? Onunla konuştun mu?"

"Onunla konuştun mu? Elbette! Onu Pulteney'de ziyaret ettim ve ne kadar nazik olduğunu size tarif *edemem*- ve Sör Lambert, söylemeliyim ki, o en büyük sevgili! Sadece hayal et!

Benimle Bond Sokağı'nın tepesine kadar yürüdü ve bu yetmezmiş gibi bir de bunu satın aldı.
Benim için büyüleyici bir broş! Ne kadar dokunaklı değil mi?
Bana kendi kızı *olmamı* dilediğini söyledi ve-

"Hiç şüphem yok!" Damerel öfkeyle sözünü kesti.

"-ve ben de öyle olmasını isterdim," diye devam etti Venetia
sakin bir şekilde, "kendi babam için bunun yarısını bile sevmezdim!"

"Damerel, "Teyzenizin, her dedikoducunun dilini dolaştıracak bir şeyi yapmanıza izin kadar cesur olmadığını mı söylemek istiyorsunuz?" diye sordu. Aman Tanrım!"

"Teyzemle tanışmalısınız," dedi Venetia. "Birlikte çok iyi anlaşacağınıza inanıyorum, çünkü görüyorum ki tam olarak aynı kavramlar! Biliyor musunuz, annemden haberim olmadan önce bu beni oldukça .

Teyzemin, içinde bulunduğum *koşullar* nedeniyle neden sürekli olarak aşırı derecede doğru ve ilkel gerektiğini söylediğini anlayabiliyor muydum? Ve bana bir eş bulmaya kararlı olmasına rağmen

Saygıdeğer bir koca olarak bunun çok zor bir görev olacağını düşündüğünü görebiliyordum. Bu bana garip geldi, çünkü bir *panzehir* değilim ve hiçbir şekilde beş parasız da değilim. Annem hakkındaki gerçeği öğrendiğimde nasıl olduğunu gördüm elbette. I

İtiraf etmeliyim ki Damerel, keşke bana karşı dürüst olsaydın.

-Ama sanırım yapamayacağınızı hissettiniz." Şöyle ekledi düşünceli bir şekilde: "Hayır, emin olmak için yapamazdın! İçinde bulunduğum durum çok garipti!"

"Bununla ne demek istiyorsun?" Damerel, her dişiye ürkütecek kadar uğursuz bir sesle ona ateş etti.

Venetia ona tatlı bir masumiyetle yüzünü gösterdi. "Neden, sadece

Bir Damerel'in Leydi Steeple'ın kızıyla evlenmesinin *asla* olmadığını açıklamanın sizin için ne kadar zor imkânsız- olduğunu anlıyorum. Şimdi düşünüyorum da Bir ya da iki kez bana bir ipucu vermeye çalıştın, ama-"

"Nasıl cüret edersin?" dedi öfkeyle. "Bu ne cüret Venetia? Seni dokunmaya değmez bulduğum için gitmene izin verdiğimi sanıyorsan-"

"Ama nedeni bu olmalı!" diye itiraz etti. "Biliyorum, beni kandırarak, dokunmamı istemeyenin sen olduğuna inandırdın, bu çok nazik bir davranıştı ve sana çok benziyordu, sevgili dostum, ama şimdi ne kadar şaşırtıcı bir şekilde uygunsuz olduğumu bildiğime göre, bu tamamen saçma!"

Sandalyesinden yarı kalktı. Kendisinin Yakalanacak ve muhtemelen iyice sarsılacaktı ve umutla bekledi. Ama adam tekrar geriye çekildi ve ona sertçe bakmasına rağmen gözlerindeki öfkenin kaybolduğunu gördü. "Böyle bir şey düşünmüyorsun, kızım," dedi kuru bir sesle. "Teyzenin -ki bana öyle geliyor ki Ebeveynlerinizin boşanmasının sizi uygunsuz hale getirdiğini ya da bunun bir

Benim çıkarım için yumurtadan çıktın mı bilmiyorum ama şimdi beni dinleyebilirsin ve doğruyu söylediğime inanabilirsin! Seni tanıyan ve seni seven hiç kimse adam denmeye layık değildir.

Bu fustian saçmalığına lanet olsun! Sana yalan söylediğimi düşünüyorsan amcana sor! O da sana aynısını söyleyecektir.

Yüce Tanrım, sen

Daha önce hiç kimsenin boşanmadığını mı hayal ediyorsunuz? Herkes annenin Muslin'e katıldığını düşünürdü. senin böyle saçma sapan konuştuğunu duyan Steeple ile on beş yıldır evli!"

"Söylemeliyim ki bu benim üzerimdeki yükü epeyce aldı. Venetia ona minnettarlıkla," dedi. "Bu da beni eve gelme nedenime getiriyor. "Ve bu da beni eve gelme nedenime getiriyor.

Bana tavsiyede bulunun! Elbette Aubrey danışmam gereken başlıca kişi ama bana *tavsiyede* bulunabilecek kadar yaşlı değil.

Damerel, bir teklif aldım.

kabul edip emin değilim. İstedğim bu değil ama sanırım bunu yalnız yaşamaya tercih etmeliyim - siz buna hayatımı boşa harcamak diyordunuz ve belki de haklıydınız."

Sert bir sesle ve biraz da aceleyle konuştu: "Eğer bu teklif Yardley'den geliyorsa, size tavsiyede bulunamam! "Yaşayan son adam" demeliydim. Ama neyin uygun olacağını en iyi siz bilirsiniz.

Sen!"

"Edward'dan mı? Aman Tanrım, hayır! Ondan gelen bir teklif hakkında tavsiye isteyebileceğimi nasıl ?"

"Bilmiyorum, sizi Londra'ya kadar takip ettiğini biliyorum. Buraya Aubrey'e söylemeye geldi. Onu görmedim."

"Beni Londra'ya kadar takip etti," diye kabul etti Venetia. Kederli bir iç geçirdi. "Ne var ki karakterim konusunda yanıldı ve sanırım şimdi bile Netherfold'a geri dönüyor. Bu *çok* alçakça bir düşünce, ama *terk edilmiş* kadar iyi oldum, Damerel! Sonunda Clara Denny için teklifte bulunacağını umuyorum."

"Bu da beni kandırmak için başka bir girişim mi?"

"Hayır, hayır! Görüyorsunuz, boşanmayı önemsiyor ve her ne kadar birkaç yıl boyunca kararlarına karşı mücadele ettikten sonra, bana olan tutkusuna boyun eğmiş olsa da, benim yumuşak başlı olduğuma inanarak-"

"Venetia, Yardley bile konuşamaz!" itiraz etti, dudağı titriyordu.

Kızın kahkahası taştı. "Ama yaptı, sizi temin ederim! Anneme veda etmem gerektiğini düşünüyordu, anlıyor musun? Sör Lambert'in hoşuna gitmiyor!"

"Oh, öyle mi, öyle mi?" diye karşılık verdi Damerel, ona acımasız bir takdirle bakarak. "O çekilmez bir sersem, ama sana gelince, güzel işkence-!"

"Sör Lambert'te yadırganacak bir şey görmüyorum!" dedi. "Sadece onun ne *kadar* nazik olduğunu öğrenene kadar bekleyin! Görüyorsunuz, bahsettiğim teklif *annemden* gelmişti!"

"Ne?"

"Şaşırmınıza şaşırmadım: Ben de öyleydim ama çok etkilendim! Düşünsene, Damerel! Beni onlarla birlikte Paris'e dönmeye ve istediğim kadar onlarla kalmaya davet ediyor, hem de Sir Lambert'in *tam* onayıyla! İtiraf etmeliyim ki, cazibesine kapılmadan edemiyorum: Her zaman seyahat etmeyi arzulamışımdır, biliyorsunuz ve annem baharda İtalya'ya gitmekten bahsediyor. *İtalya*! Karşı koyabileceğimi sanmıyorum!"

"Venetia, bunu çok fazla kahverengi yapıyorsun!" diyerek girdi. "Anneni tanıyorum! Kaşlarını kazıtmaktansa seni otelinde kalmaya davet ederdi!"

Venetia bu şüpheciliğe oldukça hazırlıklı bir şekilde endişeyle "Ah, Damerel, sence de öyle demek istemedi mi?"

"Sanırım seni ziyarete davet hayal bile etmedi, aşkım!"

"Ama o *yaptı*!" Venetia ona güvence verdi. "Çünkü ona Aubrey ile ev kurma planımdan bahsetmiştim. O da Her gibi dehşete kapıldım ve kendimi gömebileceğimi söyledi. İngiltere'de onunla yaşamamın uygun olmayacağını, ama yurtdışında insanların bu kadar dar görüşlü olmadığını söylüyor... Ama mektubunu kendin oku!"

Şok olmuş gibi görünen adam, kadının retikülünden çıkardığı mektubu aldı ve açtı. Venetia'ya kuşkulu bir bakış fırlattı ve sonra gözlerini Leydi Steeple'in büyüleyici bir şekilde yazılmış mektubuna dikti. Tekrar Venetia'ya bakmadan önce kaşlarını çatarak mektubu iki kez okudu. Hâlâ kuşkuluydu ama Venetia onun sarsılmış olduğunu görebiliyordu. "Venetia, bunu yazması için onu nasıl ikna ettin?" diye sordu.

"Onu bunu yazmaya neyin ikna ettiğini *görüyorsunuz*!"

"İşte ben de bunu ! Aurelia Steeple, ona söylediğin için telaş içinde. Tanrı aşkına, Venetia, *O* kaçamağı yutmamı isteme benden! Ne yapacağımı bilmiyorum.

ama eğer bu bir şaka değilse umarım hiçbir koşulda o yönetime katılmaman gerektiğini biliyorsundur!"

Özür dileyerek şöyle dedi: "Hayır, korkarım istemiyorum. Görüyorum ki, eğer benim hırsım teyzemin de çok sevdiği o tonton kadınlardan biri olmaksızın, bu akıllıca bir şey olmaz. *birinci* derecede *önemli* olarak tanımlanmaktadır, ancak -"

"Yeşil kafa gibi konuşmayı kes!" dedi sertçe. "Steeple'ın dünyası hakkında hiçbir şey bilmiyorsun! Ben biliyorum. Ve eğer bunun bir uğultudan başka bir şey olduğunu düşünseydim-" Aniden durdu, başını biraz kaldırdı.

"Ee?" diye sordu.

Adam parmağını kaldırdı ve kadın da onun kulaklarına ulaşan sesi duydu. Bir araba eve doğru yaklaşıyordu. "Aubrey!" Damerel söyledi. Gözleri tekrar onun yüzüne kayd,

"Burada olması için ona ne gibi bir sebep sunacaksın? Onu bununla eğlendiremezsin!" Konuşurken Leydi Steeple'ın mektubunu ona geri verdi.

Aubrey'nin yüz mil uzakta olmasını diliyordu ve kızgınlıktan çılgılık atabilirdi, ama görünüşte sakin bir şekilde cevap verdi:

"Ama sevgili dostum, böyle bir adım atamazdım. önce onun duygularının ne olduğunu keşfetmeden!"

"Eğer hepsi buysa-"

Gülümsedi. "Onun *duyguları*, Damerel, fikirleri değil! Londra'da bana katılmaktansa Appersett'lerde kalmayı tercih edebileceğini biliyorum." Gülümsemesi dalgalandı. "Benim de onun için çok gerekli olduğumu sanmıyorum," dedi.

Şimdi ayağa kalkmış, onun üzerinde duruyor, bileklerini kavlıyor ve neredeyse onu sandalyesinden çekip çıkarıyordu.

"Venetia, seni acıdan, hayal kırıklığından, farkına varmadığın, bilmediğin her şeyden kurtarmak için hayatımı verirdim! hayat! Ne kadar boş, ne kadar boş bir söz! Bundan daha değersiz bir fedakârlık bulamazdım!" dedi acı acı.

Koridorda bir ses mırıltısı vardı, ayak sesleri yaklaşıyordu. "*Lanet* olsun Aubrey!" Damerel nefesinin altından Venetia'nın bileklerini serbest bıraktığını söyledi.

Ama o Aubrey değildi. Kapıyı aralayan Imber bir kıyamet sesiyle duyurdu: "Bay Hendred, lordum!"

XXI

Mb. Hendred odaya girdi. Solgun, yorgun ve çok kızgın görünüyordu; Venetia'ya kısa bir bakış attıktan sonra Damerel'e sertçe hitap etti. "İyi akşamlar! Sizi bu kadar rahatsız ettiğim için özür dilememe izin vermelisiniz.

Gecikmiş bir varış! Ancak beni görmeyi beklediğinizden hiç şüphem yok!"

"öyle yapmam gerekirdi," diye cevap verdi Damerel. "Her şeye zamanında yetişmek gibi bir hünerin var.

Tam zamanı denebilir, değil ? Yemek yediniz mi?"

Bay Hendred ürperdi ve bir an için gözlerini kapadı. "Hayır, efendim, yemek yemedim! Şunu da eklemeliyim ki-"

"O zaman şeytan gibi keskin zekâlı olmalısın!" dedi Damerel sertçe. "Buna dikkat et, Imber!"

Bay Hendred'in yüzünde şiddetli bir mide bulantısı ifadesi belirdi, ama bu konukseverlik teklifini nezaketle reddedecek kadar öfkesine hâkim olamadan, Venetia, merhamet duygusunun yenik düştüğü daha az hayırsever duygularla öne atılarak şöyle dedi "Hayır, hayır! Amcam bütün gün yolculuk yaptığında asla yemek yiyemez! Oh, sevgili bayım, böyle bir durumda peşimden gelmenize ne *sebep* olmuş olabilir?

tedbirsiz bir şekilde? Dünya için böyle bir şey yapmanı istemezdim! Çok gereksiz! Çok *aptalca*! Tamamen hamile kalacaksınız!"

"*Aptalca* mı?" diye tekrarladı Bay Hendred. "Dün gece Londra'ya vardığımda, Venetia, senin posta arabasıyla şehirden ayrıldığın haberini aldım.

Bu eve geldim ve sizi burada buldum! Keşfedebildiğim kadarıyla, bu feci adımı atmanızın sebebi ve şunu ki, Venetia, teyzenin bir gün söylediği herhangi bir şey üzerine herhangi bir şeyi rafine etmek için sana çok fazla güveniyorum. dengesiz ucube!"

"Sevgili, sevgili amcam, tabii ki yapmadım!" Venetia dedi ki Pişmanlıkla onu bir sandalyeye oturttu. "Otur lütfen, çünkü yorgunluktan öldüğünü çok iyi biliyorum. Korkunç tik! Kavga falan yoktu, yemin ederim! Zavallı teyzem, annemi ilk gördüğünde çok üzülmüştü. ve sonra kayınpederimin koluna girerek beni modaya uydurma çabalarını boşa çıkaracak kadar nankör olduğumu fark ettim. Pulteney Hotel'den Oxford Caddesi'ne. Beni nadiren azarladı ve ben de onu hiç suçlamadım: Suçlayacağını biliyordum! Ama bu yüzden kenti terk etmeme ya da ondan öfkeyle ayrılmama gelince, efendim, bunu size söylemiş *olamaz*! Sebebimin ne olduğunu biliyordu: Bunu ona hiç gizlemedim!"

Bay Hendred, "Teyzen," dedi, "o kadar da değil. "Çok hassas bir kadındır ve sizin de bildiğiniz gibi, sinirleri tahriş olabilir! Morali bozulduğunda kendisini tutarlı ve hatta mantıklı açıklama yapacak kadar toparlaması zordur. Aslında," diye bitirdi sözlerini, "onun söylediği hiçbir şeyi anlamıyorsunuz! Bilmeye gelince nedenin neydi, ne yapmış olabileceğini bilmiyorum Ona söylemeyi uygun gördün Venetia, ama anladığım kadarıyla Damerel'in üzerinde yürüyebilmen için gül yaprakları serpmesini dilemek gibi bir saçmalıkla onu kandırmaktan daha iyi bir şey düşünemedin!"

Yerine oturmuş olan Damerel karamsar bir ifadeyle ateşe bakıyordu, ama bu sözler üzerine başını kaldırdı çabucak. "Gül yaprakları mı?" diye tekrarladı. "*Gül yaprakları* mı?" Onun

Gözlerini Venetia'nın yüzüne dikmiş, hınzırca onu sorguluyordu. "Ama sevgili kızım, *bu* mevsimde mi?"

"Sessiz ol, seni sefil!" dedi kızarak.

"Kesinlikle öyle!" dedi Bay Hendred. Titizlikle ekledi: "Ya da amacı sizi böyle savurgan alışkanlıklardan vazgeçirmek . Hangisi olduğunu keşfedemedim - daha aptalca bir anlam ifade ettiğinden değil

Hiç duymadığım bir hikaye! Teyzene ne anlattığının bir önemi yok. Benim için birinci derecede önemli olan şey, senin, sevgili yeğenim, bir kızın - yalvarırım bana reşit olduğunu söyleme - benim evimde, benim korumam altında yaşayan bir kızın, sahipsiz bir şekilde ve akla gelebilecek tüm çatıların altında sığınak arama niyetiyle kaçmasına izin verilmiş olmasıdır! Ve siz buna

önlemek için kendimi zorlamam *aptalca* ve *gereksizdi*.

"*Senin* ve benim mahvolmam mı?"

"Hayır, hayır!" dedi yatıştırıcı bir sesle. "Ama bu çatı altında yaşayan bir kardeşim olduğunu unutmuyor musunuz, efendim? Hizmetçilerinize onun hasta olduğu için çağrıldığımı söyledim, ve *elbette* -"

"Ne Aubrey'i unuttum, ne de sana destek olmak için buradayım!" diye sertçe araya girdi. "Ben de buradayım.

sizi bir suç işlemekten kurtarmak için bilmeniz gerekir. telafi edilemez bir aptallık! Bu kadar açık konuştuğum için özür dilemiyorum Damerel, çünkü fikrimi zaten biliyorsun!"

Damerel omuz silkerek, "İstedığınızı söyleyebilirsiniz," dedi.

"Ne de olsa tamamen uyum içindeyiz!"

Venetia, amcasının parmak uçlarını şakaklarından birine bastırışını seyrederek ayağa kalktı ve sessizce odadan çıktı.

Uzun süre ortalıkta görünmedi, ama döndüğünde amcası ona Damerel'le Steeples'a yapacağı ziyareti konuştuklarını söyledi.

"Seni temin ederim ki, sevgili yeğenim, Lord Hazretleri'nin sana söylediklerinin doğru olduğu konusunda hiçbir tereddütüm yok.

Tamamen doğru. Hiçbir şekilde *damgalanmazsınız* ve

Yine de Sör Lambert ve Leydi Steeple ile aranızda *düzenli* bir ilişki olması hiç hoş olmaz,
Bir kız çocuğunun annesiyle ilişkisini kesmesinden daha bir şey olamaz! Bu acı konuda ne teyzenizle ne de rahmetli ebeveyninizle aynı fikirde olduğumu sizden saklamıyorum.
Bana göre, ısrar edilen gizlilik politikası saçma olduğu kadar yanlış da!"

"Çok doğru!" dedi Venetia. Birinden diğerine baktı, gözlerinde bir gülümseme vardı. "Başka ne konuştunuz? Ne konuştunuz? Geleceğimin ne aranızda karar verdiniz mi? Yoksa size ne karar söyleyeyim mi?"

Bay Hendred, Damerel'in gözlerine yansıyan gülümsemeyi görünce hemen konuştu: "Venetia, yalvarırım pişman olacağından korktuğum şeyi yapmadan önce bir daha düşün! Beni duygusuz sanıyorsunuz, ama inanın bana, öyle değil! Görevim olduğunu düşünüyorum.

Ancak size şunu söyleyeyim - ve lord hazretlerinin beni affedeceğine inanıyorum!

-Düşündüğünüz evlilikten daha uygunsuz bir evlilik düşünülemez!"

"Sevgili amcam, nasıl bu kadar abartılı konuşabiliyorsun?"

Venetia itiraz etti. "Sadece biraz hatırla!

Damerel bir *çapkın* olabilir ama en azından benim *babam* !"

Bay Hendred şaşkın bir ses tonuyla, "Baban mı çıktı?" diye tekrarladı. "Ne, Tanrı aşkına-?"

Damerel'in omuzları titremeye başlamıştı. "Oedipus," dedi. "En azından ben öyle anlıyorum, ama kafası biraz karıştı. Demek istediği, *benim* annem olmayacağı."

Venetia bu bilgiçliğe sabırsızlanarak, "Aynı şey, Damerel!" dedi. "*Aynı* derecede uygunsuz!"

"Bay Hendred sert bir tavırla, Son derece yakışıksız olduğunu düşündüğüm bir konuyu bırakarak beni memnun edeceksin, Venetia," dedi. Şunu söylemeliyim ki, bu konuyu düşünmek beni çok şaşırttı.

Aubrey'nin -ki onun olduğunu tahmin ediyorum- kız kardeşinin kulaklarını böyle bir hikayeyle kirletmiş olması!"

"Ama Damerel'in zerre kadar şaşırmadığını görüyorsunuzdur, efendim!" dedi. "Bu durum onun neden benim için akla gelebilecek tüm kocalar arasında en *uygunu* olduğunu anlamanıza yardımcı olmuyor mu?"

"Hayır, değil!" diye cevap verdi Bay Hendred yuvarlak bir sesle. "Yemin ederim, aklınızı başınıza nasıl getireceğimi bilmiyorum! Bana öyle geliyor ki bir-"

"Sabun köpüğü," diye yanıtladı Damerel.

"Evet, çok iyi! Bir sabun köpüğü!" diye tersledi Bay Hendred.

"Hayatında ilk kez aÇık oldun Venetia ve Damerel senin gözünde masallardan fırlamıÇ bir kahraman!"

Bir kahkaha tufanına kapıldı. "Hayır, değil!" diye haykırdı.

"Sevgili , benim böyle bir kaz olduğumu nasıl düşünürsünüz?

Eğer o güzel sabun köpüğü görüntüsü

beni korkunç bir hayal kırıklığının beklediğine işaret ediyorsa, sizi temin ederim ki rahat olabilirsiniz!"

"Beni açık sözlü olmaya zorluyorsunuz ve bu çok tatsız bir görev! Damerel'in yaşam tarzında reform yapma niyeti olabilir, ama uzun süredir devam eden alışkanlıklar - bir adamın karakter- kolay kolay değişmez! Benim hatırı sayılır bir Sana saygı duyuyorum Venetia ve senin mutsuz olduğunu görmek beni üzecek kendimi suçlamama neden olacak!"

Damerel'e baktı. "Evet, sevgili dostum?"

"Evet, sevgili zevkim?" diye karşılık verdi, gözlerinde bir parıltıyla. "Beni mutsuz edeceğini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum ama size hiçbir söz vermeyeceğim!"

"Hayır, dua et yapma!" dedi ciddiyetle. "İnsan bir şeyi yapmayacağına söz verir vermez, o şey İnsanın en çok yapmak istediği şey!" Döndü

Başını tekrar amcasına doğru çevirdi. "Metresleri, seks partileri ve benzeri şeyler yapmaya devam edebileceği konusunda beni uyarmak istiyorsunuz, değil mi efendim?"

"Özellikle de öyle!" diye araya girdi Damerel.

"Peki, yaptığınız tüm o şok edici şeyleri nereden bileyim? Asıl mesele şu ki amca, bilmem gerektiğini hiç sanmıyorum."

Damerel, "Sen benim seks partilerimi bilirsin!" diye itiraz etti.

"Evet, ama arada bir onları umursamamalıyım. Ne de olsa, sizin değişmenizi istemek oldukça mantıksız olurdu. ve her zaman yatağıma , değil mi?"

"Oh, onlara başkanlık etmeyecek misin?" dedi, büyük bir hayal kırıklığıyla.

"Evet, aşkım, eğer istersen," diye yanıtladı ona gülümseyerek. "Onlardan zevk almalı mıyım?"

Elini uzattı ve kız kendi elini elinin içine koyduğunda onu sıkıca tuttu. "Muhteşem bir seks partisi yapacaksın, sevgili zevkim ve bundan gerçekten çok keyif alacaksın!"

Neyse ki, çok uğraşmış olan Bay Hendred dayanma gücünün sonuna geldiğine dair endişe verici işaretler gösterdiğinden, o anda kapı açıldı ve Imber içeri girdi
çay tepsisi. Bunu Venetia'nın önüne koydu, o da hemen bir fincan doldurup amcasına verdi ve şöyle dedi: "Bir şey yemeye cesaret biliyorum, efendim, ama çay size her zaman iyi gelir, değil mi?"

Bunu inkâr edemezdi ve gerçekten de üzerinde yararlı bir etki yarattı, çünkü ikinci kadehini bitirdiğinde, Damerel'den işlerinin nasıl gittiği, ne kadar borcu olduğu ve karısını ne şekilde geçindirmeyi düşündüğü hakkında bir fikri olup olmadığını soracak kadar evliliğin kaçınılmaz olduğunu kabul etmişti.

Bu hamile sorular bir tonda sorulmuştur
Ama Damerel'in cevabı şüpheci bir tavırla oldu. "İşlerimin ne durumda olduğunu tam olarak biliyorum.

Borçlarımların tutarı ve harcanabilir mal varlığımın ne getireceği. Karımı lüks içinde geçindiremeyeceğim ama rahat içinde geçindirebileceğime inanıyorum. Bütün bunları bir aydır iş adamımla konuşuyorum! O sadece o zaman kararlaştırdığımız şekilde hareket etmek için benim talimatlarımı bekliyor."

Bay Hendred, iplere doğru sürüklense de hâlâ cesaretliydi ve bir çakıl taşı gibi oynayarak tekrar içeri girdi. "Peki ya anlaşma?" diye sordu.

Kendisini kapının önüne attılar. "Doğal olarak!" dedi Damerel, alışık olmadığı bir kibirle kaşlarını kaldırarak.

Bu noktada Venetia ringe girdi. "Seks partileri hakkında pek bir şey bilmiyorum olabilirim ama şimdi anladığım şeylerden bahsediyorsunuz!" diye açıkladı. "Ve tamamen aptalca bir şekilde

yol! *Harcanabilir varlıklar*, yarış atlarınız, yatınız, İngiltere'nin dört bir yanında ahır yaptığınız posta atları ve daha bilmem kaç şey demek! Burada

Onları elden çıkarmanız için en küçük bir ihtiyaç yok ve benimle bir anlaşma yapmaya gelince, kendi paramın büyük bir kısmı varken neden *şeytan* olsun ki? İtiraf etmeliyim ki, borçları ödemeyi kendim tercih ederim, ama eğer yaşamayı tercih ederseniz

borç içindeysen, bu tamamen senin sorunun! Tüm bu fedakârlıkları yapmaya gelince, Damerel, bunun sonu *senin için* pişmanlık olur, benim için değil!"

"*Borç içinde yaşamak* mı?" diye haykırdı Bay Hendred, tiksintiden uzak olmayan bir ifadeyle ona bakarak. "Borçla yaşamayı borç içinde yaşamak?"

"Evet, tüm bu konuları tartışacağız efendim - aptalca bir şekilde -İleride bir tarihte!" dedi Damerel. "Kendini üzme, tatlım! Benim mutluluğum elden çıkarılabilir varlıklarına değil, yeşil bir kıza bağlı."

"Dur!" diye emretti Bay Hendred. "Çok hızlı gidiyorsunuz! Böyle olmaz!"

"En azından Steeples'ın setine katılmasından daha iyi olur!" diye karşılık verdi Damerel. "Evet, bakabilirsin, ama

kafama dayanmış olan tabanca bu!"

"Saçmalık!" dedi Bay Hendred sert bir sesle. "Aurelia böyle bir düşünceye bir an bile kapılmaz! Aurelia'nın bir kızının onu parlatması mı? Ha!"

"Evet, ben de öyle düşünüyorum, ancak henüz Venetia bunu nasıl yaptığını keşfederek ondan bir davetiye aldı: Okuma ayrıcalığına sahip oldum!"

"Yüce Tanrım!" dedi Bay Hendred boş boş.

"Öyleyse," diye devam etti Damerel, "şimdi enerjimizi benim yeşil kızımı ikna etmek gibi umutsuz bir işe değil bir hata yapıyor, ama nasıl hata yapılacağı sorununa kendisini *ton* tarafından dışlanmış bulmamasını sağlamak."

"Sizi temin ederim ki dışlanmak beni hiç rahatsız etmeyecek!" diye araya girdi Venetia.

" de bu beni rahatsız eder." Damerel başını çevirdi ve düşünceli bir ifadeyle Bay Hendred'e baktı. "Sizin ve Stoborough Teyzemin desteğiyle, sanırım geçmeyi başarabilirim. Teyzemi tanıdığınızı sanıyorum?"

"Leydi Stoborough ile bu yıllardan beri tanışıyorum. Bay Hendred ince, muzaffer bir gülümsemeyle, "Yirmi yıl," diye cevap verdi. "Ve benim ya da herhangi birinin ikna çabalarına kulak vereceği tek şey, istenenin tam tersini yapmak olacaktır."

"Aynen öyle!" dedi Damerel. "Görüyorum ki onu nasıl parmağında oynatacağını iyi biliyorsun."

Bir sessizlik oldu. Bay Hendred, bu konuşmayı güçlü bir etki yaratmış gibi görünüyordu, oturmuş arkadaşlarının göremediği bir resme bakıyordu. Venetia'nın altında

Gözleri büyülenmiş, ağzının etrafındaki deri yavaş yavaş gerilmeye başlamış ve ince dudakları biraz büzülmüş halde kalırken yanaklarında iki derin kırışıklık belirmişti: Bay Hendred özel bir şakanın tadını çıkarıyordu.

yoldaşlar. Bu düşünceden sıyrıldıktan sonra onları hoşnutsuzlukla süzdü ve o akşam bu konuyu daha fazla tartışamayacağını söyledi. Sonra yeğenine, kendisine York'a kadar eşlik edip etmeyeceğini sordu. geceyi geçirmek istiyordu, ama onaylayıcı bir cevap almayı beklemiyordu.

Bu ona beklediği fırsatı verdi. Dedi ki: "Hayır, sevgili bayım, bugün bir metre daha gitmeyeceğim ve size söylemeliyim ki, siz de gitmeyeceksiniz!

Beni yemeyin! Ama bir süre önce Imber'e arabanızı Red Lion'a göndermesini söyledim. Bunu sevdiğinizi biliyorum ve gerçekten de elimiz o kadar dar ki -yani Damerel'in şu anda burada o kadar çok eli var ki, hizmetçileri büyük bir sıkıntıya sokmadan postilyonları zorlukla barındırabiliyoruz.

gerçekten üstlenecek zamanları yok! Ve Damerel'in uşağı, çok mükemmel bir adamdır, şimdiye kadar sizin için bir oda hazırlamış ve portmantonuzu açmış olacaktır. Başınız ağrıdığında her zaman yaktığınız pastilleri bulması için onu yönlendirmeye cüret ettim,

Bunu duyunca hemen yatarken içmeniz için bir *tentürdiyot* hazırlayacağını söyledi."

Bu program o kadar çekiciydi ki Bay Hendred boyun eğdi, ancak ev sahibini, şikayetinin, kesinlikle onaylamadığı bir evliliğe rıza gösterdiği anlamına gelmemesi gerektiği konusunda uyarmadan da edemedi.

Bu kötü haberi soğukkanlılıkla karşılayan Damerel, Marston için zili çaldı; o sırada Aubrey, ahıra girip yan kapıdan eve girerek odaya girdi. O sırada

biraz şaşırmış görünüyordu ve içeri girerken şöyle dedi:

"Ben de kiminle konuştuğunu merak ediyordum, Jasper! , efendim? canım? Geldiğine sevindim: Seni özlemiştim."

Konuşurken topallayarak odanın öbür ucuna, Venetia'nın yanına gitti ve selamından çok etkilenen Venetia onu içtenlikle kucakladı.

"Ve seni çok özledim aşkım, ne kadar özlediğimi bilemezsin!"

"Aptal!" dedi çarpık gülümsemesiyle. "Geleceğinizi neden haber ? Seni ne getirdi bu arada?"

"Kız kardeşinizi buraya neyin getirdiğini size söyleyeceğim!" dedi Mr.

Hendred. "Sizler, bu işi yapabilecek yaştasınız.

Bir fikir oluşturunuz ve bana sizin üstün bir anlayışa sahip olduğunuz ! Belki de Venetia

benden çok sizinle ilgilenmeye istekli olacaktır. Sana şunu söyleyeyim genç adam.

Lord Damerel'den gelen teklifi kabul ediyorum!"

"Oh, güzel!" dedi Aubrey, yüzü . "Bunu umuyordum, canım: Jasper tam sana göre bir adam! Ayrıca, ben Onun gibi. Tatillerimi sizinle geçirebileceğim, ve Edward'a asla katlanamazdım, biliyorsun. Bu arada, Londra'da hiç sıkıldı mı?"

"Bütün söyleyeceğin bu mu evlat?" diye sordu Bay Hendred, affedilmez bir öfkeyle. "Biricik kız kardeşinin Lord Damerel'in ününe sahip bir adamla evlenmek mi?

"Evet, ona bir yaşından beri böyle düşünmesi gerektiğini söyledim. Ben de Jasper'ın şöhretiyle ilgili dedikodulara pek kulak asmadım, o önemsemiyorsa ben neden önemseyeyim?"

"Sanırım," dedi Bay Hendred acı bir sesle, "kız kardeşine ahlaksızca ve edepsizce hikâyeler anlatmaktan çekinmeyen bir çocuktan böyle duygular beklenirdi!"

Aubrey hayretle baktı. "Ne efendim?" diye sordu. "Eğer sıcak hikâyeler anlatıyorsa, bunları Jasper'dan almış olmalı, çünkü Edward

ona hiçbir şey söylemem ve ben de şey

bilmiyorum!" "Oedipus Rex, cawker!" dedi

Damerel.

"*Oedipus Rex* mi? Venetia'ya ondan bahsettiğimi , ama bahsetmiş olabilirim ve her halükarda, Sophokles'in eserlerine *ahlaksız* ve edepsiz gibi sıfatlar yakıştırmak, Edward tarafından bile söylendiğini duyduğum en şok edici şey!

Bu noktada, Marston, bir süredir birkaç dakika eşikte bekledikten sonra araya girerek şöyle dedi: "Zili mi çaldınız lordum?"

"Evet, öyle yaptım," dedi Damerel. "Bay Hendred'i odasına götürür müsün? İhtiyacınız olabilecek her şeyi Marston'dan isteyin, efendim: Onu daha önce hiç kayıpta görmedim!"

Böylece Bay Hendred, şirkete isteksiz bir iyi geceler dileyerek, kendisinin dışarı çıkarılmasına izin verdi Odaya. Damerel, Marston tam da sarılıklı adamını takip etmeye hazırlanırken, usulca konuştu: "Marston!"

Marston durakladı. "Lordum?"

Damerel ona sırtıttı. "Bana mutluluklar dile!"

Marston'ın vurdumduymaz yüz ifadesi gevşedi. "İzin verirseniz lordum, ikinize de mutluluklar dilerim. Sizinle birlikte mutlu olacak başkalarının da olduğunu söylemek isterim."

Kapı uşağın arkasından kapanırken Aubrey, "Tanrım, sana mutluluklar dilemeliydim, değil mi?" dedi. "Elbette diliyorum. -Ama ben söylemeden de biliyorsun! Sanırım ben de yatmaya gideceğim: Uykum var."

"Aubrey, bir dakika gitme!" diye yalvardı Venetia. "Sana söylemek istediğim bir şey var ve bunu hemen yapmak istiyorum. Umarım : Aldıracağını sanmıyorum. İki gün önce annemin sandığımız gibi ölmediğini öğrendim."

"Hayır, olmadığını biliyorum," diye cevap verdi Aubrey. "Tabii ki umurumda değil, aptal! Neden olsun ki?"

Onu tanıdığı için nefesi kesildi. "Aubrey! Babam mı söyledi demek ?"

"Hayır, Conway
yaptı." "Conway!
Ne zaman?"

"Oh, en son evde olduğu zaman! Gitmeden hemen önce
Belçika'ya. Öldürölme ihtimaline karşı bilmem gerektiğini
söyledi."

"Yapılacak o kadar saçma sapan şey varken!" diye öfkeyle
haykırdı. "Neden *bana* söylemedi ki? Eğer on dört yaşında
bir çocuğa söyleyebilseydi-!"

"Bilmiyorum. Sanırım senin bildiğini öğrenirse babamın
kızacağını düşündü. Her neyse, bana bundan bahsetmememi
söyledi."

"Bana daha sonra söyleyebilirdin, babam öldükten sonra! Neden
söylemedin?" diye sordu.

"Bunu düşündüğümü sanmıyorum," diye cevap verdi. "Neden
düşüneyim ki? Pek ilgimi çekmedi. Annemi tanıyor olsaydım
ilgilenirdim herhalde, ama kahretsin Venetia, sen
sadece birkaç aylıkken olanlarla ilgilenemezsin!" Esnedi.

"Tanrım, uykum var! İyi geceler,
Canım! İyi geceler, Jasper!"

Topallayarak dışarı çıktı ve Venetia döndüğünde aşkının ona
sevgiyle alay edercesine gülümsediğini gördü. "Bu sana bir ders
olsun, Amiral Venetia!" dedi. Adam odanın öbür ucundan ona
doğru geldi ve onu kollarına aldı. Kadın karşı koymadı ama
Ellerini göğsüne dayayarak onu biraz uzaklaştırdı.

"Damerel, sana söylemem gereken bir şey var!"

Gülümsemesi soldu; araştırarak ona baktı. "Ne oldu, sevgili
zevkim?" dedi.

"Görüyorsun ya, teyzem dedi ki, kendimi senin kafana
atamazmışım! Yapabilirmişim gibi göründü ve *yaptım da*, ama
amcam borçlarından ve anlaşmalarından söz etmeye başlayınca
birden ne kadar haklı gördüm! Ah, aşkım, *dostum*, benimle
evlenmeni istemiyorum, belki de *evlenmemeyi* tercih edersin!"

"O zaman sen benden çok daha bencilsin, sevgili kalbim, çünkü duyguların olursa olsun seninle evlenmek istiyorum!" diye cevap verdi hemen. "Bugün için pişman olabilirsin: Yapamadım! Pişman olduğum şeyi asla geri alamam, çünkü tanrılar uzayı ya da zamanı yok etme ya da benim gibi bir adamı kocan olmaya layık birine dönüştürme."

Ona sıkıca sarıldı. "Aptal, aptal! Biliyorsun ben *"Değerli* talibimi ölü bir sıkıcı buldum ve geri kalanına gelince, hiç gelmiyor mu aşkım, eğer o şişman kadınla kaçmasaydın-"

"O şişman değildi!" diye itiraz etti.

"Hayır, o zaman değil, ama şimdi öyle! Eğer bu kadar kötü davranmasaydın, muhtemelen uygun bir kızla evlenirdin ve şimdiye kadar bir eş ve altı ya da yedi çocukla *yıllarca* rahat bir şekilde yaşardın!"

"Hayır, çocuklar değil! Tırtıl da onlara sahip olabilirdi," diye hatırlattı ona. "*Aklınıza* geliyor mu, Bayan Lanyon, iki kez bunun eşiğine gelmiş olmama rağmen henüz sana teklif etmediğimi biliyor musun? Şimdi rahatsız edilmekten kurtulduğunuza göre, bana bu onuru bahşeder misiniz, hanımefendi-"

"Güzel! Henüz yatmamışsın," dedi Aubrey, aniden odaya yeniden girerek. "Aklıma harika bir fikir geldi!"

"Bu," dedi Damerel öfkeyle, "tam da sana evlenme teklif etmek üzereyken ikinci kez içeri giriyorsun. Kardeşim!"

"Bunu saatler önce yapmış olmanız gerektiğini düşünmeliydim. Her halükarda, bu önemli bir şey. Balayınızı Yunanistan'da geçirebilirsiniz, ben de sizinle geleceğim!"

Hâlâ Damerel'in kolunun çemberi içinde duran Venetia boğuldu ve yüzünü onun omzuna çevirdi.

"Kışın ortasında Yunanistan mı? Böyle bir şey yapmayacağız!" dedi Damerel.

"Ama neden bu kadar erken evleniyorsunuz? Eğer ilkbaharda bir tarih belirleyecek olsaydınız-"

"Aralık olmasa da Ocak ayında bir güne karar verdik!"

"Ah!" dedi Aubrey, oldukça kırılmış bir halde. "O zaman sanırım Roma olsa daha iyi olur. Yazık, çünkü Yunanistan'ı tercih ederdim.

Ancak oraya daha sonra da gidebiliriz ve ne de olsa bu sizin balayınız, benim değil. Venetia'nın da Roma'yı seveceğini söyleyebilirim."

"Bir ara ona sormayı unutmamalıyız, bunun bir anlamı yok! Yatağına git, seni iğrenç velet!"

"Venetia'ya evlenme teklif etmek , değil mi? Çok iyi, gerçi bana aldırmana gerek yok, biliyorsun! İyi geceler!"

Topallayarak dışarı çıktı, Damerel de kapıya doğru yürüdü ve kapıyı kilitleti. "Ve şimdi, aşkım," dedi Venetia'ya dönerek, "çünkü
dördüncü kez ...!"

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

